

MARY JO PUTNEY

*Imblanzirea
unui rebel*

Mary Jo PUTNEY

Imblănzirea unui rebel

*Lui Bill, prietenul meu preferat
dintre cei ai lui Bill W.*

capitolul 1

Doi domni care sunt rude de sânge apropiate, nu obișnuiesc să se formalizeze prea mult unul cu celălalt și își vorbesc deschis. În cazul de față însă, domnii în cauză erau veri primari, dar înstrăinați. Cel mai tânăr apăruse din senin ca să moștenească un titlu și o avere pe care cel mai în vârstă le considerase ale lui, iar relația de rudenie fusese anunțată oficial la numai câteva clipe după ce se aflaseră pe punctul de a se ucide în duel.

Prin urmare, nu era deloc surprinzător faptul că relațiile dintre ei erau oarecum tensionate. Acela era

motivul pentru care Reginald Davenport, un desfrânat notoriu, cartofor și afemeiat, cunoscut în unele cercuri drept „Disperarea familiei Davenport”, își salută nobilul văr cu un sec:

— Bună ziua, Wargrave.

Contele Wargrave se ridică în picioare în spatele biroului din lemn de nuc masiv și îi întinse mâna.

— Bună ziua. Mă bucur că ai reușit să ajungi.

După o strângere de mână scurtă și puternică, Reggie se așează pe scaunul indicat și-și întinse picioarele lungi.

— Nu aș putea nesocoti chemarea capului familiei, spuse el cu emfază. Mai ales că e vorba despre persoana care-mi plătește renta.

Wargrave se așează din nou, strângând din buze, ceea ce îl satisfăcu pe Reggie. Una dintre numeroasele trăsături enervante ale contelui era caracterul său calm și

blând. La fel de enervantă era și politețea lui. Contele nu îl chemase propriu-zis, ci îl lăsase pe el să decidă ora și locul întâlnirii, sugerând că era dispus să discute o afacere de familie chiar și într-o tavernă, dacă așa dorea celălalt

Deși recunoștea bunele intenții ale lui Wargrave, lui Reggie îi făcea plăcere să se prezinte la reședința familiei din Half Moon Street, pentru a vedea ce schimbări avuseseră loc. Trebui să recunoască, deși nu cu mare entuziasm, că schimbările erau în bine. Pe vremea unchiului său, biroul acela era o încăpere întunecoasă și mizerabilă, parcă gândită astfel încât să-i intimideze pe vizitatori. Acum era o cameră luminoasă, aerisită, masculină, cu scaune de piele și conferind o senzație de confort liniștit. Noii proprietari aveau gusturi bune.

Nereușind să găsească nimic de

criticat împrejur, Reggie își întoarse privirea cercetătoare către gazdă. Oricând se întâmpla să se întâlnească, încerca să găsească semne că noul conte se îngrășase, că devenise mai snob, că făcuse o pasiune pentru hainele în dungi verzi sau pentru ceasurile de aur, sau că manifesta alte semne de decadentă, aroganță sau vulgaritate. Întotdeauna însă, era dezamăgit. Richard Davenport era în continuare bine îmbrăcat, cu un stil discret și elegant, avea aceeași siluetă zveltă, de soldat, și se purta cu aceeași politețe cuviincioasă cu toți cei pe care-i întâlnea, de la prinți la spălătorese.

Pe deasupra, era și o persoană foarte calmă. Reggie făcuse tot posibilul, dar rareori reușise să-l determine pe vărul lui să dea semne de iritare, la cote mai mult decât infime. Uneori era greu de crezut că bărbatul acela reținut era

un Davenport. Reggie însuși era un exponent emblematic al familiei, foarte înalt, cu părul negru, cu ochii albaștri, reci, și cu un chip alungit care părea sculptat mai degrabă pentru încruntări decât pentru zâmbete.

Vărul său, dimpotrivă, avea o înălțime medie, părul șaten, ochi căprui și o înfățișare plăcută și deschisă. Totuși, tânărul conte era cel mai bun spadasin pe care Reggie îl văzuse vreodată și niciodată nu-i plăcuse mai mult de el decât atunci când Wargrave își pierduse cumpătul și îi demonstrase acest lucru.

Contele întrerupse gândurile lui Reggie:

— Renta era unul dintre motivele pentru care voiam să vorbesc cu tine.

Așadar, avea de gând să-l lase pe drumuri. Ei bine, se cam aștepta la asta. Reggie se întrebă din ce ar fi putut să se întrețină dacă jocurile de

noroc nu aveau să-i asigure stabilitatea dorită. Mulți tineri nobili lucrau în administrația publică, de exemplu, directorul portului din Rye sau directorul poștei din Newcastle, dar nici un om sănătos la cap nu i-ar fi oferit un astfel de post lui Reggie Davenport. Chiar și pentru funcționarii publici existau niște standarde. Poate ar fi putut să-și deschidă o galerie de tir, ca Manton. Sau, se gândi cu un zâmbet interior, ar fi putut să înceapă să perceapă taxe pentru serviciile pe care le oferea femeilor, în loc să le dea ca până atunci, pe gratis. Răspunse cu răceală:

— Și celălalt motiv?

— Eu și Caroline vom avea un copil în noiembrie.

— Felicitări.

Reggie se strădui să pară impasibil. Era tipic pentru Wargrave să vrea să-i dea personal vestea, să nu-și lase

moștenitorul să afle acest lucru din gura lumii. În fine, nu prea era un șoc. Era normal. Deși Reggie era, teoretic, moștenitor prezumtiv al titlului de conte, știuse întotdeauna că era normal ca un bărbat sănătos, cu o căsnicie fericită și cu opt ani mai mic ca el să își întemeieze o familie.

Adăugă cu politețe:

— Sper că Lady Wargrave se simte bine.

Chipul lui Wargrave se luminează cu un zâmbet pe care vărul său îl descrie, cu neobrăzare, drept prostesc.

— Se simte excelent și cântă atât de mult la pian, încât copilul se va naște probabil cu o partitură în mâini. Totuși, adăugă el, redevenind serios, nu această veste este principalul motiv pentru care te-am rugat să vii aici.

— Ah, da, erai gata să-mi anulezi renta înainte să deviem către subiectul progenerării tale, spuse

Reggie, pe un ton mult mai afectat ca înainte.

Sub nici o formă nu avea de gând să se umilească în fața capului familiei.

— Anularea rentei tale trimestriale e doar o parte din planurile mele, spuse Wargrave, deschizând un sertar și scoțând un teanc de hârtii. Am decis că e timpul să iau alte măsuri în ceea ce te privește. Ca soluție intermediară, continuasem să-ți acord renta stabilită de vechiul conte, însă mi se pare... - ezită, căutând cuvântul potrivit - neadecvat ca un bărbat adult să depindă de bunăvoința altuia.

— Nu este prea neobișnuit în lumea noastră, spuse Reggie, cu o nepăsare studiată.

Fusese surprins de faptul că Wargrave îi acordase în continuare renta, deși aproape se omorâseră unul pe celălalt, dar probabil că se

simțise responsabil față de moștenitorul său. Perspectiva unui copil diminuea această responsabilitate.

— Nu am fost crescut în înalta societate și îndrăznesc să spun că nu-i voi înțelege niciodată toate dedesubturile. În cercurile umile în care am crescut eu, majoritatea bărbaților preferă să aibă ceva care le aparține cu adevărat. Din acest motiv, continuă el, arătându-i documentele îți voi ceda cea mai prosperă proprietate disponibilă din averea familiei Wargrave. Am achitat integral ipoteca, deci proprietatea ar trebui să genereze o sumă de vreo două ori mai mare decât renta ta.

Reggie se îndreptă în scaun năucit, ca și cum contele i-ar fi dat în cap cu sfeșnicul de metal. Anularea rentei nu ar fi fost o surpriză, însă la așa ceva nu se așteptase.

— Prosperitatea acestei proprietăți

se datorează în mare măsură administratorului Weston, care se ocupă de ea de ani întregi, continuă Wargrave. Nu l-am cunoscut niciodată. Am fost în vizită o dată, dar era plecat la o rudă bolnavă. A făcut o treabă excelentă. Evidențele contabile sunt impecabile, iar productivitatea a crescut enorm. Fiindcă Weston e onest și competent, poți locui în Londra, din veniturile obținute, dacă nu vrei să te ocupi personal de administrație. Sau poți vinde proprietatea ori o poți juca la cărți, mai adăugă el, încruntându-se. Indiferent ce hotărăști, doar asta vei primi din averea familiei Wargrave. Dacă ai datorii mari, am să te ajut să le acoperi, ca să poți începe de la zero, dar, de acum încolo, ești total pe cont propriu. E totul clar?

— Foarte clar. Te pricepi tare bine la vorbe, Wargrave, spuse Reggie încercând să-și ascundă confuzia cu o

insolență instinctivă. Din fericire, norocul mi-a surâs recent, așa că nu voi avea nevoie de ajutorul tău. Și ce proprietate îmi dai? întrebă el, făcând eforturi să-și recapete stăpânirea de sine.

— Strickland, în Dorset.

La naiba, Strickland! Wargrave avea doar două sau trei proprietăți disponibile, așa că știrea nu era tocmai o surpriză, dar Reggie simți un nod în gât.

— De ce tocmai asta?

— Din mai multe motive. În primul rând, fiindcă ți-ar asigura cel mai mare venit. În al doilea rând, am înțeles că ai locuit acolo când erai mic și m-am gândit că ești atașat de locul respectiv. Wargrave răsuci o pană între degete, încruntându-se. După expresia de pe chipul tău, poate că m-am înșelat.

Reggie se crispa. Emoțiile prea evidente erau una dintre trăsăturile

care nu îl recomandau ca un gentleman ideal. Un gentleman adevărat nu își afișa niciodată necazurile, furia și nici măcar satisfacția, așa cum i se întâmpla lui Reggie mult prea des atunci când nu se concentra. Nu era capabil să rămână complet nepăsător; de mult prea multe ori pe chipul lui se putea citi ca dintr-o carte deschisă. Așa cum se întâmpla acum, deși și-ar fi dorit să-și ascundă emoțiile complexe pe care i le provoca Strickland.

— Există un motiv mult mai important pentru care am ales Strickland, continuă Wargrave. Ar fi trebuit să-ți aparțină ție din capul locului.

Reggie inspiră adânc. Nu-i plăceau deloc toate surprizele de care avea parte.

— De ce spui că ar fi trebuit să-mi aparțină?

— Casa și cea mai mare parte a

terenului erau proprietatea familiei mamei tale, nu a familiei Davenport. Ca unic moștenitor al mamei tale, deții deja cea mai mare parte din proprietatea Strickland.

— Cum naiba?!

— Potrivit avocatului familiei, părinții tăi s-au cunoscut atunci când tatăl mamei tale a vrut să achiziționeze o proprietate mică, de pe lângă Strickland, explică Wargrave. Tatăl tău s-a dus la Dorset să discute problema în numele fratelui său, a cunoscut-o pe mama ta și până la urmă a rămas acolo. Pământul familiei Davenport a fost anexat la Strickland, iar părinții tăi au locuit acolo și au administrat întreaga proprietate. Potrivit acordului prenuptial, Strickland trebuia să revină moștenitorilor mamei tale.

Reggie înjură printre dinți. Deci bătrânul conte îi răpise în mod intenționat și ilegal moșia Strickland.

Încă o tactică pentru a prelungi acel război de durată.

— Habar n-aveam, altfel poți fi sigur că moșul nenorocit n-ar fi scăpat cu una cu două, spuse Reggie abia putându-și stăpâni furia.

În tot acest timp, unchiul lui binevoise să-i dea o rentă, când el ar fi avut dreptul la mult mai mulți bani. Dacă bătrânul conte ar fi trăit și ar fi fost de față, Reggie se simțea în stare să-l omoare. Mare păcat că afurisitul era acum prea departe ca să poată ajunge la el.

— Poate că bătrânul conte n-a separat niciodată Strickland de restul proprietăților fiindcă presupunea că titlul și toată averea îți vor reveni, până la urmă, ție, spuse Wargrave pe un ton neutru. La urma urmei, i-ai fost moștenitor multă vreme.

— Interpretarea ta generoasă, spuse Reggie cu răceală, se datorează faptului că nu l-ai cunoscut.

Te asigur că a păstrat moșia din pură răutate. Venitul m-ar fi ajutat să nu mai depind de el și nu ar fi suportat asta.

Poate că din același motiv se supăraseră bătrânul conte și pe fratele său mai mic, care se căsătorise cu o moștenitoare modestă și găsisese fericirea alături de ea, în Dorset. Asta ar fi explicat într-o oarecare măsură atitudinea bătrânului din ultima vreme față de nepotul orfan. Poate că era un soi de răzbunare împotriva fratelui care murise, care reușise să scape de sub influența familiei Wargrave.

Cu tact, Wargrave își făcu de lucru ascuțind pana și verificând cerneala.

— Cu cât aud mai multe despre bătrânul conte, cu atât înțeleg mai bine de ce tatăl meu a refuzat să locuiască în aceeași țară cu el.

— Faptul că a plecat din Anglia a fost cea mai bună decizie a lui Julius,

admise Reggie.

Deși nu o spusese cu voce tare, de multe ori se întrebase și el dacă nu ar fi trebuit să facă același lucru. Poate că ar fi fost mai înțelept să scape de sub jugul unchiului său decât să rămână și să încerce să se opună tiraniei acestuia cu arme nepotrivite. În fine, contele câștigase bătălia, murind, iar Reggie nu avea nici un chef să-și expună mai multe sentimente în fața unui bărbat care intrase în scenă doar după ce căzuse cortina.

Wargrave ridică privirea.

— Ai prefera o altă proprietate? Strickland e cea mai bună pe care ți-o pot oferi, dar se poate aranja.

— Nu-i nevoie. Strickland e bună, spuse Reggie brusc.

Wargrave nu se aștepta la prea multe politețuri din partea vărului său. Își mâzgăli numele de câteva ori, presără nisip pe cerneala umedă, apoi

împinse documentele peste masă.

— Semnează asta, și Strickland îți aparține.

Deși furios, Reggie privi cu atenție hârtiile, însă totul era în ordine. Își scrise rapid numele pe documente. Când se pregătea să încheie, zgomotul unor pași ușori îl făcu să-și ridice privirea. O tânără blondă, delicată și firavă intră în birou. Caroline, Lady Wargrave, avea un chip visător și aptitudini muzicale deosebite.

Amândoi bărbații se ridicară în picioare atunci când intră, iar contele și contesa schimbă o privire care-i înfipse lui Reggie un cuțit în inimă. Îl invidia pe vărul lui pentru că moștenise averea și puterea familiei Wargrave, dar și mai mult invidia căldura ce se simțea că dăinuie între el și soția lui. Nici o femeie nu-l privise așa vreodată pe el, pe „Disperarea familiei Davenport”, și

nici n-avea s-o facă vreodată.

După scurtul schimb de priviri cu soțul său, Lady Wargrave se întoarse și întinse mâna către Reggie.

Atunci când se văzuseră ultima dată, Reggie era foarte beat și se comportase foarte nelalocul lui, iar Wargrave aproape că îl omorâse din cauza asta. În pofida reputației sale nefaste, Reggie nu obișnuia să sperie fecioarele timide și se aplecă să sărute mâna contesei cu o oarecare stinghereală. Apoi se îndreptă și rosti cu tonul cel mai fermecător pe care îl avea în arsenal:

— Vă felicit pentru minunata veste, Lady Wargrave.

— Vă mulțumesc. Suntem foarte fericiți, răspunse femeia, zâmbind cu o încredere potolită. Căsnicia îi pria cum nu se putea mai bine. Niciodată nu v-am putut mulțumi așa cum s-ar fi convenit pentru cadoul de nuntă. Unde Dumnezeu ați reușit să găsiți o

partitură originală de Handel? De fiecare dată când o privesc, sunt extaziată de faptul că el chiar a desenat acele note și chiar a scris acele cuvinte.

Reggie zâmbi, pentru prima dată în cursul acelei vizite dificile. Tânăra contesă îi mulțumise în scris pentru cadoul de nuntă, așa că dorința de a-l saluta personal însemna probabil că îl iertase pentru purtarea grosolană. Poate că asta însemna un păcat în minus la Judecata de Apoi.

— Am găsit partitura în urmă cu ani de zile într-o librărie. Am știut că într-o zi o să-mi dau seama cui îi e destinată.

— Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere, spuse ea, începând să se retragă. Îmi pare rău că v-am întrerupt. Vă las să discutați.

— Eram pe cale să plec, spuse Reggie. Mai aveai ceva să-mi spui, Wargrave?

Contele clătină din cap.

— Nu, asta a fost tot.

Reggie ezită, știind că trebuia să-i mulțumească vărului său. Nu mulți oameni aflați în situația lui ar fi fost suficient de cinștiți încât să compenseze păcatele predecesorilor lor. Însă Reggie era mult prea supărat din cauza duplicității unchiului său ca să se mai preocupe să fie politicos. Își luă grăbit rămas-bun și plecă, fără să-l bage în seamă pe majordomul care-l conduse.

Când ajunse afară, Reggie îi aruncă o monedă valetului care-i plimbase caii și sări în șaretă. Se așeză în scaun, dar rămase cu hățurile în mâini, în timp ce caii își tot mișcau capul, nerăbdători să pornească la drum.

Strickland. La naiba. Acum era proprietarul locului unde cunoscuse fericirea cea mai mare și durerea cea mai adâncă și nu-și dădea seama

dacă simțea bucurie sau groază.
Strânse din buze și mână caii, ieșind
în stradă. Avea nevoie de o băutură.
De fapt, de o duzină de băuturi.

Caroline Davenport trase draperia și
îl privi pe vărul soțului ei cum se
îndepărta. Observă mult prea bine
tensiunea trupului zvelt, încordat.
Apoi dădu drumul draperiei și întrebă:

— Cum a primit vestea?

— Din fericire, nu mă așteptam la
recunoștință, fiindcă n-a fost nici
vorbă de asta. Vărul Reggie nu-i un
bărbat căruia să-i placă surprizele. I-
ar fi fost mai ușor să accepte o
anulare completă a rentei, spuse
Richard șchiopătând ușor spre
fereastră și înconjurând cu brațul talia
soției sale. După cum era de așteptat,
s-a supărat foarte tare când a aflat că
răposatul meu bunic, căruia nu-i
simte nimeni lipsa, l-a privat în mod
ilegal de ceea ce-i aparținea de drept.

Rezemându-se de soțul său,

Caroline continuă:

— Crezi că faptul că va avea ceva al lui îl va ajuta să se schimbe?

— Mă îndoiesc, răspunse Richard ridicând din umeri. Probabil că, în cea mai mare măsură, vina pentru cum a ajuns îi aparține bunicului meu.

Reggie mi-a spus odată că ar fi vrut să se înroleze, dar contele nu i-a permis. Din contră, l-a ținut din scurt, i-a plătit datoriile și i-a stabilit o rentă care să nu-i ofere o libertate adevărată.

— Ce bătrân îngrozitor era bunicul tău!

— Așa este, dar și Reggie are partea lui de vină. E foarte inteligent și se pricepe extrem de bine la oameni. Nu l-a obligat nimeni să ajungă un bețiv și un desfrânat.

Caroline pricepu regretul din vocea soțului ei. Richard își lua responsabilitățile foarte în serios. El însuși fusese un ofițer excepțional,

așa că îi părea rău de potențialul irosit de Reginald Davenport. Mai mult, Reggie era cea mai apropiată rudă din partea familiei Davenport, iar lui Richard i-ar fi plăcut ca relațiile dintre ei să nu fie atât de tensionate. Totuși, o asemenea ambiție era greu de materializat.

— Crezi că e prea târziu să-și schimbe stilul de viață?

— Reggie are treizeci și șapte de ani și este foarte versat în ceea ce privește viciile și scandalurile, spuse Richard cu răceală. Desfrânații mai revin pe calea cea bună, dar bețivii, nu prea. Dumnezeu mi-e martor că am avut de-a face cu destui în armată. Cei mai mulți beau până ce mureau ori de glonț, ori de whisky. Cred că și vărul meu va face același lucru.

Caroline își rezemă capul de umărul soțului său. Reginald Davenport o îngrozise la un moment dat, dar

astăzi îl văzuse serios și politicos și, pentru o clipă, se dovedise a fi chiar foarte fermecător. Fondul lui uman era bun, așa că înțelegea dorința lui Richard de a-și ajuta vărul cel problematic. Era un efort sortit eșecului, și totuși...

— Se mai întâmplă și minuni. Poate că acum va avea loc o minune.

— Dacă Reggie vrea într-adevăr să se schimbe, sunt sigur că o poate face. Dar mă îndoiesc că va încerca, răspunse Richard pe un ton pesimist.

Trase silueta zveltă a soției sale mai aproape de el și-și impuse să nu se mai gândească la nesocotitul de Reginald. Făcuse tot ceea ce putuse. Învățase pe propria piele că un om nu poate face mai mult pentru cei care-l înconjoară.

capitolul 2

Ziua începuse prost chiar dinainte

să se trezească. De câte ori o bântuia acel coșmar, Alys nu-și putea veni în fire ore întregi. Din fericire, asta se întâmpla doar de vreo două, trei ori pe an.

În coșmar se găsea afară, chiar în fața ușilor de sticlă și auzea o voce perfidă întrebând cu o răutate plictisită:

— De ce naiba te însori cu o lungană care o să te calce în picioare? Doi metri de oase. Nu prea o să-ți țină de cald noaptea și mai mult ca sigur o să stai doar sub papuc.

După o pauză scurtă, iubitul ei răspundea, fără s-o apere, fără să pomenească de dragostea pe care i-o declara cu ardoare:

— Pentru bani, de ce altceva? Este perfect așa. După ce preiau controlul averii ei, o să vezi cine comandă în casă.

Cuvintele acelea declanșau amețeala bine cunoscută și durerea

covârșitoare care o determinaseră pe Alys să fugă de singura viață pe care o cunoscuse vreodată. Dar în dimineața asta avea noroc. Înainte ca visul să continue către nadirul degradării ei, ceva o gădilă pe nas. Strănută, așa că se trezi imediat, mai ales că nu dormea profund.

Deschise pleoapele grele și văzu lumina zorilor. Viziunea strălucitoare care se cocoțase pe pat avea bucle aurii, un chip fără cusur, în formă de inimă și ochii de un albastru intens. Chiar și pietrele se înmuiau la vederea domnișoarei Meredith Spenser, Merry pentru apropiați. Alys nu era nici pe departe stană de piatră, dar la o asemenea oră a dimineții îi era foarte greu să se înveselească. Imaginea tinerei fete, care o năucea cu bucuria ei, nu era suficientă. Abia apucase să-și privească protejata, că simți atingerea unui obiect moale și pufos.

Alys strănută din nou.

— Ce naiba... Începu ea, ridicându-se în capul oaselor. Ah, ești tu, Attila. PISOIULE, data viitoare când mă mai trezești cu o coadă peste față te dau la câini.

Împărțindu-și impersonal dojenile între Merry și pisică, Alys își dădu părul greu de pe față. Panglica pe care o folosisese în timpul nopții se desfăcuse atunci când se foise din cauza coșmarului, iar părul i se revărsa pe umeri. Mai avea nevoie de încă cinci minute ca să-l poată peria bine.

— Dumnezeu să-l aibă în pază pe câinele care va avea de-a face cu Attila, spuse Merry zâmbind și întinzând spre ea o cană cu cafea aburindă. Poftim, Lady Alys, e pregătită așa cum îți place, cu multă frișcă și zahăr.

Înconjurând cana cu degetele lungi, Alys își aranja pernele și se rezemă

de ele. Apoi sorbi recunoscătoare din cafea.

— Ahh... suspină ea în timp ce lichidul fierbinte începea să-i revigoreze trupul. Cu mintea limpede, întrebă: De ce voiam să mă trezesc la ora asta?

Merry schiță un zâmbet. Acum nu mai semăna cu o păpușă de porțelan.

— Astăzi începe semănatul și mi-ai spus să te trezesc devreme.

— Așa e, spuse Alys sorbind în continuare din cafea. Mulțumesc că m-ai trezit. Poate, cine știe, până la urmă o să te păstrez.

Merry ripostă fără șovăială:

— Trebuie să mă păstrezi, sau ai uitat? Chiar tu te-ai oferit să ne iei pe mine și pe băieți, iar acum ți-am rămas pe cap. Cel puțin până vei găsi vreun nebun care să te scape de mine.

Alys râse, semn că, grație cafelei, își recăpătase buna dispoziție.

— Toți bărbații care îți dau târcoale sunt mai mult ca sigur nebuni, dar numai din dragoste neîmpărtășită. Singura mea problemă e să-i țin la distanță.

O privi cu tandrețe pe Merry. Protejata ei avea un soi de frumusețe blondă, delicată, pentru care Alys ar fi făcut moarte de om când era mai tânără. Merry ar fi fost ușor de urât dacă n-ar fi fost o persoană cu adevărat drăguță. De asemenea, era inteligentă și avea o înțelepciune absolut înspăimântătoare pentru o tânără la numai nouăsprezece primăveri. În viața lui Alys ocupa locul de fiică, dar și de cea mai bună prietenă, deși uneori era greu de spus cine pe cine creștea.

Întrucât tutoarea ei dădea semne că se punea în mișcare, Merry spuse:

— Unul dintre băieții de la fermă ți-a lăsat un bilet. Pentru Lady Alice. A-l-i-c-e, desigur.

— E prea devreme ca să-mi cer scuze pentru cum se scrie numele meu, căscă Alys din nou. În plus, dacă ar ști cum să-l scrie corect, poate că l-ar pronunța greșit. Ce scria în bilet?

— Ceva despre pui.

— Înseamnă că trebuie să fie Barlow. O să trec pe la el azi. Alys termină cafeaua, apoi își aruncă picioarele lungi peste marginea patului și-și căută papucii. Poți să te duci acum, n-o să adorm la loc. Ia-l cu tine și pe afurisitul de motan și dă-i de mâncare.

Merry chicoti și se aplecă, ridicând în brațe motanul uriaș. Attila era un animal solid, cu blană brăzdată de dungi și pete albe. Expresia lui regală nu amintea deloc de pisoiașul zgribulit și înfometat pe care Alys îl salvase de la înec. Acum presupunea că domnia lui era cel mai natural lucru din lume, iar supușii care nu-i ofereau micul dejun nu erau demni

nici măcar de dispreț. Mieună acuzator atunci când Merry îl scoase din dormitor.

Așezată pe marginea patului, Alys își duse mâinile la tâmpile, iar buna dispoziție păru să îi dispară atunci când îi reveni în minte coșmarul. După o clipă oftă și se ridică în picioare, își luă halatul roșu vechi și se așeză la măsuța de toaletă. În timp ce-și trecea degetele prin par ca să și-l îndrepte, se privi în oglindă și începu, fără entuziasm, să-și treacă în revistă înfățișarea, așa cum aflase că trebuia să facă pentru a putea combate visul.

Deși nu era genul de femeie dorită de bărbați, măcar nu era urâtă. Era prea bronzată ca să aibă un ten la modă, dar avea trăsături normale și ar fi fost considerată arătoasă dacă ar fi fost bărbat. Problema era că, la fel ca întreaga ei ființă, chipul ei era prea mare. Avea un metru și șaptezeci și

șase de centimetri înălțime desculță. Puțini bărbați din Strickland erau mai înalți ca ea.

După ce-și desfăcu părul încurcat, începu să-l perie. Pe vremea când averea o făcea să pară atrăgătoare, se zicea despre cosițele ei grele că erau castanii. Acum, că trebuia să muncească pentru a se întreține, avea părul pur și simplu șaten, fără vreo nuanță deosebită. Totuși, în sinea ei, Alys credea că părul era partea ei cea mai bună. Crescuse la loc, mai lung și mai des, după ce-l ciopârțise cu furie, și strălucea în valuri de arămiu și auriu. Dar în fond era doar un păr șaten.

Își făcu grijulie cărarea pe mijloc și se apucă să își împletească două cozi. După ce termină, și le fixă pe creștet într-un coc îngrijit. În lumina soarelui de dimineață, cea mai ciudată trăsătură a chipului ei era evidentă: ochiul drept era gri-verzui, în timp ce

ochiul stâng era căprui. Alys nu mai cunoscuse pe nimeni cu această particularitate. I se părea nedrept faptul că avea și ochii de culori diferite, și mai era și groaznic de înaltă.

Gândul o făcu să zâmbească ușor, ceea ce îi afișă o altă trăsătură nefericită. De obicei uita de gropițele idioate care apăreau atunci când zâmbea sau când râdea, dar acum se văzu în oglindă și-și dădu seama cât de nepotrivit arătau pe o iapă ca ea. Merry, păpușa cea blondă, ar fi trebuit să aibă gropițe. Din ironia sortii, n-avea. Viața chiar era nedreaptă. Dacă Alys i-ar fi putut oferi protejatei ei gropițele, ar fi făcut-o cu dragă inimă. Încruntarea îndepărta gropițele, așa că Alys se încruntă. Sprâncenele ei aspre, închise la culoare, păreau de temut chiar și atunci când zâmbea, așa că acum arăta cu adevărat nemiloasă.

Apoi se ridică de la oglindă, fiindcă încheiase ritualul prin care se asigura că nu arăta atât de groaznic pe cât o făcea să creadă coșmarul. Mare păcat că astăzi trebuia să supravegheze plantatul și avea să poarte pantaloni, cămașă de in și haină bărbătească. Rochiile închise la culoare pe care le purta de obicei o ajutau să își mascheze mai bine silueta, dar îmbrăcămintea bărbătească pe care trebuia s-o poarte la anumite activități îi evidenția formele feminine. Având în vedere înălțimea ei ridicolă, efectul era oarecum copleșitor. Nu că asta i-ar fi înspăimântat pe toți bărbații. Văzuse suficiente priviri cu coada ochiului ca să înțeleagă că unii erau curioși cum o fi să te culci cu o lungană. Nu aveau să afle asta niciodată de la ea.

Îndesându-și pălăria neagră, diformă, pe cap, Alys Weston, numită Lady Alys în față și în alte feluri pe la

spate, o fată bătrână de treizeci de ani, administrator de succes al moșiei Strickland din comitatul Dorset, coborî scările pentru a începe să supravegheze o zi lungă de lucru pe câmp.

Ziua se dovedi mai obositoare decât prevăzuse. Noua semănătoare pe care o cumpărase Alys era destul de năvălaşă, spre încântarea vădită a muncitorilor care de-abia așteptau să spună că drăcovenia nu avea să meargă niciodată. Alys se pricepea foarte bine la mecanică și reuși s-o pună în funcțiune după o oră de târât pe sub mașinărie, pe pământul umed.

Își petrecu restul zilei în mizerie, prea ocupată ca să se oprească să ia prânzul. Merry, slavă Domnului, îi trimisese brânză albastră de Dorset, bere și niște covrigi tipici din zonă, pe care Alys îi mancă în timp ce se îndrepta călare spre pășunea cu oi, ca să vadă în ce stare erau niște miei

bolnăvicioși. Spre sfârșitul zilei, cei care la început o luaseră în zeflema se văzură nevoiți să recunoască eficiența semănătorii. Acum, că mergea, le plăcea și mai puțin. Alys abia reuși să-și țină gura. Se chinuise din greu să-i facă pe bărbații aceia morocănoși să-i accepte ordinele, iar acum, deși trecuseră patru ani în care le demonstrase că metodele ei moderne erau corecte, fiecare idee nouă era o bătălie. La naiba cu toți! Înjură în timp ce se îndrepta spre casă, pe răcoare, în vreme ce soarele de primăvară asfințea. Nici o altă fermă din Dorset nu era la fel de productivă, nici un alt proprietar sau administrator nu avea grijă de muncitorii concediați la fel ca ea.

Uneori se întreba de ce se chinuia atât.

Când ajunse la casa administratorului, Rose Hall, Merry broda seriosă în salon, iar băieții nu

se întorseseră de la școală. Alys făcu o baie rapidă și se schimba într-o rochie din lână bleumarin. Apoi se așeză lângă protejata ei, cu un pahar de sherry, vrând să-și arunce ochii pe scrisorile care sosiseră în ziua respectivă. În timp ce Merry râdea de pățaniile cu semănătoarea, Alys dădu peste o scrisoare trimisă de angajatorul ei, contele Wargrave.

Deschise plicul bombănind și citi scrisoarea. În general, ținea legătura cu Chelmsford, avocatul, nu direct cu contele. Nu-i cunoscuse niciodată pe nici unul, desigur. Dacă vreunul dintre domnii aceia respectabili ar fi aflat că administratorul e o femeie, și-ar fi pierdut cu siguranță locul de muncă.

Bătrânul conte nu-și părăsea niciodată locuința din Gloucestershire, dar cel tânăr era activ și conștiincios. Se îngrijora că ar fi putut apărea vreodată pe nepusă masă. Din fericire, singura dată când

contele venise la Strickland, o anunțase din timp, astfel încât ea putuse pleca împreună cu copiii, lăsând vorbă că fusese chemată în grabă din cauza unei rude bolnave. Îi avertizase pe toți cei de la moșie să nu cumva să îi dezvăluie sexul. Când se întorsese după săptămâna petrecută la mare, în Lyme Regis, Alys aflase că nimeni nu îi trădase secretul, că registrele fuseseră inspectate cu atenție și aprobate, iar Wargrave îi lăsase o scrisoare în care o felicita și îi făcea câteva sugestii inteligente. Poate că tânărul conte își petrecuse cea mai mare parte a vieții în armată, dar cu siguranță nu era prost. Pe lângă vizita aceea, Wargrave o lăsase să conducă moșia așa cum credea de cuviință. Fusese o situație ideală, iar ea sperase că lucrurile vor continua așa, pe termen nelimitat.

Probabil gândul respectiv îi adusese ghinion. Alys inspiră adânc în timp ce

citea scrisoarea. Merry ridică privirea de la broderie, întrebătoare:

— S-a întâmplat ceva?

Alys zâmbi amar.

— Știam că ar fi trebuit să rămân în pat în dimineața asta.

Merry puse sculurile de mătase în cutia de lucru și se apropie de Alys.

— Ce s-a întâmplat?

Alys îi dădu scrisoarea în tăcere.

Lord Wargrave dorea să-l informeze pe domnul Weston că ferma Strickland fusese transferată vărului său, Reginald Davenport. Nu știa ce planuri avea vărul său cu proprietatea, însă declara că fusese foarte impresionat de capacitățile domnului Weston. În cazul în care situația nu avea să funcționeze cu noul proprietar, Wargrave se angaja să îl ajute să găsească un alt post de administrator, poate chiar la Wargrave Park. Urmau apoi scuze pentru deranj și alte salutări

politicoase.

— O, Doamne, spuse Merry încet. Asta ar putea complica oarecum lucrurile.

— Asta-i unul dintre cele mai bune eufemisme din înalta societate pe care le-am auzit vreodată, spuse Alys ridicându-se în picioare și măsurând încăperea cu pași mari.

— Poate că n-o să se schimbe nimic, spuse Merry cu speranță. Cred că am citit despre domnul Davenport. Nu e cumva sportiv? Poate că va locui la Londra, va încasa câștigurile și nu va veni niciodată aici.

— Una e ca Lord Wargrave, care mai are multe alte proprietăți pe lângă Strickland, să nu vină niciodată aici. Dar dacă asta e singura proprietate a lui Reginald Davenport, va veni cu siguranță aici din când în când. În vacanțe. Pentru petreceri cu prietenii. La vânătoare. Poate dori să locuiască aici o parte a anului. Alys se

opri în fața șemineului și privi fix către flăcările care pâlpâiau. N-o să pot inventa zeci de rude bolnave, ca să scap întotdeauna de el.

Merry se încruntă.

— Dar ai un contract.

Alys ridică din umeri și apucă vâtraiul de pe suportul de alamă.

— Un contract nu mă ajută, dacă proprietarul nu mă vrea. Davenport mi-ar putea face viața atât de mizerabilă, încât să nu vreau să rămân.

— Dar nu e posibil să vrea să te păstreze? Ai făcut minuni cu moșia asta. Toată lumea recunoaște.

— Ce era mai greu s-a făcut deja, spuse Alys împungând furioasă cărbunii încinși, nevinovați, cu vâtraiul. Orice administrator competent s-ar descurca acum să o țină pe profit.

— Dar domnul Davenport nu va găsi pe nimeni mai competent sau

mai onest ca tine!

— Poate că nu, dar asta nu înseamnă că nu mă va concedia oricum.

Alys auzise de Reginald Davenport, însă multe dintre lucrurile pe care le aflate nu erau potrivite pentru urechile lui Merry. Un desfrânat nu avea cum să aibă o impresie bună despre competențele unei femei. Era atât de nedrept! Își simți mâinile încleștându-se și se forță să se relaxeze.

— Dacă domnul Davenport nu vrea să te păstreze, poți lucra pentru conte în altă parte, spuse Merry, încercând să-și păstreze optimismul. Wargrave Park nu sună deloc rău.

— Și cât timp crezi că o să rămână în picioare oferta contelui după ce va afla că sunt femeie? întrebă Alys cu amărăciune, începând să-și încleșteze din nou mâinile.

— Poate ar trebui să te deghizezi în

bărbat, spuse Merry făcând cu ochiul. Ești destul de înaltă.

Alys o străfulgera cu privirea, gata să o ia de urechi, dar se lăsă molipsită de umorul fetei.

— Cât timp crezi că aş putea susţine o mascaradă ca asta? întrebă ea zâmbind fugar.

— Ei bine, spuse Merry gânditoare, vreo nouăzeci de secunde? Dacă lumina e proastă.

Alys chicoti.

— Lumina ar trebui să fie foarte proastă. Bărbaţii şi femeile nu sunt modelaţi la fel. Cel puţin, nu după vârsta de doisprezece ani.

— Aşa e, iar modelul tău e tare drăguţ, oricât ai încerca să ascunzi asta.

Alys pufni. Merry susţinea în permanenţă că Alys era atrăgătoare, ceea ce se datora mai degrabă caracterului ei amabil, nu simţului estetic. Comentariul de acum în-

tenționa să o distragă, dar Alys nu mușcă momeala.

— Presupunând că Lord Wargrave ar fi suficient de inovator încât să mă angajeze, este nevoie de mine la atelierul de olărit. Nu-l putem muta în Gloucestershire. Și ar fi păcat să-i luăm pe băieți de la școala de aici, căci sunt așa de fericiți.

Chiar și buclele aurii ale lui Merry părură că se pleoștesc puțin, însă fata răspunse:

— Cred că doar cauți nod în papură. E posibil ca domnul Davenport să nu apară pe aici multă vreme, iar când o va face, poate va fi încântat să te păstreze, ca să aibă mai puțin de muncă. Trebuie să așteptăm și vom vedea.

Alys își dori să fi fost la fel de optimistă ca Merry. Privind-o pe protejata ei, își aminti ce se spunea despre noul ei angajator și despre pasiunea lui pentru femei și simți

repulsie. Ce desfrânat îi putea rezista unei silfide încântătoare cum era Meredith? Fata avea bun-simț și decență, dar era absolut inocentă. Nu-i putea face față unui bărbat de lume, cinic și imoral. Asta era o altă problemă, una foarte gravă.

Alys privi spre foc, strângând din buze. Era o femeie singură și-si petrecuse ultimii doisprezece ani luptându-se cu convențiile și cu prejudecățile pentru a-și asigura o viață mulțumitoare și confortabilă. Acum, fără ca ea să aibă vreo vină, toate scopurile ei erau amenințate.

Deși nu-l văzuse vreodată, deja îl ura pe Reginald Davenport

capitolul 3

„Disperarea familiei Davenport” mormăi ceva și se întoarse pe partea cealaltă. Sentimentul covârșitor de greață și de sfârșeală care îl cuprinse

atunci când se mișcă nu avea, însă, de ce să fie o surpriză, după destrăbălarea din noaptea precedentă.

Stătu locului, cu ochii strâns închiși, fiindcă experiența îl învățase că astfel de dimineți trebuiau abordate cu o viteză cât mai mică. Dacă era totuși vorba de dimineață. Ultimele amintiri erau prea fragmentate ca să-și dea seama cât timp trecuse.

După ce capul nu i se mai învârti, Reggie deschise ochii o fracțiune de secundă. Tavanul i se părea familiar, deci era probabil acasă. Cu puțină concentrare ajunse la concluzia că era în dormitor, nu în salon, și că era întins în pat care era mai lat și mai moale decât canapeaua. Următoarea întrebare era cum ajunsese acolo. Auzi o respirație profundă și își întoarse capul puțin câte puțin până ce dădu cu ochii de onorabilul Julian Markham. Tânărul său prieten dormea

liniștit pe canapea, încremenit într-o poziție care, în mod normal, ar fi trebuit să-l lase cu dureri de gât și de spate. Probabil că asta nu avea să se întâmple.

Reggie se mișcă încet, cu băgare de seamă, și dădu la o parte pătura cu care era acoperit. Dădu să se ridice, apoi găfâi și căzu înapoi pe saltea. Era pregătit pentru efectele secundare serioase ale mahmurelii, dar nu și pentru durerea ascuțită care îl săgeta în coaste. Încercă să-și amintească ce oare se întâmplase în noaptea precedentă, de ce îl durea atât de tare tot corpul, dar fără succes.

Se hotărî că venise timpul să înfrunte consecințele, așa că se ridică din nou, cu grijă, și își dădu picioarele jos din pat. Vibrația pe care o transmiseră cizmele atunci când loviră podeaua îl zgudui pe de-a-ntregul. Se opri și așteptă să-și

revină. După un scurt inventar al daunelor, se hotărî că nu-și rupsesese nimic, deși avea încheieturile zdrelite, iar coastele și brațul drept destul de julite. Probabil că se bătuse cu cineva. Era îmbrăcat complet, însă haina bleumarin și pantalonii din piele erau atât de boțiți, încât un valet mai scrupulos și-ar fi dat demisia. Din fericire, Mac Cooper nu era foarte sensibil, altfel n-ar fi rămas atâția ani cu Reggie.

Mac își demonstra din nou competența alegând chiar momentul respectiv pentru a intra în cameră, cu un pahar plin cu un lichid portocaliu într-o mână și cu un lighean și un prosop fierbinte în cealaltă. Îi oferi prosopul fără să scoată o vorbă. Reggie îl desfăcu și-și îngropa fața în pliurile fierbinți. Căldura și umezeala erau revigorante.

După ce-și șterse fața, gâtul și mâinile, reuși să apuce paharul și să-l

golească pe jumătate dintr-o înghițitură. Remediul de mahmureală era unul dintre cele mai mari talente ale valetului și conținea suc proaspăt de fructe, o gură de whisky și alte câteva ingrediente la care Reggie prefera să nu se gândească. Își mișcă încet capul de câteva ori, ușurat că reușea să facă asta fără să-i vină amețea. Apoi sorbi în continuare din pahar și îl privi pe Mac direct doar după ce goli paharul.

— Cât e ceasul?

— Aproape două după-amiaza, domnule.

Deși în mod normal Mac vorbea cu un accent cockney¹ neinteligibil și avea statura zveltă și cicatricile tipice unui luptător de stradă, îi făcea plăcere să imite manierele și stilul celor mai snobi valeți. De fapt,

1.- *Jargonul specific clasei muncitoare din Londra (n.tr.)*

calitatea de valet era doar o parte din slujba sa. Era în egală măsură majordom, grăjdar și servitor.

Căscând, Reggie întrebă:

— Ai idee la ce oră am ajuns?

— În jur de cinci dimineața, domnule.

— Presupun că nu te-am deranjat prea mult.

— Domnul Markham a avut nevoie de ajutorul meu ca să vă aducă sus, recunosc Mac.

Reggie își trecu o mână prin părul negru, ciufulit

— Așa se explică de ce am ajuns în dormitor. Își privi prietenul și văzu că dădea semne să se trezească. Pune de cafea. Îmi închipui că Julian va avea nevoie, și nu mi-ar strica nici mie câteva cești.

— Prea bine, domnule. Doriți să mâncați și un prânz ușor?

— Nu, răspunse Reggie cutremurându-se când veni vorba de

mâncare. Numai cafea.

După ce Mac ieși din cameră, Reggie se ridică și își scoase eșarfa de la gât. Într-o zi avea să se spânzure în somn cu afurisitele de eșarfe. Se spălă pe față cu apa fierbinte adusă de Mac, apoi se cufundă în fotoliul așezat perpendicular față de canapea, întinzându-și picioarele în față. Deși se spălase bine și trecuse de la poziția orizontală la cea verticală, tot simțea că pică din picioare. Se uită urât la Julian, care tocmai se trezea cu un zâmbet inocent.

Julian se ridică imediat

— Bună dimineața, Reg, spuse el repede. Nu-i așa că a fost o seară minunată?

— Nu știu, răspunse Reggie sec. Ce s-a întâmplat?

Julian zâmbi, fără să bage în seamă grosolănia tovarășului său. Era un tânăr chipeș, cu părul blond, cu un

farmec și o viitoare avere care îl făceau foarte atrăgător pentru doamnele de societate cu fete de măritat.

— Ai câștigat cinci sute de lire de la Blakeford. Nu mai ții minte?

Sosi cafeaua. După ce își turnă o cană mare, aburindă, și-și puse mult zahăr, Reggie își încrucișa picioarele și cântări posomorât ochii limpezi și atitudinea veselă pe care le afișa prietenul său. Era vina lui că își pierdea timpul cu un bărbat mai mic cu peste zece ani decât el, care își revenea atât de repede după o noapte de desfrâu. Și Reggie putea într-o vreme să facă asta, dar timpurile acelea apuseseră.

Luă o gură de cafea, apoi înjură când se arse la limbă.

— Mi-aduc aminte că am mers la Watier. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Blakeford ne-a invitat pe câțiva la el acasă, ca să luăm cina și să facem

o partidă de whist Voia să ne uimească cu noua lui amantă, o prospătură pe nume Stella. Julian își turnă o cană de cafea. I s-a cam pus pata pe tine.

Reggie se încruntă. Începea să-și amintească. De la contele de Wargrave se dusesse direct la o tavernă și băuse singur câteva ore. Apoi se întâlnise cu Julian la Watier și lucrurile deveneau neclare.

— Stella... fetișcana fără astâmpăr, cu părul roșu?

— Chiar ea. S-a învârtit în jurul tău ca o cățea-n călduri. Blakeford era suficient de supărat că a pierdut banii, dar când ai dispărut o jumătate de oră și și-a dat seama că nu mai era nici Stella, am crezut că o să explodeze. Te-a pândit fata ca să-ți ofere puțină acțiune?

Reggie își închise ochii, rezemându-se de scaun.

— Mai mult sau mai puțin.

În mod normal, ar fi evitat-o pe Stella, al cărei corp perfect era întrecut doar de vulgaritatea fără margini. Dar își alesese cu atenție momentul, îl acostase când băuse prea mult ca să mai poată judeca bine, dar prea puțin ca să nu se poată achita cu succes de misiune.

Cu ochii încă închiși, sorbi în continuare din cafea și își aminti mai multe. Dezmățata îl așteptase în hol în timp ce se întorcea la partida de cărți, iar gura ei fierbinte și poruncitoare și mâinile pricepute îi arătaseră foarte clar ce anume voia. Trupul lui, care nu cunoscuse vreodată nici un standard, răspunsese imediat. Urmase o împreunare febrilă, încrâncenată, despărțită de restul celor din casă doar printr-o ușă închisă. Excitată la gândul că protectorul ei se afla în camera alăturată, Stella îl zgâriase pe Reggie prin cămașă cu unghiile ei lungi,

scâncind de plăcere. Slavă Domnului că zgomotul partidei de cărți reușise să acopere ultimul ei geamăt.

Probabil că fusese nebun.

Nu, nebun nu. Doar beat. Nimic neobișnuit.

Ezitând, Julian întrerupse reveria lui Reggie.

— Poate n-ar trebui să spun asta, dar cred că ar fi bine să ai grijă. Blakeford e groaznic de gelos din cauza fetișcanei. După ce s-a întâmplat cu Stella și cu banii pe care i-a pierdut, părea gata să te provoace la duel.

— Mda. N-ar trebui să spui asta, zise Reggie obosit, cu pleoapele întredeschise și torturat de durerea ascuțită dintre tâmpile. De ce trebuise să fie Blakeford, din toți oamenii de pe pământ? Era un tip ciudat, imprevizibil, iar Reggie îl evita cât de mult putea. Dacă Blakeford are de gând să se dueleze de fiecare dată

când prospătura îi face ochi dulci cuiva, va trebui să se bată cu toți bărbații din Londra.

Julian dădu din cap aprobator.

— După ce am plecat de la Blakeford, ne-am dus la sala nouă de jocuri de pe lângă Piccadilly.

— Chiar așa? Reggie făcu ochii mari încercând să-și amintească acea parte a serii, dar nu reuși. S-a întâmplat ceva important?

— Eu am pierdut o sută de lire, iar tu te-ai luat la bătaie.

— Minunat, bombăni Reggie. Cu cine, de ce și cine a câștigat?

— Cu Albert Hanley. A spus că ai trișat, îl informă Julian concis. Tu ai câștigat, bineînțeles.

— Ce-a spus Hanley? Reggie sări în picioare mult prea brusc și simți că i se învârte capul. Înghiți în sec și se așeză din nou jos. Nu-i de mirare că ne-am bătut.

Reggie avea o reputație groaznică

din cele mai multe puncte de vedere, binemeritată în mare măsură, dar onestitatea nu îi era niciodată pusă la îndoială în lumea jocurilor de noroc.

— L-ai pus atât de bine la punct, că era inutil un duel, spuse Julian cu entuziasm. A fost o bătaie pe cinste. Hanley e cu vreo zece kilograme mai greu ca tine și se pricepe, dar n-a ajuns să-ți dea nici măcar un pumn. Nu ți-a luat decât câteva minute să-i spargi falca. Toată lumea a fost de acord că el ar trebui să plătească mobila distrusă, fiindcă acuzația era nefondată.

— Hanley a fost de acord?

— Nu știu. Avea falca ruptă, nu înțelegeam ce spunea. Reggie își inspecta încheieturile zgâriate și învinețite.

— Dacă l-am bătut așa de bine, de ce mă simt ca și cum m-ar fi lovit un cal în coaste?

— Fiindcă ai căzut pe scări când eu

și Mac te aduceam la etaj, explică Julian. Ai dat în stâlpul din capăt. La început m-am îngrijorat, dar Mac mi-a spus că o să-ți revii.

— Ar trebui să mai știi ceva?

întrebă Reggie pe un ton periculos de blând.

— Ei... Julian tuși, stingher. Ne-am întâlnit cu tata la Watier și nu ți-a răspuns la salut.

Reggie ridică din umeri.

— Nu-ți face griji. Niciodată nu-mi răspunde.

Lord Markham era convins că Reggie îl conducea pe moștenitorul său către pierzanie. În mod ironic, Reggie era cel care îl învățase pe băiat să se descurce în siguranță printre cele mai periculoase distracții din Londra. Chiar îl salvase de văduva Wanton, o aventurieră care se hotărâse că Julian era răspunsul perfect la problemele ei financiare. Nu conta. Reggie își folosise influența

de dragul lui Julian, nu fiindcă s-ar fi așteptat la recunoștință din partea tatălui acestuia.

Julian reveni la subiectul mai puțin problematic al luptei, dar Reggie nu-l mai ascultă. Se aplecă înainte și-și sprijini coatele pe genunchi, îngropându-și fața în palme, străbătut de o mâhnire profundă.

Întotdeauna comisese faptele cele mai josnice și nenorocite doar atunci când era beat, dar măcar fusese conștient de acțiunile sale. Alesese în mod intenționat să sfideze normele sociale și acceptase de bunăvoie consecințele. Problemele se iviseră doar în urmă cu un an, odată cu pierderile de memorie. De la o lună la alta, ele apăreau mai des și durau mai mult. Acum nu mai știa sigur cine ce făcuse sau de ce, iar această lipsă de control îl îngrozea. Răspunsul evident era să bea mai puțin, așa că se hotărâse să se tempereze. Numai

că hotărârea dispărea ca prin minune de îndată ce înghițea primul pahar.

Stilul acesta de viață te omoară. Auzea foarte clar în minte aceste cuvinte, rostite de o voce masculină foarte calmă.

Nu era prima dată când primise un astfel de avertisment. Odată, vocea îi spusese să aibă grijă cu câteva clipe înainte să fie atacat de doi tâlhari. Abia reușise să se dea la o parte și să evite să fie înjunghiat în spate. Altă dată, vocea îl avertizase să nu se urce pe barca unui prieten. Reggie îngăimase o scuză la nimereală, iar tovarășii lui îl tachinaseră vreme îndelungată. Apoi izbucnise o vijelie și barca se scufundase, fără să existe vreun supraviețuitor.

Stilul acesta de viață te omoară. Își apăsă și mai tare degetele pe cap, încercând să șteargă durerea surdă, amintirile și lipsa de amintiri. Trăise întotdeauna din plin, cochetase cu

pericolul, iar comportamentul lui cu greu putea fi numit acceptabil. De când nu mai era moștenitorul titlului Wargrave, devenise și mai sălbatic, își asumase și mai multe riscuri la jocurile de cărți și la cursele de cai și băuse mai mult ca oricând.

Paradoxal, avusese un noroc nebun. Poate fiindcă nu-i păsa prea mult de ce se întâmpla și câștiga, câștiga, câștiga. Nu mai avea deloc datorii, iar în contul lui de la bancă se strânseseră mai mulți bani decât avusese vreodată în ultimii ani.

Și ce rost avea?

Stilul acesta de viață te omoară. Cuvintele se repetau ca o litanie, ca și cum ar fi așteptat răspuns, dar Reggie era prea epuizat să mai răspundă. Era sătul până peste cap de toată viața pe care o ducea. De jocurile și de bețiile fără sfârșit, de târâturile ca Stella, de bățile fără sens și de mahmurelile îngrozitoare,

așa cum era și cea de acum.

Julian avea douăzeci și cinci de ani și era gata să depășească nebuniile tinereții, însă Reggie făcea același lucru ca atunci când terminase colegiul. Alerga de șaisprezece ani, dar rămăsese pe loc.

Depresia era neagră și amară. Își dori, cu o violență subită, ca unul ca Blakeford sau Hanley să se înfurie suficient încât să-l împuște și să se termine totul. Dar de ce să aștepte după altcineva? Și el avea pistoale. Ideea îi făcu cu ochiul o clipă, însă își reveni în fire. La naiba, chiar se afla într-un asemenea impas? Rămase pe gânduri. Auzea că Julian tot vorbea, dar nu-l mai asculta.

Apoi vocea interioară vorbi încă o dată. Strickland.

Strickland, singurul loc de pe pământ unde se simțise ca acasă. Crezuse că era pierdut pentru totdeauna, iar acum vărul lui cel

cinstit i-l dăduse înapoi. Strickland, acolo unde se născuse, acolo unde muriseră toți cei pe care-i iubise vreodată.

Nu avea să se mai simtă ca acasă, dar la naiba, acum îi aparținea, cu fantome cu tot.

Nu fu o decizie conștientă. Pur și simplu deschise ochii și întrerupse perorația lui Julian, spunând:

— M-am răzgândit, nu mai merg la cursa de la Bedford. Trebuie să mă duc în Dorset să mă ocup de moșia mea.

— De ce? Julian clipi confuz.

— De moșia mea, Strickland. Acum sunt proprietar.

Reggie se ridică în picioare, neobosindu-se să îl lămurească pe tânărul uluit. Se privi în oglinda de deasupra șemineului. Arăta la fel ca de obicei, cu acea eleganță neglijentă, nepăsătoare, pe care o tot imitau tinereii. Pe dinăuntru însă, se

simțea bătrân și fragil.

Merse până la fereastră și privi spre Molton Street. De când locuia în Londra, ocupase acest apartament de la marginea cartierului Mayfair.

Apartamentul era confortabil, perfect pentru un burlac, dar niciodată nu i se păruse a fi acasă.

În urma lui, Julian întrebă:

— Și când te întorci în oraș?

— Habar n-am. Poate rămân în Dorset și mă fac moșier, mă bronzez și-mi iau o pereche de câini de vânătoare.

Julian râse, crezând că era o glumă, dar Reggie era pe jumătate serios.

Samuel Johnson² spunea că un om sătul de Londra era sătul de viață.

Poate că avea dreptate: Reggie era sătul și de Londra, și de viață. Poate

2.- *Unul dintre principalii reprezentanți ai literaturii engleze din secolul al XVIII-lea, poet, eseist, bibliograf, lexicograf și critic literar (n.tr.)*

că la Strickland avea să găsească ceva care să-l ajute să găsească rostul vieții. Dar se îndoia.

Pajiștile și pădurile din Dorset îi erau teribil de familiare, deși nu le mai văzuse de când avea opt ani. Își amintea și dealurile mohorâte, aflate în paragină. Totuși, în contrast cu acea pustietate, în Strickland se găseau unele dintre cele mai bogate terenuri agricole din Marea Britanie.

După ce se hotărâse să plece din Londra, își făcuse bagajele și ieșise, lăsându-l pe Julian Markham pe canapea, adresând în continuare întrebări confuze. Mac avea să-l urmeze mai târziu, cu șareta și cu haine destule pentru o ședere pe termen nedeterminat. Reggie prefera să călătorească singur. Poposi peste noapte la Winchester. În după-amiaza următoare se apropia de Strickland, fostul și viitorul lui cămin.

Deși gonise în cea mai mare parte a drumului, își struni calul să meargă la trap pe aleea cea lungă dinspre casă. Drumul era străjuit de trei sute șaiszeci și șase de fagi, unul pentru fiecare zi a anului, inclusiv pentru anii bisecți. Într-un loc se observa un spațiu gol. Lângă resturile înnegrite ale unui ciot lovit de fulger, creștea un copăcel tânăr. Studie puietul, întrebându-se cine ținea atât de mult la tradiție încât să planteze acel copac. Poate exemplarul domn Weston? Cel mai probabil, vreun localnic. Familia Davenport sosise și plecase, dar chiriașii care lucrau pământul acela de generații întregi rămăseseră acolo.

La capăt, aleea făcea o curbă și dintr-odată casa îi apăru în fața ochilor, fără vreun avertisment. Se opri involuntar, cercetând însetat fațada. Strickland era un conac, situat ca dimensiuni undeva între casele modeste și marile palate ale lorzilor.

La fel ca alte sute de reședințe ale nobilimii engleze, era construit din piatră de Ham Hill, adusă din regiune.

Când era copil, cea mai mare ambiție a lui fusese să devină stăpân la Strickland. Știuse întotdeauna că, la un moment dat, fiind fiul cel mai mare, avea să fie moștenitorul, iar scopul lui fusese să fie un demn urmaș al tatălui său. Iar el urma să se ocupe de pământ, avea să cunoască numele fiecărui chiriaș și să aibă în buzunar o bomboană pentru fiecare copil pe care-l întâlnea. Și el urma să fie un bărbat salutat pretutindeni cu respect, nu cu teamă. Și el, ca și tatăl lui, urma să aibă o soție care să se lumineze la față atunci când soțul ei intra în cameră.

Apoi, în câteva zile scurte, îngrozitoare, totul se schimbase. Când secretarul unchiului său venise să-l ducă pe orfan la Wargrave Park, Reggie plecase fără să pună întrebări,

buimăcit, dar supus autorității adulte. Tânjise după ziua în care avea să se poată întoarce la Strickland, până ce unchiul lui îi spusese cu asprime, cu vorbe grele, că moșia nu-i aparținea și nu avea să-i aparțină vreodată.

După aceea, nu se mai gândise la Strickland ca la un cămin. Încercase să nu se mai gândească deloc la Strickland. În toți anii când crezuse că va deveni următorul conte de Wargrave, știuse că moșia din copilărie urma să fie o mică parte a moștenirii, dar nu intenționa să mai locuiască acolo vreodată.

Acum, la sfârșit, la fel ca la început, nu mai exista decât Strickland. Marile sale speranțe dispăruseră, și nu mai era decât un bărbat de familie bună cu o reputație proastă, care lăsase în urmă tinerețea. Însă pentru prima dată în viață, era proprietar, iar în Anglia pământul era sursa și consecința puterii. Dacă spera

vreodată să-și găsească un rost în viață, trebuia să fie aici. Numai de n-ar fi fost atât de obosit...

Strânse din buze atunci când își dădu seama că aproape își plângea de milă. Își îndemnă calul și încercă să își amintească ce știa despre familia mamei lui. Numele ei de fata era Stanton, dar pe lângă asta și amintirile cu ea, nu-i mai venea în minte nimic.

Este foarte ciudat felul în care copiii acceptă ceea ce îi înconjoară fără să pună întrebări. Nu-și dăduse niciodată seama că moșia aparținea mamei lui. Probabil că familia ei fusese o familie de moșieri prosperi, de vază, însă după ce ajunsese în grija aristocraților din familia Davenport, îngropase orice amintire referitoare la familia Stanton.

Strickland era un conac mare, cu două etaje, cu acoperiș mansardat, cu bovindouri mari și coșuri octogonale înalte, construit pe vremea dinastiei

Tudor. Era orientat spre sud, deci era luminat de soare toată ziua, iar în spate se puteau admira grădini, un lac și câmpul întins.

Faptul că clădirea era una tipică nu însemna că nu era și frumoasă. Îl uimi cât de puțin se schimbaseră. Terenul era bine întreținut, casa era în stare bună. Doar o senzație vagă de pustietate îi spunea că părinții, fratele și sora lui nu aveau să mai iasă niciodată pe ușa aceea sau să coboare treptele acelea.

Se cutremură și strânse pumnul atât de tare, încât calul necheză și-și scutură capul. Își impuse să se relaxeze, descălecă și își priponi armăsarul în capul scărilor. Urcă repede, câte două trepte o dată, mânat de un amestec bizar de nerăbdare și de teamă.

Mâna îi rămase o clipă în aer în fața ciocănelului greu, un inel de alamă, fixat în gura unui leu. Îl admirase

enorm atunci când era copil, visând la ziua când avea să ajungă la el.

Îngropă amintirea și bătu scurt.

Fiindcă nu veni nimeni, roti fără ezitare mânerul ușii. La urma urmei, era stăpânul moșiei și avea să se comporte ca atare.

Ușa masivă se deschise înspre interior și intră într-un hol mare, cu lambriuri sculptate în lemn de stejar. Trecu prin salonul principal, apoi se opri, simțind furnicături pe ceafă. Se așteptase la multe lucruri, dar nu sperase să găsească totul intact.

Totul era îngrijit, cu un vag iz de mucegai. Culorile, draperiile, mobila abia vizibilă sub husele de olandă, toate erau neschimbate. Mai decolorate, învechite de vreme, dar erau aceleași obiecte care îi definiseră lumea când era copil. Fantomele părinților lui erau așezate la masa din mahon, jucau cărți și râdeau.

Se întoarse repede, îndreptându-se spre culoarul din capătul camerei. Nu era nimeni? Ar fi fost bine să fie cineva sau ar fi trebuit să primească o explicație al naibii de bună pentru faptul că ușa din față era deschisă.

O luă spre dreapta, înspre camera de dimineață. Acolo găsi o femeie rotofeie, care dădea jos husele de pe mobilă. Femeia îl privi surprinsă, se șterse repede pe șorț și făcu o plecăciune.

— Domnule Davenport! M-ați speriat. Ați ajuns foarte repede. Tocmai ce am aflat vestea și nu am avut timp să punem totul în ordine.

Reggie se întrebă de unde știa că urma să vină, apoi se hotărî că era logic ca un proaspăt proprietar să-și inspecteze averea.

— Știi cine sunt eu. Și dumneata?

Femeia era o țărăncuță de vreo patruzeci de ani, roșie în obraji, politicoasă, dar nu foarte slugarnică.

— Eu sunt doamna Herald. Probabil că nu vă amintiți, dar eram cameristă aici când erați copil. Mă numeam May Barlow pe vremea aceea. Îl privi din cap până în picioare și adăugă aprobator: Sunteți înalt, la fel ca tatăl dumneavoastră.

Reggie rămase pe gânduri.

— Una dintre fermele închiriate era administrată de cineva pe nume Herald.

— Da, m-am măritat cu Robbie Herald. Locuim la ferma Hill.

— Casa e în stare excelentă, spuse Reggie absent, cercetând camera de dimineață.

Proporțiile erau plăcute, iar pe cei doi pereți dominau ferestre mari. Mamei lui îi plăcuse foarte mult această încăpere.

— Așa este. A fost închiriată ani buni unui fost căpitan de marină. A întreținut locul destul de bine, dar nu s-a oboșit să facă schimbări. N-a mai

fost locuită cam de când a murit bătrânul conte. Eu am văzut de casă și am avut grijă ca tâmplarii de pe moșie să repara stricăciunile, dacă era cazul.

— Ai făcut o treabă bună.

Reggie învățase de-a lungul anilor cât de mult conta un cuvânt de apreciere, iar doamna Herald fu încântată de compliment.

— Mă bucur că aveți această părere, domnule. Am făcut tot posibilul. Ezită o clipă, apoi începu: Toți ne bucurăm că a venit din nou un Stanton. Faptul că familia Wargrave a ignorat locul acesta atâta vreme e cum nu se poate mai nedrept. Bătrânul conte n-a pus niciodată piciorul aici, și-a luat banii, dar n-a investit nimic.

Apoi femeia roși, amintindu-și că bătrânul conte fusese unchiul și tutorele noului ei stăpân, însă Reggie spuse cu blândețe:

— Eu sunt un Davenport, nu un Stanton.

— Mama dumneavoastră a fost o Stanton, și asta contează în Dorset, spuse ea dând din cap. Familia Stanton n-a plecat niciodată din Strickland.

Cuvintele ei îi aminteau lui Reggie de tonul pe care judecătorii pronunțau sentințele. După o clipă de gândire întrebă:

— Probabil vei crede că e o întrebare stupidă, dar mai am rude din familia Stanton?

— Cel mai apropiat ar fi domnul Jeremy Stanton, de la Fenton Hall. A fost vărul mamei dumneavoastră și era bun prieten cu tatăl dumneavoastră. Acum e foarte în vârstă, dar e un domn cumsecade. Doamna Herald clătină din cap cu părere de rău. Mama dumneavoastră, domnișoara Anne, a fost copil unic. Mare păcat că din ramura aceea a

familiei n-a rămas decât ea. Dacă ar mai fi existat alte rude apropiate, nu l-ar fi lăsat niciodată pe conte să vă ia după... Se opri și se hotărî să nu continue fraza. Familia Stanton nu și-a lăsat niciodată rudele de izbeliște, încheie ea.

„Poate că de asta n-a mai rămas nici unul”, se gândi Reggie cu cinism, dar își păstră opinia pentru el, văzând cât de mândră era doamna Herald de familia altora. Apoi spuse cu voce tare:

— Servitorul meu va veni mâine sau poimâine cu bagajele, eu am sosit înaintea.

— Să vă duc lucrurile în dormitorul principal?

Reggie văzu încăperea în fața ochilor. Deși acest lucru nu era la modă în rândurile nobilimii, părinții săi dormiseră împreună în patul cu baldachin, din lemn de stejar sculptat. I se părea nepotrivit să doarmă în

patul lor.

— Nu, voi lua camera aflată deasupra acesteia. Cred că i se spunea camera albastră.

— Prea bine, domnule. Ați dori să serviți ceva? Casa este cam întoarsă pe dos, dar cumnata mea Molly Barlow este jos, în bucătărie, face curat și aprovizionează cămara. Vă poate pregăti destul de repede o gustare rece.

— Poate mai târziu, acum aș vrea să-l văd pe domnul Weston. Știți dacă e în birou sau e plecat pe teren?

Doamna Herald făcu o pauză, ceea ce era destul de neobișnuit pentru o femeie atât de guralivă.

— Greu de spus, domnule. Administratorul e foarte activ. Ar putea fi practic oriunde.

— Mi s-a spus că Weston e foarte bun.

— O, da, domnule Davenport. N-o să găsiți nicăieri un administrator mai

bun, spuse ea cu o expresie ciudată, vinovată.

Reggie o privi curios, întrebându-se de ce numele lui Weston avea un asemenea efect. Oare menajera avea o relație cu administratorul? Sau oamenii de la țară nu aveau asemenea păcate? Dacă nu era așa, Dorset era cu siguranță un loc plicticos.

Leși din camera de dimineață. În timp ce străbătea casa, văzu că două fete lustruiau lemnul și frecau podelele. Îl privi cu o curiozitate fățișă, chicotind rușinate și înclinând capul atunci când el le salută. Nu era obișnuit să fie considerat stăpân.

Ușa laterală dădea într-o curte lată, pavată, înconjurată de clădiri construite din aceeași piatră gri-aurie precum conacul. Totul era atât de cunoscut. Privi în sus și-și aminti de ziua în care se urcase pe scara lăsată în urmă de un bărbat care reparase

acoperișul. Mișunase fericit pe țigle și se distrase de minune, până ce apăruse mama lui și-i poruncise să coboare chiar acum. Neștiind cum putea să-l afecteze o cădere pe dalele de piatră, fusese surprins de îngrijorarea ei, dar coborâse suficient de repede. În vremurile acelea era ascultător. Acesta era unul dintre multele lucruri care se schimbaseră de când plecase de la Strickland.

Se îndreptă fără șovăială către biroul administratorului, aflat în partea opusă a curții. Ușa se deschise fără zgomot și pătrunse înăuntru. După soarele puternic al după-amiezii, camera i se păru întunecată. În spatele biroului, ascuns după un teanc de registre, stătea un bărbat care căuta ceva anume. Omul nu auzi ușa deschizându-se, așa că Reggie avu timp să îl studieze. Avea o siluetă zveltă, foarte dreaptă și purta îmbrăcăminte potrivită și

confortabilă: o haină de culoare maro, pantaloni bufanți și o pereche de cizme uzate.

Privirea lui Reggie se obișnuie cu lumina și-și dădu seama cu uimire că nu se uita la un bărbat, ci la o femeie îmbrăcată ca un bărbat. Îi privi apreciativ picioarele lungi, bine formate, și se întrebă cine naiba era. Un alt membru al numeroasei familii Herald? Îi era greu să-și închipuie că cineva din clanul acela conservator s-ar fi putut îmbrăca așa scandalos. Își drese vocea și întrebă:

— Știți unde e domnul Weston?

Alys sări ca un iepure speriat, apoi se întoarse spre el. Era femeia cea mai înaltă pe care o văzuse vreodată, avea ochii mari și trăsături normale, accentuate. Părul șaten bogat era prins într-un coc sobru, care strălucea în lumina soarelui de după-amiază și îi dădea un aspect regal pe care nu-l putea îndepărta nici uimirea.

Acum că o putea vedea bine, nu-și dădea seama cum de o putuse confunda cu un bărbat. Deși hainele erau tipic bărbătești, avea forme minunate exact acolo unde trebuia. De fapt, hainele bărbătești o făceau să pară provocatoare. Interesul i se aprinse. Poate că Dorset urma să se dovedească a fi mai incitant decât crezuse. Femeia părea să aibă între douăzeci și treizeci de ani și mai mult ca sigur nu era o fecioară timidă. Avea o atitudine puternică, aproape războinică. Pe de altă parte, părea mută.

Reggie repetă:

— Aveți cumva idee unde este administratorul, domnul Weston?

Urmă o clipă de tăcere adâncă. Apoi Alys trase aer în piept, ceea ce îi evidenție și mai bine formele pe sub cămașa de in și rosti cu tărie:

— Eu sunt Weston.

capitolul 4

Alys se holbă la străin, înghețată de spaimă. Ce ghinion! Nu se așteptase ca Davenport să ajungă așa de repede. Nu avea nici un dubiu în legătură cu identitatea bărbatului; intrase în birou cu siguranța celui care se știe stăpân.

Citea regulat ziarele din Londra, ca să fie la curent cu lumea din care fugise, iar numele lui Reginald Davenport apărea regulat. Era un bărbat atrăgător și athletic, cunoscut pentru pasiunea pe care o avea pentru jocurile de noroc, scandaluri și femei. Acum, bărbatul pe care îl avea în față îi confirma cele mai negre temeri.

Ar fi putut fi chipeș, dacă nasul său aristocratic n-ar fi fost rupt și apoi pus la loc destul de strâmb. Avea în jur de patruzeci de ani, nu avea fire albe, însă pe chipul alungit se citeau

urmele anilor de destrăbălare. Deși era o persoană athletică și puternică, pielea măslinie bătea într-o nuanță pământie, nesănătoasă. Prețul plătit pentru păcate, fără îndoială.

Singura ei satisfacție era aceea că Davenport era la fel de șocat ca ea. Spuse neîncrezător

— A.E.Weston, administratorul moșiei Strickland?

— Da, rosti Alys scurt.

Bărbatul se uită împrejur cu un amuzament diavolesc, cercetând-o cu o privire insolentă, zăbovind asupra sânilor și șoldurilor ei. Ochii lui erau strălucitori, de un albastru clar, limpede, și se mișca provocator, cu o vervă profund masculină care-i amintea de un armăsar.

Cu spatele către bibliotecă, Alys se crispă și se îmbujoră atunci când el se apropie. Privirea lui cercetătoare o făcea să se simtă dezgolită.

Davenport era cu siguranță un expert

În așa ceva. Se opri la mai puțin de un metru de ea. Avea tenul ars de soare al unui bărbat cate petrecea mult timp în aer liber.

— Văd că ești femeie, rânji el.

Înfuriată subit, Alys îl supuse aceluiași examen pe care el i-l oferise ei. Ochii ei străbătură încet trupul zvelt, de la umerii puternici la cizmele de călărie scumpe, acordând o atenție deosebită pantalonilor din piele de căprioară care se mulau pe coapsele musculoase. Cu vocea la fel de dură ca privirea, răspunse:

— Sexul nu e greu de stabilit.

— De obicei, nu, râse el cu răutate. Și dacă vederea nu e suficientă, există și teste mai sigure.

Sugestia lui era la fel de evidentă, pe cât era de jignitoare. Dacă privirile ar fi putut ucide, Reginald Davenport ar fi fost un om mort. Alys știa că nu era genul de femeie dorită de bărbați și că nu i-ar fi putut vorbi așa decât

un cocoș arogant în stare să pună mâna pe orice era de sex feminin. Deschise gura ca să-i răspundă pe măsură. În toți anii în care supraveghease muncitorii recalcitranți învățase să-și dea drumul la gură. În ultima clipă însă își aduse aminte că trebuia să se poarte frumos cu acest bărbat, nu să se ia la hartă cu el, și se forță să tacă. Dorința să-i răspundă pe măsură era atât de mare încât o durură fălcile în timp ce se lupta să se stăpânească. În cele din urmă fu în stare să rostească, pe un ton impasibil:

— Presupun că doriți să vedeți registrele. Sau ați prefera să faceți întâi un tur al proprietății?

Reggie o studie cu atenție.

— Aș vrea să purtăm o discuție și să bem ceva. Ai ceva pe-aici?

Fără să scoată o vorbă, Alys deschise ușa dulapului și scoase o sticlă de whisky și două pahare, apoi

turnă două degete pentru fiecare. Ea nu obișnuia să bea, dar oaspeții apreciau câte o tărie. Poate că alcoolul avea s-o ajute să-l îmblânzească pe Davenport. Luând paharul dintre degetele ei crispate, el se așază și-și întinse picioarele, fiind la fel de relaxat pe cât era ea de încordată.

— Presupun că bătrânul conte n-a știut că ești femeie. N-ar fi permis niciodată una ca asta. Luă o gură de whisky. Actualul conte știe?

Alys se așază în spatele biroului.

— Nu, singura dată când contele Wargrave a venit la Strickland am găsit un pretext ca să plec.

Luă și ea o gură de whisky, avea nevoie să se încălzească.

— E bine de știut că vărul meu n-a considerat asta ca pe o insultă, murmură el.

Prea încordată ca să aibă tact, Alys întrebă brusc:

— O să mă concediați fiindcă sunt femeie?

Privirea rece o măsură din nou.

— Nu-mi da idei. E destul de tentant să te concediez.

— Credeți că o femeie nu e capabilă de această muncă? Întrebă Alys, temându-se că pierduse bătălia încă înainte ca aceasta să înceapă.

— Se pare că ești capabilă, ridică el din umeri. N-am auzit de administratori care să fie femei, dar se știe că sunt destule femei care conduc proprietățile pe care le-au moștenit.

— Atunci de ce ați vrea să scăpați de mine?

Reggie își termină whisky-ul și se aplecă să-și mai toarne. În loc să-i răspundă direct, întrebă:

— Ești necăsătorită, măritată, văduvă sau ce ești?

— Necăsătorită, și de ce contează asta?

Alys se străduia să-și stăpânească ostilitatea.

— În primul rând, ești cam tânără pentru slujba asta, chiar dacă ai fi bărbat. Faptul că ești nemăritată e o sursă de bârfe, dacă proprietarul moșiei e și el necăsătorit.

Alys îl privi uluită. Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune Davenport, asta o surprindea cel mai mult.

— Un desfrânat e preocupat de cuviință?

El râse zgomotos, citindu-i uluirea din voce, iar umorul îi îmblânzi chipul aspru.

— Am senzația că reputația m-a precedat. Este așa de neconceput ca un desfrânat să știe ce înseamnă un comportament cuviincios?

Alys avu inspirația să roșească. Fusese o impertinență de neiertat să-l facă desfrânat în față. Slavă Domnului că era amuzat, nu jignit.

Spuse cu grijă:

— Nu-mi pot închipui cum s-ar putea ajunge la bârfe din cauza sexului meu. Am treizeci de ani, nu mai sunt o fetiță și ocup acest loc de muncă de patru ani. Mă cunoaște toată lumea din această parte a comitatului.

— Eu nu te cunosc, spuse el sec. După felul în care vorbești, îmi dau seama că ești o femeie respectabilă, iar eu nu am avut de-a face cu această categorie. Va trebui să lucrezi cu mine regulat. Nu-mi place să trebuiască să-mi țin gura în frâu de față cu tine.

Alys ridică din umeri.

— După patru ani de muncă cu tot felul de muncitori, sunt greu de șocat. Tratați-mă ca pe un bărbat. Nu se putu abține să nu adauge: Oricum, probabil așa va fi mai sigur pentru mine.

Reggie strânse din buze.

— Vorbești ca și cum te aștepti să mă dau la toate femeile de pe moșie.

— Așa veți face? întrebă ea sfidătoare.

— Dacă sunt treaz, nu, răspunse el scurt.

Alys își dori ca discuția să nu fi luat acea turnură. Spera că Reginald Davenport nu era genul care să lase o liotă de bastarzi în comitat, dar dacă voia să facă asta, ea n-avea cum să-l oprească. Din fericire, el schimbă subiectul.

— Poți să-mi explici cum ai devenit administrator, domnișoară Weston?

Alys se uită la paharul pe care-l ținea în mână.

— Eram guvernantă la o fermă din apropiere. Proprietara, doamna Spenser, era văduvă și avea probleme cu administratorul. Eu... crescusem la o fermă și o putem sfătui. În final, și-a concediat administratorul, iar eu i-am preluat

atribuțiile.

— Înțeleg, spuse el privind-o fără nici o expresie pe deasupra paharului, în timp ce bea mai mult whisky. Și cum ai ajuns la Strickland?

Alys ezită, alegându-și cuvintele.

— Doamna Spenser știa că e pe moarte și că nepotul soțului ei, care avea să-i moștenească proprietatea, nu avea de gând să mă păstreze. Când a fost concediat administratorul de la Strickland, mi-a sugerat să candidez. Mi-a dat recomandări excelente și a convins câțiva localnici să facă același lucru. Toți au fost încântați să-i joace o festă contelui de Wargrave. Proprietarii absenți nu sunt prea bine văzuți pe aici. Grație recomandărilor, administratorul averii Wargrave m-a angajat fără să mă vadă. Moșia a prosperat sub conducerea mea, așa că, mai târziu, n-a fost nici un motiv să mi se pună la îndoială experiența.

Doamna Spenser obținuse un preț pentru ajutorul acordat: ca Alys să devină tutoarea nepoților după moartea bătrânei. Alys fusese încântată să se ocupe de foștii ei elevi, însă prefera să nu-i spună asta noului angajator. Situația era deja destul de complicată. Davenport își privi cizmele încruntat, punând în balanță viitorul ei. Alys îl studie cu atenție, dar îi fu imposibil să-i ghicească gândurile.

Tăcerea fu întreruptă de intrarea grăjdarului.

— Da, Bates? spuse Alys.

— Scuzați-mă, Lady Alys, dar cred că unuia dintre caii de plug i s-a umflat un picior.

Afirmația îi era adresată ei, dar privirea curioasă zăbovi asupra noului proprietar. Alys răspunse repede:

— Pune-i un bandaj cu apă rece și o să mă uit mai târziu. Altceva?

Bates se gândi o clipă.

— Nu, doamnă. Se retrase în tăcere.

— Te consultă în legătură cu tot ce se întâmplă la Strickland? Întrebă Davenport, ridicând din sprâncene.

— Sigur că nu, a fost doar o scuză ca să se uite mai bine la noul proprietar. Toată lumea moare de curiozitate. La urma urmei, puteți face și desface totul pe moșie după bunul-plac.

Alys se bucură să vadă că vorbele ei îl surprinseră oarecum. Foarte bine, trebuia să se gândească la noile responsabilități pe care le avea. Nu părea un bărbat care să fi avut vreun simț al răspunderii în trecut. Cu un licăr sardonice în privire, el aduse din nou vorba despre ea.

— Lady Alys? Din ce familie nobilă provii ca să ți se spună așa?

— E doar un nume. Cineva mi-a spus Lady Alys și așa a rămas. Sub privirea lui cercetătoare, adăugă: Din cauza tendințelor dictatoriale,

presupun.

El zâmbi.

— Lady Alys. Ți se potrivește. Să-ți spun și eu așa sau preferi domnișoara Weston?

— Cum preferați dumneavoastră, domnule Davenport, răspunse ea, făcând tot posibilul să vorbească pe un ton ascultător, deși fierbea pe dinăuntru. Sorbi mai mult whisky, sperând că o va calma.

Băură în liniște, iar Davenport căzu pe gânduri, până ce Alys nu mai putu suporta suspansul și întrebă:

— Și?

El ridică privirea.

— Și ce?

Alys ridică bărbia, exasperată de ignoranța lui intenționată.

— Mă veți concedia?

— Înainte să vin aici am stabilit că nu voi face nici o schimbare până nu mă familiarizez mai bine cu situația. O studie cu ochii întredeschiși. Îmi va

fi destul de incomod să mă descurc cu un administrator femeie, dar se pare că toată lumea te privește cu ochi buni. Fiindcă ești capabilă, ar fi o prostie să te concediez dintr-un motiv pentru care nu ești tu de vină și care se pare că nu-ți afectează performanțele.

Alys respiră ușurată, aproape fericită. Nu se așteptase la o asemenea atitudine emancipată din partea unui libertin. Reggie îi descifra expresia și continuă, apropiindu-și sprâncenele groase:

— Poți rămâne deocamdată, dar vreau să fie clare două lucruri. În primul rând, intenționez să procedez după cum chiar tu mi-ai sugerat și să te tratez ca pe un bărbat, deci nu vreau să aud prostii femeiești despre limbajul și comportamentul meu grosolan.

Așteptă până ce ea încuviință din cap, în semn că înțelesese, și

continuă:

— În al doilea rând, în ultimii patru ani ai condus moșia cu autoritate asupra tuturor și asupra tuturor lucrurilor de pe proprietate și ai fost răspunzătoare doar în fața unui avocat din Londra care n-a călcat niciodată pe aici. Practic, tu comandai. Acum însă, Strickland este a mea. Dacă eu îți spun să plantezi portocali în luncă, o vei face. Dacă eu vreau ca muncitorii să cioplească dealurile în formă de cal, vei da ordinele. Dacă vreau să vopsesc oile în roz, tu o să comanzi vopseaua. Puse paharul pe birou și se aplecă înainte cu fermitate, ca să se impună. Sunt receptiv la sfaturi în ceea ce privește moșia, fiindcă ai mai multă experiență ca mine. Totuși, odată ce iau o decizie, vreau s-o pui în practică fără alte întrebări. Voința ta nu mai e supremă. Autoritatea ta provine de la mine. Pentru tine, va fi o schimbare în

rău. Nu mă aștept să-ți placă, dar mă aștept să accepți asta și să te porți în mod cooperant și civilizată. Dacă nu poți, ar fi mai bine să pleci chiar acum.

Alys îl privi fix în ochii reci, albaștri, și înțelese că avea să-i fie foarte ușor să-l urască pe Reginald Davenport. Până atunci nu-și pusese problema ce avea să se întâmple dacă el n-avea s-o concedieze din prima. Acum trecuse de prima probă, dar aflase că restul cursei avea să fie mult mai dificil. Noul angajator pusese, în mod misterios, degetul pe rană. Timp de ani întregi, condusesse moșia Strickland ca și cum ar fi fost proprietatea ei personală. Datorită funcției pe care o ocupa și a faptului că era un despot iluminat, ordinele ei fuseseră acceptate și era mândră de ceea ce realizase. Acum el îi spunea, fără echivoc, că domnia ei se sfârșise. Era o angajată, asemenea celor mai

tineri muncitori de pe câmp.
Autoritatea îi era caracteristică lui Alys, dar umilința, nu. Din păcate, nu avea de ales. Nu putea găsi o situație similară niciunde altundeva.

Se lăsase tăcerea, așa că el reluă:

— Ei?

Înghiți în sec ca să-și ascundă nemulțumirea și spuse cu răceală:

— Pot accepta asta, domnule Davenport. El zâmbi cu un farmec leneș, în contrast vădit față de atitudinea din ultimele clipe.

— Poți accepta, dar mi-ai pune pielea-n băț. Se ridică în picioare și o privi de sus. Nu-mi pasă ce crezi despre mine atât timp cât îți faci treaba și nu comentezi. De acord?

Și Alys se ridică în picioare. După o clipă de ezitare, îi oferi mâna cu un respect morocănos.

— De acord.

Mâna lui era fermă și aspră, nu fină precum cea a multor gentilomi din

Londra. După ce stabiliră să se vadă devreme pentru un tur al moșiei, el luă registrele contabile din ultimii șase ani în casa mare, ca să le studieze.

După ce el plecă, Alys se cufundă la loc în scaun, oftând. Încă avea un loc de muncă, cel puțin pentru moment. Acum trebuia să se gândească dacă putea să lucreze pentru Reginald Davenport fără să-l omoare.

De parcă nu fusese suficient chinul la care o supusese noul proprietar, Alys trebui să facă față și interogatoriului protejaților ei. Așteptă să termine cina ca să poată anunța:

— Astăzi a venit de la Londra domnul Davenport.

Deodată se făcu rumoare. Meredith ridică atât de repede capul încât buclele aurii se unduiră.

— Lady Alys, spuse ea acuzator, nu ne-ai spus! Fratele ei de cincisprezece

ani, Peter, întrebă interesat:

— Cât timp va rămâne?

William, mezinul familiei, care avea șapte ani, își înghiți în grabă budinca și porunci:

— Spune-mi despre caii lui!

Alys râse. Toți cei trei copii o priveau cu ochii licărind de curiozitate. Și Attila îi privea cu aviditate, deși el spera doar să i se mai dea de mâncare.

— Am vrut să mâncăm înainte să vă povestesc fiindcă știam că n-o să mai avem liniște. Ca să vă răspund la întrebări, nu știu cât timp o să rămână, dar se pare că va sta aici ceva vreme. A venit călare pe un armăsar negru minunat. O să i se aducă trăsura și niște cai de vânătoare. Dacă și aceia sunt măcar pe jumătate la fel de frumoși ca armăsarul, William va fi în raiul cailor.

William, care avea în comun cu sora lui părul auriu și buna dispoziție, oftă

visător. Merry, amintindu-și de îngrijorarea lui Alys, întreabă:

— Nu-l deranjează să aibă un administrator de sex feminin?

Alys ezită, amintindu-și de chipul lui întunecat, sardonice:

— L-a deranjat, dar e dispus să treacă cu vederea acest defect, cel puțin pentru moment.

Peter spuse nostalgic:

— Mi-ar plăcea să-l cunosc. În Dorset nu prea vin oameni de lume.

Alys îl privi gânditoare. Spre deosebire de frații lui blonzi și pragmatici, Peter avea părul șaten și era genul matur, visător, studios. Ambiția lui era biserica, dar asta se compensa cu un interes viu pentru înalta societate din Londra. La fel ca fratele și sora lui, Peter era deosebit de fericit și de liniștit având în vedere că rămăsese orfan de la o vârstă atât de fragedă, dar acum se afla în perioada în care ar fi avut nevoie de

sfaturile unui tată, iar Alys nu-i putea oferi așa ceva. Băiatului avea să-i fie foarte ușor să divinizeze un bărbat precum noul proprietar de la Strickland. Sperând să diminueze atractivitatea lui Davenport, încercă să-l liniștească:

— Poate că e om de lume în Londra, dar aici arată ca un om obișnuit, de la țară.

Peter nu se descurajă:

— E membru al clubului Four-in-Hand. Se spune că e unul dintre cei mai buni boxeri din Anglia și că ar fi putut deveni campion profesionist dacă ar fi vrut.

Alys oftă. Cei patru ani petrecuți cu copiii o învățaseră că uneori gândurile tinerilor nu pot fi abătute în altă direcție. Peter ținea morțiș să fie impresionat.

— E frumos?

Asta venea din partea lui Merry, desigur. Alys se uită pieziș spre fată.

Deși Meredith se comporta cu tinerii ei pretendenți cu o dexteritate înnăscută, nu avea cum să-i facă față unui bărbat versat ca Davenport. Alys și-ar fi dorit ca ei doi să nu se cunoască, dar Strickland era o moșie prea mică pentru asta.

— Nu, nu arată cine știe ce și e destul de bătrân ca să-ți fie tată.

Deși nu-i convenea, știa că nu spusese adevărul. Davenport nu era un Adonis, dar avea un magnetism sexual care fascina și îngrozea femeile deopotrivă. Fiica ei adoptivă nu făcea cu siguranță parte din categoria celor care se speriau.

Merry își sprijini cotul pe masă și își rezemă bărbia în palmă.

— O să-i fie urât singur, în casa aceea așa de mare. Ar trebui să-l invităm la cină.

— O să primească o grămadă de invitații atunci când localnicii vor afla că s-a mutat aici. Davenport e un

mare proprietar acum, iar în zonă sunt suficiente fete nemăritate ca să fie acceptat în societate, atât timp cât nu face nimic scandalos, spuse Alys cu cinism. În plus, știi foarte bine că nu se cade să-mi invit angajatorul la masă.

Merry zâmbi șiret.

— Dar asta nu e casa unui administrator obișnuit.

— Nu, recunosc Alys, dar asta nu înseamnă că trebuie să avem o relație socială cu Davenport. Ar fi incomod și nepotrivit.

Ignorând-o la fel cum o făcuse și Peter, Merry adăugă visătoare:

— Întotdeauna m-am întrebat ce fel de persoană o fi un desfrânat.

— Meredith, aceste discuții nu-și au rostul, rosti Alys exasperată. Nu vreau să-l deranjați pe domnul Davenport sub nici o formă. Nici cu caii, nici cu sportul, nici cu viața lui socială. Ați înțeles?

Ar fi putut să nu se ostenească să-i avertizeze. Într-o zonă liniștită ca aceea, un străin elegant nu avea cum să nu facă obiectul speculațiilor și al interesului. Singurul lucru bun pe care și-l putea imagina Alys era că Davenport părea prea nerăbdător și prea preocupat de propria persoană ca să piardă timp corupându-i pe băieți.

Cu Meredith însă, lucrurile stăteau altfel. Bărbații erau atrași de frumusețea ei ca muștele de miere. Neisprăviții din zonă erau suficient de respectuoși, dar Davenport provenea dintr-o lume cu totul diferită. Merry se purta cu admiratorii locali cu o asemenea dibăcie, încât putea să nu-și dea seama dacă se juca cu focul până nu se ardea. Asta însemna că Alys trebuia să-l țină pe Davenport la distanță de față și să se asigure că el era mulțumit de serviciile ei.

Nu era nevoie să fii profet ca să-ți

dai seama că se întrevedea o furtună.

Reggie petrecu restul serii la masa din bibliotecă, lucrând la registrele contabile ale moșiei. Era aproape miezul nopții când îl închise pe ultimul. Se ridică în picioare și se întinse, apoi luă paharul cu brandy și se îndreptă spre ușile de sticlă.

Grădinile care în timpul zilei păreau neîngrijite arătau minunat în lumina palidă, rece, a lunii strălucitoare. Peisajul i se părea neobișnuit de familiar. Căpitanul de marină care închiriasse casa făcuse atât de puține schimbări, încât Reggie bănuia că, dacă se ducea în vechiul lui dormitor, avea să-l găsească exact la fel, cu cărți, pietre și alte comori de copil.

Era, totuși, o încercare pe care nu voia să și-o asume. Era deja destul de zguduit. Casa era primitoare, dar bântuită, și la fiecare pas i se părea că avea să dea nas în nas cu un

membru al familiei. Probabil acel sentiment urma să dispară. Altfel, nu avea să poată îndura să locuiască acolo.

Sorbi cu poftă din brandy. Poate că oricum nu avea să îndure să rămână la Strickland. Cu ce naiba se ocupau oamenii de la țară în timpul serii? Mai mult ca sigur avea să moară de plictiseală.

Deși nu era prea încântat, avea senzația obscură că nu se putea întoarce la viața de dinainte. Mental, atunci când sosise la Strickland, distrusese toate legăturile. Viața lui era goală pe dinăuntru. Singura întrebare pe care și-o putea pune era cu ce avea să umple acel spațiu. Desigur, în afară de brandy.

Luă un sfeșnic cu lumânări și porni să străbată camerele de la parter. Din salon ajunsese în salonul de muzică, unde văzu vechiul pian în același loc, în grandoarea sa singuratică. Puse

sfeșnicul pe capacul strălucitor din mahon, se așază pe banchetă și apăsă pe clape, pentru a proba acordajul. Notele lichide rămaseră suspendate în aer, urmate de câteva sunete false. Instrumentul trebuia acordat.

Avea degetele amortite, neobișnuite cu exercițiul muzical. De cât timp nu mai cântase? De ani întregi. Mama lui îl învățase să cânte chiar la acel instrument îi plăcuseră la nebunie lecțiile. Odată îi spusese că dacă învăța în continuare și exersa asiduu, avea să devină un pianist minunat.

Posibilitatea aceea era una dintre multele șanse care dispăruseră atunci când plecase de la Strickland. Totuși, deși nu mai luase lecții, pentru o anumită perioadă obișnuise să cânte dacă se afla în apropierea unui pian și nu avea cine să-l audă. La un moment dat, se oprise, în urmă cu trei ani?

Cinci? Înainte să înceapă pierderile de memorie. De ce renunțase la ceva atât de important?

Ridică ușor capacul banchetei de pian și scoase partitura de deasupra. O sonată de Beethoven. Poate chiar el o pusese acolo în urmă cu aproape trei decenii. Din nou, ca și cum căpitanul de marină n-ar fi schimbat nimic.

Ignorând ciudățenia situației și notele false, începu să cânte sonata. Putea să-și umple timpul perfecționându-și aptitudinile muzicale. După o jumătate de oră, degetele deja începeau să-și amintească ceea ce mintea uitase. Când termină, luă sfeșnicul și-și continuă turul nocturn până ce ajunse la camera de dimineață. Se opri în prag. Camera aceea însorită era unul dintre locurile cele mai plăcute din casă. Fusese refugiul preferat al mamei sale, dar niciodată nu se

simțise confortabil acolo. Noaptea, fără prezența mamei lui, în încăperea aceea i se făcea pielea de găină. Celelalte fantome de la Strickland erau prietenoase, dar nu și cele care sălășluiau aici.

Mustrându-se în gând pentru imaginația bogată, se întoarse în bibliotecă și se așeză în fotoliul preferat al tatălui său. Avea aproape aceeași statură cu acesta, iar fotoliul părea făcut pe măsură. Sorbi din nou din brandy și se gândi la ce realizase în ziua respectivă.

Îi oferise doamnei Herald postul de menajeră cu normă întreagă, fiindcă fusese atât de eficientă la a face casa locuibilă. Fiindcă el nu insistase ca ea să rămână să doarmă la conac, femeia acceptase de îndată. Doamna Herald recomandase câteva fete din zonă pentru posturile de cameriste și ajutoare de bucătărie. Reggie presupunea că toate erau rude de-ale

ei, dar nu îl deranja nepotismul atât timp cât erau competente.

Molly Barlow, o văduvă rotofeie și plăcută, de vreo patruzeci de ani, cumnata doamnei Herald, se dovedise a fi o bucătăreasă acceptabilă, așa că îi oferise postul pe durată nedeterminată. Peste două zile, împreună cu fata ei cea mai mică, avea să se mute în camerele servitorilor. Reggie o privise cu interes, dar nu se cădea să se culce cu propriile servitoare. Trebuia să găsească altceva, eventual în Dorchester. Sau putea s-o cheme în vizită pe Chessie. Chicoti gândindu-se ce ar fi crezut oamenii din comitat. Mai mult ca sigur unii dintre bărbați ar fi recunoscut-o, fiindcă Chessie era patroana unuia dintre cele mai bune bordeluri din Londra. Prezența ei la Strickland ar fi eliminat orice posibilitate ca el să fie acceptat de femeile din regiune.

Amuzamentul îi pieri, și își trecu obosit mâna prin părul negru, în timp ce îi veni în minte imaginea neașteptatului administrator cu care se întâlnise la moșie. Nu îl preocupa cu adevărat faptul că ar fi putut-o leza pe Lady Alys cu limbajul său nepotrivit. Pericolul mare era să nu-și poată ține mâinile departe de ea. Reggie era atras de tot felul de femei, dar femeile înalte, cu picioare lungi și forme feminine voluptuoase îl dădeau complet peste cap. Îi observase imediat picioarele, în pofida îmbrăcămintei bărbătești. Și silueta ei era la fel de atrăgătoare.

În alte circumstanțe, Alys ar fi fost o adevărată descoperire, dar, pe parcursul conversației, își schimbase impresia inițială. Chiar dacă nu era timidă, era, cu siguranță, virgină. Sub hainele și ocupația lipsite de orice tradiționalism, se afla sufletul rigid al unei guvernante. Nu reușise să

ascundă prea bine părerea dezastruoasă pe care o avea despre el. Nu o învinuia pentru asta. Și el ar fi fost furios să fie înlocuit, dacă ar fi condus un loc timp de ani de zile. În cazul ei, furia era completată de disprețul față de genul de bărbat care era proprietarul moșiei.

Ar fi fost mult mai simplu să scape de ea, dar nu îi venea să o dea afară. Obținuse postul respectiv prin noroc și, mai mult ca sigur, nu avea să mai găsească unul similar. Acest lucru ar fi fost și nedrept, și nefericit, fiindcă registrele contabile arătau că femeia se pricepea cu desăvârșire la ceea ce făcea.

Lui Reggie îi plăcuseră întotdeauna cifrele, iar registrele contabile îl ajutaseră să descifreze o poveste interesantă. Administratorul anterior fusese concediat de administratorul averii Wargrave pentru fraudă. După ce domnișoara Weston preluase

funcția, veniturile crescuseră imediat, numai datorită unei contabilități corecte.

Apoi povestea devenea cu adevărat interesantă. Veniturile crescuseră în primii doi ani de administrare ai lui Lady Alys, dar profiturile fuseseră consumate pentru investiții masive de capital. În ultimii doi ani, modernizările își dovediseră rentabilitatea, printr-o creștere semnificativă a veniturilor. Mare parte din cheltuielile din registre erau clare. Existau, însă, câteva înregistrări criptice, pe care intenționa să le lămurească.

Își umplu din nou paharul cu brandy, apoi se lăsă din nou pe spate, gândindu-se la trupul magnific al acelei femei și părându-i rău că natura irosise o asemenea siluetă pe o fată bătrână. Dacă ar fi fost atât de tânără precum părea, ar fi putut să spere s-o învețe ce anume rata, dar

fiindcă împlinise înaintata vârstă de treizeci de ani și era o virgină convinsă, nu prea era probabil ca atitudinea ei să se schimbe.

Reggie oftă și-și sprijini capul de spătarul scaunului. Nu se îndoia că-și va putea controla instinctele primare dacă era treaz, dar dacă avea să-și perinde trupul frumos prin fața lui atunci când era pe jumătate beat, s-ar fi putut purta destul de rău. Și adevărul era că n-avea nevoie de prea multe motive ca să se disprețuiască.

În fine, în general era treaz în timpul zilei și nu prea avea de ce să socializeze cu administratorul, așa ca virtutea ei era în siguranță. Totuși, băuse suficient brandy astfel încât, dacă Lady Alys ar fi fost prezentă, ar fi putut să uite că era un gentleman și i-ar fi făcut o propunere nepotrivită. Apoi ea l-ar fi tras de urechi, iar el ar fi avut nevoie de un nou

administrator.

Chicoti și luă carafa cu brandy cu el în dormitor, în starea în care se afla, i se părea mult mai interesant să-și închipuie ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi tras de urechi.

capitolul 5

Reggie se trezi cu capul bubuind, în mahmureala familiară a unei cantități prea mari de brandy. Fusese în stare să se întindă în pat, ceea ce însemna că nu era la fel de rău ca în ultima dimineață petrecută la Londra, dar totuși nu arăta prea bine. Bâjbâi după ceas pe noptieră și descoperi că era șapte și jumătate. Avea timp suficient cât să se aranjeze și să se întâlnească cu Lady Alys pentru turul proprietății.

Gemând, se rostogoli către marginea patului și rămase acolo, cu capul în mâini, rugându-se ca Mac Cooper să ajungă mai repede de la

Londra. Îi era mult mai greu să facă față dimineților fără poțiunile pricepute ale lui Mac.

Se ridică cu grijă. Clondirul de brandy era gol, de asta îl durea atât de tare capul. Trebuia să facă rost de băutură chiar în ziua aceea, fiindcă, într-un asemenea ritm, pivnița urma să se golească în curând.

În aer era umezeală, iar cerul acoperit. În timp ce își înșeuă calul, pe Bucefal, se înjura în gând pentru că ceruse să facă acest tur.

Intenționat voise ca prima dată să parcurgă moșia împreună cu altcineva. Singur, exista riscul să devină sentimental. Totuși, era prea devreme ca să facă față privirii exigente a lui Lady Alys.

Starea de spirit nu i se îmbunătăți atunci când administratoarea intră în grajduri, îmbrăcată într-o rochie de călărie maro-închis, ca scoasă din cutie. Croiala amplă nu îi putea

masca silueta atrăgătoare, dar îi ascundea picioarele minunate. Îi studie cocul din împletituri groase, lucioase. Probabil părul desfăcut îi ajungea până la talie. Încă o bijuterie irosită, la fel ca și trupul. Expresia de pe chipul ei frumos avea puterea să te împietrească, asemenea Meduzei.

— Bună dimineața, domnule Davenport. Doriți să începem cu o anumite parte a moșiei?

Alys era nervoasă și, din acest motiv, tonul ei păru acid, însă îi era greu să se stăpânească având în vedere ce zi grea o aștepta. Cu siguranță, Davenport nu avea să fie de acord cu toate inovațiile ei, poate chiar avea să nu mai vrea să o păstreze la moșie.

Davenport mormăi un salut în timp ce ea se duse să-și caute șaua. Arăta ca un urs cu o labă rănită și din acest motiv fu surprinsă când el îi luă șaua din mână.

— Am crezut că mă veți trata ca pe un bărbat, observă ea, în timp ce el așeza șaua.

O privi tăios, strângând chingile.

— E greu s-o fac, dacă te îmbraci ca o femeie.

Jenată de privirea lui pătrunzătoare, Alys schimbă subiectul.

— Domnule Davenport, veți vedea câteva... lucruri neobișnuite la Strickland. Există motive pentru tot ceea ce am făcut. Vă voi ruga să-mi permiteți să vi le explic și să nu mă condamnați din start.

Reggie se întoarse cu fața spre ea, iar Alys fu nevoită să conștientizeze din nou cât de înalt era.

— O să adaug toate ciudățeniile noi la lista de întrebări pe care le am deja, spuse el cu răceală.

Comentariul nu îi pică deloc bine. Leșiră afară cu caii. Nevrând să fie atinsă de Davenport, Alys se pregăti să încalece înainte ca el s-o poată

ajuta. În timp ce se așeza pe șaua pe o parte și își aranja fusta lungă, îi simți ironia din privire.

— Frumoasă iapă, spuse el, în timp ce încăleca.

— Este a mea, nu a moșiei, spuse Alys, defensivă. Am chitanța dacă nu mă credeți.

Davenport mână calul la trap și ieși repede din curtea grajdurilor.

— Am zis eu că nu te cred?

— Nu, spuse Alys vrând să-și muște limba. Pentru a-și ascunde jena, continuă repede: Majoritatea cailor din grajduri se folosesc la căruțe și la plug. Moșia are doi cai de călărie, dar nici unul nu e strălucit. Eu îmi țin iapa aici deoarece casa administratorului nu are grajd propriu.

Davenport nu se osteni să răspundă și dădu pinteni calului. Călărea cu grația înnăscută și priceperea unui centaur. Alys presupuse că un desfrânat desăvârșit trebuia să știe să

călărească. Merseă în tăcere până ce ajunseră la câmpurile cu cereale.

Unele erau deja semănate, în timp ce altele acum erau arate, iar câteva erau lăsate în pârloagă. Se opriră și se uitară la terenurile împrejmuite cu garduri aflate în bună stare.

— Dacă-mi amintesc bine, Strickland are o mie două sute și ceva de hectare, dintre care jumătate sunt închiriate, jumătate sunt folosite pentru moșie, spuse Davenport. După câte semințe ai cumpărat, presupun că ai îmbunătățit mult capacitatea de utilizare a terenului. Ce suprafață se cultivă acum?

— Aproape opt sute de hectare, iar în rest, cea mai mare parte se folosește ca pășune. Davenport aprobă.

— Ai cumpărat de curând un berbec Shorthorn și douăzeci de oi ca să îmbunătățești efectivul de animale. Ce rasă?

— Southdown, de la Ellman din Sussex.

— O alegere excelentă. Printre cele mai bune din Anglia. Privi cu atenție câmpurile ce li se întindeau în față. Folosești patru culturi în rotație?

Alys bănuia că încerca să o impresioneze și reușea. Pentru o persoană care, teoretic, își petrecuse viața în taverne și la jocurile de noroc, știa foarte multe despre agricultura modernă.

— Da, de obicei cu grâu în loc de seară. Apoi napi, trifoi și sparcete. A mers atât de bine încât am reușit să măresc efectivul de animale.

Davenport dădu din nou din cap și porni la drum, adresându-i altă întrebare. Interrogatoriul continuă toată dimineața și acoperi subiecte precum semănătoarea, eficiența treierătoarei pe care o cumpăraseră, turtele de ulei cu care hrănea vitele pentru a îmbunătăți calitatea,

animalele de reproducere pe care le folosea, experimentele pe care le încerca pe terenurile moșiei înainte de a le recomanda chiriașilor.

Expresia lui impasibilă nici nu îi aproba, nici nu îi dezaproba răspunsurile.

În jurul prânzului, Alys se pricopsise cu o durere de cap și cu un respect considerabil pentru cunoștințele noului ei angajator. În timp ce călăreau unul lângă altul pe o potecă și se îndreptau spre terenul moșiei, ea făcu un comentariu legat de cunoștințele lui agricole.

Davenport ridică din umeri.

— Mulți ani am fost moștenitorul prezumtiv al contelui de Wargrave. Unchiul meu nu mă lăsa să calc pe nici una dintre proprietățile lui, dar, fiindcă urma să-l moștenesc într-o zi, eram la curent cu noutățile din agricultură.

Alys îl privi gânditoare. Făcuse mai

mult decât să fie la curent cu noutățile. În mod clar, studiase serios agricultura și gospodărirea terenurilor, probabil printre orgii sau alte activități care îi provocaseră reputația îngrozitoare. Simți un val de simpatie. Davenport își petrecuse toată viața pregătindu-se pentru o funcție pe care nu avea s-o ocupe niciodată. Cum se simțise oare? Pe chipul lui aspru nu se putea citi nimic, dar numai un sfânt ar fi putut să nu se supere fiindcă fusese înlocuit. Alys nu vedea nici o aură la Davenport

Ajunseră la lacul ornamental cu o formă neregulată, care se afla lângă conac. Davenport își struni calul și descăleca.

— Scuză-mă, vreau să văd ceva.

După ce legă animalul, dispăru într-un pâlț de copaci aflați lângă lac.

Curioasă, Alys descăleca și își priponi și ea calul, apoi își ridică poalele lungi și îl urmă, deși rochia nu

o ajuta să răzbată prin desiș. Înjurând în gând în timp ce desprindea spinii în care se agățase, ajunse la un mic luminiș aflat pe malul apei.

Se opri, surprinsă de frumusețea locurilor. Pământul era acoperit de iarbă luxuriantă, iar sub copaci se aflau pâlcuri de clopoței, brăzdate pe ici, pe colo de primule galbene. Era un loc magic, liniștit, înveselit de cântecul unui sturz și de murmurul vântului. Era, de asemenea, un loc ascuns, fiindcă se afla pe un golfuleț care nu se vedea de la conac.

Davenport stătea pe marginea lacului, privindu-și reflexia, în timp ce răsucea absent între degete tulpina unui clopoțel. Alys observă imaginea. Nu avea silueta perfectă a unui dandy, pe care o admirase atât de mult la Randolph când avea optsprezece ani și era logodită. Davenport era mai înalt și mai slab și avea o grație încordată care sugera

putere chiar și atunci când nu se mișca. Pe de altă parte, era și teribil de masculin. Alys fu nevoită să admită că virilitatea lui era principalul motiv pentru care îl considera atât de neliniștitor. Sparse tăcerea ca să nu se mai gândească la asta și întrebă:

— De unde știați despre acest luminiș? Eu locuiesc aici de patru ani și nu l-am găsit niciodată.

Fără să se întoarcă spre ea, bărbatul răspunse:

— M-am născut la Strickland, domnișoară Weston. Nu știai asta? Sprâncenele ei se arcuiră.

— Nu, nu știam.

— Mă miră că bârfele locale nu au fost mai eficiente, spuse el cu și mai multă răceală decât de obicei.

Alys traversă luminișul și se opri lângă el.

— I-ați luat prin surprindere. Doar acum două zile am aflat că moșia fusese transferată, iar

dumneavoastră ați venit ieri. Bârfele n-au avut timp să se răspândească.

— Se vor răspândi. Întotdeauna se întâmplă asta în cazul meu.

— Dar nici nu v-ar plăcea dacă nu s-ar răspândi, replică ea sec.

— Probabil, recunosc el schițând un zâmbet.

— Câți ani aveați când ați plecat de la Strickland?

Zâmbetul dispăru.

— Opt

Deși răceala lui nu încuraja alte întrebări, curiozitatea lui Alys fu mai puternică decât bunele maniere.

— Ce s-a întâmplat?

— Familia mea a murit.

Nu numai părinții, familia. Un frate, o soră, poate mai mulți? Fantoma tragediei o înspăimântă și simți un nod în gât. Nici un copil nu ar trebui să rămână orfan la opt ani, să fie luat din singurul cămin pe care l-a cunoscut vreodată.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

— Și mie, domnișoară Weston, și mie.

Vocea joasă a lui Davenport ascundea o tristețe nețărmată. Domni o tăcere apăsătoare vreme îndelungată. Apoi el aruncă clopoțelul în lac și se întoarse spre ea, lăsând în urmă vulnerabilitatea.

— Până acum trei zile, când vărul meu mi-a transferat proprietatea, nu am știut că ea aparținuse mamei mele și că, de drept, ar fi trebuit să-mi revină mie. Ironic, nu-i așa? Scumpul meu tutore mi-a spus că Strickland făcea parte din averea Wargrave și niciodată nu mi-a trecut prin cap că nu era așa.

— Dumnezeuule, bătrânul conte a mințit intenționat în legătură cu titlul de proprietate? Întrebă Alys, revoltată de o asemenea minciună. Ce josnic!

— Josnic era un cuvânt excelent pentru unchiul meu, aprobă el.

Wargrave e acum pe mâini mult mai bune.

— Vărul dumneavoastră a descoperit nedreptatea și v-a dat moșia?

— Câte întrebări pui, Lady Alys, spuse el, pronunțându-i numele cu ironie.

— Îmi pare rău, spuse ea mușcându-și buza. Curiozitatea e păcatul meu de moarte.

El zâmbi ușor.

— Ce bine o fi să ai un singur păcat. Ale mele vin cu sutele.

— Sunt sigură că pot să găsesc și eu mai multe, spuse ea puțin indignată.

— Și care ar fi celelalte? întrebă el cu interes. Dormi în timpul predicii de duminică? Pândești casele vecinilor?

Cu adevărat iritată, Alys ripostă:

— Sunt în stare de mai bine.

Reggie râse sonor.

— Poate într-o zi îmi vei spune lista

completă a viciilor tale, domnișoară Weston. Mi-ar plăcea să le aflu.

Alys constată șocată cât de fermecător putea fi Davenport atunci când ochii de un albastru-deschis i se luminau, iar zâmbetul larg o invita să zâmbească și ea. Își aminti cu severitate că un desfrânat chiar trebuia să fie fermecător, altfel nu ar fi putut răpi niciodată virtutea unei doamne. Era alarmant că ea, o femeie experimentată și fără iluzii, voia să răspundă acelui farmec cu un zâmbet din proprie inițiativă. Își alungă în grabă expresia de pe față, înainte să îi apară gropițele. Avea senzația că gropițele ar fi subminat intențiile ei de a-l face să creadă că era un administrator competent.

Încă zâmbind, Davenport o luă ușor de braț pentru a o conduce înapoi către cai. Era un gest spontan, dar Alys îi conștientiza rapid atingerea, degetele puternice prin materialul

gros al rochiei ei de călărie și grăbi pasul. Se pregătea să o ajute să încalece când se opri și se holbă la ea, cu ochii la câțiva centimetri de ai ei.

— Dumnezeule, Lady Alys, ochii tăi nu au aceeași culoare.

— Serios? replică ea cu răceală. Chiar n-am observat niciodată.

— În interior, ochiul gri-verzui seamănă mai mult sau mai puțin cu cel căprui, dar la lumină diferența este uluitoare, spuse el, ignorându-i sarcasmul. O trăsătură cum nu se poate mai neobișnuită, dar nici tu nu ești o femeie obișnuită.

— Asta e un compliment sau o insultă? întrebă ea circumspectă.

— Nici una, spuse el aplecându-se și unindu-și mâinile ca s-o ajute să urce în șa. E o simplă observație. După ce ea urcă, încalecă și el. Ai făcut o treabă minunată cu Strickland. Chiar dacă prețurile pe

piața agricolă au explodat de la bătălia de la Waterloo, ai reușit să mărești profiturile, iar terenurile și chiriașii arată foarte bine.

Complimentul îi făcu o plăcere nespusă. Poate că locul ei de muncă era în siguranță.

Ocoliră conacul și se îndreptară spre satul Strickland, dar înainte de a ajunge la destinație Davenport își struni calul. Scrută cu atenție imaginea unui coș înalt, din cărămidă, care se vedea din spatele dealului alăturat.

— Ce naiba caută acolo un coș industrial?

Porni repede într-acolo ca să vadă mai de aproape. Fără chef, Alys îl urmă. Noul proprietar urma să descopere una dintre cele mai mari ciudățenii din Strickland. Se opri din nou în vârful dealului, de unde putea vedea toată activitatea. Cuptorul rotund de sticlă, cu coșul înalt,

circular, se folosea fără îndoială la olărit.

— Ce naiba caută un atelier de olărit pe pământul din Strickland? întrebă el pe un ton neutru. Asta nu era una dintre fermele chiriașilor?

— Terenul e închiriat de la Strickland la un preț destul de avantajos, răspunse ea, rugându-se să n-o întrebe mai multe, dar știind că o va face.

Davenport o privi tăios.

— N-am întrebat asta. Ce caută aici o fabrică și a cui este?

Alegându-și cuvintele cu grijă, Alys spuse:

— E o fabrică administrată în numele a trei minori.

— Ah?

Silaba scurtă îi poruncea să continue.

— Era cea mai mică dintre fermele chiriașilor, ocupată de persoanele cele mai dubioase, explică ea. A fost

o ușurare când și-au vândut echipamentele și stocurile și au fugit fără să-și plătească avansul la chirie, în urmă cu trei ani. Am combinat terenul cu ferma Hill, iar Robbie Herald le lucrează cu utilaje proprii. Clădirile le-am închiriat fabricii de olărit.

Pufnetul lui ironic îi arată că știa că nu-i spunea adevărul complet.

— Atelierul de olărit e o afacere excelentă, se apără Alys. Oferă locuri de muncă, plătește o chirie bună către Strickland și este o investiție bună pe termen lung pentru proprietari. Știu că majoritatea proprietarilor nu suportă ca pe pământurile lor să se desfășoare activități industriale, dar n-o puteți închide oricât ați vrea. Contractul expiră peste douăzeci și doi de ani.

Înainte ca ea să-i ofere mai multe argumente, mâna lui Davenport prinse căpăstrul calului lui Alys.

Animalul încercă să-și arunce capul în sus, dar strânsoarea lui nu-l lăasă. Se întoarse în șa ca s-o privească direct și îi spuse furios:

— Ieri am spus că-ți voi da șansa să-mi demonstrezi de ce ești în stare. Îmi faci și mie aceeași favoare?

Chipul lui Alys se îmbujora de rușine. El era complet rezonabil, iar ea se purta ca un arici speriat. Pentru prima dată se uită la el, nu la Reginald Davenport, desfrânatul notoriu și angajatorul dezastruos, ci la o persoană în carne și oase. Privirile lor se fixară pentru o clipă nesfârșită. Recunoscu că angajatorul ei era de fapt mai mult - sau mai puțin - decât sugera reputația lui. Atitudinea plictisită de lume ascundea o toleranță și o inteligență de invidiat. Și avea ochii cei mai obosiți pe care-i văzuse vreodată.

— Îmi pare rău. Nu era suficient, deci continuă spășită: De multe ori

am fost judecată și condamnată pe nedrept. Nu se cuvine să comit și eu acum această nedreptate față de dumneavoastră.

Reggie dădu drumul calului.

— După cât timp am petrecut cultivându-mi o reputație catastrofală, aș fi dezamăgit dacă n-ai crede ce-i mai rău despre mine.

Ea zâmbi.

— Încep să cred că sunteți un prefăcut, domnule Davenport.

— Ah? ridică el sprâncenele în expresia ironică pe care ea începea s-o recunoască. În ce sens?

— Încep să cred că nu sunteți nici pe departe atât de insensibil și de răuvoitor cum se crede.

— Ar fi bine să nu te pripești să tragi concluzii, domnișoară Weston spuse el sec. Apoi, luând hățurile în mână, continuă: Cred că este timpul să mâncăm. Îmi amintesc că pe drumul către Shaftesbury era o

tavernă cu mâncare bună.

— Încă e acolo, și mâncarea încă e bună.

Alys se întrebă pentru o clipă dacă era bine să meargă cu el la tavernă. Apoi înțelese că ar fi fost mai puțin scandalos să ia prânzul la Femeia Tăcută decât între patru ochi, la conac. Deși își declarase intenția de a o trata ca pe un bărbat, se preocupa de aparențe.

Peste o jumătate de oră, stăteau unul în fața celuilalt la o masă de lemn, lustruită de anii de frecat și de pus și luat farfurii. În micul local se aflau mai mulți clienți, care îi priveau curioși. Toți erau localnici și o cunoșteau pe excentrica domnișoară Weston, așa că puteau ghici cine era însoțitorul ei. Păstrară o distanță respectabilă față de noul stăpân de la Strickland.

Davenport înghiți ultimele firimituri dintr-o excelentă plăcintă cu carne de

vită și ceapă, apoi își umplu din nou stacana cu bere din urciorul de cositor.

— Ai de gând să-mi spui toată povestea atelierului de olărit sau trebuie să te trag de limbă pentru fiecare informație?

Alys luă ultima îmbucătură din plăcintă. Era timpul să-i spună totul, fiindcă era posibil să-i dispară buna dispoziție dacă ar fi fost nevoit să o tot îndemne.

— Știți ce probleme au apărut când s-au întors soldații de la război. Pentru început, nu erau suficiente locuri de muncă. Mai rău, mașinile noi reduc cererea de mână de lucru în agricultură.

Când el dădu din cap, ea continuă:

— De exemplu, ferma nu ar fi produs nimic fără o treierătoare nouă. Pur și simplu, în ultimii ani ai războiului, nu erau suficienți muncitori. Acum, că mașinile au fost

cumpărate și funcționează bine, nu are sens să ne întoarcem la metodele mai lente și mai grele doar ca să creăm niște locuri de muncă plătite prost. Au trebuit găsite alte soluții, spuse ea privind-l cu sinceritate. În afară de faptul că oamenii fără serviciu creează probleme, nu ar fi corect ca soldații care l-au înfrânt pe Napoleon să moară de foame. Nu ar fi corect și ar fi și periculos pentru Strickland.

El luă o gură de bere și o îndemnă să continue:

— Și?

— Am încurajat crearea de ateliere, ca să se creeze locuri de muncă. În satul Strickland există o tâmplărie unde lucrează opt oameni și un atelier de țiglă și cărămidă cu cinci muncitori. Fiindcă în apropiere se află zăcăminte importante de argilă, era logic să deschidem și un atelier de olărit. Acolo se fabrică obiecte cu

prețuri moderate, pe care și le poate permite un cetățean mediu. Există o piață pentru astfel de obiecte, iar în prezent atelierul are doisprezece angajați.

— Cine administrează atelierul?

— Eu, spuse ea respirând adânc. Sprâncenele lui Reggie se ridicară.

— Pe lângă Strickland? Cum naiba ai timp?

— Eu iau toate deciziile și țin evidențele, dar activitatea zilnică e supravegheată de un maestru, explică ea. După cum puteți vedea din registrele moșiei, nu am neglijat Strickland. Am...

O, opri cu o mișcare a mâinii.

— Înainte să divagăm prea mult, cine sunt cei trei minori care sunt proprietarii de drept ai atelierului? Sunt localnici?

Alys turnă bere pentru amândoi înainte să răspundă.

— Sunt nepoții doamnei Spenser,

fosta mea angajatoare.

— Din ce în ce mai interesant. Și unde locuiesc acum?

Oftând în gând, Alys își dădu seama că era timpul să-i spună ceea ce, oricum, avea să afle curând.

— Locuiesc cu mine.

— Ești tutorele lor? întrebă el surprins. Ea luă încă o gură de bere, privind în jos.

— Doamna Spenser nu avea rude apropiate în care să poată avea încredere. Unul dintre motivele pentru care m-a ajutat să obțin postul de la Strickland a fost că puteam să țin copiii cu mine.

— Acum înțeleg de ce ți se spune Lady Alys, spuse el ironic. Conduci o moșie, mai multe afaceri și copii. Ești o femeie extraordinară.

— Majoritatea femeilor sunt extraordinare. Compensează faptul că majoritatea bărbaților nu sunt, spuse repede Alys, apoi își mușcă limba.

Davenport se pricepea să-i intre pe sub piele, și uitase cât de mult depindea de bunăvoința lui. Ea se mândrise întotdeauna că știa să se stăpânească, dar de față cu el o lua gura pe dinainte. El râse, manifestându-și din nou farmecul irezistibil.

— Presupun că următorul tău proiect va fi să nu mai ai nevoie de jumătatea masculină a speciei, nu-i așa? Doar ești crescător de vite, știi că asta va fi greu, mai ales dacă urmează o nouă generație.

Alys nu se îndoia că remarcile lui sugestive aveau puterea să o provoace. Cu toată demnitatea de care era în stare, se întinse după urciorul cu bere.

— Nu am negat niciodată faptul că bărbații au rostul lor, domnule Davenport.

— Serios? Și care ar fi acela?

Mâna lui o atinse spontan pe a ei,

când amândoi se întinseră după mânerul urciorului în același timp. Alys tresări și cobori privirea ca să o evite pe a lui. Avea mâini frumoase, cu degete lungi, elegante. Erau singura trăsătură rafinată la persoana lui. Emană un curent seducător care o făcea să dorească să cedeze, să se topească și să se modeleze, să descopere alte moduri în care o putea atinge, să-l atingă și ea...

Cu o voce parcă străină, spuse:

— Nu mai e bere. Mai comandăm un urcior sau sunteți pregătit să ne întoarcem la turul moșiei?

— Mai luăm bere, răspunse el, aparent neimpresionat de contactul fugitiv dintre ei. Mai am niște întrebări. De exemplu, cele șaiszeci de lire pe an pentru profesori, cărți și alte rechizite.

Făcu semn să li se aducă alt urcior și-și umplu stacana. Alys băuse cu patru pahare mai puțin și nu avea de

gând să-l prindă din urmă. Nu se îndoia că la un concurs de băut ar fi fost în stare s-o pună sub masă.

„Și ce să faci cu tine acolo?” o întreabă o voce interioară, batjocoritoare. „Nimic, bineînțeles. Îi e doar milă.” Încercând să își ignore frământările, Alys spuse:

— Profesorii sunt un cuplu căsătorit. El le predă băieților, ea fetelor. Am impus ca toți copiii de pe moșie să meargă la școală cel puțin până la doisprezece ani.

— Părinților le convine că nu vor putea să-i angajeze mai devreme?

— Nu le convine, dar eu am insistat. Pe termen scurt, e mai bine pentru copii. Pe termen lung, moșia va avea muncitori mai buni.

— Domnișoară Weston, când erai mai mică ți-a împuiat capul vreun quaker sau vreun evanghelist?

întreabă Davenport, arcuindu-și ironic sprâncenele.

— La drept vorbind, da, clipi ea.

— Minunat, mormăi el sorbind din bere. O fanatică.

Stăpânindu-se din greu, Alys explică:

— Nu sunt o fanatică, sunt o reformatoare. Ați văzut rezultatele obținute la Strickland în ultimii patru ani. E greu de spus exact ce rezultate a avut fiecare reformă, dar efectul global a fost mai mult decât satisfăcător. Moșia e prosperă, iar muncitorii la fel. Faptele vorbesc de la sine.

— O să țin minte asta, domnișoară Weston, spuse el cu asprime. Sper că apreciezi faptul că ești tratată cu o toleranță și o deschidere pe care nu și-ar închipui-o nici unul dintre prietenii mei, mai spuse el dând din cap. Un administrator femeie, o reformatoare până în măduva oaselor.

— Sunt veniturile dumneavoastră, domnule Davenport, replică Alys pe

un ton glacial. Dacă faceți schimbări drastice, profiturile pot scădea.

— O să țin minte și asta, spuse el turnându-și ultimele guri de bere. Băuse cele două urcioare aproape singur. Și banii pentru sprijinirea emigrării?

Alys suspină și desenă pe masă cerculețe din picături de bere. Sperase în zadar ca el să nu ia în seamă notițele ei de pe marginea registrelor. Afurisitului nu-i scăpa nimic.

— Trei dintre veteranii care s-au întors din armata lui Wellington au vrut să plece cu familiile în America, dar nu aveau economii suficiente ca să-și plătească biletele și să o ia de la capăt.

— Deci le-ai dat banii? întrebă el rezemându-se de speteaza din lemn de stejar, relaxat, dar atent.

— Teoretic, banii au fost împrumutați, dar s-a înțeles că era

posibil ca ei să nu fie rambursați niciodată, recunosc Alys.

— Iar șansele să încasezi bani din altă țară sunt nule. Așa că pur și simplu i-ai făcut cadou, murmură el. Conduci o afacere sau o organizație caritabilă?

— Dacă v-ați uitat pe registre, ați văzut că s-au împrumutat mai puțin de două sute de lire, se apără ea din nou. Toate familiile lucraseră din greu la Strickland, pentru multă vreme. Soția unui bărbat a lucrat la cules până cu o oră înainte să-și nască primul copil.

Privirea lui ironică o făcu să-și dea seama cât de stupid sunau ideile ei pentru un om de lume. Adăugă, practică:

— Faptul că i-am ajutat să plece a fost util și pentru moșie: mai puține simbrii, mai puține guri de hrănit.

— Dacă toți muncitorii de pe moșie ar vrea să emigreze, le-ai da bani

tuturilor? Întrebă el cu interes.

Alys ridică mâna, în semn de negație.

— Prea puțini oameni vor să plece de acasă și să se ducă într-o țară străină. Majoritatea chiriașilor din Strickland s-au născut aici și nici nu concep să moară altundeva decât aici.

Se gândi, cu o durere subită, la locul în care se născuse ea, la casa în care nu se putea întoarce niciodată. Alys se exilase la fel de sigur precum cele trei familii care plecaseră în America. Apoi se întrebă cât de multe i se putuseră citi pe chip, fiindcă Davenport o privea cu atenție.

— Oarecum, mă îndoiesc că bătrânul conte știa ceva despre activitățile tale caritabile, spuse el, cu un licăr de amuzament în ochi.

Ușurată că Davenport se bucura de ignoranța unchiului său, îl asigură:

— Bătrânul conte n-a știut niciodată

nimic. Poate administratorul lui să fi avut idee, dar nu a intervenit fiindcă profitul creștea.

— Altfel spus, ai făcut cadou mai puțini bani decât a furat predecesorul tău.

Alys schiță un zâmbet în colțul gurii.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar presupun că aveți dreptate. Ezită o clipă, apoi curiozitatea fu mai puternică: Acum, că știți cum a fost condusă moșia, aveți comentarii?

Davenport se gândi o clipă, ținând stacana în mâini.

— După cum ai arătat, rezultatele tale îți justifică metodele. De asemenea, tot ce ai descris ține de trecut, când nu aveam nici un cuvânt de spus, așa că nu am dreptul să îți critic deciziile. Viitorul, pe de altă parte... Bărbatul sorbi restul de bere dintr-o înghițitură, apoi trânti stacana pe masă și o privi printre gene. Viitorul e altă poveste. Probabil o să

fac niște schimbări, dar n-o să mă grăbesc.

Nu era complimentul care i-ar fi plăcut lui Alys, dar era cel mai bun pe care avea să-l primească. Cel puțin intenționa să aplice treptat schimbările. Vru să se ridice, dar Davenport încă nu terminase. Ridică mâna să o oprească.

— Mai am o singură întrebare. Ca o adevărată reformatoare, ai obligat toată lumea de la moșie să se vaccineze împotriva variolei?

Alys fu uluită.

— Nu, am încurajat vaccinarea, dar unii muncitori sunt foarte suspicioși în legătură cu ideile noi. Doar jumătate dintre oameni ar fi de acord să se vaccineze și nu prea am autoritatea să insist asupra unui asemenea aspect.

De fapt, îi rugase, chiar îi implorase pe chiriași, înfuriată de încăpățânarea lor.

— În acest caz, voi emite primul meu ordin. Privirea lui hotărâtă o întâlnește pe a ei. Cine nu se vaccinează până luna viitoare e dat afară și evacuat. Fără excepție.

— Dar... Alys tresări, ezitând între aprobarea rezultatului și uimirea față de măsurile lui drastice. Nu puteți...

— Nici un dar, domnișoară Weston, nu-mi pune autoritatea sub semnul întrebării, spuse el ridicându-se în picioare și privind-o implacabil. Costurile vor fi suportate de moșie și fără excepții.

Alys înțelese cum își dobândise renumele că era periculos. Dacă ar fi fost mai tânără sau mai timidă, s-ar fi ascuns sub masă ca să evite privirea aceea.

El adăugă ușor disprețuitor:

— Dacă ți-e teamă să le spui, le voi spune eu.

Cuvintele acelea cereau război. Și ea se ridică, fiindcă o privire

ucigătoare aruncată de jos n-ar fi avut același impact.

— Nu mi-e teamă să le spun, domnule Davenport. Se rezolvă. Întâlnindu-i privirea, spuse: Sunteți pregătit să ne continuăm inspecția?

— Sunt gata.

Bărbatul aruncă un pumn de monede pe masă, apoi traversă barul cu pași mari, leneși. Alys îl urmă și-și aduse aminte că în seara aceea avea să fie supusă unei avalanșe de întrebări despre ce fel de bărbat era noul stăpân.

Își dădu seama că habar n-avea ce urma să răspundă.

capitolul 6

Alys își petrecu după-amiaza arătându-i noului angajator hambarele, grânarele și alte clădiri ale fermei. Apoi văzură atelierele și micile magazine din sat. Davenport

punea întrebări nenumărate și își păstra părerile pentru el.

Acum, că Alys știa că se născuse în zonă, vedea semnalele tăcute de recunoaștere pe care i le transmiteau localnicii. Deși erau prudenți, părea că îi ofereau acceptarea de care Alys nu beneficiase în toți anii petrecuți în Dorset. Desigur, îl ajuta sexul, își spusese în gând acidă. Oricât timp ar fi petrecut în Dorset, era femeie, iar femeile nu administrau moșii. Nici măcar mulți dintre cei care beneficiaseră de pe urma conducerii ei nu aprobau faptul că era femeie.

Dincolo de cele două hectare și jumătate de livezi care produceau mere și cidru pentru moșie, se afla o zonă întinsă cu grădini de legume. Davenport se opri.

— Ce sunt astea?

— Majoritatea căsuțelor muncitorilor au grădini mici, așa că am oferit teren suplimentar cui a

dorit, răspunse Alys. Câțiva chiriași mai ambițioși cultivă nu numai alimente pentru familiile lor, ci și vând în piața din Shaftesbury.

O femeie tânără care lucra pe una dintre parcele ridică privirea și îi văzu pe vizitatori. După un moment de ezitare, făcu o plecăciune emoționată în fața lui Davenport, apoi ridică bebelușul care moțăia pe o pătură, lângă napi și veni să i-l arate lui Alys. Sub privirea amuzată a angajatorului ei, Alys îl ciupi de bărbie și îi admiră primul dințișor, apoi i-l dădu înapoi mamei sale. În timp ce își continuau drumul, Davenport observă:

— Se pare că toată lumea de la Strickland mănâncă foarte bine.

— Așa e, aprobă Alys. Să mănânci bine e probabil prima condiție ca să fii mulțumit. Pe lângă aceste parcele, am adăugat un al doilea porumbar și am început să creștem iepuri în mod serios. Majoritatea sunt cumpărați de

oamenii de pe moșie, la un preț suficient de mic pentru ca toată lumea să-și permită carne proaspătă de mai multe ori pe săptămână.

Practic, am eliminat braconajul, și ne rămân destui iepuri și porumbei ca să vindem și la piață, ceea ce acoperă costul ambelor operațiuni.

Davenport nu răspunse, dar lui Alys i se păru că dă din cap aprobator.

Ajunseră apoi la atelierul de olărit, ultimul loc pe care îl aveau de vizitat. În timp ce descălecau, maistrul ieși să îi salute. Jamie Palmer era un uriaș blând, cel mai vechi prieten și aliat al lui Alys, și îl măsură din cap până în picioare pe nouvenit.

Davenport își dădu seama că era cântărit, iar Alys văzu că se încrunta. Dorind să risipească tensiunea, făcu repede prezentările și adăugă:

— Poți să ne arăți atelierul, Jamie? Domnul Davenport vrea să vadă cum funcționează.

— Sigur că da, Lady Alys.

Jamie îi conduse înăuntru.

Davenport o privi ușor contrariat, dar îi urmă ascultător în atelier, în timp ce maestrul le explica despre prepararea argilei, mânuirea roților și turnarea în forme. Alys rămăsese în urmă.

Meredith lucra la atelier în câteva dimineți pe săptămâni, folosindu-și remarcabilul talent artistic pentru a concepe noi modele de obiecte.

Aceasta nu era una dintre zilele ei de lucru, altfel Alys nu ar fi sugerat vizita. Cu cât trecea mai mult timp până ce Davenport o întâlnea pe fată, cu atât mai bine.

Deși Davenport avea dubii în legătură cu atelierul de olărit care funcționa pe proprietatea lui, puse întrebări despre cuptorul de sticlă, în care se introduceau cu grijă vase de culoare verde, și despre lădițele din lemn de salcie în care vasele fragile erau transportate la piață. Alys spera

ca interesul să-l facă să devină mai tolerant față de atelier. Turul se încheie în birou, unde erau expuse câteva produse finite, iar Alys îi întinse angajatorului ei un ceainic rotund, maro, cu decorațiuni bogate.

— Acesta este produsul cel mai popular. Nu putem concura cu marii producători, așa că am hotărât să fabricăm produse pentru cei cu venituri moderate, pentru oamenii cărora le place să aibă ceva drăguț, dar care nu-și permit porțelanuri fine, de Wedgwood sau de Spode.

La fel cum procedase până atunci, Davenport primi informația, dar nu făcu nici un comentariu până pe drumul de întoarcere către moșie.

— Mă impresionezi în permanență, Lady Alys. Dacă nu erai femeie, ai fi reușit în orice ți-ai fi propus. Moșia Strickland are mare noroc cu tine.

Alys se lumină de încântare. Era plăcut să fie considerată talentată, nu

pur și simplu excentrică. Când ajunseră înapoi la biroul administratorului, ea se așeză obosită pe scaun și așteaptă următoarea rundă de întrebări. Spre surprinderea ei, Davenport o întrebă:

— Oile au fost spălate anul acesta?

Alys dădu din cap.

— E programat pentru poimâine.

Ochii lui Davenport străluciră cu amuzament.

— Splendid. Când eram mic voiam să particip la spălatul oilor, dar eram prea mic. Timpul s-a ocupat de asta.

— Chiar vreți să spălați oi? spuse Alys uimită. Era o treabă murdară și care dura mult, nimeni nu o făcea de drag.

Strălucirea se intensifică.

— Vrei să-mi refuzi una din dorințele din copilărie?

— Este alegerea dumneavoastră, bineînțeles, dar un amator ar putea încetini procesul, spuse ea cu

îndoială, în plus...

— Da? răspunse el, văzând că tace.

— Lupta cu oile, într-un râu, nu e neapărat o activitate foarte demnă.

O privi ironic.

— Te ascult în ceea ce ține de agricultură, dar nu mă interesează părerile tale despre demnitatea mea sau despre lipsa ei.

Alys roși, știind că depășise limita permisă unui angajat. Tăcerea stingheră fu întreruptă de sosirea lui Meredith, al cărei păr auriu strălucea în soarele după-amiezii și al cărei chip angelic arboră o inocență înșelătoare.

— Lady Alys, voiam să te întreb...

Se opri, uitându-se la Davenport cu o expresie fermecătoare de ezitare. Îmi pare rău. Nu știam că nu ești singură.

Alys își dădu ochii peste cap, știind care era scopul șaradei lui Merry. Probabil fata pândise toată după-amiaza, așteptând clipa potrivită să dea buzna și să-l cunoască pe noul

stăpân de la Strickland.

Davenport reacționează ca orice bărbat normal, cu un licăr în ochi și cu chipul luminat de admirație. Își dăduse seama cu siguranță că sosirea lui Meredith nu fusese un accident, dar asta nu-l împiedica să se bucure de imaginea musafirei. Merry era încântătoare, într-o rochie de muselină albă cu motive albastre, cu buclele aurii răsfirate pe umeri cu o neglijență studiată. Alys făcu prezentările:

— Domnule Davenport, aceasta este protejata mea, domnișoara Meredith Spenser. Merry, sunt sigură că știi cine este domnul.

Tonul ei acid nu rămase neobservat de către Merry, care îi aruncă o privire poznașă înainte să se întoarcă spre Davenport

— Ce surpriză plăcută! spuse ea, clipind.

Alys observă că Merry își înnegrise

genele cu atenție. Frumos din partea lui Meredith, să intre acolo ca o hurie! Deși majoritatea bărbaților observau cu siguranță cât de inocentă era fata, reputația lui Davenport era suficientă pentru a îngrijora orice tutore. În astfel de momente, lui Alys îi părea rău că își asumase responsabilități părintești. În timp ce Alys se îngrijora, Davenport și Meredith făceau cunoștință. După câteva amabilități Meredith se întoarse către Alys ca și cum tocmai i-ar fi trecut ceva prin cap.

— Lady Alys, crezi că domnul Davenport ar putea fi convins să ia masa cu noi în seara asta? Doamna Haver pregătește o friptură minunată, care de-abia așteaptă musafiri.

Deci acesta era scopul micii șarade a lui Merry! Nu numai să-l cunoască pe Davenport, ci să-l invite la masă. Văzând privirea întunecată a lui Alys, Davenport ezită.

— Îmi pare rău, domnișoară Spenser, dar am stat pe capul tutearei duminică toată ziua. Nu prea ar fi drept să o supun acestui tratament și seara.

— Nu o va deranja, nu-i așa, Alys? replică Meredith, cu o privire întrebătoare.

— Luăm cina în familie, domnule Davenport, răspunse Alys încolțită. Unui burlac i s-ar putea părea ceva insuportabil.

Merry se întoarse către el și spuse rugătoare:

— Mă angajez că frații mei mai mici vor fi cuminți. Vă rog să acceptați.

Neputând să refuze din nou fără a părea nepoliticos, el spuse:

— Va fi o plăcere, domnișoară Spenser.

După ce își exprimă încântarea, Merry își luă rămas-bun și plecă. Davenport se așeză din nou și îi zâmbi amabil lui Alys.

— Te-ai gândit vreodată să-i iei o centură de castitate?

— Și încă de câte ori! izbucni Alys fără să se gândească. Văzând că Davenport râdea, adăugă, încercând în zadar să-și recapete demnitatea: Cum puteți spune așa ceva?

— Te-am avertizat, fără sclifoseli. Te-am ajutat să urci în șa, dar intenționez să rămân la fel de vulgar în restul timpului. E o ștrengărită năzdrăvană, spuse el, devenind ironic, și pare mult mai puțin „minoră” decât m-ai făcut să cred.

— Are nouăsprezece ani, domnule Davenport, și nu prea a văzut lumea, spuse Alys jucându-se cu un prespapier Venetian. Vă rog să nu uitați asta.

Umorul lui dispăru.

— O să mă străduiesc să n-o corup în seara asta. Dacă te liniștește cu ceva, mă plictisesc virginele.

Alys se încorda, întrebându-se dacă

vorbele respective erau o insultă indirectă adresată ei.

— Merry e o fată deșteaptă, de familie bună și foarte sensibilă, doar că flirtează. Își exersa farmecele pe dumneavoastră doar fiindcă nu prea cunoaște oameni noi.

— Totuși, dacă vrei sfatul unui desfrânat experimentat, găsește-i un soț repede, spuse el cu răceală.

Alys își privi mâinile, împreunate cu îngrijorare pe birou. Se pricepea să atingă subiecte sensibile. Se gândise mult să-i găsească un soț lui Merry.

— Aș vrea, dar opțiunile sunt limitate. Toți bărbații eligibili din zonă sunt nebuni după ea, dar sunt ori flăcăi necopți la minte, ori văduvi care caută mame pentru copiii lor. Merită ceva mai bun, oftă Alys. Adevărul e că sunt convinsă că ar avea mare succes în Londra, dacă ar fi prezentată acolo.

— Fata e cu siguranță un diamant

de prima mână, aprobă Davenport, dar averea și originea ei sunt la același nivel cu frumusețea?

— Asta e problema, recunosc Alys. Va avea o avere frumoasă, dar nu foarte mare, iar tatăl ei a fost un vânzător din Londra. Nu are rude care s-o poată prezenta în înalta societate.

— Poate ar fi mai bine dacă și-ar căuta un soț aici. Londra poate fi un loc periculos pentru nevinovați. Schimbă subiectul și întreabă: Ce te-a convins să ai grijă de trei copii? Fata îți provoacă destule probleme, dar băieții o vor face și ei, în feluri diferite. Ar fi greu pentru oricine, iar tu nu ești nici măcar rudă cu ei.

Nu era treaba lui, desigur, dar întrebarea părea să se datoreze unui interes autentic, nu unei simple curiozități. Își sprijini un cot pe birou și-și rezemă bărbia în palme, gândindu-se ce să-i răspundă.

— Răspunsul evident e acela că

doamna Spenser nu avea încredere în altcineva. Nu avea copii. De fapt, era mătușa lor doar prin căsătorie, nu le era rudă de sânge, însă îi iubea. Voia să se asigure că vor fi îngrijiți cum trebuie.

— Dacă acesta este răspunsul evident, care e cel mai puțin evident?

— Erau elevii mei, și țin foarte mult la ei. Pe William, cel mai mic, îl știu de când învăța să meargă, spuse ea râzând încet. Mai mult ca sigur alți copii n-o să am vreodată. Aș fi fost o proastă dacă aș fi ratat șansa.

Se opri brusc, întrebându-se de ce îi dezvăluise un adevăr atât de intim și de dureros precum acela. Davenport se abținu să aprofundeze un subiect fără îndoială sensibil și spuse:

— Sper că-și dau seama cât de norocoși sunt să te aibă, domnișoară Weston.

Alys râse și-și alungă starea de spirit sumbră:

— Poate că Merry, da, dar băieții mă consideră un rău necesar. Întotdeauna îi bat la cap să învețe, să fie manierați și să știe cum să se comporte.

Văzându-i zâmbetul larg, Davenport se ridică și se aplecă în față ca s-o poată analiza mai bine.

— Lady Alys, ai gropițe, spuse el acuzator. Prinsă asupra faptului, Alys se înroși.

— Îmi pare rău, nu am ce face. Cred că, din greșeală, Dumnezeu mi-a dat gropițele altcuiva.

Davenport se ridică în picioare, dominând-o din spatele biroului.

— Nu-ți cere scuze. Sunt chiar încântătoare. Știi că se spune că gropițele sunt semnele lui Venus?

Îi zâmbi leneș, intim, cu zâmbetul care avea menirea să le facă pe doamnele cuminiți să își lase deoparte virtutea. Alys se trezi că îi zâmbea și ea. El ridică o mână și-i atinse ușor

obrazul, chiar acolo unde se forma o gropiță. Era un gest spontan pe care unele femei îl urăsc, iar altele îl consideră cu adevărat fermecător. Alys făcea parte din cea de-a doua categorie. Atingerea lui era caldă, iar pielea ei hipersensibilă percepu asprimea ușoară a buricelor degetelor lui. Senzația fu la fel de erotică precum un sărut, iar ea se cutremură până în vârful picioarelor. Numai Dumnezeu știa ce se putu citi pe chipul ei, fiindcă el își luă mâna și se dădu înapoi, devenind rece și detașat.

— Dacă ai prefera să nu vin la cină, îi pot transmite protejatei tale regretele mele. Nu ar trebui să trebuiască să îți suportți angajatorul și după programul de lucru.

Alys înghiți în sec.

— Dacă puteți rezista, ar fi mai bine să veniți în seara asta. Mi-e teamă ce ar putea face Merry ca să vă aducă acolo mâine.

— Dacă ești sigură că nu e nici o problemă, vin pe la șase și jumătate. Sunt sigur că discuțiile de la tine de acasă vor fi mai interesante decât cele de la mine, adăugă el cu un zâmbet amar.

Înclină din cap și ieși din birou, aproape dând cu fruntea de tocul ușii. Cu un amestec de îngrijorare și amuzament, Alys își dădu seama că nu trebuia să-și facă griji pentru virtutea lui Meredith, ci pentru a ei însăși.

După ce se ocupă de corespondență, lui Alys îi rămase suficient timp tocmai cât să se întoarcă acasă, să facă baie, să se schimbe pentru cină și să o caute pe Meredith ca să poarte o discuție serioasă. Merry era așezată la măsuta de toaletă și proba o coafură nouă. Se întoarse pe scaun și îi zâmbi poznașă lui Alys.

— A ieșit foarte bine, nu-i așa?

Băieții vor fi încântați să-l cunoască pe domnul Davenport.

Alys se așază pe pat, oftând în sinea ei. Avea cu siguranță o sarcină grea.

— Merry, sunt foarte supărată de felul în care te-ai purtat astăzi. Nu numai că nu a fost agreabil ceea ce ai făcut, dar a fost chiar destul de periculos. Meredith, lasă părul în pace și uită-te la mine. Vorbesc serios.

Când folosea tonul acela, Alys era ascultată întotdeauna. Merry se întoarse repede spre ea.

— Reginald Davenport e foarte diferit de admiratorii tăi locali, care sunt tineri și timizi, o avertiză Alys. Dacă îi faci o invitație irezistibilă, e posibil să o accepte.

— Doar flirtam, spuse Merry, privind-o sincer. El flirtează foarte drăguț, deci mi s-a părut o șansă bună să exersez. Nu prea are cum să mă violeze, nu-i așa?

Exasperata la culme, Alys spuse:

— Violul nu e singurul pericol.

Afacerile lui Davenport cu femeile sunt notorii. Chiar și un flirt cu el îți-ar putea afecta reputația. Dacă devii o victimă a farmecului său poate fi chiar și mai rău. Dacă te îndrăgostești de el, îți va frânge inima. Pot să fiu mai clară de-atât?

Merry râse scurt.

— Dumnezeule, Alys. N-am să mă îndrăgostesc de un bărbat suficient de bătrân cât să-mi fie tată. Nici măcar n-arată prea bine.

Alys clipi surprinsă. Oare Meredith nu era afectată de virilitatea copleșitoare a lui Davenport? Încercă să-și aducă aminte ce anume o atrăgea la bărbați când era de vârsta lui Merry și se hotărî că nici măcar la nouăsprezece ani nu ar fi rămas indiferentă la farmecul unui bărbat precum Reggie Davenport. Desigur, nu ar fi cedat în fața unei asemenea

atracții animalice. Merry dădea dovadă de rațiune refuzând să îl găsească atrăgător. Doamne ajută să rămână la fel de înțeleaptă. Fixându-și protejata cu o privire serioasă, Alys spuse:

— Mă crezi pe cuvânt că e mai bine să ai grijă în ceea ce îl privește pe Davenport? Am văzut mai multe ca tine și te rog să mă crezi, bărbatul acesta aduce probleme.

Merry se ridică în picioare și se apropie ca să-și îmbrățișeze cu afecțiune tutoarea.

— Biata Lady Alys. Te chinuim prea mult, nu-i așa? Dacă nu e William care se furișează la grajduri, e Peter care încearcă să conducă o șaretă sau sunt hoardele de pretendenți care umblă după mine. Probabil îți pare rău că te-ai angajat să ai grijă de noi.

În vocea ei se citea încrederea provocatoare a unei persoane care se știa dorită, iar Alys schiță un zâmbet.

— Recunosc că viața e uneori prea plină cu voi trei, dar, fără voi, ar fi tare pustie.

Meredith zâmbi înțeleaptă, încântătoare, mai mult a părinte decât a copil.

— Promit că n-o să fac nimic care să mă distrugă pentru totdeauna, dar nu cred că voi putea rezista tentației de a flirta. Deși domnul Davenport nu e nici pe departe genul de bărbat de care m-aș putea îndrăgosti, mi s-a părut destul de drăguț.

Fascinată, Alys încercă să-și închipuie cum ar fi reacționat Davenport dacă ar fi știut că un diamant de prima mână îl considera „destul de drăguț”. Stăpânindu-și un zâmbet, întrebă:

— De ce gen de bărbat te-ai putea îndrăgosti? N-am discutat niciodată despre asta.

Merry se încruntă, privindu-se în oglindă.

— Nu sunt foarte sigură, fiindcă încă nu l-am cunoscut, dar aş vrea să fie un bărbat graţios şi fermecător. Destul de inteligent, dar nu un mare înţelept sau cărturar, fiindcă m-ar considera mult prea frivolă, mai spuse ea începând să-şi fixeze cu dibăcie bucele. Desigur, trebuie să-mi placă aspectul lui fizic, dar ar fi mai bine să nu fie de o frumuseţe uluitoare. Nu vreau un bărbat superficial.

Alys se sprijini de marginea patului şi îşi încrucişa braţele într-o manieră cu totul nepotrivită unei doamne.

— Trebuie să fie bogat şi nobil?

— Ei bine, trebuie să aibă ceva avere, nu cred că mi-ar plăcea foarte mult sărăcia, spuse Merry fixând ultima buclă cu o agrafă. Un titlu nobiliar ar fi drăguţ, dar nu e esenţial, adăugă întorcându-se spre tutoarea ei, cu un zâmbet în ochii albaştri. Dacă aş întâlni un nobil, s-ar gândi cu siguranţă că îmi face o favoare

enormă căsătorindu-se cu mine, o fată fără o avere prea mare și fără o origine nobilă. Aș prefera ca bărbatul să fie atât de topit după mine, încât să creadă că eu îi fac lui o favoare acceptându-l.

— Ești o puștoaică tare afurisită, spuse Alys pe un ton admirativ. Nu era sigură dacă protejata ei era foarte lucidă sau pur și simplu era vorba despre șiretlicuri feminine. Din păcate, șiretlicurile nu făceau parte din zestrea lui Alys. Poate că, în schimb, i se dăduseră gropițele nedorite. Presupun că vrei ca acest viitor soț să te țină pe un pedestal?

— Nu m-ar deranja unul mititel, spuse Merry privindu-și mâinile și îndoindu-și degetele, ca și cum și-ar fi analizat unghiile îngrijite. Când voi găsi bărbatul potrivit, mă voi asigura că nu îi pare rău că m-a ales. Să știi că intenționez să fiu o soție foarte bună, spuse ea încet, pe un ton

complet serios.

Alys înțelese și dădu din cap. De fapt, protejata ei își dorea siguranță și confort. Merry își pierduse ambii părinți și mama adoptivă înainte de cincisprezece ani, așa că ambițiile ei erau modeste, practice, nu aveau legătură cu pasiuni nebune sau cu grandoarea socială. Cu siguranță o tânără așa de înțeleaptă nu avea cum să devină victima plăcerilor trecătoare ale farmecului spontan, fatal, al unui desfrânat. Ușurată de noile descoperiri, Alys se ridică în picioare.

— Oaspetele nostru ar trebui să sosească cât de curând. Presupun că vei aștepta aici, ca să-ți faci o intrare fulminantă?

— Cu siguranță, râse Merry. Un bărbat nou în regiune, iată o șansă ce nu trebuie irosită, chiar dacă e cam înaintat în vârstă.

Deși știa că Meredith o necăjește,

Alys dădu din cap neîncrezătoare, în timp ce cobora spre salon ca să își aștepte musafirul înaintat în vârstă! La cum arăta, Davenport călărea, se duela și cucerea femeii mai bine decât orice bărbat din Dorsetshire.

Spera doar ca el să nu simtă nevoia să demonstreze acest lucru.

capitolul 7

Reggie ridică mâna să bată la ușa reședinței administratorului, Rose Hall, apoi ezită. Acceptase invitația la cină deoarece crezuse că orice ar fi fost mai bine decât o altă seară singur la conac, dar acum nu mai era atât de sigur. Doi băieți adolescenți, o femeie fatală în devenire și o amazoană extraordinară, care îl disprețuia constituiau o companie bizară pentru un bărbat care obișnuia să socializeze cu sportivi dedați alcoolului, la fel ca el.

În fine, era prea târziu să mai dea înapoi. Luă ciocănelul și bătu cu putere.

Camerista care îi răspunse avea o fizionomie tipică familiei Herald. Reggie deja începea să îi recunoască. Tânăra făcu o plecăciune și îl conduse în tăcere în salon. Casa nu era mare, nu avea decât patru sau cinci dormitoare, dar era confortabilă și bine întreținută. Reggie vizitase regulat bucătăria când era copil. Administratorul tatălui său avea o bucătăreasă care pregătea niște tarte minunate, iar Reggie profitase de acest lucru cum ar fi făcut orice copil mic.

Domnișoara Weston îl aștepta în salon și se ridică în picioare atunci când el intră. Înălțimea și demnitatea naturală o făceau să pară o regină, chiar și în rochia de culoare maro-închis, extrem de conservatoare. Pentru o clipă, Reggie se întrebă cum

ar fi arătat în roșu aprins, cu părul lăsat pe umeri, nu prins într-un coc serios. În timp ce făcea o plecăciune, se hotărî că ar fi fost chiar splendidă. Zâmbind, ea îi spuse:

— M-am gândit că ați dori câteva clipe de liniște înainte să ni se alătore și copiii. Ați dori un sherry?

Sherry nu prea era băutura lui preferată, dar, fiindcă era mai bine decât nimic, acceptă. În timp ce Alys turna două pahare, Reggie simți o presiune insistentă pe picior. Se uită în jos și văzu o pisică foarte mare, foarte lăptoasă, încolăcindu-i-se sugestiv în jurul gleznelor. Cu un sunet scurt de dezgust, făcu un pas înapoi. Pisica îl urmă, aparent hotărâtă să-i devină cel mai bun prieten. Gazda se întoarse și văzu ce se întâmpla.

— Îmi pare rău. Am crezut că Attila nu e prin zonă. Probabil se ascundea sub canapea. Îi întinse lui Reggie un

pahar, apoi se aplecă să ridice animalul. Presupun că nu vă plac pisicile?

Chiar și pe lângă o femeie înaltă ca Alys Weston, motanul părea foarte mare, ca un morman de blană albă cu dungi, cu mustăți mari, răsucite, care încadrau o mină de dispreț suprem.

— Nu prea mult, recunosc Reggie. Sunt lașe, egoiste și nestatornice.

— Așa e, spuse Alys cu gravitate, și mai au o grămadă de alte calități deosebite.

Pentru o clipă nu fu sigur că auzise bine. Nici unul dintre evenimentele zilei nu îl făcuse să creadă că printre formidabilele virtuți ale administratorului se număra și simțul umorului. Dar pe obrazul ei drept păru că se schițează o gropiță. Observase mai devreme că mai întâi apărea gropița de pe obrazul drept, iar apoi cea de pe cel stâng.

— Poate că nu-mi plac pisicile

fiindcă seamănă prea mult cu mine, spuse el zâmbind.

Râzând, Alys se îndreptă spre ușă și scoase pisica din cameră, deși aceasta protesta.

— Du-te în bucătărie, Attila. Trebuie să găsești acolo ceva interesant.

Închizând ușa înainte ca motanul să se poată strecura înapoi, se întoarse spre musafir. Deci sunteți laș, egoist și nestatornic?

— Ah, fără îndoială, spuse el sorbind din sherry. Și mai am o grămadă de alte calități deosebite.

De data asta apărură ambele gropițe, în timp ce Alys se așeza cu grație pe unul dintre scaunele acoperite cu brocart.

— Care sunt celelalte calități deosebite? Apoi făcu o pauză, devenind brusc serioasă. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să întreb asta.

— Fiindcă este o întrebare prea personală sau fiindcă îți e teamă de

ce aş putea considera eu o calitate deosebită? întrebă Reggie, așezându-se în fața ei.

— Al doilea motiv, desigur, spuse ea cu gingășie, apoi îi păru și mai rău că nu-și ținuse gura.

Lui Reggie i se făcu milă de stinghereala ei și spuse:

— Fiindcă nu ești în timpul serviciului, nimic din ceea ce spui nu poate fi folosit împotriva ta. Totuși, trebuie să spun că prefer să mă insulti, în loc să te uiți urât la mine.

— Dumnezeuule, spuse ea cu o tresărire vinovată, așa am făcut toată ziua?

— Da, răspunse el scurt.

— E din cauza sprâncenelor, să știți, spuse ea cu sinceritate. Chiar și când sunt într-o stare de spirit bună, oamenii cred că sunt gata să le dau în cap.

— Și când ești într-o stare proastă?

— Ah, atunci zboară în toate

direcțiile.

— Presupun că e o trăsătură utilă, având în vedere cu ce te ocupi, spuse el gânditor. Nu cred că a fost ușor să-i faci pe chiriașii și muncitorii din Strickland să îți accepte autoritatea.

— Au fost probleme, recunosc Alys. Nu e o problemă simplă și nu e suficientă o victorie ca să câștigi războiul. Ar fi ascultat comenzile mai ușor dacă aș fi fost proprietarul, dar nu sunt de acord cu ideea ca administratorul să fie femeie. Totuși, au trecut patru ani și mă înțeleg acceptabil cu chiriașii.

— Le pot înțelege sentimentele. Nici eu nu sunt de acord cu tine. O văzu tresărind și ridică mâna. Nu este nimic personal, dar te încurcă faptul că inițiala A din numele A.E. Weston nu vine de la Albert sau Angus, adăugă el studiind-o cu seriozitate. Dacă ții la reputația ta, ar fi bine să îți cauți o altă ocupație.

Alys îngheță, iar mâna care ținea paharul cu sherry se opri în aer. Apoi îl lăsă jos, palidă.

— Mă concediați?

— Nu, spuse el, simțindu-se la fel de vinovat ca și cum ar fi ridicat mâna asupra ei. Doar îți dau un sfat bun.

Relaxându-se treptat, Alys spuse cu răceală:

— În acest caz, așa cum dumneavoastră preferați să vă preocupați singur pentru propria demnitate, vă rog să mă lăsați pe mine să mă preocup pentru reputația mea.

— Atât timp cât lucrezi pentru mine, reputația ta va fi afectată de a mea, chiar dacă ai un comportament ireproșabil, rosti el sec. Când oamenii vor afla că am un administrator femeie, vor începe să șușotească și vor presupune că ești amanta mea, mai ales când vor descoperi că ești

tână și atrăgătoare.

Alys se îmbujora de jenă și coborî privirea. Reginald se întrebă dacă era deranjată de posibilitatea să fie considerată amanta lui sau de complimentul pe care i-l făcuse. Bănuia că era vorba de a doua variantă. Orice sugestie referitoare la atractivitatea ei părea s-o zguduie cu totul. Ea își ridică privirea, serioasă.

— Nu sunt o fecioară neprihănită care trebuie să fie întotdeauna mai presus de orice bănuială, iar oamenii din regiune mă cunosc bine. E greu de crezut că cei din zonă vor presupune că, dintr-odată, mi-am pierdut orice urmă de bun-simț.

— Poate că nu te îngrijorează reputația ta, dar pe mine mă îngrijorează a mea, ripostă el. Chiar dacă nu mă crezi, intenționez să mă port cum se cuvine. Strickland e acum casa mea. De fapt, întotdeauna a fost. Își studie paharul aproape gol,

ca și cum l-ar fi fascinat picăturile de sherry. Nu am de gând să ofensez toată populația din Dorset.

— Deci vă veți păstra comportamentul scandalos pentru Londra?

— Poate, ridică el din umeri. Sau poate o să renunț complet la el. E destul de dificil să fii scandalos absolut tot timpul.

Tonul lui Reggie nu era foarte serios, însă, în timp ce vorbea, își dădu seama că gândurile vagi din ultimele zile se materializaseră într-o hotărâre. Era vremea să-și creeze rădăcinile pe care le dorise întotdeauna, să nu-și mai umple timpul liber cu jocuri de noroc, băutură și femei. Pe scurt, era vremea să crească și să se maturizeze, înainte să fie prea târziu.

Ridică privirea și văzu că Alys îl examina ca și cum ar fi înțeles că vorbele lui nu erau spuse într-o doară

și se întreba ce însemna asta pentru ea. Și ochiul căprui, și cel gri-verzui erau strălucitori și atrăgători. Deși contrastul dintre ei era uluitor, i se potrivea de minune, în plus, avea cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată. Cine îi spusese Lady Alys o nimerise bine. Domnișoara Weston nu era deloc o femeie obișnuită.

Deși onoarea îl obligase să îi dea acel avertisment, se bucura că ea nu manifesta vreo dorință să plece de la Strickland. Într-adevăr, sexul ei reprezenta o complicație, dar îi admira competența și integritatea și îi plăceau ocazionalele ei replici acide și înțelepte. În plus, nu văzuse niciodată vreun administrator care să arate mai bine.

Alys întrerupse tăcerea, spunând gânditoare:

— Presupun că un caracter scandalos este plictisitor odată ce a devenit obișnuință. Respectabilitatea

ar trebui să prezinte tot felul de provocări noi și interesante.

— Cu siguranță îmi va oferi farmecul noutății, spuse el zâmbind pe jumătate. Este, într-adevăr, păcat că lumea nu va avea plăcerea să mă condamne, dar există întotdeauna pușlamale tinere care încep să iște scandaluri noi.

Alys înclină capul într-o parte, cântărindu-i vorbele.

— Vreți să spuneți că ați devenit un desfrânat ca să faceți un serviciu societății?

— Exact. Virtuțile au nevoie de vicii ca să iasă în evidență, spuse el zâmbind viclean, întrebându-se dacă era în stare să o scoată din sărite. Era foarte atrăgătoare când uita de demnitate. Binele și răul se condiționează reciproc. Chiar și Dumnezeu are nevoie de Lucifer mai mult decât de cetele de îngeri bine intenționați, care nu zboară niciodată

strâmb.

Alys privi în gol cu ochii mari, mai degrabă neclintită decât șocată.

— Nu sunt sigură dacă asta e erezie sau filosofie.

— Care e diferența? Erezia e doar o filosofie neaprobată de biserică, rosti el provocator, gândindu-se că domnișoara Weston era mult mai liberală în gândire decât i se păruse la prima vedere.

Înainte să se încurce și mai mult în ițele teologiei, ușa se deschise și Meredith intră plutind în cameră. Reggie se ridică. Fata era cu adevărat încântătoare, inclusiv prin faptul că nu dădea impresia că și-ar fi luat frumusețea prea în serios. Se înclină deasupra mâinii ei, întrebându-se ce ar fi crezut Julian Markham despre ea. Trebuia să-și roage tânărul prieten să-i facă o vizită.

Lady Alys îi oferi lui Meredith un pahar de sherry și îl umplu din nou pe

al lui Reggie, și schimbare amabilități câteva minute, până ce intrară cei doi băieți Spenser, îmbrăcați în cele mai bune haine și mânați de curiozitate. Reggie se ridică să îi întâmpine. Emoția care se citea pe fețele lor îngrijite îi aminti cât de liniștită era viața la țară și cât de rar soseau oameni noi, care să stârnească interesul. Dacă intenționa într-adevăr să se stabilească la Strickland, schimbarea față de varietatea neconținută pe care i-o oferea Londra ar fi fost radicală. Totuși, trecuse prea mult timp de când varietatea era singurul motiv ca acel stil de viață să i se pară agreabil.

Peter era un adolescent atrăgător, al cărui păr șaten contrasta cu cel blond al fraților săi. Purta o cămașă cu guler înalt și apretat, iar eșarfa de la gât îi era aranjată în pliuri complicate, sugerând aspirații de dandy. În ochii săi de un albastru-

cenușiu se citeau umor și inteligență. Strângându-i mâna lui Reggie, spuse politicos:

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Davenport. Am auzit foarte multe despre dumneavoastră.

În timp ce Reggie se întreba ce însemna asta, William, efervescent la cei șapte ani ai săi, sări peste formalități și spuse entuziast:

— Armăsarul dumneavoastră e un exemplar superb, domnule.

— Bucefal este cel mai bun cal pe care l-am avut vreodată, aprobă Reggie. Are viteză, stil și o forță nemaiîntâlnită. Strânse cu putere mâna mică a lui William, care nu era la fel de curată ca fața lui rotundă. Are o dispoziție periculoasă, totuși. Ar fi bine să păstrezi distanța dacă eu nu sunt prin preajmă. I-a rupt mâna unui admirator care s-a apropiat prea mult și numai pe mine mă lasă să îl călăresc.

Licărul din ochii lui William l-ar fi făcut pe Reggie să fie suspicios dacă ar fi fost mai obișnuit cu copiii. Totuși, camerista intră să anunțe că se servea cina, iar conversația fu uitată de îndată ce grupul se deplasă către sufragerie.

Cina nu semănă cu nici o altă masă la care participase Reggie, însă nu fu lipsită de amuzament. Toată lumea, inclusiv micul William, putea participa la conversație. Se discută despre evenimente locale, literatură și despre progresul băieților la învățătură. Deși Lady Alys îl avertizase că o masă în familie ar putea fi plicticoasă pentru un burlac, tinerii Spenser erau o companie excelentă.

Reggie savură mâncarea simplă, dar bine pregătită, și observă dinamica familiei. Era, într-adevăr, vorba despre o familie, chiar dacă nu erau rude de sânge. Alys era centrul

În jurul căruia gravitau cei trei tineri: ghida cu blândețe și umor conversația, îi urmărea manierele lui William, asculta foarte atentă atunci când vorbea unul dintre protejații ei. Copiii chiar avuseseră mare noroc, iar respectul lui Reggie pentru administratorul său crescuse și mai mult.

Cina decursese atât de bine încât Peter își depășise timiditatea inițială suficient pentru a-l întreba pe Reggie:

— E adevărat că odată ați pus pariu pe o mie de guinee că puteați parcurge două sute cincizeci de kilometri în cincisprezece ore și că veți împușca patruzeci de perechi de cocoși de munte la mijlocul drumului?

Uluit Reggie spuse:

— Dumnezeule, povestea asta a ajuns până în sud? Asta s-a întâmplat în Scoția, în urmă cu mulți ani.

— Deci chiar ați făcut asta? repetă Peter strălucind de încântare.

— A fost unul dintre cele mai ciudate pariuri pe care le-am făcut, dar n-a fost chiar atât de nebunesc, recunosc Reggie. De fapt, am avut la dispoziție douăzeci și patru de ore, ca să mă pot descurca dacă îmi dădeau de furcă păsările.

Nemuțumit de deznodământ, Peter continuă foarte repede:

— Și ați câștigat o cursă cu trăsura la miezul nopții până la Brighton?

— Era miezul nopții când am plecat. Am ajuns la Brighton pe la patru dimineața, răspunse Reggie căzând pe gânduri.

Abia acum urma ce era mai rău. Îmbătat de succesul inițial, Peter spuse:

— Și chiar v-ați pariat amanta la o cursă de cai, împotriva jocheului campion, și ați câștigat?

Aruncând o privire către ceilalți comeseni, Reggie răspunse liniștit:

— Nu e nici timpul, nici locul să

discutăm despre tinerețea mea irosită.

Peter nu se supără din cauza reproșului. Mai degrabă se extazie, crezând că Reggie sugera că această discuție era una potrivită bărbații or, de care ar fi trebuit protejați copiii și femeile. Alys își ridică ușor sprâncenele, amuzată. Amintindu-și cât de fragilă era mândria unui adolescent, Reggie se încruntă către ea, interzicându-i orice comentariu.

Schițând un zâmbet, ea se ridică și sugeră că era timpul ca William să se ducă la culcare. După o scurtă discuție în contradictoriu, pe care ea o câștigă, William se retrase, iar ceilalți se întoarseră în salon. Reggie se gândi melancolic la deliciul băuturilor nocturne, dar nu era prea potrivit să rămână la masă ca să bea singur.

Deși intenționase să se întoarcă acasă destul de repede după

încheierea cinei, zăbovi destul de mult. Nu mai observase de mult timp interacțiunile dintr-o familie fericită și constată că îi plăcea. Cu frumusețea, inteligența și bunătatea ei deosebită, Meredith ar fi fost o senzație la Londra. Păcat că nu era de origine nobilă. Dacă ar fi fost lansată cum se cuvenea, ar fi avut la picioare toți bărbații din Londra.

Peter reprezenta cu siguranță o altă sursă de preocupări pentru tutoarea lui. Era aproape adult, nesigur pe el însuși, în căutarea unui erou pe care să îl venereze. Era absolut fascinat de trecutul tumultuos al oaspetelui lor și puse întrebări curioase în legătură cu mai multe episoade pe care însuși Reggie aproape că le uitase.

Dumnezeu știa de unde aflase de ele.

Interogatoriul admirativ era fără doar și poate incomod, dar Reggie, a cărei capacitate de a tăia macaroana cuiva era legendară, nu se simți în

stare să-l dezamăgească pe băiat. Știa prea bine ce însemna să nu ai tată.

Pentru prima dată în mulți ani, se întrebă cum ar fi fost să aibă copii.

Merry tocmai încheia o sonată la pian, când în salon intră camerista, însoțită de un domn înalt și solid, fără îndoială un reprezentant al clerului.

Alys își stăpâni o exclamație de neplăcere. Ar fi trebuit să-și dea seama că n-aveau să scape de Junius Harper. Apărea la Rose Hall aproape la fel de des ca la vicariat. Junius era un bărbat merituos, inteligent și educat, cu adevărat interesat de soarta membrilor parohiei sale. Fusese un aliat neprețuit pentru Alys în majoritatea reformelor pe care le pusese în aplicare. Totuși, uneori putea fi din cale-afară de arogant și moralist.

Ridicându-se, Alys spuse:

— Bună seara, Junius. Îmi închipui

că încă nu l-ai cunoscut pe Reginald Davenport, noul proprietar al fermei Strickland. Domnule Davenport, permiteți-mi să vi-l prezint pe reverendul Junius Harper, pastor principal al parohiei din zonă de aproape patru ani.

Deși nu avea decât puțin peste treizeci de ani, vicarul se comporta cu o demnitate studiată care îl făcea să pară mai în vârstă, însă care ar fi fost foarte potrivită dacă avea să devină episcop. Făcu o plecăciune în fața lui Alys și a lui Meredith și îl salută pe Peter, după care se întoarse spre nou-venit. Davenport se ridicase și îi întinsese mâna.

Junius nu îi răspunse la gest și spuse ca și cum ar fi avut o premoniție:

— Sper că nu sunteți acel Reginald Davenport?

— Probabil că eu sunt. Nu știu să mai existe alții, spuse angajatorul lui

Alys pe un ton agreabil, cu mâna încă întinsă.

Cu chipul rotund schimonosit de repulsie, vicarul rosti cu răceală:

— Am auzit de dumneavoastră, domnule, iar asemenea oameni nu au ce căuta la Strickland.

Davenport lăasă încet mâna în jos și trăsăturile i se înăspriră. Bărbatul liniștit, amabil, care îi privise cu indulgență pe tinerii Spenser, dispăru pe dată. Zâmbetul i se transformă într-un rânjet versat, iar trupul i se mișcă imperceptibil și ajunse pe vârfurile picioarelor, în poziție de luptă.

— Propuneți să fiu dat afară de pe propria mea moșie?

— De-aș putea face asta! Junius respiră adânc, cu un licăr în ochii căprui, iar silueta îmbrăcată în negru se încorda ca un porumbel la atac. Din păcate, în legile engleze nu se ține cont de morală. Totuși, pot spune

fără teama de a greși că oamenii cumsecade din Dorset nu vă vor tolera duelurile, desfrâurile și dezmăturile. Nu aveți ce căuta aici, domnule, veți fi un paria. Întoarceți-vă la Londra imediat și lăsați sufletele bune din Strickland în paza domnișoarei Weston și a mea.

— Te rog să nu mă implici în asta, Junius, spuse Alys alarmată, îngrijorată ca noul ei angajator să nu creadă cumva că împărtășea opiniile intolerante ale vicarului.

— Dacă sunteți de părere că sufletele bune din regiune vor osândi un om care are avere, bani și influență, știți cam puține despre lume, domnule Harper, spuse Davenport cu o sclipire de cinism în ochii albaștri.

— Când se va afla totul despre comportamentul dumneavoastră licențios, ripostă vicarul încruntându-se, nici banii și nici averea nu vă vor

ajunge ca să cumpărați bunăvoința celor din jur.

— Sunteți bine informat în legătură cu comportamentul meu licențios, atacă Davenport. Probabil petreceți multă vreme în fața ziarelor de scandal. Nu prea cred că e o lectură potrivită pentru un om al Domnului.

Vicarul se crispa la provocarea vădită din tonul lui Davenport, iar Alys tresări, întrebându-se dacă cei doi aveau să se ia la bătaie în salonul ei. Când Junius vorbi din nou, în vocea lui mieroasă mocnea furia:

— Am rude influente, domnule, la nivelurile cele mai de vază ale societății. Pentru ele, numele dumneavoastră este sinonim cu orice fel de comportament josnic. Amantele dumneavoastră, jocurile de noroc...

Davenport îl întrerupse, aparent uluit:

— Vă ieșiți din fire, domule vicar. Nu uitați că sunt doamne de față.

Într-adevăr, Meredith și Peter priveau fascinați de la locurile lor. Junius se înroși dându-și seama că nu se comportase cum se cuvenea, iar Alys își privi protejații și spuse, pe un ton care nu accepta refuz:

— Amândoi afară, acum!

Copiii se îndepărtară fără chef, probabil intenționând să asculte la ușă. Alys ridică din umeri, simțind că își făcuse datoria. Nu-și putea lăsa oaspeții singuri, știind că prezenta ei diminua posibilitatea unor manifestări violente. În plus, nu voia să rateze finalul confruntării. Duelul verbal dintre un sfânt și un păcătos era, într-un fel morbid, la fel de fascinant ca un accident de circulație. Ridicând vocea, întrebă:

— Doriți să serviți un pahar de vin?

Fără să aștepte răspunsul, turnă trei pahare generoase și întinse câte unul fiecărui combatant. Pentru o clipă se gândi să intervină între cei doi

bărbați, dar apoi își dădu seama că era mai potrivit să îi lase să se descurce singuri. Nu avea de gând să iasă șifonată din confruntarea lor, așa că se așeză pe un scaun și sorbi din pahar. Davenport sorbi și el din băutură. Pe măsură ce el se relaxa, oponentul său devenea din ce în ce mai agitat

— Poate că ar trebui să îmi spuneți care sunt comportamentele josnice, domnule Harper, să nu îmi scape vreunul, spuse el pe un ton jovial. Nu aș vrea să îmi stric palmaresul de vicii din ignoranță sau din lipsă de imaginație.

— Vă bateți joc de mine, aruncă Junius, dar nu vă puteți bate joc și de Dumnezeu. Nu vă bântuie somnul chipurile celor trei bărbați pe care i-ați omorât în duel?

Davenport își înclină capul gânditor.

— Cu siguranță nu sunt numai trei. Să mă gândesc o clipă... Păru că se

gândește, apoi spuse, ca și cum ar fi făcut o descoperire: Ah, cred că nu ați aflat despre cel din Paris de anul trecut. Trebuie să vă informați mai bine, domnule Harper. Să știți că noi, desfrânații, nu ne culcăm pe-o ureche. Pentru răutate este nevoie de eforturi constante.

Alys aproape se înecă încercând să nu râdă. Davenport era întruchiparea calmului și a rațiunii, în timp ce autointitulatul gardian al moralității publice părea gata să aibă un atac de apoplexie.

— Ar fi trebuit să fiți condamnat pentru duel, după cum ați merita! scrâșni zgomotos Junius Harper.

— E greu să condamni pe cineva pentru asta, când și miniștrii se duelează, explică Davenport. În plus, n-am omorât niciodată pe cineva care nu merita.

Neputând găsi un răspuns potrivit, vicarul abandonează duelurile și trece la

alt subiect.

— Se spune că aveți un bordel în Londra.

Arcuindu-și sprâncenele negre, a surpriză, Davenport spuse:

— Sunteți bine informat, domnule vicar. Totuși, este doar o proprietate parțială. Sunt doar partener pasiv, așa putea spune, adăugă el zâmbind malițios.

Junius scoase o exclamație la auzul jocului de cuvinte, apoi răspunse furios:

— Să nu credeți că puteți răpi fete inocente pentru a satisface nevoile infame ale casei de toleranță pe care o conduceți. Să nu credeți că le puteți viola, astfel încât să trebuiască să fugă de acasă din cauza rușinii.

— Aveți cu siguranță o părere groaznică despre mine, spuse Davenport bând jumătate din paharul de vin. Avea în continuare un ton normal, dar felul în care ținea piciorul

paharului arăta că începea să își piardă răbdarea. Nu-mi amintesc să fi violat vreodată pe cineva. Sunt sigur că mi-aș aminti așa ceva, doar dacă nu aș fi fost prea beat, caz în care n-aș fi putut comite un viol.

— Vei arde în iad pentru eternitate, Davenport, latră vicarul. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Am avut întotdeauna dubii în ceea ce privește raiul și iadul, spuse Davenport agreabil. Totuși, în cazul în care există, mi-ar fi mai bine la foc, fiindcă acolo vor fi toți prietenii mei. E posibil să fie o schimbare chiar plăcută, după o viață întregă de răcoare englezească.

— Ești sub orice critică! exclamă Junius, cutremurându-se de mânie. Te disprețuiesc, la fel și depravarea, minciunile, înșelăciunile tale. Te...

Restul diatribei se pierdu pentru totdeauna. Mâna dreaptă a lui Davenport țâșni și se încolăci în jurul

gâtului lui Junius. Degetele puternice se fixară pe ceafă, iar degetul mare îi apăsa traheea cu o presiune atent calculată.

Vicarul se chinuia să respire, prea șocat ca să riposteze și atunci privirea rece și aspră a lui Davenport o fixă pe cea a adversarului său. Apoi rosti cu o voce la fel de sumbră:

— Nu înșel. Și nici nu mint. Iar până acum, în toată cariera mea însângerată, n-am omorât vreun vicar. Totuși, dacă mă mai calomniezi, voi fi tentat să fac o excepție. Ai înțeles?

Probabil că reacția îngrozită a lui Junius fu satisfăcătoare, fiindcă Davenport îi dădu drumul, dezgustat. După ce își termină vinul, se întoarse către Alys și spuse politicoasă, ca și cum în urmă cu câteva clipe nu s-ar fi luat la bătaie cu nimeni:

— A sosit momentul să mă retrag. Îți mulțumesc pentru o seară

extraordinar de plăcută. Dacă nu este nici o problemă, aş vrea să ne vedem în biroul dumitale mâi-ne-dimineată la nouă.

Ea încuviință din cap, iar el puse jos paharul gol și făcu două plecăciuni, prima, cu o atitudine vădit batjocoritoare, în fața vicarului, iar cea de-a doua, mai adâncă, în fața lui Alys. În timp ce se ridica, privirea sa luminoasă o întâlni pentru o clipă pe a ei, dar Alys nu îi putu interpreta expresia distantă. Oare mânia pe care i-o provocase Junius avea să se răsfângă asupra ei? Spera că nu.

Davenport făcu stânga-mprejur și plecă, sub privirea stupefiată a vicarului. Inspirată, ca de obicei, Alys se ridică și turnă încă un rând de băuturi, de data aceasta brandy. Îi oferi un pahar musafirului și îi arătă un scaun. O gură de brandy îl învioră pe Junius, care ridică privirea către gazda sa.

— Ce tupeu! Să vorbească așa cu un om al lui Dumnezeu, să mă amenințe cu violența fizică...

Clătină din cap și mai luă o gură de brandy. Alys se hotărî că oaspetele ei avea să supraviețuiască acestei experiențe și se așeză lângă el.

— Adevărul e că l-ai provocat, Junius, spuse ea sincer. S-a purtat ca un adevărat domn până ce ai început să îl insulti.

— La naiba, desfrânatul acela nu e domn! Cum să permiți unui asemenea om să se afle sub același acoperiș cu domnișoara Spenser... Se întrerupse, apoi continuă, mai calm: Iartă-mă, nu ar trebui să te învinovățesc. O femeie respectabilă, cu frica lui Dumnezeu, nu are de unde să-i cunoască reputația josnică.

— Nu sunt o inocentă ruptă de lume, Junius, spuse ea sec. Știu destul de bine ce se spune despre domnul Davenport. Totuși, este angajatorul

meu și trebuie să lucrăm împreună. În plus, adăugă ea, pe un ton pios, nu uita că Biblia spune „Nu judeca și nu vei fi judecat”. Are vreunul dintre noi dreptul să arunce primul piatra? Eu, cu siguranță, nu am acest drept.

Chiar dacă amesteca citatele, cuvintele ei avură efectul scontat. Vicarul făcu o pauză, uimit, apoi spuse șovăielnic:

— Ce spirit nobil ai, Alys, și cât de miloasă ești. Din nou, ai dreptate, iar eu am greșit amarnic. Cu toții suntem păcătoși în fața Domnului. Junius se gândi pentru o clipă la propriile păcate, însă umilința se evaporă ca prin farmec. Dar chiar și Domnul ar recunoaște că unii sunt mai păcătoși ca alții, iar Davenport face parte din categoria cea mai rea.

— Poate că intenționează să revină pe drumul cel bun, spuse Alys serioasă. În acest caz, ca buni creștini, avem datoria să-l sprijinim.

Junius pufni neîncrezător și își privi paharul cu brandy. Dacă William s-ar fi purtat astfel, Alys l-ar fi muștrat, însă nu-și permitea să procedeze așa și cu vicarul. Își aminti cât de mult o ajutase la organizarea școlii, cum folosisse fondul pentru săraci al bisericii pentru cei care chiar aveau nevoie de el, nu pentru a-și umple propriile buzunare. Își aminti de toate ocaziile în care ajutase ca Strickland să devină o comunitate înfloritoare. Când sosise prima dată în parohie, aflase cu stupeoare că o femeie era persoana cea mai importantă din regiune și era un merit important faptul că reușise să depășească dezaprobarea inițială și s-o accepte ca pe un egal.

În pofida egocentrismului său ocazional, întotdeauna lucraseră bine împreună. Atât de bine încât, uneori, el sugerase un parteneriat mai apropiat. Alys ignorase întotdeauna

astfel de sugestii. În afară de faptul că nu își putea închipui cum ar fi fost să-și petreacă restul vieții alături de un om de o corectitudine ireproșabilă, știa că Junius avea o părere foarte eronată despre caracterul ei adevărat și că nu ar fi fost de acord cu persoana care era ea în realitate.

În plus, deși aspirațiile mărețe ale lui Junius îi spuneau că Alys ar fi fost o parteneră potrivită pentru un om al bisericii, ochii lui o urmăreau cu înfrigurare pe tânăra, blonda, frivolă Meredith, de fiecare dată când sosea la Rose Hall. La fel ca în cazul multor alor bărbați, rațiunea și instinctele vicarului nu coincideau. Alys îi dăruise o dată, de Crăciun, o copie a scrierilor Sfântului Augustin, însă el nu înțelesese gluma.

Junius întrerupse tăcerea îndelungată și spuse, pe un ton grav:

— Unul dintre bărbații pe care i-a omorât în duel a fost soțul unei femei

care fugise cu Davenport. L-a omorât pe bărbat, apoi a refuzat să se însoare cu amanta lui, deși ea era însărcinată.

Alys respiră adânc, șocată, deși se străduia să se stăpânească.

— Îi purta copilul, el i-a împușcat soțul și apoi n-a vrut să se căsătorească cu ea? repetă ea, neîncrezătoare.

Vicarul încuviință din cap, bucuros că zdruncinase toleranța lui Alys.

— Acesta e domnul pe care îl aperi. Femeia respectivă a fost distrusă, desigur. Davenport a fost exclus din lumea bună, dar răutatea lui nu a fost pedepsită cu adevărat.

Alys învățase de multă vreme că în orice poveste trebuie ascultate ambele părți, dar îi era greu să-și închipuie un motiv care să justifice asprimea angajatorului ei în acest caz. Întrebându-se de ce o interesa atât de mult să aibă o părere bună

despre el, spuse cu blândețe:

— Cred că domnul Davenport dorește să se stabilească aici, Junius. Nu ar fi mai bine să sperăm la ce e mai bine pentru el, în loc să presupunem ce e mai rău?

Junius dădu din cap posomorât

— Din nou, ești foarte înțeleaptă. Avem obligația, față de sufletele bune din parohie, să facem tot posibilul pentru a ameliora influența acestui libertin.

Gândindu-se la conflict, nu la reconciliere, Junius nu înțelese sensul cuvintelor ei. Alys își dorea, iritată, ca Junius să nu mai vorbească despre „sufletele bune”, fiindcă persoanele respective erau vii, aveau părerile proprii și își puteau formula propriile concluzii. Chiar dacă un vicar trebuia să fie ca un păstor, locuitorii moșiei Strickland nu aveau de ce să se comporte ca niște oi. Totuși, nu era un moment potrivit să îl ia la rost, așa că

încercă să îi ostoiască demnitatea rănită.

Spera, în secret, ca noul ei angajator să nu se schimbe prea mult. Indiferent de trecutul lui josnic, îi plăcea de el așa cum era. Deși comportamentul lui față de vicar fusese complet nelalocul lui, nu putea nega faptul că fusese și foarte, foarte amuzant. Dacă Alys ar fi fost o persoană bună, așa cum o considera Junius, nu ar fi găsit nimic de râs în confruntarea aceea.

Peste câteva minute, Junius Harper se retrase. După ce încuie casa și se asigură că Peter și Meredith se duseseră în camerele lor, Alys se hotărî să se culce și ea devreme. Primăvara era sezonul cel mai aglomerat al anului, iar a doua zi începea semănatul cartofilor, una dintre cele mai importante culturi de pe moșie.

Însă somnul o ocoli și se foi pe o

parte și pe alta în patul mare, rătăcind păturile, cu privirea ațintită la lună. Era o ironie a sorții faptul că ea, Alys Weston, care era prea înaltă și impunătoare ca să atragă vreun pretendent serios, adora bărbații. Îi plăcea să stea de vorbă cu ei, îi plăcea să vadă în ce fel gândurile și personalitățile lor difereau de cele ale femeilor. Îi plăcea să îi urmărească și admira în secret trupurile puternice ale muncitorilor care lucrau pentru ea.

Uneori, ca în noaptea aceasta, nu putea să se odihnească și o chinuiau vise fierbinți, crâncene. Oare cum s-ar fi simțit în brațele unui bărbat, oferindu-i-se fără ezitare, ca un animal sălbatic? Dacă Junius Harper i-ar fi aflat dorințele secrete, ar fi fost șocat de nerușinarea unei femei atât de respectabile.

Adevărul era că, deși pretindea acest lucru, nu era o femeie

respectabilă. Oricât de stupide și de nesatisfăcute i-ar fi fost dorințele, nu le putea nega existența. Dacă s-ar fi născut cu jumătate din frumusețea lui Meredith, ar fi putut deveni o femeie a plăcerilor.

Nu, nu o femeie a plăcerilor. Era o femeie romantică, de un romantism mai jenant decât dorințele necuviincioase. Dorința ei cea mai adâncă, cea mai ascunsă, era aceea să aibă o dragoste adevărată, un bărbat care să o adore și să o prețuiască numai pe ea. În schimb, avea să-i ofere inima, mintea, sufletul și trupul ei. O, da, mai ales trupul.

Era umilitor să recunoască faptul că era la fel de prostuță ca elevele care citeau romane de genul celor pe care Junius le condamna, însă Alys refuza să se mintă singură. Dacă nu ar fi fost o romantică incurabilă, respingerea lui Randolph nu ar fi durut-o atât de tare. Nu ar fi fost niciodată atât de

distrusă încât să renunțe, voit, la moștenirea ce i se cuvenea.

Totuși, fusese romantică și vulnerabilă, fugise de tot ceea ce cunoscuse vreodată. De doisprezece ani își îngropase pasiunile în spatele unei aparențe cuviincioase. Era suficient de rău faptul că se simțea, în fond, o femeie a plăcerilor, ca să-și permită să pară libertină. Fără îndoială, majoritatea oamenilor ar fi găsit foarte amuzant faptul că o iapă ca ea tânjea după atenția bărbaților la fel ca o femeie frumoasă.

Își reaminti că era normal ca, la momentul respectiv, fanteziile ei să se învârtă doar în jurul lui Reginald Davenport. Din punct de vedere fizic, era bărbatul cel mai atrăgător pe care îl întâlnise vreodată, iar trupul lui zvelt și puternic emana autoritate sexuală. Tenul măsliniu îi dădea un aer ușor exotic, a țigan sau a pirat, și era fascinată de ochii lui albaștri, care

puteau exprima deopotrivă și provocări calde, și batjocură nemiloasă.

La naiba, trebuia să nu se mai gândească la asta! Dezgustată de ea însăși, Alys încercă să-și șteargă din minte imaginea prea vie a lui Davenport. Probabil că, pe măsură ce urma să se obișnuiască cu masculinitatea lui intensă, reacțiile ei aveau să se tempereze. Spera că așa va fi, fiindcă și fanteziile legate de el erau oarecum periculoase. Poate urma să înceapă să simtă că ea și noul angajator aveau vreun sentiment comun, când, de fapt, el era un străin, un om care omorâse alți oameni, un desfrânat imprevizibil. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că, pentru Davenport, ea era doar o angajată, puțin mai importantă decât o servitoare. El nu părea să conștientizeze faptul că era femeie.

Gândul, în loc să o liniștească, mai

rău o mânăni.

Se întoarse pe burtă, simțind ușoara asprime a cearșafurilor pe picioarele goale, în timp ce cămașa de noapte i se ridică pe coapse. Într-un impuls de frustrare, izbi cu pumnul în pernă. Nu era drept. La naiba, nu era drept! Voia să-și strige furia în gura mare, dar nu era sigură nici măcar ce anume blestema.

După vreo cinci, șase pumni, mânia începu să dispară, făcând loc deprimării și resemnării. Era mai norocoasă decât mulți oameni. Deși dăduse cu piciorul averii și clasei sociale, ducea o viață confortabilă și avea un serviciu de care se achita cu succes. Avea parte de respectul celor care o înconjurau și de dragostea celor trei adolescenți pe care îi îngrijea. Într-adevăr, aceștia îi ofereau mult mai mult decât le oferise ea lor. După cât de binecuvântată fusese, nu avea de ce să blesteme fiindcă

Dumnezeu nu o considerase demnă de un bărbat.

Oftând, Alys se întoarse pe o parte și strânse în brațe o pernă, ca și cum așa ar fi uitat de durerea surdă ce o măcina pe dinăuntru. Perna nu prea semăna a trup de bărbat, dar era cea mai bună soluție pe care o avea.

capitolul 8

Reggie părăsi Rose Hali prost dispus. Deși întotdeauna îi făcuse plăcere să se ia la harță, acum era, în mod surprinzător, enervat de ceea ce se întâmplase. Cu toată reputația lui josnică, nu ar fi provocat niciodată o asemenea situație jenantă în public, în fața unor femei și a unor adolescenți. Era nevoie de o persoană respectabilă precum Junius Harper pentru un asemenea comportament scandalos.

Nu se simți mai bine atunci când

văzu că singura băutură pe care o găsi în dulapul de la Strickland era o sticlă de sherry. Nu se omora după sherry. Mai mult, cantitatea nu era nici pe departe suficientă pentru a-l face să uite de confruntarea cu vicarul. Înjurând, își spuse că trebuia s-o întrebe pe doamna Herald ce se întâmplase cu comanda mare de vinuri și de băuturi spirtoase pe care i-o dăduse.

Termină repede sticla. Se gândi să se ducă la o cârciumă, dar era târziu, iar tavernele de la țară nu erau deschise toată noaptea, la fel ca localurile din Londra. Oricât ar fi vrut să bea ceva, nu prea i-ar fi convenit să bată câmpiile din Dorset, căutând o cârciumă deschisă. Pe la trei dimineața se foia în pat, încă nervos, neputând să doarmă și dorindu-și să fi uitat de demnitate și să fi căutat o cârciumă. Casa goală părea enormă, iar scârțâitul podelelor și al ferestrelor

răsuna prin încăperile și holurile pustii. Slavă Domnului că Mac Cooper avea să ajungă a doua zi. În următoarele zile aveau să se mute și alți câțiva servitori. Cu siguranță lucrurile urmau să stea altfel.

Starea de spirit nu i se îmbunătăți până dimineață, când se întâlni cu Alys în biroul acesteia. O găsi așezată la masa de lucru, uitându-se la o listă de sarcini cu sprâncenele ușor încruntate. Purta o pereche de pantaloni de piele, mulați, iar imaginea picioarelor ei minunate îl binedispuse instantaneu. În plus, în dimineața aceea, părul strălucitor îi atârna pe spate într-o coadă groasă, împletită. După ce se salutară, el spuse:

— Îmi cer scuze că te rețin, nu durează decât câteva minute.

Alys se sprijini de marginea biroului și își trase coada peste umăr, jucându-se cu capătul ei. Evitându-i

privirea, spuse:

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat aseară. Domnul Harper este o persoană foarte merituoasă și onorabilă, însă...

Vocea i se stinse, încercând să găsească cuvântul potrivit.

— E un fanfaron nenorocit? sugeră Reggie. Ochii ei de culori diferite străluciră amuzați, însă spuse:

— Voiam să spun că idealurile sale înalte și comportamentul său ireproșabil îl fac să nu fie suficient de tolerant.

— Ce descriere plină de tact, draga mea, răspunse el, fără să-și dea seama ce apelativ folosise.

Întrebându-se ce trebuia să spună ca să îi apară gropițele, continuă:

Comportamentul său ireproșabil este un rezultat al idealurilor înalte sau al faptului că n-a avut niciodată parte de tentații?

De data asta, Alys schiță un

zâmbet, dar și-l reprimă repede, își înalță capul și își dădu coada înapoi pe spate.

— Junius nu e un bărbat ferit de tentații. Când este Meredith prin preajmă devine... Iacom. Dar cred că majoritatea viciilor umane nu îl interesează.

— Mi se pare un tip tare enervant, spuse Reggie, îndreptându-se către bibliotecă și scoțând Every Man His Own Farrier, o carte considerată biblia călăreților, pe care începu să o răsfoiască plictisit.

— Este, recunosc eu cu sinceritate, dar a făcut foarte multe lucruri bune pentru parohie. Își ia responsabilitățile administrative și ecumenice mult mai în serios decât mulți colegi de-ai săi.

— Desigur, printre aceste responsabilități se numără și condamnarea necredincioșilor ca mine, spuse el punând cartea la loc.

Apoi se întoarse și-și sprijini umerii puternici de bibliotecă, făcând o grimasă.

Alys îl privi îndelung.

— După câte am văzut, cel mai rău aspect al persoanei dumneavoastră este simțul umorului. Îl găsesc destul de reprobabil.

Reginald chicoti.

— N-am să neg asta. Idioții pedanți mă scot din pepeni, iar scumpul tău domn Harper este un reprezentant de seamă al acestei categorii. Cu o satisfacție malițioasă, adăugă: Mă întreb dacă s-a gândit că eu controlez acum parohia. Ar fi fost mult mai normal să fie politicoș cu mine.

Alys făcu ochii mari.

— Doamne! Nu m-am gândit la asta. Presupun că nici Junius. A fost numit paroh fiindcă bunicul său îl cunoștea pe fostul lord Wargrave. Îl veți concedia? întrebă ea stânjenită.

Zâmbetul lui Davenport deveni de-a

dreptul diabolic.

— Există o vorbă: iertarea e cea mai mare răzbunare, iar indiferența e cea mai mare insultă. Dacă îl ignor pe Harper, se va enerva mai rău decât dacă l-aș da afară. Pare genul de om care s-ar bucura să devină martir.

Alys se holbă la el pentru o clipă, necrezând ceea ce auzise, apoi nu se mai putu stăpâni, așa cum o făcuse de când intrase Davenport, și râse în hohote. În final își reveni suficient cât să îngaime:

— Sunteți un bărbat imposibil! Dar aveți dreptate. Rudele lui influente îi vor găsi curând o altă parohie, iar Junius va fi tare fericit că va putea spune că a fost persecutat în numele moralității. Se opri vinovată. Nu ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău.

— Să nu-ți ceri niciodată scuze că spui adevărul, draga mea. Chiar sunt imposibil, spuse el zâmbind ironic. Apoi se îndreptă către un scaun și se

așeză în fața biroului, întinzându-și picioarele și încrucișându-și cizmele într-o manieră neglijentă, care ar fi făcut valetii să tremure.

Alys îl privi, fascinată pe dată de grația fluidă, athletică a mișcărilor sale. Chipul i se îmbujora amintindu-și, involuntar, fanteziile din noaptea anterioară. Sperând din tot sufletul ca Davenport să nu o poată descifra și pe ea așa cum îi înțelegea pe alții, ocoli biroul și se așeză pe scaunul ei.

— Nu cred că administratorilor li se spune prea des „draga mea”.

— Dar domnișoara Weston e prea formal, iar Lady Alys e chiar intimidant, spuse el, ridicându-și sprâncenele negre, a ironie. Cum ar trebui să-ți spun?

— Oricum, nu „draga mea”. Ar da naștere chiar la genul de bârfe pe care ați spus că vreți să le evitați. Presupun că Alys ar fi în regulă.

— Ce părere ai despre Allie? sugeră

el.

— O prescurtare de la Alys? Nici o problemă.

Davenport râse.

— De fapt, mă gândeam că ar fi o prescurtare de la „aligator”. Muști ca un aligator.

— Domnule Davenport, spuse ea cu răceală, încercând să-și stăpânească un zâmbet, sunteți incorigibil.

— Așa și sper, mă străduiesc, replică el zâmbind și invitând-o să se relaxeze. Încearcă să-mi spui Reggie. Ai putea să te vindeci de prea mult respect. Nu prea poți să iei în serios o persoană pe care o cheamă Reggie. Numele sugerează ori o pușlama, ori un îngâmfat.

— Și preferi ideea de pușlama?

— Sigur că da, spuse el cu sprâncenele ridicate. Tu nu?

— Presupun că da, râse ea, renunțând la încercările de a părea serioasă. În existența mea bine

organizată și fără de cusur, n-am mai întâlnit o persoană ca tine. Te rog să mă ierți dacă nu știu cum să reacționez.

— E simplu. Spune-mi întotdeauna adevărul, oricât de deranjant ar fi, spuse el pe un ton relaxat, dar făcând-o să-și dea seama că vorbea serios. Și nu uita că o viață fără râsete nu merită trăită.

Cuvintele lui o făcură să tresară. Avea simțul umorului, ce persoană ar recunoaște că nu are așa ceva? Îi plăceau glumele bune, râdea cu copiii. Însă, cu trecerea timpului, învățase că râsul venea după ce se termina munca serioasă. Râsul era o recompensă, nu o parte a vieții. Când era mică, i se amintise în permanență că va avea mari responsabilități atunci când va crește. La maturitate, nevoia de a supraviețui îi arătase că datoria venea întotdeauna înaintea plăcerii.

— Probabil crezi că sunt o persoană cât se poate de severă, spuse Alys.

— Da, dar nu ești incurabilă, răspunse el, cu un licăr în ochii albaștri. Vreau să te gândești ce îmbunătățiri ai dori să vezi la Strickland: echipamente, clădiri, animale, orice. Am niște idei, dar vreau să aflu și sugestiile tale.

— Dorești să reinvestești venitul în moșie? întrebă ea, neascunzându-și surprinderea.

— Credeai că o să iau tot venitul și o să-l joc la cărți? ripostă el cu răceală.

Îi zisese să îi spună adevărul, oricât de deranjant ar fi fost.

— Era o presupunere logică recunosc eu ea. Mare parte din frumoasa ta reputație se datorează jocurilor de noroc.

— Întotdeauna am, jucat la cărți ca să câștig bani, Allie. Acum, că am un venit bun, nu mai trebuie să mă ocup

de asta.

Alys înclină capul, gânditoare.

— De obicei cred că la cărți se pierd averi. Dar dacă există oameni care pierd, trebuie să existe și oameni care câștigă.

— Exact, iar eu de regulă am fost un câștigător, spuse el zâmbind trist. Recunosc că au existat clipe când n-am dus-o prea bine, când ghinioanele s-au ținut lanț sau când eram prea beat ori prea încăpățânat ca să renunț. Dar în ultimii douăzeci de ani de jocuri, am câștigat cu mii de lire mai mult decât am pierdut. Așa mi-am putut păstra stilul de viață, pe care nu mi l-aș fi permis cu renta pe care mi-o dădea contele. Să știi că viciile sunt costisitoare.

— Și cum reușeai să câștigi așa de des?

— Fără să trișez, dacă la asta te referi, spuse el tăios.

— Nu mă îndoiam de asta, Reggie,

spuse ea liniștită.

— Îmi pare rău, spuse el făcând o grimasă. Am câștigat așa de mult încât mi s-a spus foarte des că trișez. Trucul, ca să câștigi, e să eviți jocurile care se bazează complet pe noroc. Dacă te limitezi la jocurile pentru care e nevoie de competență, ar trebui să poți câștiga mai mult decât pierzi. Cel puțin așa se întâmplă dacă dobândești competența respectivă.

Alys se aplecă în față și-și încrucișă brațele deasupra biroului.

— Sună interesant Spune-mi mai multe.

Reggie se gândi o clipă.

— De exemplu, la zaruri. Scopul e să arunci anumite combinații de numere. Unele combinații sunt mai ușor de obținut decât altele, deci cunoașterea șanselor matematice îi permite unui jucător atent să câștige mult, mai ales dacă știe să își pondereze pariurile. Râse văzând

expresia concentrată de pe fața ei. Te-am pierdut? Crede-mă pe cuvânt că majoritatea jucătorilor nici nu se pricep, nici nu vor să calculeze șansele, cu atât mai puțin atunci când sunt prinși în vârtoarea jocului. Mai sunt și jocuri în cazul cărora, dacă ții minte ce cărți s-au jucat, ai șanse mult mai mari. Am o memorie bună, spuse el ridicând din umeri.

Alys bănuia că avea și o judecată excelentă, și nervi de oțel. Intrigată de această incursiune într-o lume masculină, întrebă:

— Și cursele?

El dădu din cap.

— Sunt foarte riscante. Oricât te-ai pricepe la cai, sunt prea multe variabile care trebuie luate în calcul, și la cai, și la călăreți. De regulă nu prea pariez la curse, decât dacă conduc sau călăresc chiar eu. Așa, dacă pierd, măcar știu pe cine să dau vina.

— Și nu pierzi prea des.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— E plictisitor să pierzi, Alys. Iar mie îmi displace plictiseala mai mult ca orice. Se ridică în picioare, privind-o de sus. Te las să-ți faci treaba. Oile se spală tot în iazul de la râu, lângă pâlcul de fagi?

Alys încuviință din cap.

— După câte știu, oile se spală acolo de secole. Lucrurile nu se schimbă prea repede în Dorset

— Poate că pământul nu se schimbă, dar oamenii, da. Își puse pălăria și ridică două degete, salutând-o. Dacă-mi amintesc bine, oile se strâng în jurul prânzului. Voi fi acolo.

După ce el plecă, Alys se uită la lista de sarcini pentru ziua respectivă, fără prea mare atenție. Era normal ca un desfrânat să fie atrăgător, să aibă farmec. Dar cine ar fi crezut că un desfrânat putea fi atât de amuzant?

Întors la conac, Reggie își căută menajera și, prin câteva vorbe scurte și aspre, se asigură că pe viitor în casă va exista întotdeauna suficient alcool, indiferent ce alte aspecte se neglijau. Apoi se duse în birou și începu să își facă planuri.

De ani de zile își dorise să fie crescător de cai, în special cai de vânătoare, iar pe cei mai buni să îi dresseze pentru curse cu obstacole. Niciodată nu avusese resursele necesare, dar acum își putea îndeplini visul. A avea să înceapă cu Bucefal. Armăsarul era de rasă deosebită, avea o putere și o viteză ieșite din comun și sărea ca nimeni altul. Reggie câștigase calul la zaruri, de la un conte care nu știa să calculeze șansele.

Pe termen scurt, grajdurile care existau deja erau suficiente, dar aveau să fie necesare padocuri și perimetre de dresaj noi, precum și cât

mai multe iepe bune. Pe termen lung... Stiloul zbură pe foaia de hârtie, estimând costuri, mâzgălind întrebări, schițând planurile ce trebuiau puse în aplicare. Fu absorbit cu totul de această activitate, iar timpul trecu pe nesimțite. La începutul după-amiezii concentrarea sa fu întreruptă de intrarea uneia dintre cameriste, o tânără îmbujorată pe nume Gillie. La fel ca toate cameristele, îl privi ca și cum pe jumătate spera, pe jumătate se temea că îi va face avansuri.

— Mă scuzați, domnule, aveți un oaspete, anunță ea, întinzându-i o carte de vizită.

Jeremy Stanton, Fenton Hall, Dorsetshire. Bărbatul despre care doamna Herald spunea că îi era cea mai apropiată rudă din partea mamei sale. Reggie se ridică și se întinse, apoi se duse la holul din față. Un domn distins, firav, cu părul argintiu

și ochii cenușii, inteligenți, îi zâmbi.

— Poate că nu îți amintești de mine, domnule Davenport, dar te știu de când erai copil. Am venit să-ți urez bun venit înapoi în regiune.

Reggie se încruntă pentru o clipă. Apoi îi veni în minte o imagine, urmată de altele.

— Dumnezeuule, unchiule Jerry! Și uitasem de tine! Ce mai faci? îi spuse, întinzându-i mâna.

Stanton îi strânse mâna bucuros.

— Deci îți amintești. Sigur că nu-ți sunt unchi, ci văr de gradul al doilea, spuse el gândindu-se puțin. Și naș.

— În fine, spuse Reggie invitându-și musafirul în salon. Mă bucur să te văd din nou. Vrei ceva de băut?

— Un ceai ar fi excelent, spuse Stanton privind cu nostalgie la salonul învechit în timp ce se așeza. N-am mai fost aici de aproape treizeci de ani. Domnul care a închiriat casa era singuratic și nu primea musafiri.

După ce sună să se servească ceaiul, Reggie își turnă brandy din stocul nou. Îi veni în minte o altă imagine, ca aievea, zguduindu-l până în măduva oaselor. Se afla în aceeași cameră, plină de adulți îmbrăcați în negru sau care purtau banderole de doliu. Era înainte de înmormântare. Reggie coborâse împleticindu-se, în cămașa de noapte, buimăcit și cu genunchii moi. Sicriele erau așezate în șir, lângă ferestre. Aproape că nu se putuse ține pe picioare, iar Stanton îl luase în brațe și îl duse înapoi în dormitor, vorbindu-i încet, rămânând cu el în timp ce adormea plângând.

Puse cu zgomot dopul clondirului, apoi i se alătură oaspetelui. Jeremy Stanton era inteligent și bine informat, iar discuția cu el era o plăcere, însă Reggie simți că era cântărit și judecat. Poate era comparat cu tatăl lui? Sau cu familia Stanton? Își dădu seama, în mod

bizar, că îl interesa părerea bătrânului. Probabil că trecuse testul, fiindcă, după o jumătate de oră, Stanton întrebă:

— Intenționezi să rămâi mult timp aici?

— Poate, ridică Reggie din umeri. Așa am de gând, dar abia am ajuns.

— Nu ne-ar strica un magistrat nou, sugerează Stanton.

Reggie îl privi uimit.

— Dumnezeuule, sugerezi ca eu să fiu judecător? N-am nici o calificare pentru asta. De fapt, mulți ar spune că aș fi un lup paznic la oi.

Bătrânul râse.

— În pofida trecutului tău tumultuos, ai tot ce-ți trebuie ca să fii magistrat. Ești principalul proprietar din zonă și provii dintr-o familie bună din regiune. Majoritatea deciziilor pe care le ia un judecător țin de bun-simț și de corectitudine. Sunt convins că ai putea face asta.

Reggie se trezi că nu știa ce să spună. Nu era sigur dacă trebuia să fie mișcat sau amuzat de votul de încredere al vărului său. Totuși, își dădu seama că îi surâdea ideea să devină judecător. Magistratii erau adevăratele autorități locale. Ei puneau în aplicare legile privind săracii, ei stabileau drumurile și îi judecau pe infractori. Poate că avea să fie interesant

— Dar nu cred că prim-locotenentul din Dotset va fi de acord, nesimțindu-se pregătit să își asume un angajament.

— Va fi de acord cu oricine îi sugerez, spuse Stanton pașnic. Nu prea avem alte opțiuni, și mă bate la cap de o eternitate să găsesc alt judecător. O să-i transmit numele tău. Peste câteva săptămâni va veni confirmarea oficială.

Arcuindu-și sprâncenele ironic, Reggie spuse:

— Nu cumva te pripești?

Mulți bărbați s-ar fi speriat de expresia de pe chipul lui, dar Stanton rămase neclintit. Zâmbi ușor și apoi întrebă:

— Oare?

Reggie deschise gura ca să spună o răutate, apoi se opri. Nu se gândise el că sosise timpul să facă niște schimbări? Să facă parte din aparatul administrativ ar fi reprezentat, fără îndoială, o schimbare. Era suficient de arogant să creadă că s-ar fi descurcat bine.

— Nu, presupun că nu.

— Bine, spuse Stanton dând din cap mulțumit, iar apoi adăugă încet: Mă surprinde că nu te-ai întors mai devreme la Dorset. Aproape nici nu mai speram că te vei întoarce.

— Atât de interesat erai de mine?

Reggie fu surprins și mișcat.

Niciodată nu-i trecuse prin cap că i-ar fi putut păsa cuiva de plecarea unui

băiețel de opt ani.

— Sigur că da. Ești fiul verișoarei mele, Arme, iar tatăl tău îmi era prieten. Aici e locul tău, mai spuse Stanton, pe un ton ce nu admitea un refuz.

Reggie tăcu, gânditor. Poate că, într-adevăr, acolo era locul lui. Cu siguranță nu era altundeva.

— Nu-mi amintesc prea multe despre copilăria mea. Absolut nimic înainte de vreo patru ani. Iar după aceea doar frânturi, crâmpeie.

Acum, că se gândea mai bine la asta, i se părea ciudat. În general, avea o memorie excepțională, însă mare parte din copilăria sa era învăluită în ceață. Stanton îl scrută cu atenție.

— Nimic înainte de patru ani?
Interesant.

— Există vreun motiv pentru asta?
Stanton păru gata să-i răspundă, apoi se răzgândi:

— Dacă există, îți vei aminti cu siguranță. Apoi, schimbând voit subiectul, spuse: Mi-a părut rău că nu mi-ai răspuns la scrisori, dar n-am fost prea surprins. Erai un băiețel și se schimbaseră atâtea lucruri în viața ta. Nici băieții mei n-au fost corespondenți prea buni. Nici acum nu sunt, adăugă el chicotind.

— Să-ți răspund la scrisori? N-am primit niciodată scrisori de la nimeni, spuse Reggie încruntându-se.

Stanton păru surprins.

— Ți-am trimis o scrisoare pe lună cam un an de zile, apoi m-am oprit fiindcă nu mi-ai răspuns niciodată. Am scris la Wargrave Park, pe adresa unchiului tău. N-ai primit nici o scrisoare?

Reggie înjură cu gura plină.

— Altă bilă neagră pentru tutorele meu.

Apoi îi explică bătrânului în ce fel unchiul său îl lăsase fără Strickland.

Stanton fu șocat și la fel de supărat ca Reggie însuși.

— Dumnezeu, dacă aș fi știut că Wargrave te ținea intenționat departe de familia mamei tale, de căminul tău, aș fi venit la Gloucestershire și te-aș fi adus acasă. Eram nașul tău, dar Wargrave îți era rudă mai apropiată ca mine, așa că n-am protestat când a trimis după tine, spuse el făcând un gest grav cu o mână. Tatăl tău mă întrebase odată dacă voiam să devin tutorele copiilor săi dacă li se întâmpla ceva lui și lui Anne, dar niciodată n-a reușit să-și scrie testamentul. Din păcate.

— Ai fi contestat autoritatea lui Wargrave asupra mea? întrebă Reggie uluit.

— Dacă aș fi știut ce se petrecea, sigur că da, spuse Stanton la fel de surprins. Suntem rude.

— Ideea unor rude care să-ți sară în ajutor e nouă pentru mine, spuse

Reggie dezamăgit.

— Cu un tutore ca Wargrave, nu mă miră faptul că ai o părere proastă despre rude. Stanton dădu din cap cu mâhnire. Ar fi trebuit să știi că a existat un motiv pentru care nu mi-ai răspuns. Întotdeauna ai fost un băiat respectuos. Tatăl tău era mândru de cât de responsabil erai. Ar fi trebuit să faci tot posibilul ca să ții legătura cu tine.

— Nu te învinui. Cine ar fi crezut că unchiul meu era așa de hotărât să mă izoleze? Simțind că avusese parte de destule șocuri pentru o singură după-amiază, Reggie se ridică și îi întinse mâna lui Stanton. Să știi că apreciez ceea ce ai încercat să faci. Erai un om ocupat, cu propriile responsabilități și propria familie. Nu te puteai da peste cap pentru o rudă îndepărtată.

— Ar fi trebuit să fi făcut mai multe, spuse simplu Stanton, dar ce a fost a fost. Se ridică și îi strânse mâna lui

Reggie cu o putere neobișnuită pentru părul său argintiu. Soția m-a întrebat dacă ai putea să vii la cină vineri seara. Ești liber?

O altă imagine îți veni în minte. Un chip rotund, zâmbitor, în haosul familiei.

— Cu mare drag. Presupun că mătușa Beth se simte bine, nu?

— Elizabeth are reumatism, ceea ce uneori o cam împiedică să se miște, dar, altfel, e destul de bine. Va fi încântată să te revadă. Întotdeauna ai fost unul dintre preferații ei. Să nu te miri dacă la cină mai vine și vreo domnișoară, mai spuse el râzând.

— Spune-i mătușii Beth că, în cazul acesta, e posibil să mă îmbolnăvesc subit și să trebuiască să mă întorc imediat acasă.

Stanton chicoti.

— Poate de data asta reușesc s-o țin în frâu, dar pe viitor ești pe cont propriu.

Bătrânul plecă mulțumit de la Strickland. De-a lungul timpului, fusese cu ochii pe isprăvile bine cunoscutului Reginald Davenport. Chiar dacă ar fi fost adevărat doar jumătate din ceea ce se spunea despre el, tot avea motive puternice să se îngrijoreze. Lui Stanton îi era teamă că nu avea să mai regăsească nimic din băiatul inteligent și bun la suflet pe care și-l amintea, că viciile și desfrâul corupseseră un tânăr promițător. Acum, că se întâlнисeră, Stanton era sigur că, undeva în interior, în pofida ghinionului și a unui tutore plin de răutate, fiul lui Anne încă exista. Oh, fără îndoială că băiatul făcuse lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă și mai mult ca sigur suferea de slăbiciunea aproape fatală a tatălui său. Însă avea onoare, inteligență și umor. Trebuia implicat în comunitate, trebuia încurajat să-și găsească o soție...

Plin de planuri, Stanton își îndemnă calul. De-abia aștepta să ajungă acasă și să-i spună lui Elizabeth la ce concluzii ajunsese.

După ce oaspetele său plecă, Reggie nu se mai putu concentra la planurile de viitor. Vizita nasului său îi declanșase amintiri năvalnice, majoritatea fericite. În vremurile bune, familiile Stanton și Davenport se vizitau toată ziua. Cel mai mic băiat al lui Stanton era unul dintre cei mai dragi tovarăși de joacă ai lui Reggie. Potrivit tatălui său, James era acum în India și se descurca foarte bine.

Privind în urmă, era clar de ce Reggie își suprimase atâtea amintiri legate de copilărie. De îndată ce ajunsese în grija unchiului său, fusese trimis la internat în jungla de la Eton, amintirile unui trecut la care nu se putea întoarce vreodată nu ar fi reușit

decât să îl demoralizeze, așa că încercase să nu se gândească la ceea ce pierduse. Îi ieșise mult prea bine. Nici măcar după vizita lui Stanton, nu reușea să-și amintească lucruri care se întâmplaseră când era foarte mic. Gândurile îi fură întrerupte de sosirea valetului său, Mac Cooper, care arăta demn, deși era prăfuit din cap până în picioare.

— Cât mă bucur să te văd!

Reggie se ridică și se duse la clondirul cu brandy. Servitorii și stăpânii nu obișnuiau să bea împreună, dar relația dintre cei doi bărbați era una neconvențională.

— Ai avut probleme pe drum?

— S-a rupt o osie, răspunse Mac laconic, acceptând un pahar de brandy. Apoi își așează silueta osoasă pe un scaun, cu un suspin de satisfacție. E tare frumos aici. O să rămânem mai multă vreme?

— Permanent.

Mac ridică din sprâncene.

— N-o să locuiți la Londra? Întrebă el neîncrezător.

— O să mă mai duc din când în când, dar intenționez să mă stabilesc aici. Reggie își drese vocea, apoi adăugă morocănos: Știu că ești crescut la oraș, Mac. Voi înțelege dacă nu îți place la țară.

Mac îl privi cu profund dezgust.

— Am spus eu că plec?

— Nu, recunosc Reggie, dar abia ai ajuns acum zece minute.

— Dacă în Dorset există femei și whisky, am să mă descurc.

— Sunt de toate, zâmbi Reggie. Inclusiv femeia cea mai extraordinară pe care am cunoscut-o în viața mea.

— Extraordinară în ce sens? Întrebă Mac cu interes.

— În toate felurile. O cheamă Alys Weston și e administratorul fermei.

Mac se înecă cu băutura.

— Ce e?

Era tare greu să îl surprinzi pe imperturbabilul Mac. Reggie îi explică pe scurt cum ajunsese o femeie să ocupe postul respectiv. Mac dădu din cap uluit

— Foarte bine că se pricepe la ceea ce face, dar este frumoasă?

Reggie se gândi la trăsăturile puternice, sculpturale, la trupul înalt și grațios, la gropițele pe care învăța să le scoată la iveală.

— Nu e frumoasă, spuse el zâmbind în sinea lui. Este mult mai interesantă de-atât

capitolul 9

Spălatul oilor era o activitate generală, iar turmele din Strickland se spălau laolaltă cu cele din împrejurimi. În miezul zilei, când Reggie se îndreptă spre pârlăoagă, vaietul oilor și lătratul câinilor se auzeau de la două dealuri distanță.

Trecu de ultima culme și privi pârâul care fusese îndiguit pentru a forma iazul folosit la spălare. Pe malul dinspre est, câteva mii de oi erau îngrămădite într-un țarc mare, iar câinii bine dresați străjuiau amenințător pereții de piatră. Behăitul era aproape asurzitor. În jurul iazului se îngrămădiseră vreo zece bărbați, plus silueta inconfundabilă și mlădioasă a lui Alys Weston. Reggie descăleca și-și priponi calul, apoi se alătură grupului.

Alys își întrerupse conversația cu un păstor solid atunci când Reggie se apropie.

— Domule Davenport, dumnealui e Gabriel Mitford, păstorul-șef de la Strickland.

Reggie îl privi pe bărbatul musculos, lat în umeri, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Apoi îi întinse mâna zâmbind ușor.

— Ne cunoaștem.

Mitford dădu din cap și îi strânse mâna cu putere.

— Aha. Pun pariu că încă te bat la skanderbeg, două runde din trei.

Râzând, Reggie îl bătu pe umăr.

— N-aș fi așa de sigur, Gabe. Dar dacă mai avem energie după ce spălăm câteva mii de oi, cred că putem să încercăm.

— Numai un nebun ar vrea să spele oi, declară păstorul serios, dar trădat de amuzamentul ce i se citea în ochi.

— Nu e prima dată când mi se spune că-s nebun, aprobă Reggie.

Alys Weston chicoti. Apoi se grăbi să-și recapete seriozitatea și era gata să le indice lucrătorilor să treacă la locurile lor, când unul dintre câinii de pază se apropie în fugă cu un băț în gură și îl așeză la picioarele lui Reggie. Animalul era o femelă cu blana groasă, neagră, cu labe albe și o dungă albă în jurul coastelor. Fața albă cu pete negre o făcea să semene

cu un clovn. Reggie privi uimit cățelușa, în timp ce aceasta dădea din coadă, plină de speranță.

— Ce câine care păzește oi face aport?

Gabriel Mitford dădu încet din mână, în semn de dezgust.

— Un câine prost Am tot încercat s-o dresăm. Este singurul collie pe care l-am văzut vreodată să nu știe să păzească oi. Nu a mers bine nici la rațe. Se uită urât spre cățelușa care se rostogoli pe spate și-și ridică jucăuș labele albe în aer. O să trebuiască să scăpăm de ea.

Ca și cum ar fi înțeles că era condamnată la moarte, cățelușa sări în picioare și linse plină de speranță mâna lui Reggie. Bărbatul o mângâie pe capul lăptos, iar ea scoase limba de bucurie.

— Nu vrea nimeni s-o ia acasă? Este un animal foarte prietenos.

— Oamenii n-au nevoie de un

animal care nu știe să muncească.

Păstorul îi făcu semn cățelușei să plece. Cu urechile pleoștite, ea se întoarse la grupul de câini.

Alys ridică mâna și le indică bărbaților pozițiile pe care trebuiau să le ocupe, astfel încât să poată începe lucrul. Reggie își scoase haina și cizmele și le aruncă deoparte, după care i se alătură lui Gabriel Mitford și unui păstor pe nume Simms în apa înghețată, care le ajungea până la coapse.

Ajutat de câini, un flăcău scotea oile din țarc câte două sau câte trei. Alys și un cioban bătrân, sfrijit, le verificau repede capetele, gurile și urechile și le trimiteau într-un țarc mai mic pe cele care aveau nevoie de îngrijiri medicale.

Oile care treceau de inspecție erau aruncate în apă de trei flăcăi musculoși. Animalelor nu le plăcea acest proces și protestau tare, multă

vreme, dând din picioare și luptându-se. Odată ajunse în apă, pluteau cu ușurința. Reggie o trase pe prima spre el. Deși erau niște animale proaste, întotdeauna îi plăcuseră oile. Fusese foarte dezamăgit în copilărie atunci când îmbrățișase pentru prima dată o oaie și își dăduse seama că lâna aparent moale era aspră și murdară.

Era destul de complicat să răstorni o oaie pe spate și să o freci pe burtă fără să fii lovit cu copitele. Reggie îl privi pe Gabriel o clipă, înainte să încerce. Animalul revoltat reuși să-i tragă un picior între coaste. Avea să-i rămână o vânătaie zdravănă. Totuși, reuși să îi spele burta murdară fără să se înece și fără să o înece. Apoi o întoarse cu picioarele în jos și strânse cu mâna smocuri din lâna groasă, pentru a scoate cât mai multă mizerie și grăsime.

Când termină, își îndreptă victima

indignată către cealaltă parte a pârâului și o eliberă. Lâna se clăti bine în timp ce animalul înota.

Ajunsă pe malul celălalt, oaia ieși din apă și fu răsplătită cu o mână de fân. Apoi fu trimisă în alt țarc, ca să se usuce în bătaia soarelui de sfârșit de primăvară. Până la sfârșitul zilei, majoritatea mieilor aveau să fie înțărcați din simplul motiv că nu mai puteau identifica mirosul mamei lor.

Un spălător priceput reușea să curețe o sută de oi pe oră, iar Gabriel și Simms erau fără îndoială experți. Lui Reggie îi luă ceva timp să deprindă tehnica, dar în curând reuși să capete o viteză considerabilă.

După câteva minute de lucru, era la fel de ud ca oile. Se întrebă, zâmbind în sine sa, dacă l-ar fi recunoscut vreunul dintre cunoscuții de la Londra. Nu conta. Se simțea bine. Munca îl satisfăcea din punct de vedere fizic, iar rezultatul - o oaie

curată - putea fi apreciat pe loc.

Cei trei spălători lucrau într-un ritm susținut și nu prea pierdeau timpul discutând. Din jumătate în jumătate de oră, primeau un urcior cu apă fierbinte amestecată cu whisky, ca să le fie cald în apa înghețată, pe care îl împărțeau frățește.

A doua oară când li se dădu urciorul cu whisky, Reggie îl luă de la Simms și sorbi o gură zdravănă, apucându-l cu ambele mâini ca să-și poată încălzi degetele amorțite. Apoi i-l întinse lui Gabriel și întrebă:

— Spune-mi, te rog, ce părere ai de domnișoara Weston, ca administrator?

— Se descurcă destul de bine, spuse păstorul voinic, dându-și capul pe spate, golind urciorul și aruncându-l pe mal. Îi plac oile.

Din partea lui Gabriel, acesta era un compliment. Pe de altă parte, dacă păstorii n-ar fi avut încredere în

judecata ei, n-ar fi lăsat-o să pună mâna pe turmele lor.

Reggie se uită spre mal. Alys verifica cu dexteritate un miel măricel, pe care apoi îl trimise mai departe și trecu la altul. Era uimitor cum putea desfășura o activitate atât de tipic masculină și totuși arăta atât de feminină. Pantalonii aceia îi evidențiau cum nu se putea mai bine posteriorul bine format.

Zâmbind, Reggie apucă următoarea oaie, recunoscător că apa era atât de rece.

Fu o după-amiază lungă și grea pentru toată lumea, dar Alys avu timp să fie impresionată de cât de bine se comporta angajatorul ei. De fiecare dată când o oaie recalcitrantă se ridica în două labe, își proptea copitele din față în pieptul lui și îl împingea în apă, se ridicase zâmbind, în timp ce ceilalți colegi de lucru râdeau în hohote.

Faptul că fusese dispus să facă o muncă grea, în aceleași condiții ca angajații lui, îi adusesese respect și acceptare imediată. Davenport plănuise asta sau doar își îndeplinea o ambiție din copilărie? Oricum ar fi fost, rezultatele erau lăudabile.

Spre sfârșitul după-amiezii, Simms, care era mai firav decât ceilalți doi spălători și rezista la mai puțin alcool, alunecă în apă cu un zâmbet liniștit. Davenport și Mitford îl pescuiră pe ciobanul beat și îl așezară lângă foc, unde acesta începu să sforăie dus. Unul dintre flăcării care împingeau oile li se alătură, ca să termine spălatul.

În mod tradițional, spălatul oilor se încheia cu o masă pentru lucrători, iar Alys aranjase să se aducă o cantitate considerabilă de mâncare. Toată lumea împărți cartofii noi fierți, șunca și pâinea caldă și porții generoase de bere. Când terminară de mâncat, toți erau din cale-afară de veseli. Chiar și

Alys bău suficientă bere pentru a se simți mulțumită de o treabă bine făcută. Întotdeauna îi plăceau activitățile agricole în comun, precum spălatul oilor și culesul recoltei, iar atmosfera din ziua aceea era foarte prietenoasă. Fără îndoială, meritele îi aparțineau noului proprietar. Făcuse cunoștință cu toți muncitorii, iar aceștia erau relaxați în prezența lui.

Ea și Davenport erau singurii care veniseră călare. Când se lăsă seara, se îndreptară către cai, ca să se poată întoarce împreună la conac. Probabil că bărbatul înghețase în hainele acelea ude, dar nu dădea semne să-l deranjeze. Mai mult ca sigur din cauza litrilor de alcool pe care îi îngurgitase. Alys era impresionată de cât de bine rezista la băutură.

Drumul lung către casă începu cu o tăcere agreabilă. Apoi Alys privi în spate și văzu cum îi urmărea, cu coada neagră ridicată în sus, cățelușa

jucăușă care nu se pricepea să păzească oi.

— Nu te uita în spate, spuse ea râzând, dar cred că ai făcut o cucerire.

Davenport privi în urmă.

— Mai mult ca sigur Gabe a trimis animalul ăsta neisprăvit după noi, ca să scape de el.

Cu un zâmbet canin pe fața ca de clown, cățelușă îi ajunse din urmă și începu să alerge în același ritm cu calul lui Davenport. Alys abia se putu abține să nu spună că Davenport era irezistibil pentru aproape orice creatură de sex feminin. O astfel de remarcă ar fi fost cu totul nelalocul ei, însă mult prea adevărată. Încercând să își stăpânească mintea încețoșată de alcool înainte să spună ceva ce i-ar fi jenat pe amândoi, schimbă subiectul:

— Să înțeleg că îl cunoșteai pe Mitford de când erai copil?

— Înotam, ne băteam și ne alergam pe dealuri. N-a fost niciodată foarte vorbăreț, dar știa pădurile și colinele ca-n palmă. Postul de păstor-șef e perfect pentru el. O viață bună pentru un bun observator.

Drumul se încheie într-o tăcere confortabilă. În timp ce descălecau și își conduceau caii la grajduri, câinele rămase cât mai aproape de Davenport. Părea hotărât să-i arate cât de bine știa să se poarte.

Îngrijitorii își terminaseră treaba, iar din grajduri nu se auzea decât rumegatul animalelor și câte un nechezat. În aer pluteau mirosurile de fân, piele și cai sănătoși. Alys deșeuă calul, observând din nou că hainele influențau felul în care o trata Davenport. Când era îmbrăcată în haine de femeie, o trata ca atare. Acum, că purta cizme și pantaloni, o lăsase să-ți ducă singură calul în boxă. Îi plăcea că el o considera

capabilă să desfășoare activități specifice bărbaților.

După ce își perie calul, Alys ieși din boxă și aproape se împiedică de cățelușa collie, care apăru brusc în fața ei, se ridică în două labe și sări pe Davenport. Greutatea subită a animalului îl făcu să se clatine și aproape căzu într-o grămadă de fân care trebuia stivuit în zilele următoare.

— Jos! porunci el.

Cățelușa ascultă imediat, se așează pe labele din spate și începu să măture podeaua cu coada.

— De ce am senzația că animalul ăsta vrea să se mute la mine? spuse Davenport cu tristețe.

Alys chicoti.

— Fiindcă așa și e. Poți refuza ochii ăștia căprui?

Se aplecă să scarpine cățelușa în spatele urechilor. Aceasta se foi bucuroasă și, pentru o clipă, se gândi

să o ia acasă, dar renunță la idee. Attila nu avea să fie de acord să-și împartă teritoriul cu un câine. Îndreptându-se, Alys își dădu seama că se afla la nici un metru de Davenport. Fu din nou uimită de cât de înalt și de viril era.

Se afla suficient de aproape ca să își dea seama și că era mult mai beat decât crezuse. Emană nesiguranță, incertitudine, rătăcire. Nu-l mai văzuse niciodată așa. Era într-adevăr beat, având în vedere căldura cu care o privea. Ar fi vrut să elimine distanța dintre ei, să descopere dacă într-adevăr pe chipul lui se citea dorință, în schimb, începu să se dea înapoi, hotărâtă să se îndepărteze de el.

Apoi, cățelușa care adulmecase fânul sări pe neașteptate. Attila se ivi din mormanul de paie ca un fulger blănos, înfuriat, cu ghearele pregătite de atac. Cățelușa făcu un salt și latră a groază, după care o luă la goană,

încercând să scape, urmărită de motanul care urla diabolic. Alys se afla între cățelușă și ușă, iar animalul puternic o izbi și o aruncă spre Davenport.

Dacă ar fi fost treaz, ar fi putut-o ajuta să se țină pe picioare, dar nici echilibrul lui nu era la cote maxime. În timp ce motanul dispăru în noapte, în urmărirea cățelușei, Alys și Reggie se prăbușiră în fân. Ea ajunse direct deasupra lui, cu răsufierea întretăiată, îl privi fix, dându-și seama înspăimântată că era întinsă peste trupul lui zvelt și musculos. Corpurile lor erau lipite, iar de pielea aspră a feței lui o despărțeau doar câțiva centimetri.

După o primă clipă de surpriză, buzele lui expresive se arcuiră într-un zâmbet fascinant. El era imaginea cea mai irezistibilă pe care o admirase vreodată. Alys încercă să respire normal, știind că trebuia să se ridice

și să își ceară scuze, însă apropierea de el o paraliza. Înainte ca ea să se poată ridica, Davenport spuse răgușit:

— Ce idee splendidă.

Apoi o apucă de cap cu o mână și îi apropie chipul de al lui, ca să o sărute.

Nu se mai gândi să plece sau să-și ceară scuze. Alys fusese sărutată de Randolph pe vremea când erau logodiți, dar acesta se purtase ca un adevărat domn, nevrând să-i rănească sensibilitățile delicate. Ea era prea timidă ca să-i spună că pasiunea nu avea s-o rănească, așa că rămăsese cu impresia frustrată că un sărut însemna mult mai mult decât ceea ce îi arătase Randolph.

Acum Reggie îi completa lacunele. Chiar dacă era o fată bătrână, el nu ținu cont de lipsa ei de experiență. Sărutul fu prelung, intens, copleșitor. Ea se cutremură în timp ce el îi

explora gura cu o senzualitate lentă și profundă. Mâinile pricepute alunecară sub haina ei și îi mângâiară spatele și șoldurile în timp ce hainele lui umede începuseră să se încălzească din cauza căldurii dintre ei.

Chiar dacă nu se pricepea la asta, Alys făcu tot posibilul să compenseze prin entuziasm, sărutându-l cu toată dăruirea pe care nu îndrăznise să i-o arate lui Randolph. Dorința o străbătu ca un șuvoi de flăcări. După o clipă de șoc, el îi înconjură mijlocul cu brațele și o răsturnă, ajungând deasupra ei. Apoi trupul lui înalt și puternic o cufundă în fân. Parfumul dulce și proaspăt al ierbii zdrobite îi învâluie pe amândoi și îi ascuți simțurile deja trezite.

Alys suspină atunci când el își lipi gura caldă de urechea ei, apoi o sărută pe gât. Mâinile ei îi mângâiau frenetic spatele, înfometate de căldura masculină a corpului lui. El îi

acoperi un sân cu mâna, iar sfârcul ei se întări sub atingerea degetului lui.

— Ai un talent rar pentru asta, Allie, șopti el.

Într-un colț îndepărtat al minții, Alys știa că urma să renunțe la doisprezece ani de respectabilitate fără cusur, însă nu îi păsa. Nu mai conta decât asta, pasiunea care promitea să îi îndeplinească visele din nopțile neliniștite. Își lipi buzele de gâtul lui, gustându-i cu limba pielea caldă și sărată.

El se lupta cu nasturii cămășii ei când auziră cum cineva își drege vocea. Fu ca și cum li s-ar fi aruncat în cap o găleată de apă rece. Alys îngheță, sfâșiată între groaza de a fi prinsă tăvălită în fân ca o slujnică și furia că fuseseră întrerupți. Reggie se crispa. Apoi oftă a părere de rău și se rostogoli într-o parte, lăsând-o neconsolată. Mâna caldă cu care o ajută să se ridice nu compensa nici pe

departe ceea ce pierduse.

După ce se ridică în picioare și își reveni oarecum în simțiri, Alys văzu că intrusul era un bărbat deșirat, îmbrăcat în stil londonez. Deși avea o expresie impasibilă, atent studiată, percepu dezaprobare din partea lui. Chipul îi ardea de rușine că un străin o văzuse comportându-se atât de necuviincios.

Deloc jenat, Reggie o susținu prinzând-o ușor de cot.

— Lady Alys, acesta este Mac Cooper, care a venit ieri din oraș. Mac, dumneaei este domnișoara Weston, dar de regulă i se spune Lady Alys. După o privire scurtă, sugestivă, adăugă: Nu-ți face griji, Mac nu vede nimic din ceea ce nu trebuie.

Îi dădu drumul la braț și îi scutură repede fânul de pe spate și de pe picioare. Atingerile, nu demult intime, erau acum impersonale. Alys presupuse că voia să o asigure că

nimeni de la Strickland nu avea să afle niciodată că ea era o târfă. Însă ea știa, la fel cum știau și Davenport și servitorul lui. Cu doi oameni mai mult față de câți ar fi trebuit.

Reuși să facă un gest de salut către Cooper, se întoarse și ieși din grajd, dispărând în noapte. La jumătatea distanței către Rose Hall încetini pasul. Nu era încă pregătită să se întâlnească cu cei de acasă și se opri sub un copac. Avea sentimentul irațional că pe trupul ei se vedeau urmele mâinilor și ale buzelor lui Reggie.

Aerul răcoros al nopții îi biciui pielea înroșită, iar ea se ghemui sub un copac și se cuprinse cu brațele, tremurând de umilință. Da, Davenport o dorise pentru câteva clipe, dar toată lumea știa că bețivii nu judecă. Ar fi făcut același lucru cu orice altă femeie. Probabil că el și servitorul lui râdeau de cât de susceptibilă fusese

ea, probabil că se amuzau pe seama disperării ei pentru atenția oricărui bărbat.

Desigur, Reginald Davenport nu era orice bărbat. La naiba! Era atât de atrăgător încât nu trebuia decât să aștepte ca femeile să i se arunce în brațe. Suspină și își îngropa chipul în palme.

Pentru câteva clipe uluitoare, uitase de buna-cuviință, de reputație și de obligații. Acum, singură în noapte, Alys se întreba disperată cum avea să dea ochii cu Davenport a doua zi.

În timp ce Reggie își curăța haina de paie, Mac spuse, pe un ton dezaprobator:

— Domnișoara Weston este, fără îndoială, o femeie neobișnuită.

— Cu siguranță, spuse Reggie, încă zâmbind.

— Văd că sunteți mândru de ce ați făcut, spuse Mac cu asprime.

— Nu neapărat, dar am senzația că am făcut o faptă bună, spuse Reggie alene. De ce ești așa morocănos?

Mac pufni.

— Domnișoara Weston e bine văzută aici. Ar fi păcat să îi distrugeți viața doar fiindcă nu aveți altceva mai bun de făcut.

— Mă îndoiesc că ea e de părere că i-aș fi distrus viața. Dacă erai aici de mai mult timp, probabil ai fi văzut că era complet dispusă.

Valetul scuipe pe podea.

— I-ați văzut chipul când a plecat? Poate că a cedat unei tentații de moment, dar acum se urăște. Probabil îi mulțumește cerului că ați fost întrerupți.

— Mă îndoiesc, îl întrerupse Reggie. Dacă am întâlnit vreodată o femeie care își dorește o asemenea distrugere, e vorba cu siguranță de Alys Weston.

— De ce nu o concediați ca să

terminați repede cu asta? Întrebă caustic Mac. Tot va rămâne fără serviciu, dar măcar nu-și va pierde reputația.

— Se pricepe de minune la ceea ce face și n-am de gând s-o concediez, mârâi Reggie, gata să explodeze.

— Și cât timp credeți că ar fi în stare să mai lucreze, dacă localnicii ar afla că e amanta dumneavoastră? se încruntă Mac. Ar trebui să plece cât mai repede. Pe de altă parte, de când v-ați apucat de sedus fecioare respectabile? Întotdeauna ați spus că nu aduc decât necazuri.

— La naiba, Mac, cine te crezi de îmi spui ce să fac? urlă Reggie, pierzându-și cumpătul și ieșind valvârtej din grajd.

Vocea liniștită a lui Mac îl urmă.

— Conștiința dumneavoastră.

Reggie se întoarse spre el, cu ochii arzând de furie.

— Ar trebui să știi că eu n-am

conștiință.

— Dimineață, când veți fi treaz, veți avea.

Reggie înjură nervos și dispăru în noapte, însă cuvintele lui Mac nu-i dădeau pace. Știind că ar fi reprezentat un pericol pentru orice persoană pe care ar fi întâlnit-o, se îndepărtă de casă și se îndreptă către parc, fiindcă trebuia să se calmeze. La naiba cu servitorul acela afurisit! Cum îndrăznea să-și mustre stăpânul, care îl ridicase din mocirlă? Reggie era doar puțin amețit, în nici un caz beat. Iar dacă o sedusese pe Lady Alys, totul fusese reciproc.

Reciproc și extrem de plăcut...

Reggie bănuise că sub aparenta stăpânire a administratorului se ascundea un temperament năvalnic, dar nu își dăduse seama cât de aproape de suprafață se afla acest foc. Deși reacția ei nu era una foarte experimentată, ar fi pus rămășag că

era în stare de la fel de multă pasiune ca orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Înjurând cu voce joasă dintr-o sumedenie de motive, se îndreptă spre lac. Luna era aproape plină, iar apa devenise argintie în bătaia luminii. Merse pe mal până la pâlcul de copaci care ascundea luminișul lui secret. Atunci când crengile îi zgâriară fața, își aduse aminte că trebuia să ia măsuri pentru ca vechea potecă să fie curățată.

Atunci când ajunse la apa limpede a lacului, reușise să se liniștească. Se decise că furia se datora, pe jumătate, moralei pe care i-o făcuse Mac, însă, în rest, era vorba de frustrare. Simțea furnicături în vârful degetelor amintindu-și de trupul ei mlădios. Începu să se înfierbânte din nou numai gândindu-se la reacția ei imediată, fără inhibiții.

Chiar în acest loc învățase să înoate

atunci când era mic. Instinctiv, își scoase hainele umede și se aruncă în lac cu capul înainte.

Apa rece îl ajută să își recapete, parțial, rațiunea. Ieși la suprafață scuișând și recunoscu că da, la naiba, Mac avea dreptate. De obicei avea dreptate. Chiar dacă Alys Weston era dispusă, chiar nerăbdătoare să experimenteze lucrurile de care nu avusese parte, el nu îi făcea nici o favoare profitând de acest lucru. Orice aventură comporta riscuri fizice, sociale și emoționale. Amintindu-și de privirea uluită, cutremurată din ochii mari ai lui Allie atunci când fuseseră întrerupți, se înjură cu furie.

În îndelungata sa carieră de desfrânat, Reggie aflase că puține femei se puteau bucura de o aventură fără a se implica emoțional. Allie nu făcea parte din acea categorie. Pe lângă pasiune, era în stare de foarte multă iubire altruistă.

Iată ce familie își crease. Iată ce făcuse pentru toată lumea de la moșie. Avea un caracter generos și nu se putea stăpâni să nu ofere mai mult decât își permitea să piardă.

Parcursese cu forță toată lățimea lacului, iar apoi se întoarse. Chiar dacă Alys Weston era pregătită pentru o aventură, din punct de vedere fizic, era genul de femeie care avea nevoie de un bărbat pe care să-l poată respecta, iar Reggie reprezenta tot ceea ce disprețuiau oamenii de bine, cu teama lui Dumnezeu. Dacă își satisfăcea cu el dorințele perfect normale, avea să ajungă să se urască pe ea însăși și să îl urască și pe el. În mod bizar, ideea nu-i surâdea deloc.

Se întoarse pe spate și se lăsă să plutească leneș în bătaia lunii, mișcându-și brațele doar cât să nu se scufunde. La cum arăta și la ce caracter pasional avea, era ciudat că Allie nu se căsătorise până atunci.

Probabil că înălțimea, inteligența scilpitoare și independența ei intimidau majoritatea bărbaților. O pierdere. O mare pierdere.

Corpul acela superb îl atrăgea, însă o plăcea și o respecta pe femeia care se ascundea în spatele lui. Nu voia să îi facă rău, iar asta însemna că trebuia să nu se mai îmbete atunci când era în preajma ei, fiindcă nu s-ar fi putut stăpâni. Reggie se hotărâse să se poarte cum se cuvenea în Dorset, dar atunci când cățelușa aceea caraghioasă o azvârlise în brațele lui, trupul ei cald, primitiv, îl făcuse să își uite imediat bunele intenții.

Cu un umor amar, Reggie își dădu seama că apa nu era suficient de rece ca să-i astâmpere instinctele masculine. Ar fi trebuit să-și găsească alt subiect de gândire.

Îl ajută clipocitul care se auzi chiar atunci la marginea lacului. Deveni

atent, porni într-acolo și începu să asculte cu băgare de seamă, deși în zonă n-ar fi trebuit să fie nici un animal periculos pentru om.

Apoi identifică vietatea care înota curajoasă către el. Cățelușa se bucură la culme când îl văzu și aproape se scufundă încercând să dea din coadă în timp ce înota. Scoțând o mână din apă ca s-o scarpine pe cap, întrebă:

— N-ai provocat destule probleme în seara asta?

Limba pe care o primi peste față fu singurul răspuns.

— Chiar nu ți-e rușine că ai fost fugărită de o pisică zdrențăroasă?

Cățelușa se pricepea la fel de bine la rușine ca și la păzitul oilor, adică deloc. Încerca doar să sară în brațele lui Reggie, ceea ce nu era deloc ușor având în vedere că amândoi erau în apă. Reggie o împinse.

— Hai la mal înainte să te îneci, caraghioaso.

Unul lângă altul, înotară înapoi către mal. Cățelușa reuși să scuture o cantitate impresionantă de apă din blana lăptoasă, iar Reggie își luă hainele umede, incomode, tremurând în răcoarea nopții.

În timp ce se întorcea spre casă, străjuit de cățelușă, se hotărî să se ducă la Londra câteva zile. Plecase atât de repede, încât lăsase niște treburi neterminate. În plus, o scurtă absență avea să-i acorde lui Alys Weston puțin timp ca să-și revină după episodul jenant. De asemenea, dacă voia să fie complet sincer cu el însuși, trebuia să admită că nu prea avea chef să dea ochii cu ea. Probabil îl disprețuia, și pe bună dreptate.

Când intră în cameră ca să se schimbe, îl găsi pe Mac despachetând și perind garderoba stăpânului său, ca și cum discuția de la grajduri nu ar fi avut loc niciodată. Reggie se simți vinovat, amintindu-și de gândurile de

mai devreme, care nu îi făceau cinste. Deși, la început, el fusese cel care îl ajutase pe servitorul său, Mac îi răsplătea cu vârf și îndesat generozitatea ocazională. Nu știa cine altcineva s-ar fi împăcat cu bețiile lui, cu schimbările lui bruște de temperament, cu urcușurile și coborâșurile din viața lui. Uneori nu-l plătise cu lunile, iar Mac nu se plânsese niciodată.

Valetul ridică privirea și se încruntă văzând cățelușa.

— În caz că nu ați observat, se ține un câine după dumneavoastră.

Reggie își scoase haina și începu să își desfacă nasturii de la cămașă.

— Așa e, spuse el prefăcându-se surprins. Ca să vezi.

Mac pufni.

— Ce fel de câine e?

— Un Border Collie. Bor-d-e-r C-o-l-l-i-e, explică Reggie dându-și jos pantalonii și indispensabilii uzi. Este o

cățelușă care habar n-are să păzească oi. Păstorul avea de gând să scape de ea, așa că vreau să văd dacă nu vrea s-o ia cineva ca animal de companie.

Neștiind că i se plănuia viitorul, cățelușă se așeză pe labele din spate, dând din coadă, cu blana neagră îmbibată de apă și cu o expresie de fericire imbecilă pe chip. Mac o privi circumspect. Nu știa prea multe despre câini, dar aceasta părea să creadă că-și găsisse căminul.

— Cum o cheamă?

— Nu are nume. Dacă botezi un animal, e al tău pentru totdeauna. Reggie se șterse bine cu prosopul, apoi luă hainele uscate pe care i le întindea Mac. O să mă duc la Londra câteva zile. Vrei să iau ceva?

— Vedeți dacă găsiți niște rațiune, sugeră Mac cu asprime. O să aveți nevoie.

Reggie râse. Chiar și cu tot ce se

întâmplase, niciodată nu se simțise mai bine în ultimii ani. Pocni din degete în fața cățelușei și spuse:

— Vino jos în bibliotecă și o să te las să ne urmărești pe Mac și pe mine cum testăm calitatea whisky-ului de pe aici.

Cățelușa tropăi după el pe scări. Poate că nu se pricepea să păzească oi și, după anumite standarde, nu era suficient de inteligentă, însă știa să recunoască o ofertă bună.

capitolul 10

După ce petrecuse o noapte albă făcându-și curaj să dea ochii cu Davenport fără să roșească, Alys fu oarecum dezamăgită de biletul care o aștepta pe birou. În câteva cuvinte seci, Davenport o informa că plecase la Londra pentru câteva zile. Spera că în absența lui avea să se gândească la câteva îmbunătățiri pentru

proprietate. De asemenea, o ruga să se curețe poteca spre luminișul de lângă lac. Cu salutări, etc., R.Davenport. Ca și cum incidentul de noaptea anterioară, din grajd, nu avusese loc niciodată. Poate că el uitase deja. În timp ce-i privea scrisul ferm, cu linii clare, Alys își dori crâncen să poată și ea uita la fel de ușor. Dar cum să uite, când brațele ei încă îi simțeau forma trupului?

Plecase de la Londra numai cu o săptămână în urmă, iar metropola nu avea cum să fi devenit, brusc, mai aglomerată și mai zgomotoasă. Totuși, lui așa i se păru, văzând cum toți căruțașii, negustorii și pietonii se luptau pentru spațiu, urlând cât îi țineau plămâni.

Sosi aproape de lăsarea serii. După ce trecu pe la apartament să se schimbe, ieși din nou ca să se ocupe de afaceri. În noaptea dinaintea

plecării, Reggie câștigase cinci sute de lire de la George Blakeford, dar acesta nu avusese bani la îndemână și îi dăduse în schimb un bilet prin care își recunoștea datoria. Lui Reggie nu îi stricau banii, având în vedere tot ce voia să facă la Strickland. La ora aceea ar fi trebuit să-l găsească la White.

Mai era și problema amantei lui Blakeford, cu care Reggie își făcuse de cap în noaptea aceea. Dacă ar fi fost atras de Stella, Reggie ar fi umblat după ea fără să se ascundă, mai ales că femeia se arătase foarte disponibilă. Nu era, însă, interesat de ea și simțea un soi de vină pentru că cedase farmecelor unei femei de moravuri ușoare. Blakeford era foarte posesiv cu femeile lui, iar Reggie prefera să nu intre în necazuri fără să aibă un motiv bun. Avea suficienți dușmani ca să-și mai facă și alții, fără să fie nevoie.

Blakeford era așezat în scaunul lui obișnuit de la White, făcându-și de lucru cu o sticlă de vin de Porto, iar Reggie se îndreptă către el.

— Deranjez?

Blakeford îi făcu semn să se așeze fără prea mare entuziasm, dar nici nu păru oripilat de companie. Probabil Stella știa că n-avea sens să-și necăjească protectorul cu infidelitățile ei.

Reggie se așeză în fața lui și făcu semn să li se mai aducă vin. Deși frecventau aceleași cercuri, el și Blakeford nu erau prieteni. Blakeford era înalt și solid, boxa bine și era dependent de jocuri de noroc, iar culoarea de pe chipul său îi trăda pasiunea pentru vinul de Porto. Părea un bărbat obișnuit, dar Reggie avusese întotdeauna senzația că ascundea ceva întunecat, neplăcut și prefera să păstreze distanța.

Din păcate, în circumstanțele

acelea, era nevoit să socializeze cu el. Încrucșiându-și neglijent picioarele lungi, Reggie spuse:

— Am fost plecat din oraș câteva zile și tocmai m-am întors. S-ar putea...?

Întrebarea rămase suspendată în aer.

Blakeford dădu din cap.

— Norocul a venit și pe strada mea. Ai biletul la tine? Reggie scoase biletul și primi în schimb un teanc de bancnote. Blakeford se binedispuse atunci când îl provocă pe Reggie să dea cu banul pentru cincizeci de lire, iar el câștigă. Pe Reggie nu-l deranja. Datul cu banul era jocul preferat al proștilor, iar cincizeci de lire nu erau o avere.

Acum, că amândoi se simțeau bine, comandară o altă sticlă de vin, în timp ce Blakeford îi povesti ce se întâmplase în ultima săptămână. Reggie avu grijă să nu dea semne de

plictiseală. Poate că după ce avea să dea pe gât o nouă sticlă de vin, avea să i se pară mai interesant să știe cine câștigase sau cine pierduse la whist.

În timp ce își turna din a treia sticlă, Blakeford observă:

— N-am avut niciodată șansa să îți spun, dar mi-a părut rău când ai pierdut moștenirea lui Wargrave. Probabil că e groaznic să vezi cum un nou-venit îți răpește ceea ce ar fi trebuit să-ți aparțină.

Reggie ridică din umeri. Deja era istorie.

— Eram doar nepotul lui din partea fratelui și întotdeauna am știut că putea să apară o rudă mai apropiată care să îmi ia locul.

— Ești mai filozofic ca mine, făcu Blakeford, cu o grimasă amară. De doisprezece ani sunt moștenitorul prezumtiv al averii Durweston. Nu i-aș dori nimănui această incertitudine.

Reggie își țuguie buzele.

— Ești moștenitorul ducelui de Durweston? Asta este o mare realizare.

Încercă să-și aducă aminte câte ceva despre duce, dar nu reuși. Durweston era un văduv în vârstă care locuia în nordul Angliei și care venea foarte rar la Londra. Iar atunci când o făcea, nu se învârtea în aceleași cercuri ca Reggie.

— Te îngrijorează faptul că Durweston s-ar putea căsători și ar putea avea un fiu sau și aici este vorba despre un moștenitor dispărut, așa cum s-a întâmplat cu Wargrave?

— Singura fiică a ducelui de Durweston a fugit de acasă când avea numai optsprezece ani și de atunci nu se mai știe nimic de ea, spuse Blakeford dând din cap a dezgust. Cu siguranță e moartă deja, dar Durweston nu acceptă.

— Nu l-am cunoscut niciodată, dar

am auzit că e un bătrân habotnic. Lumea îl asemuia cu Cresus, observă Reggie.

— Ești drăguț cu el, spuse Blakeford sorbind din vin și încruntându-se. Moșneagul nu suportă să știe că totul îmi va reveni mie. Îi sunt doar văr de-al doilea, dar nu are alte rude mai apropiate, așa că va trebui să se resemneze.

Reggie simți un soi de simpatie neașteptată pentru Blakeford.

— E tare greu să aștepti moartea unui moș nesuferit. Era mai mult decât greu, însemna o amânare a vieții adevărate, după cum Reggie știa prea bine. Sorbi din vin, apoi îl consolă cum putu.

— Într-adevăr, la început am fost șocat că nu mai eram eu moștenitorul, dar lucrurile n-au ieșit chiar așa de rău. Vărul meu, Wargrave, tocmai mi-a transferat o moșie, ca un fel de despăgubire.

Poate că dacă apare moștenitorul dispărut al familiei Durweston, va fi la fel de corect și cu tine.

— Nici o șansă. Eu și vara mea nu ne-am înțeles niciodată. În plus, o moșie ar însemna nici a suta parte din averea Durweston. Chipul lui Blakeford se schimonosi pentru o clipă, înainte să adauge, politicoș: Nu știam că ai devenit proprietar. Povestește-mi.

— Moșia se numește Strickland. E între Shaftesbury și Dorchester. Are aproape o mie două sute de hectare și a fost administrată foarte bine.

— Asta nu prea e normal pentru o moșie care n-a fost supravegheată de proprietar, spuse neglijent celălalt bărbat.

— Strickland a fost binecuvântată cu un administrator de prima mână, zâmbi Reggie. O femeie! O femeie strașnică! O reformatoare cu ochii de culori diferite, care e aproape la fel de

înalță ca mine.

— Nu mai spune! Blakeford se pregătea să-și mai toarne vin, dar se opri la jumătatea drumului către sticlă. Cum adică cu ochii de culori diferite?

— Un ochi e căprui, celălalt gri, explică Reggie. Foarte ciudat.

— Am cunoscut odată o femeie care avea ochii așa, spuse încet Blakeford. Cum o cheamă?

— Alys Weston.

Blakeford își turnă încet vin în pahar, cu o mână tremurândă.

— Cea pe care o cunoșteam eu se numea Annie. Scundă, rotofeie și vioaie. Nu mi-o pot închipui administrând moșii, dar avea alte talente, adăugă el făcând cu ochiul.

Ceva era în neregulă la comportamentul celui alt bărbat, dar Reggie nu se mai gândi la asta. Poate că Blakeford fusese obsedat de Annie, așa cum acum era obsedat de Stella.

Unii bărbați aveau astfel de slăbiciuni.

Gândurile îi fură întrerupte de o voce familiară.

— Reggie! Când te-ai întors în oraș?

Chipul frumos și tânăr al lui Julian Markham se luminează de încântare atunci când se apropie de ei.

Reggie se ridică, îi întinse mâna și îi zâmbi, iar Julian continuă:

— Ai luat cina? Nu încă? Atunci trebuie să-mi explici de ce ai plecat așa pe nepusă masă din Londra.

Mănânci cu noi, Blakeford? întrebă el întorcându-se spre celălalt bărbat.

Blakeford dădu din cap și se ridică în picioare.

— Nu. Trebuie neapărat să ajung în altă parte. Vă doresc o seară bună.

Cei doi se îndepărtară, iar Blakeford rămase în urmă, privind în gol. Minte îi era străbătută de un gând groaznic. Nenorocita trăia. Nu putea să mai fie în Anglia altă femeie care să corespundă descrierii.

Cine ar fi crezut că era posibil, după atâția ani?

Reggie și Julian Markham nu fură atrași de restaurantul de la White și se duseră la o cârciumă din apropiere, renumită pentru friptura de vită. După ce se așezară într-un colț, Julian observă:

— Mă bucur că n-a venit Blakeford. Tot timpul pare supărat. E al naibii de greu să te relaxezi în preajma lui.

Reggie privi admirativ către posteriorul rotund al barmaniței care le luase comanda și spuse:

— Știu ce vrei să spui, dar acum înțeleg de ce se comportă ca și cum i s-ar fi înecat corăbiile. Nu cred că îi e prea comod să se întrebe în permanență dacă moștenitorul dispărut al ducelui de Durweston își va face apariția și-l va lăsa fără avere.

— Da, nu e încurajator, aprobă Julian și bănuiesc că este și mai grav

faptul că este vorba despre o moștenitoare.

— Dumnezeule, cred că glumești. De când poate deveni ducesă o femeie singură? E rar și în cazul baronilor, spuse Reggie uimit, dar intrigat.

Julian se încruntă, încercând să-și amintească.

— Am o strămătușă căreia îi place la nebunie să vorbească despre lucruri din astea. Dacă-mi aduc bine aminte, situația seamănă cu cea a familiei Marlborough. Titlul i-a fost acordat inițial unui erou de război care nu avea fii supraviețuitori. Avea, însă, fiice, așa că în titlul nobiliar se specifica faptul că acesta putea reveni fiicei celei mai mari. În cazul familiei Durweston, există o clauză potrivit căreia ducele în exercițiu are opțiunea de a lăsa moștenire titlul celui mai apropiat moștenitor de sex masculin, dacă nu vrea ca fiica lui să

fie moștenitoarea. Din acest motiv, chiar dacă moștenitoarea dispărută trăiește, sunt sigur că Durweston nu i-ar lăsa ei titlul, așa că Blakeford își face griji degeaba.

— Tare ciudat. Nu cred că există asemenea clauze pentru alte titluri nobiliare din Anglia, comentă Reggie. Dar de ce spui că Durweston și-ar considera fiica nedemnă să moștenească titlul, chiar dacă ar fi în viață?

Julian râse.

— Strămătușii mele îi plac scandalurile mai mult decât genealogiile. Se pare că fiica lui Durweston era logodită cu un domn tot din lumea bună, cred că era vorba despre fiul cel mic al marchizului de Kinross. În loc să se mărite cu el, a fugit cu grăjdarul. Dacă Durweston n-ar fi fost un moș dat naibii, ar fi murit de rușine. A dezmoștenit-o public și de atunci nu s-a mai știut nimic

despre fată. Strămătuşa mea spune că ar fi murit dând naștere unui copil și că servitorul cu care s-a măritat n-a avut curaj să-și informeze nobilul socru.

— Sună plauzibil, aprobă Reggie.

Apoi sosi mâncarea, iar amândoi bărbații se înfruptară din friptura de vită cu cartofi fierți. După ce terminară și începură să bea, Reggie îi povesti prietenului său despre Strickland, dar nu uită cu totul de discuția anterioară.

Când conversația începu să lăncezească, spuse gânditor:

— Problema primului născut e un sistem cu adevărat nedrept. Presupun că în Evul Mediu avea sens să lași moștenire toată proprietatea unei singure persoane, deoarece concentrarea puterii îi ajuta pe toți să supraviețuiască. Dar acum înseamnă că fii mai mici vor crește într-un lux pe care nu și-l vor permite niciodată

la vârsta adultă, așa că devin oameni ai bisericii, soldați sau funcționari publici și își petrec restul zilelor urându-și statutul de rudă săracă.

— Iar moștenitorii taie frunză la câini, fiindcă nu pot face altceva decât să bea, să joace și să aștepte ca tații lor să moară, spuse Julian cu amărăciune.

— Asta înseamnă că tatăl tău ți-a refuzat propunerea de administrare a fermei de la Moreton? Întrebă Reggie cu simpatie.

Julian se strâmbă.

— Eram convins că va fi de acord. Stabilisem totul: planul recoltelor, costul îmbunătățirii efectivului de vite, previziuni de venit... Se întrerupse cu un zâmbet stingher. Sigur că știi toate astea, fiindcă tu m-ai ajutat săptămâni întregi să concep propunerea. Dădu din cap exasperat și o șuviță de păr șaten îi căzu rebelă pe frunte. Pur și simplu n-are sens. Aș

putea dubla veniturile moșiei și nu ar mai trebui să mă întrețină aici la Londra.

De când venise de la Oxford, Julian încercase să-și convingă tatăl să îl lase să își asume parțial răspunderea pentru averea familiei. Lord Markham refuzase sistematic să renunțe la orice crâmpiei de putere. În același timp, se plângea că Julian era un pierde-vară extravagant, chitit să distrugă averea familiei. Dacă ar fi ajutat, Reggie i-ar fi ținut nobilului o predică severă despre cât de prost își trata moștenitorul însă Markham nu ar fi ascultat niciodată de un bărbat despre care credea că îi corupe fiul.

Deși Julian îl îndrăgea pe tatăl său, în pofida tuturor neînțelegerilor, dacă bătrânul avea să fie în continuare la fel de încăpățânat, fiul avea să ajungă să se roage ca acesta să moară. Fiindcă își pierduse tatăl prea devreme, lui Reggie nu îi plăcea să

vadă așa ceva. Din păcate, nu știa cum să fie de ajutor.

Păstrându-și pentru el gândurile sumbre, umplu ambele pahare.

— Unui bărbat care îmbătrânește nu îi e ușor să se vadă înlocuit de un tânăr în putere, chiar dacă acesta e fiul lui. Poate mai ales fiindcă e fiul lui.

— Dar nu vreau să-mi înlocuiesc tatăl, vreau doar să mă trateze ca pe un adult, nu ca pe un școlar, spuse Julian oftând și rezemându-se de spătarul din lemn de stejar. Crezi că dacă m-aș însura m-ar considera capabil să-mi asum responsabilități?

— Poate, dar n-aș paria pe asta, spuse Reggie, apoi adăugă, fără să se gândească prea mult: Vino pe la Strickland. Dacă îți cauți nevastă, găsești destule fete frumoase în Dorset.

Julian râse.

— Mi-ar face mare plăcere, iar

fetele frumoase nu mă deranjează câtuși de puțin. Nu pot veni, însă, decât peste vreo două săptămâni.

— Perfect. Eu mă duc în Leicestershire să cumpăr niște iepe, dar mă voi întoarce cu siguranță la Strickland până atunci.

Puțină companie i-ar fi prins bine. Reggie se gândea și cum avea să reacționeze tânărul său prieten când o va vedea prima dată pe încântătoarea Meredith Spenser.

Era încă devreme când Reggie se despărți de Julian și se duse să-și vadă de alte treburi. De data asta era vorba, de fapt, mai mult de plăcere.

Fostul boxer care deschise ușa casei discrete de la marginea cartierului Mayfair îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Mă bucur să vă văd, domnule Davenport. A trecut ceva timp.

— Așa e, fu de acord Reggie, întinzându-i pălăria. Poți să întrebi

dacă doamna Chester mă poate primi?

— Nici nu este nevoie să întreb, domnule. Urcați. Știți drumul.

Da, știa prea bine drumul.

Îndreptându-se către scări, trecu pe lângă ușa deschisă a salonului și aruncă o privire. Era devreme și numărul femeilor din salon era mai mare decât cel al bărbaților care le admirau. În rochiile strălucitoare, mai mult dezgolite decât acoperite, fetele semănau cu locatarii unei crescătorii de păsări exotice. Mai multe dintre ele îi făcură cu mâna și îl invitară să li se alăture, în timp ce bărbații ridicară privirea geloși, ca să vadă cine provoca o asemenea zarvă.

O roșcată cochetă veni la ușă și se rezemă de toc, gângurind:

— Știam că o să fie o seară bună. Ai venit să mă vezi pe mine, nu-i așa, Reg?

Reggie chicoti și îi trase o palmă

peste dosul săltăreț.

— Îmi pare rău, Nan, am venit s-o văd pe Chessie. Femeia își țuguie buzele a dezamăgire.

— Ce noroc au unele.

Vocea ei îl urmări în timp ce urca scările.

Când bătu la ușa de lemn, vocea răgușită a lui Chessie îl invită înăuntru. Când o cunoscuse avea un accent aproape neinteligibil, specific zonei East End, dar acum vorbea engleza maiestății sale la fel de corect ca o doamnă din înalta societate.

Camera ei era decorată cu abundența extravagantă pe care o merita una dintre cele mai de succes matroane din Londra. Chessie era așezată la măsuta de toaletă, înconjurată de o mulțime de parfumuri și cosmetice scumpe. Când își văzu oaspetele în oglindă, se ridică imediat și traversă camera ca să-l

îmbrățișeze cu afecțiune.

— Pe unde ai umblat, șarlatanule?
Nu te-am văzut de secole.

Chessie fusese o mare frumusețe în tinerețe. Părul ei blond avea acum nevoie de ajutor ca să-și păstreze culoarea și luase câteva kilograme bune, dar încă arăta bine.

Kilogramele în plus erau moi și plăcute pentru cine o îmbrățișa, iar Reggie îi dădu drumul nehotărât.

— La țară. Am venit în oraș câteva zile, apoi plec din nou.

Chessie se duse la bufet și scoase o sticlă din brandy-ul special pe care îl păstra pentru el, din care turnă în două pahare. După ce se așezară, îi povesti pe scurt despre Strickland.

— Deci o să devii respectabil.
Magistrat, nimic mai puțin! Privindu-și brandy-ul, femeia trasă absentă cu degetul o dungă pe marginea paharului. Presupun că n-o să ne mai vedem prea des. O să-mi pară rău

într-un fel, dar sunt ușurată din alt punct de vedere.

— Ah? Te bucuri că scapi de mine? întrebă Reggie amuzat.

— Știi că nu-i vorba de asta, spuse Chessie înclinându-și capul, de parcă se gândea dacă să spună sau nu mai multe. Am fost îngrijorată pentru tine, spuse ea încet. Te-ai schimbat în ultimii ani. De regulă te luai la hartă fiindcă îți plăcea, dar acum mi se pare că a devenit un obicei prost, care te nenorocește. Te porți ca un bărbat care e gata să moară a doua zi. Dacă nu-ți revii, mai devreme sau mai târziu chiar asta se va întâmpla.

— Crezi că nu sunt în stare să-mi port singur de grijă? întrebă el pe un ton voalat, care-i masca iritarea.

— Nu că nu ești în stare, ci că nu vrei să încerci, răspunse ea scurt. Mă pricep la bărbați mai bine ca oricine și știu când un om se îndreaptă spre pierzanie. Făcându-și curaj, continuă:

La naiba, Reggie, bei prea mult Dacă nu te oprești, o să mori curând, fie direct, fie fiindcă o să-ți rupi gâtul, fie fiindcă o să te iei la bătaie și n-o să fii suficient de rapid.

Reggie își tetmină brandy-ul și așeză cu zgomot paharul pe măsuța delicată.

— Sigur că beau prea mult Așa fac toți domnii din Anglia. De exemplu, un politician bun trebuie să fie în stare să termine cel puțin trei sticle de vin prost într-o noapte. Cinci sau șase e perfect.

— Da, și mulți mor din cauza asta. Dar nu e vorba numai de cât bei. E vorba despre felul în care te afectează, spuse ea privindu-l fix. Îți face mult rău.

Reggie simțea că începe să-și piardă cumpătul și ripostă:

— Crezi că nu rezist la băutura?

— Într-adevăr, erai în stare să bei mai mult ca oricine și să fii ca nou a

doua zi, recunoscu ea. Dar cred că în ultimii ani băutura te-a dezechilibrat. Îl privi sincer, do-rindu-și ca el să înțeleagă ceea ce îi spunea: După cum îți ziceam, am cunoscut mulți bărbați...

— Cel puțin câteva regimente.

Chessie se înroși, dar nu dădu înapoi.

— Ții minte când ne-am întâlnit prima dată?

— Sigur că da. Cine poate uita un grup de bețivi puși pe viol în grup?

Se întâmplase la Ranelagh, cu puțin timp ca bordelul să se închidă definitiv. Chessie era foarte tânără și neexperimentată în ale prostituției. Era îngrozită și striga după ajutor, iar el era singurul bărbat din zonă căruia i se păruse că se cuvenea să ajute o prostituată.

Pentru gestul său cavaleresc fusese răsplătit cu un nas rupt, dar scăpase mult mai ușor decât oricare dintre

bărbații care o atacaseră pe Chessie. Fusesse una dintre cele mai bune bătăi de care avusese parte. Câștigase fiindcă el era treaz, iar ei, nu.

Stingher, dădu deoparte acest ultim gând și adăugă războinic:

— Ce legătură are asta?

— Reggie, cred că în noaptea aceea mi-ai salvat viața și acum vreau să-ți întorc favoarea, spuse ea întinzându-și mâinile expresiv. Da, aproape toată lumea bea prea mult, dar uneori e mai mult decât un obicei prost... e o boală, o dependență, așa cum se întâmplă cu opiul. După ce se întâmplă asta, un bărbat nu-și mai poate controla comportamentul. Ajunge bețiv, iar băutura devine mai importantă decât orice altceva. Îi distruge sănătatea, îl termină psihic, îl înrăiește. În final, îl omoară.

— Ce imagine frumoasă, spuse el acid, stăpânindu-se cu greu. Totuși, te asigur că nu sunt dependent de nici

un fel de alcool. Mă pot opri oricând doresc.

— Ai încercat vreodată? întrebă ea cu gravitate. Se întinse sfidător după sticla de brandy și își turnă trei degete.

— Nu văd de ce aş face-o.

Chessie suspină. Nu se gândise că el va accepta cu ușurință faptul că era dependent de alcool. Nu cunoscuse vreun bărbat sau vreo femeie care să poată accepta acest lucru. Însă trebuia să încerce. După noaptea în care o salvase, trăise împreună cu Reggie mai mulți ani și relația dintre ei nu fusese numai profesională. O duruse felul în care el se schimbase în ultimii ani.

Întotdeauna fusese iute la mânie, dar în trecut norii dispăreau repede și bunătatea lui ieșea întotdeauna la iveală.

În ultima vreme părea deprimat sau supărat aproape tot timpul, era din ce

În ce mai caustic și mai răutăcios. Remarca referitoare la regimentele de bărbați pe care îi cunoscuse era un exemplu elocvent. Vechiul Reggie nu era niciodată rău cu prietenii săi. În fine, Chessie chiar cunoscuse destui bărbați suficient de bine încât să știe că n-avea sens să spună mai multe.

— Ai trecut pe aici doar pentru o muștrare sau și din alt motiv?

Reggie zâmbi ușor și scoase din buzunarul hainei o hârtie împăturită pe care i-o întinse. Chessie o deschise și îl privi întrebătoare.

— De ce-mi dai contractul în original?

Reggie se întinse pe canapea, sorbindu-și brandy-ul.

— E vremea ca afacerea să fie numai a ta. Tu te ocupi de cea mai mare parte a treburilor, iar restul e în seama lui Martin. Nu e corect ca eu să am o parte din profit.

Chessie studie contractul cu

afecțiune. În urmă cu opt ani, protectorul ei o părăsise și rămăsese pe drumuri. Nu mai era tânără și se săturase să fie întreținută, fiindcă nu se știa niciodată ce îi rezerva viitorul, așa că Reggie o găzduise pentru o perioadă.

Nu numai că o salvase din nou, ci îi sugerase să își deschidă propria afacere și îi împrumutase capitalul inițial. Înființase bordelul muncind din greu și tratându-și corect atât angajatele, cât și clienții, dar nu s-ar fi descurcat niciodată fără el.

Se ridică și se apropie de canapea pentru a-l săruta cu putere.

— Ești mare, Reg. Un sfert din afacerea asta valorează mult. Nu mulți ar renunța pe degeaba.

Bărbatul ridică din umeri neglijent.

— Nu mai am nevoie de bani și investiția inițială mi-am scos-o de mult.

— Ești sigur că nu pot face nimic ca

să... ca să-mi arăt aprecierea? Întrebă ea plimbându-și mâna expertă pe trupul lui zvelt

Ochii lui străluciră, însă dădu din cap, cu regret:

— Nu cred că i-ar plăcea lui Martin.

— Nu, cred că nu i-ar plăcea, aprobă ea, cu aceeași părere de rău.

Martin era fostul boxer care saluta oaspeții, păstra ordinea, supraveghea bucătăria și crama și, în general, ajuta la administrarea bordelului. Era un tip cumsecade, era partenerul ei din mai multe puncte de vedere, dar era destul de posesiv în ceea ce o privea pe femeia lui. Stârnirea unui foc vechi nu ar fi făcut altceva decât să provoace necazuri.

Când Reggie se ridică să plece, Chessie îl întrebă melancolică:

— O să mai treci pe aici din când în când ca să ne saluți? Chiar dacă ești respectabil?

Reggie râse, uitând supărarea

dinainte.

— Sigur că da. Majoritatea oaspeților tăi sunt respectabili, așa că o să mă încadrez bine. O sărută ușor și plecă.

Chessie suspină după ce se închise ușa. Îi mergea foarte bine cu Martin, dar nimeni nu era ca Reggie.

Când se trezi a doua zi, soarele ajunsese la asfințit și începea să coboare pe cer. Stătu nemișcat, știind că dacă se deplasa prea repede avea să i se facă rău. Era un supliciu chiar și lumina soarelui care îi străpungea pleoapele închise. Gândurile i se mișcau lent și dureros și încercă să-și dea seama ce se întâmplase în noaptea precedentă.

Se întâlnește cu Blakeford la White, apoi luase cina cu Julian, dar se despărțiseră devreme. Începu să se rostogolească pe o parte, dar renunță atunci când ochii păreau să-i

explodeze de durere. Apoi fusese la Chessie, ca să-i dea înapoi contractul. Își amintea mult prea bine de vizita aceea. Îi făcuse tot felul de observații stupide legate de băutură.

Și n-ai crezut-o?

Vocea interioară care îl avertizase de atâtea ori îi răsuna în minte. Gemu; nu voia să se mai gândească la asta. Ar fi trebuit să-l ia pe Mac cu el. O picătură din elixirul magic preparat de valetul său ar fi fost un dar ceresc.

Ațipi din nou, iar când se trezi a doua oară reuși să se miște, însă încet. Din fericire, în carafă era apă. Se stropi pe față și reuși să vadă mai bine.

Se întrebă cum ajunsese acasă în noaptea anterioară și începu să-și dea jos hainele boțite, când văzu o oală de noapte pe care n-o cunoștea, pe o masă de lângă ușă. Chiar și în starea deplorabilă în care se afla, avea

curiozitatea necesară pentru a o privi mai îndeaproape.

Descoperi cu uimire că vasul din porțelan era plin cu bancnote. Dumnezeuule, oare ce făcuse în noaptea aceea? Probabil ajunsese iar la jocuri. Ridică un teanc de bancnote și încercă să ghicească ce sumă era acolo, dar efortul era prea mare.

Mai târziu, când o gură de whisky irlandez și hainele curate îl ajutaseră să-și revină oarecum, numără banii din oala de noapte. Erau mai mult de o mie de lire.

Pufni nervos. I-ar fi dat pe toți numai ca să știe ce făcuse în noaptea aceea. Într-un fel, nu îl interesa prea mult să știe cu exactitate. Fără îndoială, fusese o noapte de jocuri și de băutură, la fel ca multe altele, dar nu putea ști cu siguranță decât dacă se întâlnea cu cineva care să fi asistat la evenimente.

Deși Reggie își asumase

Întotdeauna riscuri, o făcuse cunoscându-și șansele și simțindu-se stăpân pe situație. Să-și piardă memoria însemna să se piardă pe el însuși într-un mod foarte îngrijorător.

În timp ce îndesa bancnotele într-o geantă de piele ca să le ducă la bancă, Reggie își aminti ce îi spusese Chessie. Buzele i se strânseseră. Poate, doar poate, femeia avea dreptate. La Strickland băuse mai puțin și se simțise mai bine.

Acum, după ce petrecuse mai puțin de o zi în Londra, simțea că moartea ar fi fost o eliberare bine-venită, nu numai din cauza consecințelor fizice ale mahmurelii. În fine, a doua zi avea să plece de la Londra. Avea să se ducă la Leicestershire să vadă niște iepe, iar după aceea putea pleca acasă.

Gândul era atât de natural, încât nici măcar nu fu surprins de cât de repede Strickland devenise „acasă”.

capitolul 11

Trecuse o săptămână de când Davenport plecase de la Strickland. Alys trecuse de la ușurare la speranța precaută că el avea să se întoarcă în curând, deși situația dintre ei era destul de jenantă. Bărbatul era fără îndoială nemernic și reprezenta o complicație pentru viața ei ordonată, dar prezența lui era interesantă.

Munca din greu în birou, verifica registrele și se gândea, pentru a mia oară, că Marea Britanie ar fi trebuit să treacă la sistemul monetar zecimal, când reapăru Davenport. Auzi pe cineva bătând la ușă și își pofti oaspetele să intre fără să ridice privirea.

Proprietarul traversă încăperea tiptil și o salută când se afla la aproape un metru de ea:

— Bună ziua.

Alys aproape sări de pe scaun de surpriză, azvârlind capul în sus și scuturând involuntar pana deasupra foi de hârtie. Gata cu demnitate, se gândi, oftând în sinea ei. Măcar șocul înlocuia jena pe care altfel ar fi simțit-o cu siguranță.

Davenport era calm, la fel ca de obicei, însă ochii îi străluceau amuzați.

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el cu blândețe, sprijinindu-se de marginea biroului ei, dar m-ai poftit să intru. S-a întâmplat ceva notabil în absența mea?

Alys lăsă pana jos.

— Toată lumea de pe moșie a fost vaccinată împotriva variolei, după cum ai poruncit.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Te-ai mișcat repede. S-a opus cineva?

— Nu pentru multă vreme, spuse Alys satisfăcută. Era susținută de

autoritatea proprietarului, așa că nu i se opusese nimeni. O activitate atât de bine intenționată fusese o adevărată plăcere.

— Felicitări, ai făcut o treabă bună. Altceva?

— Am lucrat la propunerea de îmbunătățiri, spuse ea, ezitând.

— Și ce îmi recomanzi?

— Pentru început, cred că ar trebui să creștem efectivul de vite. Prețul cerealelor a scăzut de când s-a terminat războiul și nu cred că o să crească prea curând. O parte din suprafețele cultivate cu cereale pot fi folosite pentru mangold. Văzând nedumerirea de pe chipul lui Davenport, explică: Mangoldul este un soi de sfeclă, e o hrană excelentă pentru animale.

— Am auzit de planta asta, dar nu am aprofundat niciodată subiectul, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii. Haide, Lady Alys, lasă deoparte

proprietățile nutritive și încearcă să spui „mangold” fără să râzi.

Alys se văzu nevoită să zâmbească.

— Ai dreptate. E un nume absurd, nu-i așa?

— Chiar și unui poet îndrăgostit de natură i-ar fi greu să scrie un sonet decent despre un mangold, spuse el râzând. Poate că una dintre cele mai mari ciudățenii ale naturii e mangoldul mangosit.

Era prea mult, chiar și pentru o femeie de obicei serioasă. Alys izbucni în râs.

— Mă îndoiesc că Wordsworth s-ar fi descurcat mai bine, spuse ea, după ce își recapătă suflul.

Reggie o privea cu căldură și amuzament. Era remarcabil cât de multă intimitate putea aduce veselia împărtășită.

Alys își reveni brusc și scormoni prin teancurile de hârtii din fața ei. După ce scoase mai multe foi, i le

întinse proprietarului.

— Iată o listă cu noile echipamente care ne-ar putea fi de folos. Sunt trecute în ordinea utilității, cu prețuri estimate și observații privind avantajele.

Se uită pe coloana scrisă îngrijit.

— Le voi studia în amănunt mai târziu. Pare fezabil, dar n-o să putem lua totul dintr-odată. Altceva?

— Trebuie să construim mai multe case pentru muncitori. Cele vechi sunt un dezastru, sunt pline de umezeală și nu sunt locuibile. În plus, toate sunt aglomerate, spuse ea scoțând alte hârtii. Iată costurile estimate.

Răsfoi paginile până ajunse la ultima, iar buzele i se strânseseră într-un gest dezaprobat.

— E foarte scump și moșia nu obține nici un beneficiu financiar direct.

— Dar sunt multe beneficii

indirecte, spuse Alys aplecându-se cu sinceritate peste birou. Oamenii sănătoși și fericiți lucrează mai bine.

Reggie o privi ironic.

— Poate că e adevărat, dar e greu de demonstrat. Ai folosit un argument similar și ca să-ți sprijini școala.

— Da, argumentul acela a fost adevărat și atunci, e și acum. Alys se ridică, având senzația că dacă avea să urmeze o bătălie, ar fi fost mai bine să stea în picioare. Prețurile sunt extrem de rezonabile. Majoritatea lucrărilor vor fi făcute de muncitorii de la moșie în perioadele fără activitate, iar materialele sunt toate din zonă.

Se pregătea de o prezentare mai detaliată, dar Davenport ridică mâna.

— N-am spus că nu vom face și asta. Din nou, încetul cu încetul. Apoi, zâmbind pe jumătate, adăugă: Nu toate deciziile mele sunt ghidate de utilitatea practică. Să-ți arăt ce am

adus.

Alys îl urmă afară și traversară curtea, pentru a ajunge la grajduri. Acolo, în boxele goale, se aflau trei iepe noi.

— O să crești cai de vânătoare?
întrebă ea surprinsă.

— Te pricepi la cai.

Alys se apropie de iapa de lângă ea, o iapă maronie cu urechi clăpăuge, cu o crupă puternică și grumazul lat. Iapa o înghionti prietenește pe Alys în umăr.

— Desigur, exemplarele acestea nu sunt suficient de arătoase ca să fie afișate la Rotten Row³, dar se vor descurca foarte bine pe câmp.

— Chiar dacă iapa asta are urechi clăpăuge, știe foarte bine să sară garduri și rezistă toată ziua. Apoi, pe același ton, Davenport continuă:

3.- Zona din Londra în care nobilimea obișnuia să se plimbe pentru a-și etala caii de rasa (n.tr.)

Voiam să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat aici săptămâna trecută.

Alys îl privi repede, cu timiditate, iar în ochi i se citea toată jena pe care prevăzuse că i-o va provoca această întâlnire. Chipul bronzat, aproape frumos, al lui Davenport o privea gânditor.

— N-am cum să spun că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat, continuă el, dar îmi pare rău dacă te-am deranjat sau te-am făcut să te simți prost.

Alys se uită din nou la iapă și îi mângâie botul catifelat.

— Nici eu nu pot să spun că-mi pare rău, spuse ea stânjenită, dar nu trebuie să se mai întâmple din nou.

— De acord. Subiect închis?

— Subiect închis, repetă ea.

Fusese un episod nefericit, iar ea se purtase într-un mod care nu îi făcea cinste unei doamne demne, aflate la vârsta maturității.

Atunci de ce îi părea atât de rău că nu se va repeta?

A doua zi după întoarcerea la Strickland, Reggie merse în vizită la familia Stanton pentru cina care fusese amânată atunci când el plecase. Seara se dovedi a fi surprinzător de agreabilă. Mătușa Elizabeth, rotofeie și zâmbitoare, îl îmbrățișa aproape cu la fel de mult entuziasm cât manifestase cățelușa collie la întoarcerea lui de la Londra.

Erau prezenți și alți membri ai comunității locale, care îl salutată cu o acceptare amicală, așa cum se cuvenea pentru o persoană născută în zonă. Bărbații discutară chestiuni locale, considerându-l unul de-al lor. Din fericire, nu erau prezente femei necăsătorite, deși doamnele respectabile îl cântăriră din priviri pe nou-venit. Probabil se gândeau cu ce fete disponibile i-ar fi putut face

cunoștință.

Hotărât să bea mai puțin în general și nevrând să se facă de rușine în fața familiei Stanton, Reggie nu bău prea mult vin. Poate de asta se simțea atât de agitat când se întoarse la Strickland. Ajuns în bibliotecă, își turnă un pahar imens de whisky, bucurându-se de căldura familiară și liniștitoare care i se răspândește în corp. Dar băutura nu era de ajuns pentru a se relaxa.

Privi în jur, gândindu-se că încăperile aveau nevoie de reamenajare. La urma urmei, trecuseră treizeci-patruzeci de ani, nu era o surpriză că totul era așa de neîngrijit. Probabil cu un tapet nou și alte draperii, casa nu ar mai fi semănat cu un mormânt...

Exasperat, dădu whisky-ul pe gât și se hotărî să iasă. Cățelușă, încă nebotezată și fără stăpân, dar mereu dornică de o plimbare, se foia în jurul

lui. Începuse să se obișnuiască cu animalul cel caraghios, deși acesta părea să aibă o pasiune pentru a răsturna oamenii la pământ.

Noaptea era caldă și răcoroasă și mirosea a început de vară. Reggie își aprinse o țigară și se îndreptă spre lac, simțindu-se mai împăcat cu lumea. Pământul era ca o amantă seducătoare, care îl invita să se desfete cu farmecele ei. Totuși, deși acompaniat de foșnetul tufișurilor populate de tot felul de vietăți și de țipătul sfâșietor al unei bufnițe, se simțea foarte singur. Nu era singurătatea frenetică de la Londra, ci mai degrabă un soi de melancolie, o conștientizare a anilor iroșiți și a șanselor nevalorificate.

Fără să se gândească, trecuse de lac și se apropiase de Rose Hall. Silueta neuniformă a casei administratorului căpăta o anumită eleganță în lumina calmă a lunii aflate

la primul pătrar. Nu se vedeau lumini, fiindcă era târziu, era trecut de miezul nopții.

Se rezemă de un ulm înalt care străjuia terenul, întrebându-se dacă Alys Weston se simțea vreodată singură. Avea familia adoptată, iar toți cei de pe moșie o respectau și aveau nevoie de ea. Era destul? Părea o femeie autosuficientă, deci probabil că era.

Trase din nou din țigară. Vârful se aprinse pentru o clipă, apoi începu să ardă mocnit. Dinspre cealaltă parte a casei se auzi un zgomot vag. Apoi i se păru că văzu o siluetă întunecată îndepărtându-se de Rose Hall.

Reggie se încruntă și se uită mai atent. Poate că vreunul dintre băieți se furișa în vreo escapadă nepermisă. Nu ar fi fost nimic rău în cazul băieților, dar situația se schimba dacă era vorba despre Merry. Sau poate că era un servitor, poate era vreun

musafir sau poate că, la urma urmei, nu era nimic.

Aruncă mukul de țigară și îl strivi cu tocul pantofului, apoi ocoli în liniște clădirea, ca să afle mai multe.

Cățelușa îl urmă, dar fără să se străduiască să facă liniște.

Orice ar fi văzut Reggie, dispăruse atunci când el ajunsese în partea cealaltă a terenului.

— Ei bine, câine, te pricepi la urmărit? spuse el încet. Animalul nu băgă în seamă urmele și se întoarse imediat spre casă, ridicându-și capul de clovn. Ciuli urechile, iar coada îi rămase nemișcată.

— Adu-mi aminte să nu te ofer patrulei locale, spuse Reggie cu răceală.

Cățelușa urlă adânc, din gât și începu să se îndrepte în față.

— La naiba, liniștește-te, șopti Reggie. O să trezești pe toată lumea.

O prinse de zgardă, dar tot se agita

înspre clădire. Mai rău, începu să latre, nervos.

Reggie înjură cu voce joasă și începu s-o tragă, ca să se îndepărteze. Apoi depistă un miros pe care nasul sensibil al cățelușei îl recunoscuse deja drept diferit și rău. În noaptea liniștită se simțea miros de fum, nu parfumul vegetal al țigării lui, ci un miros ascuțit, acru.

Încordându-se brusc, Reggie examina casa. Prin ferestrele de la parter se vedea o lumină slabă. Apoi văzu o limbă de foc, urmată, cu o viteză îngrozitoare, de o mulțime de flăcări avide. Rose Hall ardea.

Înjurând, dădu drumul cățelușei și alergă spre ușa din față.

Bântuită de amintirea atingerilor și dorințelor vagi, lui Alys îi fu greu să adoarmă. Când reuși, fu cuprinsă de bine cunoscutul coșmar al respingerii. De ce naiba te însori cu o lungană

care o să te calce în picioare? Pentru bani, de ce altceva?

Fugea din nou, disperată, către distrugere și dezonoare, dar de data asta lucrurile luau o turnură diferită. Pentru prima dată visă că tatăl ei trimisese oameni să o caute. Vânători călare care strigau puternic, dulăi care lătrau prelung și îi adulmecau urmele, în timp ce ea căuta îngrozită un loc în care să se ascundă.

Încet, reuși să se elibereze din profunzimea somnului și își dădu seama că lătratul era real, dar era al unui singur câine, nu al unei haite de coșmar. Un bărbat striga și bătea la ușă. Pentru o clipă, nu înțelese nimic.

Apoi simți miros de fum. Se trezi brusc, înjură în gând și se dădu jos din pat.

Simți podeaua caldă, periculos de caldă, sub picioarele goale. Își luă halatul pe ea în timp ce ieșea pe ușă și o luă la goană pe hol, strigând:

— Merry, Peter, William, sus!

Trânti la perete ușa camerei lui Meredith și o văzu pe fată ridicându-se adormită.

— Repede, casa ia foc! spuse Alys agitată. Trebuie să ieșim imediat.

Merry tresări, apoi sări repede din pat, își luă halatul și papucii și o urmă pe hol. În această zonă a casei încă nu se simțea căldura, dar fumul se răspândea pe tavan și cobora din ce în ce mai jos în nori groși, înecăcioși.

Băieții ieșeau din camerele lor. William se freca la ochi adormit, dar Peter era complet treaz și conștient de pericol.

— Peter, Merry, ieșiți afară și luați-l pe William cu voi, porunci Alys. Eu mă duc după servitori.

Peter deschise gura ca să protesteze, iar ea îl întrerupse scurt:

— Haide!

Băiatul dădu din cap și-și luă de mână fratele mai mic. Alys așteptă

până ce îi văzu coborând pe scara principală, apoi se îndreptă spre mansardă, fericită că treptele înguste se aflau în capătul casei opus zonei din care venea focul.

Strigă în timp ce urca scările în fugă. Atunci când ajunse sus, o găsi pe bucătăreasă, doamna Haver, ieșind din camera ei, cu un șal negru înfășurat în jurul umerilor durdulii.

— Scările sunt sigure, coborâți repede și ieșiți afară, urlă Alys.

Fumul o urmase și tuși atunci când deschise gura ca să vorbească.

Doamna Haver făcu ochii mari din cauza șocului. Apoi țâșni înapoi în cameră. Alys se duse după ea, înjurând.

— Pentru Dumnezeu, orice ați avea acolo nu merită să riscați!

— E ușor de spus, spuse doamna Haver cu voce tremurândă, ridicând un capăt al saltelei și scoțând de acolo ceea ce dorise să salveze.

Alys o apucă pe bucătăreasă de braț și o împinse afară pe ușă, înspre scări.

— Mișcați-vă, la naiba!

Nu așteptă să vadă dacă femeia o ascultă și se grăbi pe culoarul îngust și întunecat. Cealaltă servitoare era Janie Herald, camerista cea tânără. Dormitorul ei era în partea opusă a mansardei, iar în întuneric Alys nu nimeri ușa la început. Intră din greșeală în două debarale înainte să găsească dormitorul.

Camera micuță, cu tavanul înclinat, mirosea vag a parfumul ieftin pe care-l folosea Janie, dar nimeni nu răspunse strigătelor lui Alys. Își făcu loc prin cameră, împiedicându-se înainte să aterizeze pe patul îngust.

Patul era gol, iar așternutul era neatins. Cu respirația întretăiată, mintea lui Alys calcula repede. Janie ieșea cu un băiat din sat. Poate se furișase afară ca să se întâlnească cu

el?

Rugându-se ca lucrurile să stea așa, Alys se ridică și ieși afară din cameră, străbătând repede holul mansardei. Fumul de pe trepte era des, dar la etaj era mult mai rău. Flăcările cumplite devorau camera ce odată fusese dormitorul ei.

Îi veni o idee și scoase o batistă din buzunarul halatului, apoi se abătu repede în camera lui Peter ca să o umezească în carafa lui cu apă. Își acoperi nasul și gura cu cârpa umedă și se aplecă, alergând spre infern, spre treptele care aveau să o ajute să iasă afară.

Scara ce ducea la parter încă era în stare bună, dar partea stângă se zgudui în timp ce ea cobora. Auzi un zgomot groaznic, apoi o izbitură asurzitoare atunci când cedă podeaua etajelor superioare. O lovi un val de căldură înfiorătoare, iar treptele i se cutremurară sub tălpi.

Când ajunse la parter, se trezi în mijlocul unui nor de scânteii, care îi arse halatul și îi înțepă pielea dezvelită. Fumul înecăcios era atât de des încât nu putea vedea aproape nimic, în pofida luminii foarte puternice.

Se îndreptă spre partea din față a casei, când auzi vaietul îngrozit al unui animal. Attila veni în zbor către ea, cu coada pârliță. Prinse în brațe motanul care se agita cu ghearele scoase, apoi o luă către ușa din față.

Acolo se opri înspăimântată. Holul principal din fața ei era blocat complet de fum și de flăcări. Alergă înapoi spre unde venise, dar focul cuprinsese și scările. Teama îi explodă într-un strigăt de teroare. Era captivă în infern.

Simți că o cuprinde amețeala, fiindcă flăcările sălbatice consumau aerul. Nu mai avea unde să fugă și se ghemui pe podea, leșinată pe

jumătate. Plămâni sufocați încercau în zadar să respire. Căldura era insuportabilă și nu mai rămăsese aer absolut deloc. Brațele i se strânseseră în jurul corpului tremurând al motanului.

Își pierdu cunoștința, iar ultimul gând, cu un umor amar, fu acela că nu îl sedusese pe Reginald Davenport. Dacă tot avea să ardă în iad, era păcat că nu avea nici un păcat cu adevărat plăcut pentru care să sufere.

Când Reggie văzu că strigătele și bătăile în ușa de la Rose Hall nu stârneau nici o reacție, își scoase haina și și-o înfășură pe un braț. Sparse fereastra de lângă ușă și desfăcu zăvoarele, apoi se năpusti în salon. După zgomot și după fumul des, focul se răspândea repede.

Intră în holul principal și îi găsi pe cei trei copii alergând spre el.

— Merry, unde e Lady Alys? strigă

Reggie.

Peter îl împinse pe fratele cel mic pe ușa din față, iar Meredith se opri, cu părul vâlvoi.

— S-a dus în mansardă să-i scoale pe servitori.

— Ieși cu frații tăi și stai acolo. Fata dădu din cap și se îndepărtă.

Reggie fusese prins odată într-o cârciumă care luase foc. Doar persoanele care trecuseră prin așa ceva puteau înțelege cu ce viteză incredibilă se deplasa focul. Se rugă ca Allie și servitorii să îi vină în întâmpinare și o luă pe holul central, care ducea către scări. Urcase doar câteva trepte atunci când din fum apăru o femeie care dădu peste el. Femeia era grasă, între două vârste, mergea și respira greu.

Reggie o înconjură cu brațul și aproape că o duse până la ușa din față.

— Unde e Lady Alys? întrebă el

scurt în timp ce o ajuta să iasă.

— S-a... s-a dus după Janie. După ce tuși vreme îndelungată, femeia adăugă răgușită: Ar trebui să fie chiar în spatele meu.

Reggie se întoarse și văzu flăcările ieșind prin acoperiș într-un capăt al casei. Curtea era luminată puternic. Aflați la o distanță sigură, copiii Spenser priveau uluiți și îngroziți cum le era distrus căminul.

Văzu că dinspre casele chiriașilor se apropiau siluete întunecate. Câțiva oameni trăgeau după ei o tulumbă. Se îndoia că avea să fie de folos, dar măcar încercau să facă ceva.

Văzând tulumba, Peter se întoarse și fugi să ajute. Meredith rămase acolo, ținându-și de mână fratele mai mic.

Reggie se întoarse înapoi spre casă, înjurând. Allie ar fi trebuit să iasă cu servitoarea care lipsea. Doar dacă nu le împiedicase fumul. Năvăli din nou

în casă.

La câțiva metri în fața lui, holul central era cuprins de flăcări. Căldura incredibilă îl lovi ca o armă. Se opri nesigur, încercând să-și amintească planul casei. Avea cum să ocolească arșița?

Apoi auzi un țipăt sfâșietor de dincolo de perdeaua de foc. Allie. Stomacul i se întoarse pe dos când își dădu seama că, mai mult ca sigur, era prinsă în partea cealaltă.

Covorul oriental din salon. Se îndreptă instantaneu spre camera din dreapta, unde era pus la loc de cinste un covor persan gros, pe care stăteau doar câteva scaune ușoare. Trăgând cu putere de capătul cel mai apropiat, îl scoase afară. Covorul era suficient de mic ca să poată fi manevrat ușor de un bărbat. Îl împături în jumătate, apoi din nou în jumătate, după care se întoarse în holul central.

Se îndreptă către marginea perdelei

de foc și aruncă în față covorul, ținând cu mâna de ciucuri. Lâna grea izbi flăcările, creând temporar o zonă liberă. Cu ochii îndurerăți, fugi printre zidurile de foc, aplecat, ca să nu leșine din cauza lipsei aerului.

Dincolo de covor, lumina crâncenă, orbitoare îl ajută s-o vadă pe Allie căzută lângă perete. Rugându-se să fie încă în viață, parcurse distanța ce îl despărțea de ea și o ridică în brațe. Apoi, cu toată puterea dobândită într-o viață athletică, o transportă înapoi, pe covorul care era mistuit de flăcări. Pereții de foc se apropiau din ce în ce mai mult

Cu plămâni înecați de fum și epuizare, Reggie se îndreptă împleticindu-se spre ușa din față, care abia se mai vedea. În timp ce cobora treptele scunde, se gândi amețit că era absolut logic pentru Alys Weston să fie salvată ținând în brațe o pisică pârlită, care urla de mama focului.

O înconjura o răcoare binecuvântată. Poate că în iad era gheață, nu foc. Plămâni îi funcționau din nou și respirau aer fără fum.

Încet, Alys își dădu seama că era purtată în brațe. O pereche de picioare feline îi loviră stomacul. Probabil că Attila sărise din brațele ei.

Încercă să deschidă ochii care o înțepau. Cu puțin efort, îl văzu pe Reggie Davenport, care o lăsa jos. Rămase în genunchi lângă ea, susținând-o cu un braț puternic. Chipul lui mânjit de funingine se afla la câțiva centimetri de al ei, iar ochii albaștri erau palizi ca gheața.

— Ești bine? întrebă el cu voce joasă.

În spatele lor, flăcările trosneau, iar lemnul pocnea. Cămașa lui albă era brăzdată de pete negre. Ea dădu din cap, iar el continuă:

— Cealaltă servitoare e încă

înăuntru?

Alys înghiți și încercă să vorbească, dar încă avea vocea gătită.

— Nu cred, îngăimă ea, apoi începu să tușească.

Davenport o strânse mai aproape, în timp ce ea se chinuia să respire.

— Așa sper, spuse el grav. De acolo nu mai iese nimeni viu.

— Cred că Janie era plecată să-și vadă iubitul, reuși să rostească Alys. Am să-i rup gâtul când am s-o găsesc.

— Așa să faci. Mai era puțin și mureai.

— Știu, spuse Alys atingându-și fața cu o mână tremurândă. Coada groasă se despletise, iar şuvițele de păr îi atârnavă pe lângă obraji. Își dădu părul pe spate și ridică privirea, văzând chipurile îngrijorate ale copiilor.

Făcu eforturi să zâmbească și încercă să se ridice, dar Reggie o ținu ferm lângă el.

— Stai cuminte până îți revii. Nu

poți face nimic.

Alys privi către casa în care locuise patru ani și văzu cum acoperișul de țiglă se prăbușea înăuntru cu o putere de neînchipuit. Flăcările se înălțau spre cer, luminând siluetele bărbaților care pompau apă. Era un efort inutil.

Prietenul ei Jamie Palmer traversă curtea și se îndreptă spre ea preocupat.

— Sunteți în regulă, Lady Alys?

Alys îl atinse pe braț, știind că se simțea vinovat fiindcă nu fusese acolo să oprească focul înainte să se întindă peste tot. Dragul de el era atât de protector.

— Am fost și mai bine, Jamie, dar n-am pățit nimic.

Bărbatul dădu din cap și se întoarse la tulumbă. Lângă ea, William rosti cu jumătate de gură:

— Un... unde o să locuim?

Alys își deschise brațele, iar el alergă la pieptul ei, căutând

siguranță. Înainte ca ea să poată răspunde, interveni Davenport:

— O să veniți la conac. E destul loc acolo și pentru voi, și pentru servitorii voștri.

Alys nu se gândise atât de departe și îi era extrem de recunoscătoare angajatorului ei fiindcă se ocupase de problemă. Chiar dacă aveau doar hainele în care erau îmbrăcați, aveau să aibă un acoperiș deasupra capului.

Auzi o voce cunoscută și ridică privirea. Janie Herald alerga spre ea, speriată.

— O, domnișoară Weston, e groaznic! A ieșit toată lumea?

Reggie răspunse rece:

— Domnișoara Weston aproape că a murit fiindcă te căuta pe tine. Să îți minte asta atunci când te mai furișezi din casă data viitoare.

Mâhnită și vinovată, fata începu să plângă. Tânărul de lângă ea o înconjură cu brațele, iar ea își lăsă

capul pe umărul lui.

— Nu ar fi trebuit să fii atât de dur cu ea, îi spuse Alys lui Reggie.

Sprâncenele lui se ridicară ironic.

— N-am dreptate că în timpul în care ai căutat-o pe ea ai fi putut să ieși cu ușurință, în loc să te prăjești ca o găscă de Crăciun?

Alys suspină, prea epuizată ca să se certe.

— Ai dreptate.

Încă o înconjura cu brațul, iar senzația era prea plăcută ca să renunțe la ea.

Reggie se uită la copii.

— N-are sens să mai pierdem timpul. Peter, ia-o pe bătrână, e bucătăreasa, nu? Și ajut-o să intre în casă. Poate să vină și camerista dacă nu vrea să se ducă la ai ei sau la iubit. Domnișoară Spenser, ai grijă de William. Întorcându-se spre Alys, spuse: Poți să mergi singură?

Alys dădu din cap și se ridică în

picioare, dar aproape căzu când făcu un pas înainte. Cine știe din ce motiv, nu se putea ține pe picioare.

Reggie mormăi o înjurătură și o trase spre el.

— Dumnezeule, femeie, nici măcar nu ești încălțată. Fără să-i ceară voie, o ridică în brațe și se îndreptă spre conac. O purta cu ușurință, deși nu era o femeie mică. Atunci când o scosese din casa în flăcări, Alys nu fusese suficient de conștientă încât să aprecieze experiența, dar acum percepea foarte bine puterea și căldura brațelor lui. Sprijinindu-și capul de umărul lui, se pregăti să se bucure de drum, dar nu-și putu stăpâni un chicot.

— Dacă s-a întâmplat ceva amuzant, spune-mi și mie, sugeră Davenport.

— Doar mă gândeam că nu m-a mai luat nimeni pe sus niciodată, murmură Alys, prea obosită să se mai

cenzureze.

El râse.

— Probabil nu i-ai dat nici unui bărbat șansa să te ia vreodată.

Încă se străduia să înțeleagă dacă vorbele lui ascundeau vreun sens ascuns, când ajunseră la conac.

Menajera fusese trezită de agitația provocată de incendiu. Cu câteva cuvinte, Reggie porunci să se pregătească încăperile, să se încălzească lapte pentru William și să se toarne brandy pentru ceilalți.

Apoi o duse pe Alys sus, într-o cameră de oaspeți. Alys era obosită și aproape adormită, dar se chinui să se ridice după ce el o așeză pe patul cu baldachin.

— Copiii, spuse ea preocupată.

— Sunt bine, spuse el, împingând-o înapoi pe perne cu o mână fermă. Întinde-te.

Alys era obișnuită să fie responsabilă pentru orice și pentru o

clipă se împotrivi. Nu o mai băgase cineva în pat de când era mică. Totuși, în mod bizar, îi era ușor să aibă încredere că Reggie se va ocupa de tot, iar în stătea în care se afla îi era recunoscătoare pentru că îi mai lua din poveri.

Adormi aproape imediat, însă, cu ultimele fărâme de luciditate, îl simți ștergându-i funinginea de pe față. Era surprinzător de blând pentru un om atât de mare.

De data asta, când dormi, nu mai avu coșmaruri.

capitolul 12

Când deschise ochii și văzu baldachinul de brocart scaldat în lumină, Alys crezu pentru o clipă că era acasă, la Carleon. Apoi amintirile o readuseră în prezent. Carleon era pierdut pentru totdeauna. Acum era administratorul fermei Strickland,

rămăsese fără locuință și nu avea decât un jupon și un halat ars. Ah, mai avea și o pisică și o iapă.

După poziția soarelui, era târziu. Se ridică în pat și se întinse. Apoi se auzi o bătaie în ușă, urmată de capul blond al lui Merry.

— Bun, ești trează, spuse Merry intrând cu o tavă pe care se aflau o ceașcă cu cafea aburindă și o farfurie cu chifle proaspete. Domnul Davenport a spus că nu trebuie să te trezim, dar știam că n-o să te poți pune pe picioare așa cum trebuie fără cafea.

Alys acceptă cu recunoștință băutura fierbinte și se sprijini de speteaza patului.

— Când o să te hotărăști cu cine te măriți, o să-ți scriu o recomandare pentru norocosul pe care îl alegi. Știi întotdeauna de ce anume are nevoie o persoană.

Meredith râse și se așeză grațioasă

pe un scaun. Purta o rochie simplă de stambă care nu-i venea prea bine, dar nu părea afectată de dezastrul prin care trecuseră.

— Ce fac băieții? întrebă Alys.

— Sunt bine. Domnul Davenport le-a găsit haine prin sat, apoi i-a trimis la școală. În după-amiaza asta vine o croitoreasă să ne ia măsurile, ca să avem haine ca lumea.

Pe Alys o enervă comportamentul lui omnipotent, dar trebuia să admită că era eficient.

Merry se servi cu o chiflă proaspătă și își întinse marmeladă.

— A spus că-i pare rău că nu a găsit haine de femei pe mărimea ta, dar ți-a găsit niște îmbrăcăminte bărbătească. Ar trebui să-ți vină bine, spuse fata arătându-i hainele de pe scaun. A spus că ar vrea să discute cu tine în bibliotecă, atunci când poți.

Alys avu senzația că Davenport o impresionase puternic pe Meredith.

Toate replicile ei păreau să se învârtă în jurul cuvintelor și dorințelor lui.

Peste o clipă, scăpă de altă îngrijorare. Merry lăsase ușa întredeschisă, iar Attila se furișă înăuntru. Demnitatea lui trufașă era intactă, deși avea coada mult mai puțin stufoasă ca de obicei.

— Mă bucur că Attila e bine, exclamă Alys atunci când motanul sări pe pat, apoi adulmecă chifla din mâna ei dreaptă.

— Nu se sperie Attila de un incendiu, spuse Merry amuzată. Azi de dimineață a apărut la ușa bucătăriei și a cerut de mâncare ca și cum n-ar fi avut nici o grijă. Era un pic pârlit, dar l-am aranjat cu foarfeca și nu pare să fi pățit nimic.

— Evident. Nu i-a luat mult să afle unde e mâncarea, spuse Alys punând deoparte chifla și ceașca pentru a mângâia pisica ce i se ghemuise în poală, torcând.

În timp ce îl scărpină pe gât, Alys observă că aproape rămăsese fără mustățile lungi.

— Bietul de el a rămas fără mustăți, spuse ea. Mustățile care-i mai rămăseseră erau răsucite ca un tirbușon. Atinse ușor una dintre ele, iar mustața se desprinse, fiindcă fusese subțiată de căldură. Va trebui să aibă grijă să nu se bage prin locuri înguste până nu-i cresc la loc.

— Attila a scăpat ușor, spuse Meredith. Dacă nu-l țineai în brațe când te-a scos domnul Davenport, ne-ar privi acum din raiul pisicilor.

— Și eu am scăpat ușor, spuse Alys pătimașă. Am crezut că îmi sunase ceasul.

Chipul lui Merry se încruntă brusc.

— Toți am crezut, spuse ea, neputându-și stăpâni tremurul din voce. Eram siguri că nu mai ești. Și domnul Davenport, la fel, când s-a întors în casă...

Tremură, iar strălucirea i se estompă. Pierduse deja prea multe persoane dragi în scurta ei viață.

— E nevoie de mai mult decât de un incendiu ca să scăpați de mine, spuse Alys, dându-l pe Attila într-o parte ca să se poată da jos din pat. Când tălpile îi atinseră podeaua, spuse involuntar: Au!

— Ce s-a întâmplat?

Alys se aplecă și își examina picioarele mânjite de funingine.

— N-am fost prea atentă azi-noapte, dar m-am lovit la degete de câteva ori și podeaua era foarte fierbinte. Să nu te sperii așa, spuse ea repede și să nu îndrăznești să mă cocoloșești ca pe o rudă bătrână.

— Da, doamnă, spuse Merry cu blândețe. Alys își analiză degetele.

— Nu s-a întâmplat nimic, dar așa avea mare nevoie de o baie.

— Apa ar trebui să ajungă în orice moment, spuse Meredith.

Chiar atunci se auzi o bătaie în ușă și intrară două cameriste cu găleți cu apă fierbinte.

— O să-ți scriu două recomandări, în loc de una, promise Alys.

După ce rămase singură în cada de baie, se relaxa, lăsând apa fierbinte să îndepărteze mizeria și durerea. Încheie spălându-și părul des, ca să nu mai miroasă a fum, apoi se ridică cu părere de rău, nesimțindu-se complet pregătită pentru lumea inevitabilă care o aștepta dincolo de ușa dormitorului.

Își șterse părul cu prosopul, după care și-l pieptănă și și-l împleți în cocul obișnuit. Apoi se îmbracă. Davenport îi alesese bine hainele. Fără îndoială, se pricepea la mărimile unei femei, se gândi ea, ironică. Pantalonii îi erau cam strânși pe umeri și prea largi în talie, iar cizmele și șosetele îi erau cam mari, dar asta nu era o problemă.

Își reaminti că cerșetorii nu aveau dreptul să emită pretenții și coborî. Davenport lucra în bibliotecă. Se ridică atunci când ea intră.

— Se pare că ți-ai revenit.

— Mi-am revenit spuse ea, așezându-se. Eu și Attila îți suntem extrem de recunoscători.

— Poate tu, dar Attila n-are de ce. Te asigur că salvarea neisprăvitului de motan a fost complet accidentală, zâmbi el, așezându-se.

Cățelușa collie se ridică de la picioarele lui Davenport. Alys îi ciufuli ceafa blănoasă.

— Că veni vorba de animale neisprăvite, văd că tot nu i-ai găsit stăpân.

— Aseară a demonstrat că nu e complet neisprăvită, așa că și-a câștigat dreptul să rămână. Văzând privirea întrebătoare a lui Alys, explică: Aseară ne plimbam, iar cățelușa a simțit miros de fum și a

insistat să se apropie. Dacă n-ar fi făcut-o, poate că n-ajungeam la timp.

Alys se uită în ochii limpezi ai câinelui.

— Mulțumesc, Câine. Apoi ridică privirea cu un zâmbet. Dacă vrei s-o păstrezi, trebuie să-i dai un nume.

— Adică nu pot să-i spun pur și simplu Câine?

— Poți să-i spui așa, răspunse ea îndoită, dar pentru respectul ei de sine ar fi mai bine să-i dai un nume.

Ochii lui Reggie licăriră.

— Pe lângă toate competențele pe care le ai, te pricepi și la respectul de sine al câinilor?

— Nu, dar am păreri despre orice, spuse ea serioasă.

Reggie râse.

— Foarte bine. Dacă-i trebuie un nume, ce părere ai despre Nemesis?

— Cred că e potrivit, se pare că ea e soarta ta, surâse Alys. Sper că ești bine, continuă ea redevenind

serioasă. Ai trecut prin fum și foc aseară. Ai fi putut să mori.

Bărbatul păru oarecum jenat.

— Nu mă considera un erou, Allie. A fost în interesul meu să te salvez. Cu un administrator mai puțin eficient, ar fi trebuit să muncesc și eu.

Alys pufni, neîncrezătoare.

— O să faci cât de multe sau cât de puține lucruri vrei, și cu mine, și fără mine. Cum ai reușit să mă găsești în iadul acela? întrebă ea curioasă.

Reggie ridică din umeri.

— Te-am auzit strigând și știam că nu poți fi prea departe, așa că am luat covorul din salon și l-am aruncat peste flăcări. Le-a oprit pentru puțin timp.

Alys se gândi la clipa în care își dăduse seama că era prinsă înăuntru și se cutremură.

— Ai reacționat repede.

Urmă o clipă de tăcere. Hotărându-se că era vremea să discute despre

viitor, spuse:

— Apreciez și că ne-ai lăsat să stăm aici azi-noapte. Mă tem că pentru planurile pe termen lung o să avem nevoie de o zi sau două, dar putem să ne mutăm la hanul Femeia Tăcută în după-amiaza asta, ca să nu ne ai pe cap.

— Prostii. Aici e suficient loc. Degetele lungi și grațioase ale lui Reginald se jucară pentru o clipă cu un coupe-papier. De fapt, cea mai simplă soluție e să rămâneți toți aici.

Alys îl privi uimită. Pentru o clipă crezu că simte o tentă de neîncredere în sugestia lui. Renunță la acel gând: neîncrederea nu îi era caracteristică lui Reggie Davenport.

— Nu fi absurd. Ar fi cu totul nepotrivit.

— Potrivit contractului, trebuie să îți asigur locuință. Rose Hall nu mai este, așa că nu există o casă potrivită pe teritoriul moșiei, explică el. Toate

casele chiriașilor sunt ocupate, iar menajera mea spune că în zonă nu sunt case de închiriat.

Alys își mușcă buzele, știind că avea dreptate. Ca administrator, trebuia să fie disponibilă, deci să locuiască în apropiere. În plus, școala băieților și prietenii copiilor se aflau în zonă. Ar fi fost foarte comod să rămână la conac. Era însă stingherită de faptul că îi surâdea ideea să locuiască sub același acoperiș cu angajatorul ei. În mod absurd, îi plăcea să fie în preajma lui, îi plăcea să discute cu el.

Ar fi vrut să-l sărute din nou.

Abandonă și acest gând și analiză situația lui Meredith. Un tutore responsabil ar fi lăsat o fată inocentă să locuiască sub același acoperiș cu un desfrânat?

Cu proverbiala lui intuiție, Davenport spuse:

— Dacă îți faci griji că nu se cuvine,

presupun că faptul că aici locuiește întreaga familie ar spulbera orice posibilitate de speculații.

Iar o fată bătrână de treizeci de ani, cu păreri extremiste, era însoțitoarea perfectă, risipind orice posibilitate de speculații. Nici un desfrânat nu putea fi interesat de ea. Cel puțin nu dacă era treaz.

— O să mă gândesc la propunerea ta și voi discuta cu copiii, spuse Alys.

— Presupun că încă o noapte aici n-o să te compromită, nu?

— Presupun că nu, admise ea sec.

Bărbatul păru amuzat de nehotărârea ei, dar nu spuse decât:

— Ești pregătită să vezi ce-a mai rămas din Rose Hall?

Trebuia să facă și asta, mai devreme sau mai târziu.

Alys dădu din cap, ieșiră împreună și se îndreptară către fosta ei casă.

Nu rămăseseră decât pereții de piatră și clădirea părea mult mai

mică. Rose Hall era o epavă cu ferestre pustii. Nimic nu putea fi salvat, fiindcă distrugerea era aproape totală. Acoperișul și podelele se prăbușiseră până în pivniță, iar din grinzile sfărâmate încă ieșea fum. Câteva flori înflorite, acolo unde nu se călcase pe straturi în noaptea precedentă, făceau notă discordantă.

Alys înconjură casa, făcându-și loc printre bucățile înnegrite de lemn și țiglă spartă. Se cutremură gândindu-se cât de aproape fusese să ardă și ea acolo. Bănuia că, pentru tot restul vieții, avea să retrăiască în vise panica pe care o simțise când o hăituiseră flăcările. Poate, dacă avea noroc, avea să scape de celălalt coșmar. Vocea lui Davenport o trezi din gândurile întunecate.

— Ce obiecte personale ai pierdut?

— Nimic deosebit. Cărți, haine, amintiri. Tot felul de lucruri care definesc o viață, spuse Alys ridicând

din umeri. Nu țineam nimic valoros în casă. Economiiile mele și cele mai bune bijuterii pe care le-a moștenit Meredith de la mama ei se află la banca din Shaftesbury. Singura pierdere reală pentru mine... Se opri, iar Reginald o îndemnă să continue:

— Singura pierdere reală a fost...?

Simți un nod în gât.

— Aveam un medalion cu poza mamei mele.

— Îmi pare rău, spuse el blând.

Compasiunea lui îi aduse lacrimi în ochi. Poate că din acest motiv bărbatul, intuitiv ca întotdeauna, schimbă subiectul.

— Ai idee ce anume a provocat focul?

Întrebarea practică o făcu pe Alys să-și revină în fire.

— Ca să fiu sinceră, nu mă gândisem la asta. Pe vremea asta, șemineurile nu erau aprinse. Singura sursă de foc ar fi fost cărbunii din

bucătărie, o lampă sau o lumânare, dacă era cineva treaz.

— Mă îndoiesc că ar fi fost o lampă. Când am trecut pe-aici, nu am văzut nici o lumină. Chiar m-am gândit că toată lumea dormea de mult. Cât despre bucătărie, era în partea aceea a casei, nu-i așa? indică el.

Alys dădu din cap, iar el începu să examineze ruinele, încruntându-se.

— Incendiul a început în partea din vest a casei, probabil în pivniță. Eu am sosit când flăcările ajunseseră la parter și deveniseră vizibile.

Alys se încruntă și ea.

— Știu că uneori incendiile se declanșează spontan, în grămezi de cârpe sau de gunoi, dar pivnița noastră era ordonată și destul de umedă. Nu pot să-mi închipui ce anume ar fi provocat focul.

Reggie lovi absent o bucată înnegrită de lemn cu vârful cizmei lustruite.

— Ai vreun dușman periculos?

— Dumnezeuule! Chiar crezi că ne-a dat cineva foc? Alys se holbă la Reggie, întrebându-se dacă nu cumva exagera.

— Nu știu ce să cred, dar un incendiu trebuie să pornească de undeva și nu pare să fi fost un accident, spuse el studiind resturile fumegânde. Când am trecut pe aici azi-noapte mi s-a părut că am văzut pe cineva furișându-se din casă. Ar fi putut fi camerista cu călcâiele aprinse, dar când s-a întors purta o rochie de culoare deschisă. Persoana pe care am văzut-o eu avea haine negre. Asta dacă într-adevăr am văzut pe cineva.

— Ce nebun ar da foc unei case pline cu oameni care dorm? întrebă Alys consternată.

— O persoană obsedată de foc. Există astfel de nebuni. Se întoarse spre ea, cu o expresie gravă. Dar

trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca incendiul să fi fost provocat intenționat, pentru a face rău cuiva din casă. Domnișoara Spenser are vreun pretendent nemulțumit care i-ar putea da foc de supărare?

Alys se gândi bine înainte să răspundă.

— Nu. Are o grămadă de admiratori, dar întotdeauna s-a purtat fermecător cu ei. Nu cred să fie vreunul suficient de instabil sau de disperat încât să facă așa ceva.

— A fost cineva supărat din cauza vaccinărilor împotriva variolei, care ar vrea să se răzbune? Persoana mea ar fi fost ținta logică, dar tu mi-ai pus în aplicare ordinele.

— Au fost oameni care au bombănit, dar nimeni în mod deosebit.

— Sper să ai dreptate. Nu mi-ar plăcea să știu că acțiunile mele te-au

pus în pericol. Privirea lui îngrijorată o întâlnește pe a ei. Poate că sunt doar prea suspicios, dar, în orice caz, ai grijă. Și vorbește cu copiii despre asta.

— Voi vorbi, spuse ea, serioasă. Voi vorbi.

Alys discută cu copiii în după-amiaza aceea, la ceai. Deși fiecare pierduse obiecte personale la care ținea mult, erau recunoscători că nimeni nu murise și nu fusese rănit. Alys le spuse că era posibil ca incendiul să fi fost provocat, dar se hotărî să nu le sugereze că ținta era cineva din casă. Probabil că teoria bizară a lui Davenport se datora propriului trecut zbuciumat. Într-un loc atât de pașnic ca Dorset nu aveau cum să existe oameni care să dea foc pentru a ucide pe cineva.

Spera, oarecum, ca protejații ei să respingă ideea de a locui la conac,

însă ei o primiră cu entuziasm.

— Dumnezeule, pe domnul Davenport nu l-ar deranja să locuim aici? E un tip formidabil, aprobă Peter pe dată și apoi tăcu, probabil gândindu-se când era cel mai bun moment să-l roage pe domnul Davenport să-l învețe să conducă șareta.

Lui William îi plăcea ideea să se afle atât de aproape de grajduri, iar pe chipul frumos al lui Meredith apăru o expresie intrigată.

— Am locui practic aici, nu am fi doar oaspeți? După ce Alys dădu din cap, Merry spuse visătoare: Casa e mult mai bună pentru primiri decât Rose Hall, nu crezi?

— Da, iar domnul Davenport a insistat să ne simțim ca acasă. A fost foarte generos.

Încercase și să le plătească toate hainele noi. Urmase o ceartă aprinsă, care se încheiase doar când Alys

fusese de acord ca el să suporte jumătate din costuri.

— Nu înțelege la ce se înhamă, continuă ea. Dacă îl supărați pe bietul om, va trebui să ne facem alte planuri. Dar vom încerca, fiindcă tuturor vă surâde ideea.

Decizia ei fu salutată cu strigăte de bucurie. Desigur, plăcerea pe care o simțea Alys însăși se datora fericirii protejaților ei.

După ce băieții plecară, Alys avu o conversație privată cu Meredith. Cu privirea jucăușă, Merry o asigură că nu avea de gând să cedeze farmecelor mature ale lui Davenport. Se comportase într-un mod extrem de respectabil, aproape ca un unchi. Nefiind însă convinsă de respectabilitatea angajatorului ei, Alys se văzu nevoită să aibă încredere în judecata lui Meredith.

Singurele obiecții reale veniră din partea lui Junius Harper. Sosi spre

sfârșitul după-amiezii, fierbând de solitudine și indignare. Alys îl primi în salonaș, recunoscătoare că Davenport nu era acasă.

Junius îi strânse mâna cu fervoare.

— Am petrecut noaptea trecută la episcopul din Salisbury și tocmai m-am întors. Îți poți închipui cât de tulburat am fost când am aflat vestea cea îngrozitoare! Dulcea și fragila domnișoară Spenser... un asemenea pericol trebuie să fi fost un supliciu pentru nervii ei delicați.

Merry avea, cu siguranță, motive să fie agitată, dar Alys fusese cel mai aproape să se ardă ca o friptură de duminică. Însă toată lumea știa că nu era nimic delicat la Alys cea mare și poruncitoare. Își desprinse mâna.

— Cu siguranță a fost o experiență înspăimântătoare, dar măcar nimeni nu a fost rănit.

Se așeză, iar expresia vicarului deveni sumbră.

— Oricât de alarmantă ar fi fost vestea legată de incendiu, nici nu se compară cu neliniștea pe care am simțit-o când am aflat că ați petrecut noaptea în această... în această casă a infamiei!

— Casă a infamiei? Cam exagerezi, Junius, spuse Alys, amuzată de prioritățile lui. Oare ar fi fost mai bine să ardem de vii, în locul unui „destin mai rău ca moartea“?

Ignorându-i digresiunea, el continuă:

— Îndrăznesc să îți spun că am fost șocat. Mai mult decât șocat. Îngrozit.

Dorindu-și ca el să nu fi îndrăznit, Alys spuse cu asprime:

— E foarte curajos din partea ta să-ți riști sufletul nemuritor venind aici.

Fără să-și dea seama de sarcasmul ei, Junius spuse:

— Sper că știu ce îndatoriri am. Dar trebuie să insist să pleci imediat de aici cu copiii. Mă miră faptul că nu te-

ai gândit să vii la vicariat noaptea trecută. Deși nu eram acolo să vă primesc, menajera mea v-ar fi întâmpinat pe toți, iar domnișoara Spenser nu ar fi fost expusă poftelor aceluia desfrânat.

Generozitatea vicarului nu era suficientă ca să compenseze iritarea pe care o simți Alys din cauza vorbelor lui poruncitoare.

— Fiindcă nu eram în măsură să mă gândesc la o altă reședință, oferta domnului Davenport a fost foarte bine-venită. Și trebuie să îți reamintesc că nu ai dreptul să mă împingi să fac ceva.

— Am anumite drepturi în calitate de consilier spiritual, dacă nu ca prieten, spuse Junius rigid.

Simțindu-se rușinată, Alys spuse, pe un ton mai conciliant:

— Știu că nu îl agreezi pe domnul Davenport, dar te asigur că s-a purtat cum nu se poate mai corect. A dat

dovadă de mult curaj și de prezență de spirit noaptea trecută. Ți s-a spus că mi-a salvat viața, punându-și-o pe a sa în pericol?

Vicarul făcu un gest din mână, ca și cum asta nu conta.

— Curajul fizic nu înseamnă nimic pentru astfel de oameni. Mă îngrijorează moralitatea sau, mai degrabă, imoralitatea lui. N-o să am liniște până ce tu și copiii nu plecați de aici.

— Atunci trebuie să te resemnezi cu neliniștea, spuse ea, cu ochii strălucind de exasperare. Domnul Davenport ne-a invitat să locuim aici, iar noi am acceptat.

Pe chipul vicarului se citi groaza.

— Nu vorbești serios! E destul de rău că ați rămas aici o noapte după un dezastru, dar să locuiți aici? E complet inacceptabil. Reputația domnișoarei Spenser va fi distrusă pentru totdeauna.

— Și eu, și frații ei vom avea grijă de ea, spuse Alys, folosind argumentele lui Davenport. În plus, trebuie să locuim undeva și în zonă nu există case disponibile.

— Ați putea locui la vicariat.

Alys oftă. Junius nu era prost, dar putea fi groaznic de încăpățânat.

— Dacă te îngrijorează cuviința, nu ar fi mai bine la vicariat, fiindcă nici tu nu ești un bărbat căsătorit.

— Dar diferențele dintre un om al lui Dumnezeu și un libertin sunt evidente! spuse Junius înfierbântat.

— Sigur că există diferențe. Pe de o parte, la Strickland e mult mai mult loc, făcu Alys, încercând să-și stăpânească dorința de a-i tăia complet macaroana lui Junius. Oferta ta e mărinimoasă, dar chiar ar fi nepotrivit să ne mutăm cu tine. Domnul Davenport are obligația să-i ofere administratorului locuință, iar acesta este cel puțin un motiv legitim

să rămânem aici.

Junius înghiți în sec.

— Dacă ai nevoie de un motiv, te poți mărita cu mine. Copiii ar avea un cămin corespunzător și ai putea renunța la un loc de muncă nepotrivit pentru o doamnă, care cu siguranță îți displace.

Nu numai că nu era genul de femeie pe care să o fi dorit bărbații, dar nici măcar nu putea inspira o cerere în căsătorie normală! Provocată peste măsură, Alys exclamă:

— Acesta e cel mai stupid motiv pentru căsătorie pe care l-am auzit vreodată! Crede-mă, nu e nevoie să te sacrifici. Protejații mei sunt încântați de ideea de a locui la Strickland, iar eu cred că va fi bine. În ceea ce privește locul meu de muncă, nu îmi displace câtuși de puțin, ba chiar îmi place.

— Dacă nu vrei să te măriți cu

mine, lasă-mă să-i propun domnișoarei Spenser! spuse vicarul turbat. E de neconceput ca un asemenea înger să fie corupt de un bărbat ca Davenport

Două cereri în căsătorie într-un minut! Cu siguranță, vicarul voia să bată vreun record.

— Te asigur, Junius, nu sunt necesare măsuri așa de drastice precum căsătoria. Meredith nu va păți nimic aici. Trebuie să recunosc că lipsa ta de încredere în virtutea ei mă jignește. Încercând să îl calmeze, ea continuă: în plus, domnul Davenport se va plictisi în curând de viața la țară și nu-l vom mai vedea cu lunile.

Nu credea asta, dar se gândea că poate acea posibilitate avea să-l facă pe vicar să se împace cu situația.

Cu mișcări greoaie, Harper se ridică.

— Văd că nu te răzgândești. O să mă rog să revii pe calea cea bună

înainte să fie prea târziu.

În timp ce Junius își lua rămas-bun, Davenport intră în salonaș, urmat de credincioasa Nemesis, în ochii lui se citi un amuzament răutăcios când îl văzu pe oaspetele lui Alys, dar îl salută pe vicar în mod civilizată, ca și cum n-ar fi fost gata să se ia la bătaie la întâlnirea anterioară.

— Fără îndoială, ești surprins să mă vezi aici, Davenport, spuse vicarul războinic.

— Deloc. Din moment ce ești prieten cu domnișoara Weston și cu protejată ei, e normal să vii în vizită, spuse Davenport afabil.

— O să vin din nou, spuse Junius provocator.

— Cu siguranță, răspunse Davenport ridicând din sprâncene. Nu mi se pare că ai fi genul de om căruia îi e teamă să intre în cușca leului pentru o cauză corectă.

Alys își stăpâni râsul, iar vicarul își

privi gazda bănuitor, neputându-se hotărî dacă Davenport își bătea joc de el. Considerând că discreția era o componentă esențială a curajului, își luă rămas-bun. După plecarea lui, Alys spuse:

— A fost frumos din partea ta că nu i-ai interzis să vină pe aici, chiar dacă s-a purtat atât de urât când v-ați văzut prima dată.

Davenport zâmbi pe jumătate.

— Acesta va fi căminul tău și nu am dreptul să îți interzic să primești oaspeți. Recunosc că aș prefera ca bunul vicar să nu dea năvală pe-aici, dar îndrăznesc să spun că prezența mea păgână îi va rări vizitele.

Alys era sigură că avea dreptate, iar gândul îi provocă o plăcere vinovată. Junius putea fi exasperant.

— Mă căutai? Reggie dădu din cap.

— Mă gândeam că ar fi util să discutăm despre împărțirea locuinței, ca să știm la ce să ne așteptăm unul

de la celălalt.

— Este o idee excelentă, aprobă Alys, așezându-se din nou.

În următoarea oră, discutară diferite probleme. Davenport nu simțea nevoia să mănânce singur, deci aveau să ia cina împreună. Alys sugeră ca William să mănânce în camera lui, dar se bucură că lui Davenport i se păru nedrept ca băiatul să mănânce singur doar fiindcă era cel mai mic.

Dormitoarele ce le fuseseră repartizate oaspeților în noaptea precedentă aveau să devină permanente. Tinerii locuiau în camera de est, dormitorul lui Davenport se afla în capătul dinspre vest al casei, iar camera spațioasă a lui Alys se afla în centru, cu dormitoare goale de o parte și de alta, ca să aibă mai multă intimitate. Deși nu vorbiră despre asta cu voce tare, locul era unul bun pentru ea, ca tutore, fiindcă, cel puțin

În teorie, Alys putea auzi eventualele escapade suspicioase din timpul nopții. Cuvântul era o prostie. Doi oameni care voiau să-și facă de cap împreună aveau să găsească, mai mult ca sigur, o modalitate.

Discutaseră despre îndatoririle servitorilor lui Alys și ajunseseră la un acord amical, când Alys îl văzu pe Attila intrând pe ușa salonului. Pisica își luă imediat poziția de luptă, cu o strălucire în ochii aurii, lipindu-și burta de covor și încordându-și labele din spate și coada. Mișcându-se cu agilitatea unei pantere, Attila făcu un salt pe covor și se repezi asupra cățelușei care dormea liniștit, cu botul pe piciorul stăpânului său.

Nemesis tresări cu un urlet și dădu din cap cu disperare, căutând atacatorul. În timp ce Alys luă pisica în brațe, Davenport își calmă cățelușa atacată.

— Motanul tău, Lady Alys, este un

golan, spuse el amuzat.

— Mi-e teamă că ai dreptate, spuse ea mâhnită, chinuindu-se să-l potolească pe Attila. Nu-mi dădusem seama. Știu că pisicile nu supotă alte pisici decât dacă au crescut împreună, dar sunt surprinsă că Attila ar ataca un câine așa de mare.

Cățelușa se lipi de piciorul lui Davenport tremurând, iar el o mângâie liniștitor pe urechi.

— Va trebui să te obișnuiești cu el, Nemesis, spuse el chicotind. Am senzația că oamenii din casa asta se vor înțelege mai bine decât animalele.

Râseră împreună și era ușor de crezut că așa se va și întâmpla.

capitolul 13

Adaptarea la viața de la conac se dovedi a fi un proces simplu. Chiar și efervescentul William înțelegea că

proprietarul casei nu era obișnuit cu prostiile copiilor și nu-l bătea la cap decât dacă era invitat să o facă.

Cina era singura masă pe care o luau împreună și se dovedi a fi un moment plăcut al zilei. Davenport vorbea puțin, dar îi privea pe copii cu un amuzament evident. În curând, toată lumea era relaxată și vorbea despre ceea ce făcuse în ziua respectivă. Peter își făcu curaj să-i ceară să-l lase să ajute și se trezi cu încântare că avea să mânuiască un fierăstrău electric de prima mână. Inima lui William fu câștigată atunci când în grajduri apăru un ponei vioi, de mărime numai potrivită pentru el, iar Merry stabili repede o relație de prietenie cu Davenport.

După surpriza inițială, Alys înțelese că era logic să fie așa. Copiii nu avuseseră tată și, chiar dacă nu era tocmai o figură paternă, Davenport era un excelent unchi onorific. Doar

cu Alys se comporta oarecum rezervat: era prietenos, dar nu complet relaxat. Poate că-i era teamă că nu avea să-l slăbească din ochi dacă o încuraja vreun pic.

Totuși, se deranja să se ocupe personal de problema hainelor. Când fu livrată ultima tură de haine, Alys găsi câteva rochii pe care nu le comandase, în culori mai strălucitoare și cu o croială mai îndrăzneată decât cele pe care le purta de obicei. Metedith recunoscu, zâmbind, că ea și Davenport plănuiseră totul.

Când Alys îl confruntă, indignată, Davenport îi spuse că nu mai era guvernantă, deci n-avea de ce să se îmbrace așa. Cu siguranță nu exista nici un motiv pentru care să poarte numai bleumarin și maro atunci când lua cina cu familia. De fapt, chiar le datora un aspect plăcut oamenilor care trebuiau s-o privească.

Pe jumătate amuzată, pe jumătate

exaspetată de poruncile lui, păstră rochiile. În tinerețe purtase doar rochii cuminiți, din muselină albă, care nu o avantajau deloc. Acum era o plăcere să poarte verde aprins, roșucărămiziu sau auriu. I se părea că arăta destul de bine. Și copiii erau de aceeași părere, iar căldura admirativă din ochii lui Davenport o făcu să se înfioare.

Zilele își reluară repede cursul normal. Noaptea erau însă grele. Alys își spuse că problema era patul străin, dar era mult prea conștientă de faptul că dormea sub același acoperiș cu un bărbat extrem de atrăgător. Mai mult, un bărbat care, ocazional, se arăta interesat de faptul că era femeie.

Într-o noapte de insomnie, se întrebă în sfârșit ce voia de fapt de la Reggie Davenport. O aventură? Deși era de înțeles că, în vârtoarea pasiunii, ar fi putut să își arunce precauția pe apa sâmbetei, era

aproape imposibil ca sobra și banala Alys Weston să se aventureze cu sânge-rece pe un astfel de drum.

Într-un puseu de candoare, recunosc faptul că ideea de a-i fi amantă o atrăgea enorm. Totuși, cum le-ar fi putut da copiilor un asemenea exemplu? O aventură n-ar fi putut fi ascunsă prea mult timp și i-ar fi pus în pericol postul de administrator.

Așadar, o aventură ieșea din discuție și nu exista altă posibilitate. Davenport părea să se bucure de compania ei, nu o considera complet neatrăgătoare, dar cu siguranță nu avea să se însoare cu ea. Dacă ar fi vrut să aibă copii, ar fi găsit destule femei mai potrivite în regiune. Sau s-ar fi putut duce la Londra, unde erau femei pe alese. Averea respectabilă pe care o dobândise i-ar fi compensat trecutul îndoielnic, iar cu magnetismul pe care-l avea ar fi putut cuceri femei mult mai tinere,

mai frumoase și mai bogate ca ea.

Alys își spusese că, dacă Reginald avea să se căsătorească vreodată, avea să fie un soț imposibil. Se temea însă că se comporta la fel ca vulpea care spune că strugurii sunt acri.

În timp ce se foia în pat, își exprimă, cu o sinceritate brutală, cea mai cruntă teamă: că într-un moment de beție Davenport avea să se culce cu ea, iar experiența i s-ar fi părut prea neinteresantă ca să o mai repete. Gândul îi făcu greață. Relația de amiciție din prezent îi asigura cele mai mici dureri și umilințe.

Logica ei era ireproșabilă și se simți oarecum ușurată că rezolvase problema. Din păcate, nodul din gât încă nu dispăruse. Poate avea să o ajute o gură de brandy. Oftând, se ridică și își căută rochia nouă de casă, din velur auriu, cu marginea brodată.

Cea mai bună sursă de brandy se afla în bibliotecă. Se aștepta ca

Încăperea să fie goală la o asemenea oră târzie și fu uimită când îl văzu pe Davenport întins în fotoliul său preferat, fără haină și cravată, cu picioarele pe un scaun îmbrăcat în brocart. Era imaginea perfectă a unui domn relaxat. Reggie avea în poală o carte deschisă și în mână un pahar pe jumătate gol. Lumânările scoteau în evidență copertele de piele ale cărților și luminau plăcut încăperea, iar Nemesis sforăia liniștită la picioarele lui.

Alys se opri nesigură în ușă, admirând jocurile de lumini de pe chipul lui zvelt. Se pregătea să-și încheie momentul de răsfăț și să plece, când el ridică privirea și o văzu.

— Vino, spuse el zâmbind leneș.

— Ești sigur că nu te deranjez? Nu înainta, deși voia să-i accepte invitația. Nu mi-am dat seama că mai este cineva treaz.

— Nu mă deranjezi. Nu e rău să nu

fii singur la o oră așa de târzie, spuse el ridicând paharul ca pentru un toast, apoi dându-l pe gât. Servește-te cu brandy, spuse el arătând spre decantor.

De obicei era îmbrăcat impecabil, dar Alys observase că arăta mai neîngrijit atunci când bea. Astăzi avea întru totul aspectul unui desfrânat. Presupunea că băuse de când se duseseră la culcare ea și copiii. Totuși, vorbea clar și răspicat, deci nu avea cum să fie prea amețit.

Se duse să-și toarne un pahar de brandy și observă că volumul pe care îl avea în poală era scris în greacă. Fu surprinsă, deși nu ar fi trebuit. Era cu siguranță bine educat, potrivit clasei sale sociale, însă emana o asemenea forță fizică, încât era ușor să uiți cât de inteligent era. Ea, care lucrase cu el, știa cel mai bine.

Alys se ghemui într-un fotoliu în fața lui, cu picioarele sub ea și sorbi din

brandy. Agitația care n-o lăsase să doarmă se risipi și îi luă locul mulțumirea. Bucurându-se de brandy-ul care îi ardea încet gura, spuse cu multă blândețe:

— Ai dreptate în legătură cu orele târzii. Singurătatea poate fi foarte mare.

— Uneori. Deseori. Întotdeauna.

Înceie el șoptind. Ochii lui deschiși la culoare îi întâlneau pe ai ei și nu mai văzu în ei nici urmă din reținerea pe care o afișa ca pe o armură. Nu putea descifra amestecul complex de emoții din privirea lui - nu avea cum să fie vorba de vulnerabilitate -, însă conștientiză brusc că era foarte târziu și că erau singuri. Relaxarea ce o cuprinsese se transformă într-o tensiune plăcută și profundă.

— De ce nu dormi noaptea, Allie? întrebă el, pe un ton blând și intim. Munca și conștiința curată nu ajută la nimic?

Sinceritatea lui cerea un răspuns la fel de sincer.

— Cine are oare o conștiință curată? răspunse ea.

— Eu, nu, cu siguranță, spuse el terminând brandy-ul din pahar și aplecându-se să-și mai toarne. Totuși, cu toată modestia, sunt sigur că păcatele mele le depășesc clar pe ale tale.

Ea zâmbi ușor.

— Dacă măcar jumătate dintre poveștile despre tine sunt adevărate, ai probabil dreptate.

— Cred că jumătate e proporția corectă. Întrebarea pentru tine e... Făcu o pauză, amuzat. Care jumătate?

— Mi-ai spune ce e adevărat dacă te-aș întreba? zise ea, cu capul într-o parte și cu coada groasă alunecându-i pe umeri.

— Probabil. În general, răspund la întrebările directe. Majoritatea

oamenilor sunt prea bine-crescuți sau se tem prea tare de răspunsuri ca să mă întrebe, spuse el din ce în ce mai amuzat. Ar fi interesant de văzut dacă ești imperturbabilă, așa cum susții.

Poate că fu de vină brandy-ul, poate că fu de vină curiozitatea ei intensă, însă, fără să se gândească prea mult, se hotărî să accepte dorința lui Reggie de a fi sincer. Putea începe cu ce era mai rău.

— Chiar ți-ai convins amanta însărcinată să fugă cu tine, i-ai omorât soțul într-un duel și apoi ai avut sufletul s-o abandonezi?

Pentru o clipă crezu că el nu va răspunde.

— E o întrebare bună pentru început, spuse el într-un final, fiindcă povestea chiar e pe jumătate adevărată.

— Ce jumătate?

— Doamna în cauză chiar mi-a cerut protecție, i-am omorât soțul

Într-un duel și nu ne-am căsătorit.
Cuvintele lui erau clare și precise.

Înfiorată, Alys se întrebă cum putea recunoaște atât de calm un asemenea comportament monstruos.

— În ce fel e falsă cealaltă jumătate?

Reggie își rezemă capul de spătarul scaunului și o privi cu ochii pe jumătate închiși.

— Nu era amanta mea și n-am părăsit-o. Simțindu-se ușurată, în mod irațional, se cufundă în scaun.

— Pare o poveste interesantă. Poți să-mi spui și restul? Îl văzu relaxându-se încet. Oare bănuise că nu-l va crede?

— Sarah era sora unui prieten de-al meu de la școală, Theo. Fiindcă nu mă înțelegeam deloc cu tutorele meu, cea mai mare parte a vacanțelor le petreceam cu familia lui Theo. Acelea sunt unele dintre cele mai frumoase amintiri din tinerețea mea. Sora lui

era o fată drăguță, care se tot ținea după noi.

Luă încă o gură de brandy, privind în gol.

— După ce am absolvit, tatăl lui Theo i-a cumpărat un post în armată. Odată intenționaserăm să ne înrolăm împreună, dar... în fine, n-am făcut-o. Am corespondat în continuare, dar am pierdut legătura cu ceilalți membri ai familiei lui. Pe vremea aceea, sora lui s-a măritat și părinții lor au murit. Apoi, într-o zi, Sarah a apărut la mine la ușă, însângerată și bătută în ultimul hal, continuă el cu o răceală furioasă. Soțul ei era un nenorocit care o dădea regulat cu capul de pereți dacă era gelos, adică de cele mai multe ori. Când ea a rămas însărcinată, el a crezut că-i fusese necredincioasă și aproape a omorât-o. Fratele ei era la război în Spania și era prea departe ca să știe ce se întâmpla. Dar îi spusese odată

că, dacă avea nevoie de ajutor, trebuia să vină la mine. Îl văzu ridicând din umeri pe sub cămașa albă. Fiindcă fratele ei nu o putea apăra, m-am ocupat eu.

Uimită de cât de mult diferea această versiune a poveștii de ceea ce îi spusese Junius Harper, Alys respiră ușurată.

— Și i-ai omorât soțul?

— Exact, răspunse el cu o grimasă. Dacă ar fi atacat altă femeie cu atâta violență, ar fi putut fi condamnat și arestat. Dar fiindcă era soția lui, era perfect legal să o bată, atât timp cât n-o omora. Nu putea să divorțeze. O soție nu poate scăpa de soțul ei doar fiindcă acesta e violent.

— După ce Sarah s-a refugiat la tine, soțul ei te-a provocat la duel.

— Nu chiar, se strâmbă Reggie. A pus doi bandiți să mă omoare într-o alee. Când am scăpat, mai mult sau mai puțin teafăr, eu l-am provocat la

duel.

Alys își încleștase degetele pe piciorul paharului pe care-l ținea în poală.

— Și apoi l-ai omorât.

— L-am executat, o corectă el. Fiindcă legea nu făcea dreptate, am făcut-o eu.

— Și Sarah?

— M-am oferit să mă însor cu ea, dacă așa i-aș fi ușurat situația, dar mi-a spus că un alt soț era ultimul lucru de care avea nevoie, răspunse el ridicând din umeri. Recunosc că m-am bucurat că n-a acceptat, deși cred că ne-ar fi mers destul de bine împreună. După ce s-a născut fiul ei, chiar și rudele răzbunătoare ale soțului ucis au recunoscut că băiatul semăna perfect cu tatăl lui. Spre stupoarea întregului comitat Lincoln, Sarah s-a întors la moșia soțului ei și a preluat controlul proprietății în numele copilului, zâmbi Reggie. Anul

trecut i-a scandalizat din nou, măritându-se cu un medic din regiune, un bărbat care îi era inferior ca avere și ca origine. Mi-a scris că e foarte mulțumită de viața pe care o duce, deși nu e acceptată în înalta societate. E cam ca tine, spuse el privind-o pe Alys, o femeie de neclintit.

Ignorându-i ultima propoziție, Alys spuse gânditoare:

— Deci ai lăsat lumea să creadă ce a vrut și, desigur, a preferat interpretarea cea mai scandalosă.

— Desigur.

— E greu să omori pe cineva?

La început fu surprins, apoi căzu pe gânduri.

— Dacă mă întrebi dacă îmi place să ucid, răspunsul e nu. Totuși, atunci când am considerat că era necesar, nu am simțit remușcări prea mari. Lumea n-ar fi fost un loc mai bun dacă ar fi trăit soțul lui Sarah. Aș fi

avut mustrări de conștiință mult mai mari dacă aș fi participat la înmormântarea ei, știind că nu făcusem nimic ca s-o ajut cât timp era în viață.

Alys dădu din cap, înțelegându-l perfect. Fascinată de această incursiune în lumea bărbaților, vru să profite pe deplin de disponibilitatea lui Reggie.

— Te-ai duelat de multe ori?

Reggie își țuguie buzele.

— Între douăsprezece și cincisprezece ori, presupun. N-am numărat niciodată.

— Junius avea dreptate în legătură cu numărul celor fatale?

— Stimabilul domn Harper este foarte bine informat răspunse el.

— Spune-mi despre celelalte dueluri fatale. Bărbatul ridică din sprâncene.

— Ce morbidă ești.

— Nu chiar, se îmbujora Alys. Dar sunt curioasă. Deși bărbații vorbesc

atât de mult despre onoare, n-am înțeles niciodată pentru ce anume merită să ucizi.

Reginald făcu o grimasă.

— Am zis că o să răspund la întrebările directe. Odată am ucis un căpitan pe nume Shatp, căruia îi plăcea să înșele băieții necopti la minte. Toată lumea îl considera o nenorocire, dar nimeni nu făcea nimic. Un băiat pe care îl cunoșteam oarecum și-a pierdut toată averea din cauza lui și s-a împușcat a doua zi. Așa că am acționat.

— Dar duelul de anul trecut de la Paris?

— Francezii au probleme în a accepta înfrângerea, chiar și după bătălia de la Waterloo. Unii au ripostat luându-se la hartă cu ofițeri aliați. Apoi alegeau să se dueleze cu săbiile și majoritatea ofițerilor francezi mânuiesc de minune această armă. Au fost omorâți mai mulți

ofițeri aliați. Nu mi-a plăcut asta, încheie el ridicând plictisit din umeri.

— Am senzația că mânuiești foarte bine sabia, murmură Alys.

— Destul de bine, se mulțumi el să aprobe.

— Și celelalte dueluri au fost misiuni de salvare?

Bărbatul oftă.

— Nu mă crede un erou. Au fost situații în care m-am simțit obligat să fac dreptate, dar majoritatea duelurilor mele s-au datorat băuturii, faptului că nu m-am putut stăpâni sau unor certuri pe care nu le-am putut evita cu ușurință. Când ai o anumită reputație, un anumit gen de oameni simt nevoia să te provoace.

— Și cealaltă dată când ai omorât pe cineva într-un duel? Tot pentru dreptate?

Pentru prima dată, Reggie se foi stingher:

— Bachus a fost de vină în cazul

acela. Nu am vrut niciodată să-l omor. Era o ceartă stupidă pentru o femeie, dar... băusem mult prea mult. N-am țintit bine, spuse el cu o voce plată.

— Cu celelalte morți poți trăi fără probleme, dar nu și cu asta, spuse ea blând.

— Chiar așa, zâmbi el. Ți-am satisfăcut setea de cunoaștere despre desfrânați?

— Deloc, spuse Alys făcând ochii mari. Duelurile sunt cu siguranță doar o mică parte a vieții unui desfrânat. Mi-ai vorbit altădată despre jocurile de noroc, dar trebuie să existe mult mai multe vicii.

Chipul lui se relaxa.

— Există, dar, ca să fiu sincer, nu le-am încercat chiar pe toate.

— Nu? replică ea cam dezamăgită. Și orgiile? Ai participat vreodată la una?

Reggie, care tocmai lua o gură de brandy, se înecă și începu să

tușească.

— Ce știi tu despre orgii? Întrebă el amuzat.

— Foarte puține, recunosc eu ea. Dar speram să-mi explici tu.

O privi suspicios.

— Poate tu ești imperturbabilă, dar eu nu sunt. Dacă ți-aș explica în ce constă o orgie, m-aș înroși chiar și eu, ca bărbat

Alys dădu din cap mâhnită.

— Și eu care credeam că prima cerință pentru a fi considerat desfrânat e lipsa de jenă.

Reginald zâmbi amar.

— Nu, prima cerință este să te doară-n cot de ce cred ceilalți.

— Presupun că ești așa din naștere. Amuzamentul dispăru la fel de repede cum apăruse.

— N-am fost mereu așa, dar am învățat devreme.

Vrând să-l înveselească din nou, ea întrebă:

— Și care sunt celelalte cerințe ca să fii desfrânat?

Reggie se gândi puțin.

— Singurul lucru care e complet indispensabil este interacțiunea foarte extinsă cu sexul frumos.

— Foarte discret spus, aprobă ea. Și cu câte femei trebuie să interacționezi pentru ca interacțiunea să devină foarte extinsă?

— Zece, spuse el prompt.

Alys izbucni în râs, gândindu-se că era cea mai uimitoare conversație pe care o purtase vreodată.

Comportamentul ei era la fel de nemaivăzut ca al lui.

— Atât? Trebuie să-ți satisfaci poftele cu zece femei diferite și ești automat un desfrânat?

— Cel puțin zece, dar e mai bine să fie mai multe, recunosc eu el.

— Și cu câte ai...?

Alys își pierdu vocea, dându-și seama că nu voia să i se răspundă la

întrebare.

— Din nou, nu am ținut socoteala, oftă el, simțindu-se brusc obosit. Cu prea multe. Cu mult prea multe.

Reggie se ridică să așeze cartea la loc în bibliotecă, iar mișcările îl trădară așa cum nu o făcuseră vorbele. Încă avea grația unui atlet înnăscut, dar acțiunile sale erau precise, ușor studiate, ca și cum avea nevoie de eforturi considerabile ca să se deplaseze normal.

Lui Alys nu-i plăcea să-l vadă așa, fiindcă i se părea că merita mult mai mult. Totuși, dacă n-ar fi fost beat, nu ar fi avut conversația aceea neobișnuită. Nevrând să aprofundeze problema, întrebă:

— Ce citeai?

Reggie puse cartea la loc lângă celelalte volume învelite în piele albastră.

— Odiseea, spuse el plimbându-și degetele lungi deasupra titlurilor

inscripționate cu auriu. Tatăl meu m-a învățat să citesc în greacă în camera asta.

— Era un învățat?

— Nu, dar la fel ca multor oameni din generația și din clasa lui, îi plăceau clasicii. A stat mai bine de un an în Italia și în Grecia când și-a terminat studiile, spuse Reggie întorcându-se și rezemându-și umerii lați de rafturile din lemn de stejar. Era un profesor bun.

Își imaginează pe dată cum tatăl și fiul stăteau aplecați asupra volumelor vechi, în timp ce soarele pătrundea prin ferestrele bibliotecii. Bărbatul povestea despre călătoriile lui, iar fiul îl asculta cu atenție, vrând să învețe și să-și onoreze familia. Și ea învățase matematică și contabilitate tot așa. Oare lui îi era dor de tatăl lui la fel cum îi era și ei? Tatăl lui murise. Ea își pierduse tatăl din cauza furiei și a unei mândrii implacabile. O

combinație la fel de letală ca moartea.

Cu un nod în gât, Alys spuse:

— Nu mă miră că îți place Odiseea. Mi se pare că semeni cu Ulise.

El zâmbi amar.

— Cu eroul hoinar care a intrat în tot felul de necazuri timp de douăzeci de ani, încercând să găsească drumul spre casă? Poate că da.

— Exact. Întotdeauna mi s-a părut că tipul era cam desfrânat. Numai dacă te gândești la aventura cu Circe, spuse ea privind-l cu afecțiune. Deși ți-a luat mai mult de douăzeci de ani să găsești drumul spre casă.

Reginald își încrucișa brațele și spuse cu răceală:

— Ulise a avut norocul că-l aștepta credincioasa Penelopa.

— În fine, n-avea opt ani când a plecat la Troia, spuse ea pe un ton rezonabil. Oi fi fost tu precoce, dar nici chiar așa.

Când el chicoti, ea se hotărî să meargă mai departe.

— Printre toate femeile cu care ai interacționat excesiv, trebuie să fi existat o Penelopa care să fi vrut să te aștepte.

Râsul lui deveni sardonice.

— Dumnezeu, Allie, am cunoscut multe femei, dar mă îndoiesc că ar fi fost vreuna într-atât de fraieră încât să vrea să se mărite cu mine. Femeile sunt ființe practice. Chiar și cele care s-au ținut după mine, și nu invers, erau interesate de un singur lucru, și acela nu era căsătoria.

Alys spera că lumina lumânărilor îi ascundea îmbujorarea. De când se năpustise în viața ei, înțelesese perfect de ce s-ar ține o femeie după el. Însă Reggie avea mult mai multe de oferit decât un magnetism fizic. Nu avea cum să fie ea prima femeie care observa acest lucru.

— Poate că unele erau interesate și

tu nu ai observat, fiindcă nu le împărtășeai interesul, spuse ea jucându-se gânditoare cu paharul cu brandy. Aș fi crezut că, măcar o dată în viață, ai vrut să renunți la viața de desfrâu și să te așezi la casa ta cu o femeie.

Chipul lui se înăsprî.

— Toți facem prostii din dragoste măcar o dată, iar eu n-am făcut excepție. De-ale tinereții.

Și ea făcuse prostii. Durerea primei iubiri nu e ceva care să dispară vreodată.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu mare lucru. Am cunoscut o fată și m-am îndrăgostit nebunește de ea, din motive pe care nu mi le amintesc foarte clar. Timp de câteva săptămâni și ea părea să simtă la fel.

— Și apoi?

Chipul i se schimonosi într-un rânjet de autoironie.

— După ce mi-am declarat

dragostea pătimașă, m-a informat că, deși eram destul de bun pentru un flirt, nu avea de gând să se mărite vreodată cu un bărbat fără perspective.

Alys tresări. Tonul lui tăios arăta foarte clar cât de mult îl rănise acea respingere.

Reginald înțelese ce gândea și spuse repede:

— Să nu mă compătimești. Avea dreptate, nu eram un bărbat potrivit. În plus, adăugă el cu un surâs amar, m-am răzbunat.

Alys dădu din cap.

— Presupun că nu provocând-o la duel. Cred că ar fi fost mai ușor să-i strici reputația.

Bărbatul râse scurt, fără umor.

— Aș fi putut să fac asta, dar n-am făcut-o.

Când el tăcu, Alys spuse:

— Nu mă poți lăsa în suspans după o asemenea afirmație.

— Presupun că nu, oftă el. În fine, dar nu mă învinui dacă de data asta chiar ești șocată. Femeia în cauză - n-o s-o numesc doamnă -, a pus mâna pe un domn în vârstă, cu o avere considerabilă. Apoi, după ce s-a măritat cu el, mi-a dat de înțeles că era disponibilă pentru... activități extraconjugale.

Alys îl privi fascinată.

— Și ai refuzat-o?

— Dimpotrivă, răspunse el cu ochii reci. Am acceptat, iar apoi am făcut tot posibilul să mă asigur că este mulțumită.

Tăcu din nou până ce Alys întrebă exasperată:

— Și în ce fel te-ai răzbunat, practic?

— Ești sigură că vrei să știi? Când ea dădu din cap, el continuă: Mica noastră... întâlnire nu a semănat cu nimic din ceea ce trăise ea până atunci. A vrut cu disperare un bis.

Dintr-odată, Alys știu ce se întâmplase.

— Și ai refuzat-o.

— Exact, spuse el impasibil. Cu câteva comentarii despre cât de nesatisfăcătoare fusese pentru mine experiența respectivă.

Alys fu uimită de tactica nemiloasă pe care o aplicase Davenport: folosisese intimitatea fizică pentru a subjuga o femeie, apoi o respinsese.

Răzbunarea lui era o reflecție bizară a propriilor coșmaruri.

Era, pe de altă parte, rezultatul rănilor pe care i le provocase cruzimea unei fete insensibile.

— Al naibii de inteligent, spuse ea încet. Și extrem de nimerit.

— Vrei să spui că tot nu te-am șocat? spuse el arcuindu-și sprâncenele negre, surprins și plin de respect.

— Poate, puțin, recunosc eu ea. Dar e corect ceea ce ai făcut. Poate că într-

o situație similară și eu aș fi făcut același lucru dacă aș fi fost destul de inteligentă.

Reginald râse cu tot sufletul.

— Am din ce în ce mai mult senzația că imaginea ta de femeie la locul ei nu e decât o fațadă și că de fapt ești o mare șmecheră.

— E foarte posibil să ai dreptate, se gândi ea.

Ochii lui deschiși la culoare și limpezi ca marea îi întâlnită pe ai ei, iar ea simți un schimb de energie. Cu voce răgușită, o chemă la el:

— Vino încoace.

Alys rămase nemișcată pentru o clipă. Mai devreme se hotărâse că nu se putea angaja într-o aventură cu sânge-rece. Dar acum sângele îi clocotea în vene.

Se ridică și se îndreptă către el, oprindu-se la o jumătate de metru. Virilitatea lui intensă o atrăgea ca și cum ar fi fost polii opuși ai unui

magnet, căutându-și perechea.

Pentru o clipă lungă, rămaseră așa, nemișcați, concentrați unul asupra celuilalt. Apoi el ridică mâinile. Ea crezu că o va trage lângă el ca să o sărute, dar în schimb îi prinse coada grea și îi desfăcu panglica din capăt. După ce îi eliberă părul, îi răvăși pletele strălucitoare cu degetele lui lungi până ce i se revărsară pe umeri ca o mantie mătăsoasă, ajungându-i aproape până la talie.

— Ai un păr splendid, spuse el încet, mângâindu-i erotic obrajii și gâtul.

Dorința din ochii lui era un afrodisiac puternic, care îi descătușa cele mai ascunse simțăminte, cu aceeași siguranță cu care el îi desfăcuse părul. Alys își ținu respirația, iar buzele i se întredeschiseră, vrând mai mult, neștiind cum să ceară.

El îi ridică bărbia cu un deget. Se

simțise stingherită de înălțimea ei, dar acum își dădea seama că era exact cea potrivită. Reginald era destul de înalt încât să o facă să se simtă fragilă și feminină, dar nu avea nevoie decât să își încline ușor capul ca să-și lipească buzele de ale ei.

Sărutul avu gust de brandy, fu năvalnic, bogat și îmbătător. Toate simțurile îi erau stârnite și percepea din ce în ce mai clar cum îi pulsa sângele în vene, cum în bibliotecă mirosea vag a piele și a lemn de stejar, cât de puternice erau brațele care o învăluiau.

Se apropiară, iar între ei explodă o pasiune crâncenă și inconștientă. Atingerile ușoare deveniră o îmbrățișare pătimașă. Din vremea când era doar o fată stângace, Alys tânjise să afle misterele iubirii. Acum își găsisese profesorul în acest bățbat inimaginabil, cinic și batjocoritor, cu o intuiție amară și cu un simț periculos

al dreptății. Știa că era o prostie, dar nu-i păsa.

Era atât de sigură de dorințele ei, atât de amețită de vârtoarea clipei, încât, atunci când el făcu un pas în spate, simți șocul ca pe un ocean de apă înghețată. Uluită, deschise ochii.

— La dracu'! De mii de ori la dracu'! Înjură el apucând-o cu putere de mâini și ținând-o la distanță.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea, simțindu-se abandonată și constatând îngrozită că atitudinea ei dornică îi provoca repulsie.

— Am spus că n-o să fac asta, spuse el dându-i drumul și îndepărtându-se, frecându-și tâmplele ca și cum încerca să-și limpezească mintea. Am spus că n-o să fac asta, repetă cu asprime. Apoi îi întâlni privirea și făcu o grimasă de autodispreț: Allie, îmi pare rău. Meriți ceva mai bun.

Țâșni în goană și traversă camera

cu pași mari, îndreptându-se spre ușile din geam care dădeau către curte. În timp ce încerca să le deschidă, ea strigă:

— Unde te duci?

O privi cu chipul neclintit.

— Afară. Oriunde, până mă trezesc. Apoi dispăru în noapte.

Alys se lăsă să cadă într-un scaun, nemaiputându-se ține pe picioare. Trupul ei urla de dorință să continue ceea ce începuse, iar mintea o durea de prea multă confuzie. Îi spusese că merita ceva mai bun doar fiindcă voia să evite, politicos, ceva ce ar fi regretat în dimineața următoare?

„Cu câte? Cu mult prea multe.”
Regretul unui desfrânat.

Nu se îndoia că, pentru câteva clipe de beție, el chiar o dorise. Dar chiar și în starea aceea de amețală, își dăduse seama că, atunci când avea să se trezească dimineața, avea să-i pară rău că se culcase cu ea. Pentru

un bărbat care cunoscuse femei nenumărate, sexul cu o fată bătrână neatrăgătoare nu reprezenta o provocare sau o plăcere.

Cățelușa se apropie de ea și scheună plină de compasiune, iar Alys se ghemui și mai mult în scaun, îngropându-și chipul în palme și tremurând incontrollabil. Deși fusese formulată în termeni mult mai politicoși, respingerea o durea la fel de mult ca aceea a lui Randolph.

Singura consolare era speranța că a doua zi el nu avea să-și mai amintească nimic din ceea ce se întâmplase între ei.

capitolul 14

Reggie călări toată noaptea, lăsându-și calul să aleagă direcția la fiecare răscruce, nepăsându-i încotro se ducea, atât timp cât nu stătea locului. Atunci când plecase pentru

prima dată de la grajduri, amețit și aproape să pice din picioare, doar priceperea și anii de experiență îl ajutaseră să rămână în șa.

Dându-și seama în ce stare se afla, se hotărâse să călărească unul dintre caii de vânătoare, mai liniștit decât Bucefal. Armăsarul era vioi. În cele mai bune circumstanțe, în starea deplorabilă în care se afla Reggie, probabil că Bucefal i-ar fi rupt gâtul.

Zâmbi amar. Poate că ar fi trebuit totuși să încalce armăsarul și să se lase în voia sorții. În pofida frustrării și a confuziei provocate de băutură, un gând îl chinuia cu o claritate brutală: nu reușea să-și schimbe viața.

Drumurile și potecile străbăteau câmpurile semănate cu cereale de vară, care se unduiau palide în lumina lunii, străjuite de garduri întunecate și de copaci.

Își croi drum către Shaftesbury, peste dealurile pustii, apoi din nou

spre sud, pe poteci liniștite și pe câte o pajiște. Acolo unde drumul cobora mai mult, domnea o ceață subțire. Plecase fără haină, iar răcoarea umedă îl biciuia prin cămașa de in.

Mintea îi se limpezi și capul începu să îi plesnească, în același ritm cu tropăitul calului. Nu numai trupul îi era înghețat, ci și gândurile. Nu ar fi trebuit s-o invite niciodată pe Alys Weston să se mute cu el, împreună cu familia ei de împrumut. I se păruse o idee excelentă să umple spațiile goale din conac cu tineri și cu veselie, iar Strickland era suficient de mare încât să aibă și intimitate.

Într-un fel, ideea funcționase. Tinerii Spenser erau inteligenți, entuziaști și bine-crescuți, iar lui îi făcea plăcere compania lor. Problema era cu Lady Alys. O găsisse atrăgătoare de când o văzuse prima dată și știa că prezența acelui corp sculptural sub acoperișul lui avea să constituie o tentație

permanentă. Totuși, contrar opiniei populare, reușea să reziste tentațiilor. Asta dacă era treaz.

Mult prea conștient de propriile slăbiciuni, știuse că trebuie să aibă grijă cu băutura. Autocontrolul și judecata erau primele lucruri care dispăreau atunci când se apuca să bea. Nu prevăzuse cât de mult avea să-l tulbure apropierea lui Allie. Apropierea și reacțiile ei.

Nu fusese de folos nici faptul că cedase impulsului de a-i cumpăra haine mai frumoase decât cele de guvernantă. Știa că avea un trup frumos, dar nu-și dăduse seama cât de splendid era până ce nu apăruse la cină într-una dintre rochiile noi. Fusese tentat să o servească la aperitiv.

Ciudat era faptul că Allie nu părea să-și dea seama cât de atrăgătoare era. Probabil acest lucru se datora anilor în care munca și cuviința

fuseseră pe primul plan. Sau poate fusese disprețuită atunci când era tânără, fiind prea înaltă și prea neobișnuită ca să fie considerată drăguță, și nu învățase niciodată să se vadă drept femeia uluitoare în care se transformase.

Totuși, nu crezuse că aveau să apară probleme dacă împărțeau același acoperiș. Dacă era treaz, știa cum să-și țină mâinile acasă și nu trebuia decât să se abțină de la a bea prea mult la începutul serii. Fiindcă era o persoană nocturnă, îi fusese ușor. În primele nopți se îmbătase în liniște și nimeni nu știuse nimic. Doar Mac, desigur. Apoi, planul lui picase.

Un bărbat vanitos ar fi putut crede că Allie îl căutase intenționat și că doar se prefăcuse surprinsă atunci când dăduse de el în bibliotecă, dar vanitatea nu făcea parte dintre păcatele lui Reggie. Doar soarta o făcuse să coboare la o oră atât de

târzie și ar fi trebuit să știe că acest lucru avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Dacă nu avea grijă să o încuie în dormitor în fiecare seară, avea să se întâmple din nou, cu siguranță. Iar data viitoare era posibil ca urmele de decență pe care le mai avea să nu-l oprească la timp.

Se gândi la șocul și la durerea pe care le citise pe chipul ei atunci când se îndepărtase și tresărise. Alys era inteligentă, înțeleaptă, dar vulnerabilă. Îi făcuse plăcere discuția lor scandaloasă, îi admirase curiozitatea, deschiderea și lipsa de prejudecăți. Era altfel decât cu Chessie. Cu fosta lui amantă nu trebuise să-și controleze limbajul, însă ea nu avea educația și temperamentul necesare pentru a-i aprecia gândurile cele mai intime.

În seara aceea aflase că, din multe puncte de vedere, Allie era un spirit

unic, la fel de izolat de circumstanțe, la fel de intens și de neconvențional ca al lui. Dar între ei existau două diferențe majore. În primul rând, ca femeie, ea fusese crescută să fie cuviincioasă și reținută, să-și negheze caracterul pasional. În al doilea rând, mai ales, ea alesese să-și folosească talentul și inteligența în mod constructiv, în timp ce el le irosise pe ale lui. În general era considerat un desfrânat, dar pierde-vară ar fi fost un termen mai corect, fiindcă pierduse atâția ani. Atâția bani, atâtea șanse.

Cel mai și cel mai mult, atâta timp, un timp care nu putea fi recuperat.

Într-un final, Reggie se opri și-și priponi calul, apoi se întinse sub un copac, pe iarba înrourată. Era groaznic de obosit și voia să poată dormi, dar când închise ochii totul începu să se învârtă cu el și i se făcu greață. Rămase treaz, cu ochii mari, gândindu-se la dorința de a-și

schimba viața și la cât de prost se descurca.

Mai întâi ciripi o pasăre, apoi alta, apoi alta, iar corul se înmulți atunci când zorii începură să înroșească cerul de la răsărit. Îl măcina curiozitatea amară să simtă cum evolua mahmureala, puțin câte puțin. De obicei, dormea.

Când se luminase destul de bine, se ridică în picioare și încalecă din nou, epuizat de oboseală și de deprimare. Lăsă calul să hoinărească până ce ajunseră la o intersecție cu mai multe indicatoare - Fifehead Neville, Okeford Fitzpaine, Sturminster Newton.

Citise cândva că numele duble absurde pe care le purtau multe sate englezești se datorau adăugării de denumiri normande la toponimele saxone originale. Era genul de lucru care îi plăcea: complet inutil. Într-o dezbatere la Eton apăruse odată cu succes ideea că un fapt ar trebui să

fie iubit pentru el însuși, nu pentru ceea ce ar putea face.

O luă la stânga și se îndreptă către Strickland, încercând fără succes să nu se mai gândească la Alys Weston. I-ar fi fost atât de ușor, groaznic de ușor să aibă o aventură cu ea. Femeia era pregătită și era dornică. Pentru o clipă avea să-i primească avansurile, văzuse asta în mod clar în noaptea precedentă.

Dar același simț întortocheat al onoarei care-l îmboldea să facă dreptate nu îi permitea să distrugă viața unei femei inocente. Nu numai inocente, viața unei femei bune, deși aceasta era o descriere destul de insipidă pentru o persoană atât de vibrantă; atât de vie.

Trebuia s-o scoată din casă. Putea folosi o parte din capitalul de lucru pentru a reconstrui Rose Hall. După ce cenușa se răcise, verificase pereții și văzuse că erau în stare bună. Dacă

lucrările începeau repede, Alys și protejații ei aveau să se întoarcă acasă până la începutul toamnei.

Și conacul Strickland avea să redevină pustiu.

Zilele erau foarte lungi, fiindcă se apropia solstițiul de vară. Deși soarele era deja sus pe cer, era încă devreme și fermierii abia se trezeau. Instinctiv, Reggie se îndrepta către casă. Așa cum un musulman se închină către Mecca, așa și el știa mereu în ce direcție se afla Strickland. Peisajul începea să îi pară cunoscut. Dură ceva până ce își dădu seama că se apropia de Fenton Half.

Chiar și așa, fu surprins atunci când o luă pe o cărare, prin pădure, și dădu de Jeremy Stanton. Bătrânul ieșise la plimbare, călare. Și el fu surprins să-l vadă, însă îi zâmbi pe dată.

— Bună dimineața, băiete. Ai ieșit devreme la plimbare. Luăm micul dejun împreună? adăugă, după ce îl

măsură din cap până-n picioare.

Reggie tresări, vrând să se poată scuza fără să fie nepoliticos. Era nebărbierit fără haină, murdar de iarbă și, probabil, arăta ca naiba.

— Îmi pare rău. Ar trebui să mă duc acasă.

Ochii lui Stanton licăriră.

— Mă dezamăgește faptul că mă crezi prea bătrân și prea respectabil ca să fac față efectelor unei mahmureli. Dacă te îngrijorează faptul că o să te vadă Elizabeth, mai sunt câteva ore bune până se va trezi. Îmi dau seama că poate nu poți să mănânci, dar nici măcar o ceașcă de cafea?

Reggie ezită, vrând în continuare să scape, apoi zâmbi în colțul gurii:

— Nu pot refuza oferta asta. A fost o noapte lungă.

Stanton își întoarse calul și străbătură împreună poteca, apoi o luară pe aleea străjuită de copaci, ca

să ajungă la conac. Nu vorbiră prea mult până ce ajunseră în salonul înșorit, unde fură serviți cu cafea aburindă și chifle proaspete și calde. În timp ce sorbea din băutură, Reggie ținea cana în mâini ca să se încălzească.

Tăind o chiflă în două și întinzând pe ea unt, Stanton spuse nostalgic:

— Îți dai seama cât de mult semeni cu tatăl tău în clipa asta?

— Cu siguranță semăn cu el în general, fu de acord Reggie, dar niciodată nu-mi amintesc să-l fi văzut arătând ca și cum tocmai ar fi ieșit din țărână.

— Erai prea mic ca să-ți aduci aminte, dar de multe ori a venit aici și arăta exact așa. Din același motiv.

Cuvintele fură rostite pe un ton neutru, dar ochii gri ai bătrânului îl urmăreau cu agerime. Înroșindu-se, Reggie mormăi:

— Încerci să mă insulti pe mine sau

pe tatăl meu?

— Nici una, nici alta, spuse Stanton, fără să se simtă jignit de mojicia tânărului. Apoi adăugă gânditor: Băutura e unul dintre blestemele englezilor. Ni se spune de când suntem doar niște copii că rezistența la băutura înseamnă că suntem bărbați adevărați, așa că bem până când uităm de noi, începem să provocăm scandaluri și să fim tot mai prost dispuși. Când se maturizează și încep să aibă tot mai multe responsabilități, majoritatea bărbaților constată că băutura le afectează viața serioasă și își reduc escapadele. Totuși, unii beau din ce în ce mai mult, adăugă bătrânul punând pe chiflă o lingură de marmeladă de zmeură, pe care o întinse apoi cu grijă. Eu și tatăl tău beam deseori împreună. Era unul dintre cei mai spirituali bărbați pe care i-am cunoscut vreodată. Ah, noi și sticlele

noastre. Ce veseli eram.

Mușcă din pâine, mestecă și înghiți înainte să continue:

— Totul a mers bine, până ce băutura aproape că ne-a distrus căsniciile.

— Am mare noroc că nu sunt căsătorit, deci n-am ce distruge, spuse Reggie caustic. Dacă încerci să-mi spui ceva, fă-o. Poți să mă consideri un flăcău dacă vrei, dar n-am de gând să-ți ascult predicile.

— Nici n-am de gând să-ți țin o predică, îi răspunse bătrânul pe un ton pașnic. Nu vreau decât să-ți spun o poveste pe care poate nu o cunoști.

— Ai dreptate, nu am idee de așa ceva, spuse Reggie repede. Nu țin minte ca tata să fi băut vreodată mai mult de un urcior cu bere.

— Asta fiindcă a renunțat la orice fel de alcool când tu erai mic. Aveai vreo patru ani, cred.

Reggie se pregătea să-și toarne din

nou cafea, dar se întrerupse și îl privi bănuitor pe Stanton.

— Ți-am spus odată că nu țin minte nimic dinainte să împlinesc patru ani.

— Probabil că există un motiv bun pentru asta, spuse nașul lui, imperturbabil. Marmelada e excelentă. Sigur nu vrei?

Reggie avea destule de digerat și fără mâncare. Își privi încruntat cafeaua și uită pentru o clipă de gazdă. Apoi întrebă dintr-odată:

— Ai spus că băutura aproape că ți-a distrus căsnicia. Ce s-a întâmplat?

Stanton ridică din umeri.

— M-am trezit într-o dimineață, într-o după-amiază, iar Elizabeth și copiii plecaseră. Își făcuse bagajele și se întorsese la părinții ei. A refuzat să mă vadă vreo două săptămâni.

Avocatul tatălui ei a venit aici ca să discutăm despre o separare oficială.

Reggie îl privi uluit.

— Dar tu și mătușa Beth ați fost

întotdeauna extrem de apropiați.

— Mă tem că nu întotdeauna, spuse Stanton, cu o grimasă de durere pe chipul osos. Când a fost în sfârșit de acord să vorbim, mi-a spus că se săturase să doarmă singură în timp ce eu mă îmbătăm la parter, că se săturase să conducă și casa, și moșia și că, la naiba, se săturase să-și vadă copiii ascunzându-se de tatăl lor fiindcă nu știau niciodată în ce stare de spirit îl prindeau.

Îi era greu să și-o închipuie înjurând pe mătușa Beth, cea durdulie și amabilă. La fel de greu cum și-ar fi închipuit-o mânuind o sabie. La fel de greu pe cât îi era să creadă că, într-o zi, copiii lui Jeremy Stanton se temuseră de el. Intrigat, Reggie întrebă:

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— M-am gândit mai bine și m-am hotărât că soția mea era o companie mult mai bună decât șase sticle de

vin de Burgundia. Așa că i-am spus că nu o să mai beau, zâmbi el amar. Am crezut că o să fie ușor. Elizabeth mi-a spus că nu se întoarce decât după ce stau șase luni fără să pun gura pe alcool. A durat mai bine de un an, dar, într-un final, am reușit. De atunci n-am mai băut un strop de alcool.

Reggie își aminti că nașul lui refuzase o băutură la Strickland și că în seara când Reggie venise la cină băuse doar apă. Deci nu era vorba doar de un capriciu, ci de o disciplină de fier.

— Și părinții mei? Ce fel de probleme au avut?

Stanton dădu din cap.

— Situația era similară. Fiindcă și criza lor a avut loc cam în același timp cu problemele mele, nu sunt sigur de detalii. Tu erai acolo, poate ți-ai putea aminti câte ceva dacă ai încerca.

— Ce sens ar avea? spuse Reggie

pe un ton ostil.

— Răspunsul ar putea fi relevant pentru propria ta viață, spuse Stanton, imun la ostilitate și la obrăznicie.

— Vrei să spui că nu pot să mă abțin de la băutură?

— Din moment ce ești fiul tatălui tău, probabil că nu, spuse Stanton privind-l cu gravitate. Tu ar trebui să știi mai bine.

Mâniat peste poate, lui Reggie îi venea să-l blesteme pe Stanton, să-i spună că era un moș prost și băgăcios și să plece. Totuși, ceva îl opri. Pentru a treia oară în câteva săptămâni, cineva discuta cu el despre băutură, iar toate cele trei persoane erau dintre puținele cărora chiar le păsa de binele lui.

Își așază coatele pe masă și își îngropa chipul în palme, copleșit de oboseala și de disperarea nopții. Fără să ridice privirea, mormăi:

— Poate chiar beau prea mult, dar n-am soție, nici familie. Cui îi fac rău?

— Ție însuși, spuse Stanton încet.

Se lăsă tăcerea. Reggie se gândi la depresia care îl cuprinsese și pentru prima dată se întrebă dacă se datora băuturii. Deși nu avea o soție sau un copil pe care să-i piardă, avea moșia. Își aduse aminte de ultima noapte petrecută în Londra, când jucase și câștigase o mie de lire cine știe cum. Ar fi putut să piardă la fel de ușor.

Oare, într-o situație disperată, ar fi fost îndeajuns de prost încât să pună la bătaie moșia într-un pariu?

Din păcate, știa că acest lucru era posibil. Spuse morocănos, încă ținându-și capul în palme:

— Ai dreptate. Ar trebui să beau mai puțin.

— Poate o să meargă, sosi răspunsul neutru.

Reggie lăsă jos mâinile și ridică privirea.

— Poți să fii mai clar?

— Unii oameni pot bea mai puțin și asta le rezolvă problema, făcu Stanton. Am încercat. N-am reușit. De îndată ce înghițeam prima gură de alcool, uitam sau, de fapt, nu-mi mai păsa, de bunele mele intenții. Apoi beam până ce-mi pierdeam cunoștința. Pentru mine, soluția a fost să mă opresc complet. Nu a existat cale de mijloc.

— Am o voință puternică.

— Nu mă îndoiesc, spuse Stanton studiindu-l. Dar voința puternică poate să nu fie suficientă în acest caz. Pentru mine n-a fost.

— Atunci cum te-ai oprit dacă voința n-a fost suficientă? îl provocă Reggie.

Stanton se strâmbă.

— O să râzi, dar singurul lucru care m-a ajutat a fost rugăciunea. Nu i-am mai spus nimănui asta, dar momentul de răscruce pentru mine a fost la

șapte luni de la plecarea lui Elizabeth, continuă el, ignorând expresia de dezgust de pe chipul finului. Mai întâi am încercat să mă temperez. N-a mers. Apoi am încercat să mă las de tot. Mă țineam câteva zile sau săptămâni. Apoi, când eram sigur că aveam totul sub control, intenționam să beau doar un pahar. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mă trezeam a doua zi, cu o mahmureală groaznică și nu mai țineam minte nimic din ce se întâmplase.

Deci pierderile acelea groaznice de memorie nu îl afectau numai pe Reggie.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

— Într-o dimineață m-am trezit în salon, în propria vomă și am știut că nu pot să renunț la băutura. Făcusem tot posibilul și nu reușeam. Aveam să-mi pierd soția și copiii pentru totdeauna, iar fără ei viața mea nu mai avea nici un sens, spuse Stanton

cu chipul schimonosit de durere, iar Reggie înțelese că, așa cum lui nu-i era ușor să asculte, nici bătrânului nu-i era mai ușor să vorbească despre asta. Și cum stăteam acolo, atât de nenorocit, simțindu-mă prea rău ca să mă ridic în picioare, am început să mă rog. Nimic foarte formal, țin să-ți spun. Doar mă rugam la cineva, acolo sus, să mă ajute, fiindcă eu nu mă puteam ajuta.

Privind în gol, bătrânul rupse absent o chiflă, făcând-o firimituri cu degetele subțiri și albe.

— E greu de descris. Nu știu cât timp am stat acolo, bolborosind în gând, dar, dintr-o dată, m-a cuprins un... un soi de pace. Nu pot să exprim în cuvinte, spuse el vrând să detalieze, apoi răzgândindu-se. După aceea, lucrurile s-au schimbat. Nu mai simțeam aceeași nevoie să beau. N-o să spun că uneori nu simțeam tentația, dar puteam să spun nu.

Peste câteva luni, adăugă el rezemându-se de spătarul scaunului și revenindu-și în fire, m-am simțit mai bine decât mă simțisem în ultimii ani. Nu mai aveam deloc nevoie de băutură. Apoi s-a întors Elizabeth. Și ei, și copiii le-a fost greu să creadă că mă schimbasem într-adevăr, dar, într-un final, totul s-a rezolvat. Ai văzut rezultatele.

Da, văzuse rezultatele. Reggie se ridică și se îndreptă către fereastră, cu mâinile în șold și cu umerii încordați. Fără să-și privească nașul, spuse crispat:

— Nu sunt sigur că experiența asta e relevantă pentru mine, dar îți apreciez îngrijorarea. Presupun că nu ți-a fost ușor să spui asta.

— Nu, nu mi-a fost, sosi răspunsul calm, dar era nevoie să o spun. Poate, în timp, ți se va părea relevant.

Reggie se îndreptă către gazdă și își luă rămas-bun. Pe drumul de

Întoarcere către Strickland, se gândi mult și intens la ceea ce îi spusese nașul lui și își dădu seama că era util ceea ce aflase. Își pierduse controlul asupra băuturii doar în ultimii ani. Felul în care așteptase să se hotărască situația moștenirii familiei Wargrave îl epuizase psihic. În perioada aceea băuse și jucase și ajunsese în cele mai mari dificultăți financiare pe care le avuse vreodată.

După ce apăruse vărul lui, Richard, ca moștenitor al averii, Reggie se azvârlise intenționat în tot felul de activități nesăbuite. În mod ironic, prosperase și situația lui financiară era mai bună ca oricând, dar acționase nebunește.

Dacă nu ar fi existat incertitudinea și frustrarea care îl măcinaseră în legătură cu moștenirea, băutura nu ar fi devenit niciodată o problemă. Soluția era clară. Nu trebuia decât să nu mai bea o vreme, atât ca să

demonstreze că putea, cât și ca să se dezvețe de cantitățile excesive. Apoi, putea reveni la consumul normal. Poate că Stanton nu avusese suficientă voință pentru a se controla, dar el avea.

Se gândi cu îngăduință la ceea ce-i spusese Stanton despre rugăciune. Fără îndoială, atunci când un bărbat în vârstă vedea că se apropie sfârșitul, era normal să se refugieze în superstiții religioase. Reggie nu avea nevoie de așa ceva.

Când ajunse la Strickland, se simțea recunoscător. Starea de spirit îi fu pusă imediat la încercare atunci când își duse calul în grajd și o găsi pe Lady Alys, pregătită să-și înceapă turul zilnic. Purta o rochie de călărie nouă, de culoarea bronzului și părea foarte înaltă, zveltă, cu o siluetă regească.

Allie se crispa când îl văzu, apoi înclină din cap politicos.

— Bună dimineața. Mă pregăteam să mă duc la una dintre fermele chiriașilor, dar pot să amân asta dacă vrei să discutăm ceva acum.

Davenport dădu din cap și începu să deșezeze calul obosit.

— Nu, fă ceea ce ai de făcut. Vreau să discutăm despre îmbunătățiri, dar asta mai poate aștepta.

Alys ridică din sprâncene.

— Credeam că am stabilit asta.

Părul ei șaten, lucios, era prins din nou într-un coc îngrijit. Amintindu-și de felul în care arăta chipul ei încadrat de pletele superbe, Reggie fu cuprins de un val de părere de rău pentru ceea ce ratase.

— Am hotărât că Rose Hall va fi reconstruită în vara asta, ceea ce va reduce fondurile disponibile pentru alte proiecte. O să vreau să aflu ce consideri că ar fi mai necesar. Alys înghiți în sec.

— Înțeleg.

Cu siguranță credea că el încerca să scape de ea. De fapt, așa și era, dar motivele lui erau, în mod uluitor, unele pure.

— Cred că ar fi mai bine, spuse el încet.

— Nu trebuie să te simți vinovat pentru noaptea trecută, spuse ea stăpânindu-se. Nu m-ai obligat să fac nimic.

— Nu trebuie să-mi amintești, răspunse el pe un ton aspru, amintindu-și de cât de plăcut reacționase ea. Îmi e foarte clar totul. Ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi întâmplat.

Chipul bronzat al lui Alys, mult prea bronzat pentru o doamnă, păli pe dată.

— Așa e, spuse ea cu vocea gătuită. Se întoarse și își scoase iapa din grajd, cu spatele drept ca un grenadier.

Reggie o privi plecând cu părere de

rău, dar și cu iritare. Din moment ce era nobil, ar fi meritat măcar să fie apreciat pentru asta.

Lui Reggie îi fu extrem de greu să nu bea. Mult mai greu decât se așteptase. A doua zi, gândul la băutura devenise o obsesie. Își închipuia din nou și din nou că deschidea dulapul din bibliotecă și că își turna în pahar lichidul de culoarea chihlimbarului. Aproape că simțea gustul delicios pe vârful limbii, căldura care avea să-l cuprindă după ce înghițea prima gură.

De câteva ori fu gata să pună în practică acea viziune. Apoi, cu o hotărâre de fier, se răzgândea. Putea s-o face și, pe Dumnezeu, avea s-o facă.

Era sezonul cositului, așa că își petrecu dimineața mânuind motocositoarea împreună cu muncitorii și găsindu-și alinarea în

ritmurile leneșe ale muncilor agricole. Când apărură merindele, pâine, brânză și bere, plecă, vrând să reziste tentației. „E doar bere”, îi spunea mintea pofticioasă. „Nu e vin sau tărie. Nu îți face rău.”

Probabil că așa șoptise și șarpele în Eden, însă Reggie se îmbătase suficient de des cu bere ca să știe că nu diferea decât cantitatea necesară. Dacă voia să se oprească, trebuia să se oprească pe de-a întregul, fără să se mintă singur.

În prima după-amiază fără alcool, Reggie merse la un târg de cai de lângă Dorchester și cumpără patru cai tineri, cu potențial excelent pentru vânatoare. În du-pă-amiaza următoare începu să-i dresese. Era o activitate care necesita răbdare și concentrare, așa că se putea gândi la altceva decât la nevoia tot mai mare de băutură.

Deși Dorset nu era un comitat

recunoscut pentru vânătoare, terenul din jurul moșiei era suficient de variat pentru dresură. O parte din lecții aveau loc pe câmp, altele, în padoc. Tânărul William se cățara pe gard și se uita de fiecare dată când putea. Băiatul avea să fie un călăreț formidabil.

Reggie îl luă cu el și pe Peter. Băiatul mai mare nu era la fel de fascinat de cai ca fratele său, dar era inteligent și voia să învețe. Lecțiile pe care i le dădu fură o altă modalitate de a se distra.

Totuși, oricât de mult ar fi muncit în timpul zilei, seara, Reggie era peste măsură de agitat, prea încordat ca să citească, prea prost dispus ca să discute. La orele când, altădată bea, începu să se plimbe pe moșie. Soarele apunea foarte târziu, iar în ceasurile răcoroase ale asfințitului cunoscuseră fiecare ungher al căminului său. Se plimbă de pe dealurile înalte,

singuratic, populate de oi, până la pășunile umede pe care se coceau cerealele, cu pași încordați și nerăbdători.

Nici măcar plimbările până noaptea târziu nu reușeau să îl scape de tensiune. De fiecare dată ajungea la luminișul de lângă lac. Acolo se dezbrăca și se arunca în apă, înotând cu furie până ce reușea să adoarmă datorită oboselei.

Într-o zi se simțea atât de irascibil, încât anulă o lecție cu Peter, știind că nu se va putea purta cuviincios. Reggie se gândi să ia cina separat față de noii săi colocatari, dar se hotărî să nu schimbe rutina. Așa că mănca împreună cu ceilalți și vorbi puțin, ca să nu rănească sentimentele nimănui cu limba lui ascuțită. Copiii erau prea bine-crescuți ca să îl întrebe de ce era așa tăcut, dar, din când în când, se uitau uimiți la el. Alys nu se uita la el deloc.

Chiar și Mac era mai reținut, de parcă Reggie ar fi fost un vulcan gata să erupă. Numai Nemesis părea să nu vadă nici o diferență și, după cum se gândi Reggie cu tot umorul de care era în stare, cățelușa era cu totul lipsită de creier.

Totuși, era bucuros că animalul îl însoțea în expediții și dormea la picioarele patului.

În a cincea zi, începu să se întrebe când avea să devină mai ușor, fiindcă fiecare zi era mai rea decât precedenta. Participă la cosit, lucră cu caii, se plimbă pe moșie și înotă. După ce se întoarse la conac, își dori să poată dormi liniștit, deși știa că nu se va întâmpla.

Ajunse în cameră după miezul nopții, chinuit de poftă, în pofida oboselii. Doar un whisky mic, cât să poată să doarmă. Doar unul. Oare nu dovedise deja că putea să nu bea? Nu, nu dovedise nimic, dorința de

băutură era atât de puternică, încât aproape îi alunga din minte toate celelalte gânduri.

Un lucru pe care îl avea Reggie, poate în exces, era voința puternică, deși ignoranții i-ar fi putut spune încăpățănare. Se hotărâse că nu va mai bea o vreme și nu avea să se abată de la acea hotărâre decât atunci când nu avea să mai simtă pofta de alcool. Doar atunci avea să poată bea din nou.

Concentrat pe conflictul interior, nu observă că nu era singur în cameră decât atunci când era gata să se urce în pat. Imaginea unei siluete feminine sub cuvertură îl făcu să tresară. Dacă Alys Weston era dispusă să meargă atât de departe, nimeni de pe pământ nu l-ar fi putut învinui că nu rezistase tentației. Dacă ar fi făcut dragoste cu ea, nu s-ar mai fi gândit cu siguranță la alcool.

Gândul abia se înfiripase în minte,

când își dădu seama că nu era Allie. Prea scundă, prea rotundă. Trase de marginea păturii și văzu buclele șatene ale unei cameriste adormite. În timp ce o privea, încercând să-și amintească numele ei, fata deschise ochii. Pe chipul ei drăguț apăru o expresie de alertă.

— Locul tău nu e în mansardă, cu celelalte cameriste? Întrebă el dezamăgit, pe un ton caustic.

Fata tresări, apoi spuse încet, cu accentul specific din Dorset:

— M-am... m-am gândit că ați vrea puțină companie, domnule.

Oare Mac credea că o femeie i-ar putea îmbunătăți starea de spirit? Valetul nu se ocupase niciodată cu așa ceva, dar Reggie presupunea că era posibil.

— Cine te-a pus să faci asta?

Fata păru și mai alarmată.

— Nimeni, domnule. M-am gândit la asta de când ați venit aici și... și am

crezut că n-o să vă supărați.

Pentru o clipă fu ispitit, fiindcă fetișcana arăta destul de bine. Cu siguranță i-ar fi acceptat oferta dacă ar fi fost beat.

Avea, însă, pe față o expresie de pisică în chinuri, care o făcea să semene nu cu o codană în călduri, ci cu Ioana d'Arc așteptându-și moartea. Poate că venise aici în speranța unor câștiguri materiale. Nu era o idee prea bună.

— Nu așa o să câștigi o poziție mai bună sau un salariu mai mare, spuse el. Întoarce-te în patul tău și o să considerăm că asta nu s-a întâmplat niciodată.

Nu era o modalitate prea politicoasă de a o respinge, dar nu se aștepta s-o vadă izbucnind în plâns. Exasperat, dădu pătura la o parte ca să o determine să plece.

Era goală. Văzându-i trupul rozaliu, începu să șovăie. Trecuseră

săptămâni întregi de când nu mai fusese cu o femeie, iar prezența permanentă a lui Alys Weston îi punea greu la încercare instinctele masculine. Apoi, examinând-o, se încruntă. Semnele încă nu erau foarte evidente, dar Reggie nu era inocent.

— Ești însărcinată, spuse el pe un ton neutru.

Fata îl privi îngrozită, ca și cum ar fi fost diavolul în persoană. Apoi trase încet pătura peste ea, plângând în hohote.

Reginald oftă. Nu avea cum să scape de... Gillie, așa o chema, până ce nu-și revenea. Își luă pe el halatul, apoi îi căută hainele. Juponul și rochia ei erau îngrijit împăturite pe un scaun.

Îi întinse juponul:

- Ia-ți asta pe tine.

Apoi se întoarse, scotocind prin sertare după o batistă. Când se ridică, fata era în picioare, lângă pat, își

luase în grabă juponul și se înfășură în halatul jerpelit. Acceptă cu recunoștință batista și-și îngropa chipul neconsolat în materialul moale. Reggie se așeză și o așteptă să termine, curios în legătură cu motivul pentru care venise.

Când suspinele lui Gillie se transformară în sughițuri, îi spuse cât de blând era în stare:

— Ai crezut că dacă... dacă vii la mine, poți să spui că e al meu copilul? Îi văzu privirea îngrozită și știu că ghicise.

— Nu credeai că știu să număr? întrebă el, începând să se amuze oarecum. Stai jos și relaxează-te. N-o să te mănânc.

Fata se așeză nervoasă pe marginea patului. Probabil nu știa mare lucru despre procreare și sarcină.

— Tatăl copilului nu vrea să se însoare cu tine? întrebă el răbdător.

Gillie răsuci batista în mână, evitându-i privirea.

— Am ieșit împreună de-o grămadă de vreme și mi-a zis c-o să ne căsătorim odată. Da' când i-am spus ce s-a-ntâmplat, m-a-ntrebat cum poate să fie sigur că-i al lui. A doua zi i-a spus lui taică-său că se duce la Bristol să se facă marinar și a plecat. Nici nu mi-a zis la revedere, spuse ea suspinând din nou, tremurând și acoperindu-și fața cu mâinile.

Reggie strânse din buze. Nu era foarte mândru de sexul tare în astfel de situații. Nici el nu era un model de virtute, dar măcar nu lăsase de izbeliște o turmă de bastarzi. Se așeză lângă Gillie, mângâind-o liniștitor pe umăr. Suspinând în continuare, fata se întoarse și se lipi de el. O ținu în brațe până ce nu mai avu lacrimi.

Într-un final, Gillie se îndreptă încet de spate și-și șterse ochii cu batista

udă. Avea nasul roșu și fața umflată, dar nu-și pierduse cu totul demnitatea atunci când îngăimă:

— Îmi pare foarte rău, domnule Davenport. A fost foarte nepotrivit să încerc să vă păcălesc, dar eram foarte disperată. Nu știam ce să fac, spuse ea înghițind în sec, apoi adăugă cu fervoare: N-o să mă duc la azil, nu mă duc. Mai degrabă nasc într-un șanț.

— E așa de rău la azil? întrebă Reggie.

Fata dădu din cap și coborî privirea. Reggie se gândi că magistrații erau cei care puneau în aplicare legile privind săracii și ar fi trebuit să cerceteze situația din zonă. Dar asta mai târziu.

— Părinții tăi nu vor să te ajute?

Cu fruntea acoperită de părul răvășit Gillie făcu semn că nu.

— Sunt metodiști și groaznic de stricți. Tata mi-a spus că dacă nu mă port bine, mă dă afară din casă. Și

mama...

Vocea i se frânse.

— Doamna Herald știe?

— O, nu, vara May nu m-ar fi angajat dac-ar fi știut spuse Gillie mânănită. O să mă dea afară de-îndată ce-o să afle.

— Și unde ai să te duci atunci?

— Nu... nu știu, dar nu la azil. Poate o să merg pe jos până la Londra și-o să găsesc de lucru acolo.

Reggie se încruntă. Singurul lucru pe care-l putea găsi la Londra ar fi fost pe stradă, cu toate pericolele aferente. O putea trimite la Chessie, dar se îndoia că fata ar fi putut să fie o prostituată bună. După ce examina repede opțiunile disponibile, îi spuse:

— Poți să rămâi aici. O să-i spun doamnei Herald să nu te dea afară.

Fata privi în sus, cu ochii mari de speranță.

— Chiar mă lăsați să rămân până se naște copilul? Vă jur, domnule, nu

trebuie nici să mă plătiți. O să muncesc din greu pentru casă și masă.

— N-o să fie nevoie. Vei fi plătită pentru munca ta.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule Davenport. Nu știu cum să vă mulțumesc. Nu vă închipuiți ce înseamnă asta, spuse ea atingându-i timid brațul. Dacă... dacă aș putea face ceva pentru dumneavoastră...

Sugestia era evidentă. Se simți, din nou, tentat, fiindcă cel puțin fata nu mai arăta ca și cum s-ar fi dus la tăiere. Dar se pricepea destul de bine la oameni ca să-și dea seama că, în starea aceea, fata își închipuia că era îndrăgostită de primul bărbat care se purtase frumos cu ea, iar el nu mai avea nevoie de alte complicații.

— Doar să n-o mai faci din nou, spuse el sec. Plăcerea e o parte

normală a vieții, dar dacă vrei să ai parte de asta după ce se naște copilul, trebuie să te păzești. Dacă nu cunoști o femeie mai în vârstă care să-ți explice, poți să mă întrebi pe mine și o să-ți spun ce trebuie să faci.

Gillie se înroși până în vârful urechilor, dar dădu din cap. Nu era numai drăguță, ci părea și destul de inteligentă. Probabil, în timp, avea să-și găsească un soț. Copiii ilegitali nu erau chiar atât de rari.

Se simți brusc obosit, așa că se ridică și o ajută și pe ea să se ridice.

— Du-te la culcare acum. O să vorbesc cu doamna Herald de dimineață. Asigură-te că nu le dai idei celorlalte cameriste. Data viitoare n-o să mai fiu așa de blând, încheie el.

Fata nu se intimidă, îi oferi un alt zâmbet timid și se furișă pe ușă. Reginald își dădu jos halatul și se urcă în pat, apoi stinse lumânările. Măcar problemele acestei fete îl ajutau să nu

se mai gândească la a lui.

Dormitorul lui Alys fusese ales astfel încât ea să poată vadă ce se întâmplă noaptea. În ultimele nopți nu putuse dormi și îl auzise pe Davenport venind acasă destul de târziu.

În seara aceea, la o jumătate de oră după ce îi auzise pașii ușori, auzi un zgomot diferit. Curioasă, se ridică și deschise puțin ușa. Văzu o fată ieșind din camera lui Reggie. Înghețată și simți că-i vine rău. Lumina lunii nu era suficient de puternică, dar, după siluetă, musafira lui Reggie era una dintre cameriste, Gillie sau Jane.

Fata se opri în hol și se șterse la ochi ca și cum ar fi plâns. Apoi o luă tiptil pe scările care duceau către mansardă. Alys închise încet ușa și-și lipi fruntea de lemnul rece. Deci se culca cu una dintre cameriste. Se întrebă de cât timp dura aventura. Fata suspina ca o fecioară ce tocmai

fusese sedusă.

Nu era treaba ei ce făcea Reggie Davenport. Se întoarse în pat nenorocită, își strânse genunchii la piept și se înfășură în pătură, ca să-i fie cald. Crezuse că între ea și Reggie exista o oarecare înțelegere, un anumit umor, o mentalitate oarecum asemănătoare, dar probabil își închipuise. Chiar dacă exista într-adevăr vreo legătură, el nu era interesat de ea, ca femeie. Fusesse o proastă să creadă că se întâmpla altceva, chiar și pentru scurt timp.

Amintindu-și cum o sărutase, își astupă gura cu pumnul și își mușcă pielea palmei, încercând să nu plângă de durere. Își urmărise îndeaproape angajatorul irascibil toată săptămâna și ghicise că se lăsase de băutură. Acum, că era treaz, nu era interesat de ea. Ambele dați când se sărutaseră, el fusese beat și, aparent, experiența fusese atât de

îngrozitoare, încât își schimba complet stilul de viață, vrând ca situația să nu se mai repete.

Puternică și încrezătoare din atât de multe puncte de vedere, Alys se simțea complet vulnerabilă ca femeie. Așa că plânse toată noaptea, până ce adormi de epuizare atunci când zorii începeau să înroșească cerul de la răsărit.

capitolul 15

A doua zi, Reggie discută cu menajera despre camerista însărcinată. Doamna Herald plescăi din limbă dezaprobator, dar era o femeie bună la suflet și fu de acord că n-o puteau da afară, fiindcă fata nu avea unde să se ducă. Și ea avea copii și era dispusă să împartă altor servitori sarcinile lui Gillie.

Reggie nu-i mai spuse decât lui Mac Cooper, care își ridică sprâncenele cu

o emoție neobișnuită.

— Fata aceea frumoasă cu părul șaten? Mare păcat că iubitul ei nu e prin preajmă, ar merita biciuit.

— Sunt de acord, spuse Reggie care se îmbrăca pentru cină, scoțându-și o cămașă curată. Dacă te consolează cu ceva, flăcăul o să afle probabil că viața de marinar este o pedeapsă suficientă.

— Nu ați băut în ultimele zile, spuse Mac pe un ton întrebător.

— Ce perspicace ești, răspunse Reggie sec, legându-și cravata.

— Nu e rău să fii treaz, spuse valetul imperturbabil.

— Mă bucur că ești de acord, răspunse Reggie luându-și vesta.

Mac își luă expresia de servitor înțepat din înalta societate.

— Sunt sigur că nu sunt în măsură să fiu sau nu de acord.

Reggie pufni.

— De când nu ai tu păreri,

prefăcutule?

— N-am spus niciodată că n-am păreri, spuse Mac zâmbind ușor. Doar că mă îngrijoram, adăugă el, iar accentul londonez deveni mai pronunțat, așa cum se întâmpla de fiecare dată când era preocupat.

Reggie se uită urât la servitor, în timp ce își aranja haina frumos croită.

— Cu alte cuvinte, îmi semnasem condamnarea la moarte și eu eram singurul care nu știa?

Mac se gândi o clipă, apoi răspunse simplu:

— Da.

Reggie zâmbi cu un amuzament reținut. Mac nu fusese niciodată o persoană plină de tact. Apoi coborî la cină, fericit că Iulian avea să sosească a doua zi. Caracterul bun și relaxat al prietenului său avea să le facă bine tuturor.

După ce stăpânul lui ieși, Mac începu, instinctiv, să deretice. Deci

micuței Gulie i se dăduseră papucii. Poate avea s-o întrebe dacă voia să iasă la plimbare. Avea nevoie de cineva care să o binedispună. Cu un zâmbet în colțul gurii, își termină treaba și se îndreptă către camerele servitorilor, ca să ia și el cina.

Mare parte din activitatea unui administrator se rezuma la inspecții și la urmărirea tuturor lucrărilor, așa că Alys își petrecu dimineața făcând acest lucru. După ce se duse la pășuni ca să discute cu Gabriel Mitford despre momentul când oile aveau să fie gata de tuns, se opri să verifice cositul.

Majoritatea pajiștilor fuseseră cosite, iar iarba era aranjată în stive mici, ca să se usuce și să rămână răcoroasă. Descăleca, vrând să discute cu vătaful. Acesta recunoscuse faptul că, dacă munca mergea bine, adăugând cu prevederea unui om de la țară că asta însemna să se

păstreze vremea bună, aveau să termine a doua zi.

Când încalecă din nou pentru următoarea inspecție, îl văzu pe Davenport împreună cu ceilalți muncitori, îndreptându-se către iarba înaltă. Știa că lucra la cosit, dar nu avusese prilejul să-l vadă.

Davenport îi captă atenția nu numai fiindcă era bărbatul cel mai înalt de pe câmp. Părul lui negru era răvășit de briză, avea mânecile suflecate neglijent, iar cămașa desfăcută îi dezvelea pielea bronzată. Fu uimită de imaginea frumoasă a unui bărbat și a pământului pe care-l muncea, de senzația că el, într-adevăr, era de acolo.

Absorbit de muncă, Reggie nu își dădu seama că era observat. Trupul lui zvelt se mișca într-un ritm uniform, grațios, brațele și umerii lui puternici deplasau coasa de la dreapta la stânga, iar iarba tunsă cădea ușor

într-o parte.

În timp ce-l privea, nefericirea care o cuprinsese în noaptea precedentă dispăru. Se spune că fiecare om este eroul propriei piese. Alys era eroina propriei povești, iar de când Reginald Davenport venise la Strickland îl văzuse din punctul de vedere al rolului pe care îl juca în drama ei. Ca angajator al ei, acest bărbat puternic și magnetic devenise automat un personaj principal. Avea putere absolută asupra locului ei de muncă, îi salvase viața și, poate inevitabil, devenise ținta visurilor ei secrete și a dorințelor nerecunoscute.

Acum, pentru prima dată, Alys își schimbă perspectiva și încercă să vadă cum părea lumea lui pentru el însuși. Deși el nu spusese acest lucru, credea că drama principală care îl absorbea în prezent era încercarea de a-și reconstrui viața, de a-și găsi un rost și un scop. Se schimbase din

anumite puncte de vedere de când venise la Strickland. Acum, renunțând la băutură, încerca să se schimbe mult mai profund.

Cunoscuse și alți bărbați care beau deseori până își pierdeau cunoștința. Majoritatea ar fi negat cu vehemență că erau bețivi și doar foarte puțini încercau vreodată să se oprească, indiferent cât de distructiv ar fi fost viciul. Totuși, Reggie, un desfrânat autoproclamat, făcea acest efort. Tensiunea disperată și furioasă pe care o simțise la el în aceste zile demonstra cât de greu îi era.

Ea era doar un personaj minor în lumea lui Reggie. Fericirea sau nenorocirea lui, beția sau luciditatea lui nu aveau nimic de-a face cu ea. Bătălia surdă pe care o purta cu demonii interiori era mult mai importantă pentru el decât avea să fie ea vreodată.

Gândul fu, în mod curios, unul

salvator. Davenport era un bărbat complicat, care putea acționa și cu eroism, și cu răutate, deși nu era nici erou, nici răufăcător. Era un bărbat care nu mai era tânăr, dar nici bătrân. Era suficient de nesăbuit cât să-și creeze probleme și suficient de sincer cât să recunoască acest lucru. După câte văzuse, era corect și înțelegător cu cei din jur.

Era și foarte singur.

El nu avea nevoie de competențele ei profesionale sau de feminitatea ei, de fanteziile ei melancolice sau de regrete. Poate că, în aceste vremuri grele, Reggie avea nevoie de prietenie, de acceptare și de înțelegere. Îi putea oferi aceste lucruri fără probleme, fiindcă îi plăcea de el.

Dădu pinteni iepei și plecă, hotărându-se să încerce să-i fie o prietenă mai bună, oricât de prost dispus ar fi fost el. Și chiar dacă avea prostul gust de a-și alege cameriste

drept partenerere de așternut

După ce luă o gustare târzie la conac, Alys se îndrepta către grajduri când îl văzu pe Reggie lucrând cu un cal înalt, gri, în padoc. Hotărâtă să fie mai prietenoasă, se decise să treacă pe acolo și să se uite puțin la el înainte să-și facă treburile de după-amiază. William era deja acolo, agățat de gardul padocului și privind subjugat. Abia întoarse capul ca s-o salute pe Alys când aceasta i se alătură.

Alys trebui să recunoască faptul că Reggie arăta extraordinar în timp ce dresa calul. Știa deja că era un călăreț extraordinar, acum vedea că era și un dresor minunat. În loc să-și folosească puterea pentru a domina calul, lucra împreună cu el ghidându-l și corectându-l cu răbdare, schimbându-și aproape imperceptibil greutatea și atingerile.

Când avea să termine, calul avea să

devină un cal de vânătoare de prima categorie.

— Are o mână foarte ușoară, observă ea și nu exagera deloc.

William dădu din cap admirativ.

— L-ar putea călări pe Smokey fără hățuri.

Atunci când Reggie o văzu pe Alys, în timp ce învăța calul să se învârtă, mai întâi ezită, apoi se îndreptă către locul unde se aflau ea și William. Deși părea bucuros să o vadă, o privea circumspect, iar în ochi nu i se mai citea umorul proverbial. Poate nu știa sigur cum avea să se poarte ea cu el. Abia schimbaseră câteva cuvinte în ultima săptămână.

Alys zâmbi veselă.

— După cum îi arată crupa, presupun că Smokey e un săritor de prima mână.

Reginald se relaxă văzând salutul ei prietenos.

— Ai dreptate. E cam sălbatic, dar

sare de minune peste garduri și are o forță incredibilă. Apropie calul de gard, ca să-l poată mângâia William. O să facă față celor mai grele partide de vânătoare din ținut.

Unui cal de vânătoare nu i se putea face compliment mai mare.

— Îi dresezi pentru vânzare sau pentru uz propriu? Întrebă Alys.

— Pentru vânzare, spuse el. La anul, acesta va valora de zece ori mai mult decât prețul de achiziție. Și alți doi dintre cei pe care i-am cumpărat din Dorchester vor fi la fel de buni.

— Și al patrulea?

— Iapa e prea mică pentru zonele de munte, dar o să se descurce destul de bine în comitate deluroase cum e Devon, unde priceperea la garduri e mai importantă decât viteza. Reggie calmă instinctiv calul atunci când Nemesis se strecură prin gard și îl făcu să se îndepărteze nervos. Un cal crescut pentru curse, dar care nu e

suficient de rapid e o ființă tristă, care a eșuat în viață. Un cal crescut pentru vânatoare e mult mai versatil. Cei mai rapizi pot participa la curse, iar ceilalți sunt aproape întotdeauna potriviți pentru vânatoare sau călărie.

— Deci caii de vânatoare sunt din punct de vedere filozofic, mai satisfăcători decât cei de curse?

— Exact, admise el cu un licăr în ochi. Și mult mai profitabili.

Alys se obișnuise deja cu ideea că și un desfrânat se pricepea la afaceri. Își trecu greutatea de pe un picior pe altul, fiindcă bârna îngustă începea să i se pară cam incomodă.

— Dacă intenționezi să mergi înainte cu dresura cailor, o să ai nevoie de mai mulți oameni la grajduri.

William interveni, cu o sclipire de speranță.

— Eu pot să lucrez la grajduri.
Reggie zâmbi.

— Cred că Lady Alys ar prefera să îți vezi de școală. Ai dreptate, adăugă el privind-o, o să fie nevoie de mai mulți oameni destul de curând. Știi pe cineva în zonă care se pricepe să dreseze cai?

Alys își mușcă buza de jos, gândindu-se.

— Jamie Palmer, supervizorul de la atelierul de olărit, a fost grăjdar. Se pricepea foarte bine la caii tineri.

— Atelierul se poate lipsi de el?

— I se va simți lipsa, recunosc Alys, dar asistentul lui e foarte capabil și cred că Jamie ar prefera să lucreze cu caii, dacă are de ales. Vrei să-l întreb?

Reggie dădu din cap.

— O să trec eu pe la atelierul de olărit. Vreau să-l cunosc mai bine înainte să-i ofer slujba asta. Luă hățurile, pregătindu-se să plece și adăugă: Apropo, am menționat că o să vină în vizită un bun prieten de-al

meu, Julian Markham? Ar trebui să ajungă în după-amiaza asta.

— Nu, nu ne-ai spus.

Probabil că Alys părea șovăitoare, fiindcă Reggie spuse cu o oarecare ironie:

— Nu-ți face griji, e unul din cei mai respectabili prieteni pe care-i am. N-o să provoace probleme.

Înainte ca Alys să se poată gândi la un răspuns potrivit, fură întrerupți de zgomot de copite și de zureitul hățurilor. Între grajduri și padocuri se ivi o șaretă cochetă, trasă de o pereche de cai. Alys își duse mâna la ochi ca să-l studieze pe nou-venit.

— Aș zice că a venit prietenul tău.

— Așa e, zâmbi Reggie. Julian găsește întotdeauna momentul potrivit

William făcu ochii mari văzând echipajul excelent și sări de pe gard, ca să privească mai de aproape. Alys îl urmă într-un ritm mai cuviincios, iar

Reggie descăleca și priponi calul, după care ieși pe poartă.

Conducătorul șaretei îi dădu hățurile ajutorului său, apoi sări ușor pe pământ, în timp ce Reggie se apropia să-l întâmpine. Alys îl examina pe nou-venit cu interes. Presupusese că un prieten apropiat al lui Reggie avea cam aceeași vârstă, dar Julian Markham era mult mai tânăr.

Era, pe de altă parte, bărbatul cel mai frumos pe care-l văzuse în ultimii ani. De la Randolph, de fapt. Chiar și după ore de mers, haina lui verde bine croită și cizmele strălucitoare erau elegante, aproape chiar frivole.

După ce îi strânse mâna lui Julian, Reggie se întoarse și-l prezentă pe prietenul său lui Alys și lui William. Markham făcu o plecăciune grațioasă. Când se îndreptă de spate, ochii lui gri-albaștri se măriră ușor, a surpriză, dându-și seama că era la fel de înaltă

ca el. Sau poate îl surprinseseră ochii ei de culori diferite, ori pantalonii strâmți.

Orice ar fi crezut, era prea bine-crescut ca să-și manifeste dezaprobarea.

— Reggie mi-a vorbit despre dumneavoastră, domnișoară Weston, spuse el cu un zâmbet, și despre rezultatele superlative pe care le-ați obținut la Strickland.

Pentru o clipă se întrebă dacă era sarcastic, dar Julian avea un zâmbet de o dulceață și de un farmec fără seamăn. De fapt, era o persoană adorabilă. Se întreba dacă Peter sau Meredith aveau să fie impresionați. Peter avea să-l considere londonezul perfect, iar Merry avea să-l vadă cu siguranță drept un soț perfect. În fine, poate chiar era.

În timp ce Alys îi răspundea, apărură și Merry, atrasă de agitație. Rochia fără formă, care nu îi venea deloc

bine fiindcă fusese luată de la o cameristă după incendiu, era plină de argilă uscată, iar părul ei auriu era legat la spate cu o panglică neagră simplă. Fără îndoială că fusese la atelierul de olărit și lucrase la porțelanuri.

— Meredith, aș vrea să îți prezint un prieten care a venit în vizită.

Merry se întoarse să îl salute pe nou-venit. Pentru o clipă, înlemni de spaimă. Alys aproape râse cu voce tare, înțelegându-i teroarea. Era un coșmar să cunoști un domn tânăr, elegant și frumos și să arăți ca un băiețel îngălat. Din fericire, Merry nu putea părea altfel decât frumoasă.

Alys îl privi pe Reggie chiar atunci când ochii lui se întoarseră spre ea. Pentru o clipă, împărtășiră, în tăcere, aceleași păreri despre chinurile tinereții. Apoi, el făcu prezentările. Viteza cu care Meredith își reveni și îi oferii lui Julian un zâmbet răpitor fu un

mare merit al aplombului ei. Peste câteva clipe, tinerii discutau prietenește.

În timp ce William se duse să analizeze îndeaproape șareta și caii, Alys îi făcu semn lui Reggie să vină deoparte și îl întrebă încet:

— Ca un tutore responsabil, trebuie să te întreb dacă prietenul tău e eligibil.

— Foarte, spuse el succint. E moștenitorul unui viconte și are o avere substanțială, nici un viciu major, e un gentleman până în măduva oaselor.

— Bărbatul ideal, murmură Alys. Cum naiba ați devenit prieteni?

Chiar în timp ce ea-și dădea seama că îl insultase, Reggie începu să râdă malițios.

— Din cel mai bun motiv posibil. Fiindcă prietenia noastră îl înfură pe tatăl lui.

— M-ai pedepsit bine, râse ea.

Spune-mi, l-ai chemat aici gândindu-te să le faci cunoștință? Reggie zâmbi ușor.

— Nu chiar, dar mi-a trecut prin cap că s-ar putea potrivi cu Merry. O asemenea partidă ți-ar rezolva preocupările legate de găsirea unui soț potrivit pentru ea, iar Julian ar fi norocos. Merry are mult mai multe de oferit decât majoritatea fetelor care vor să se mărite la Londra.

Alys fu impresionată de faptul că era preocupat de soarta protejaților ei. Îi privi pe Merry și pe Julian, care râdeau împreună. În mod evident, atracția era reciprocă, deși rochia lui Meredith arăta deplorabil. Cei doi arătau foarte bine împreună și nu numai fiindcă erau extrem de frumoși. Poate că de vină erau inteligența și caracterul bun pe care le aveau în comun.

Totuși, într-o lume practică, pentru o căsătorie nu era nevoie numai de

aspectul fizic, de două firi compatibile și nici măcar de dragoste.

— Cei din familia lui ar fi de acord să se însoare cu o fată fără cine știe ce origine și avere?

— Nu ar fi încântați, recunosc Reggie, dar cred că Julian și-ar putea convinge părinții dacă ar vrea.

Alys fu ușurată să afle asta. Desigur, era absurd să facă speculații în legătură cu o căsătorie, fiindcă cei doi tineri abia se cunoscuseră, dar Alys învățase repede că grijile făceau parte din viața unui părinte, chiar și a unuia de împrumut.

Alys și Reggie tăcură atunci când se apropiară Merry și Julian. Hotărându-se că era mai important să fie o gazdă plăcută decât să se ocupe de fermă, Alys sugeră:

— Ați dori o răcoritoare după călătorie, domnule Markham?

El zâmbi.

— Vă mulțumesc, domnișoară

Weston. Mi-ar face mare plăcere. ;

Alys îi luă cu ea pe copii - ușor de făcut în cazul lui Merry, cate de-abia aștepta să se schimbe, destul de greu în cazul lui William - ca să le ofere celor doi bărbați câteva minute de intimitate.

De îndată ce nu puteau fi auziți, Julian întrebă:

— De ce nu mi-ai spus că domnișoara Spenser e o asemenea frumusețe, Reg? Aș fi renunțat la celelalte obligații și aș fi venit acum două săptămâni. Apoi pe chipul lui apărură o expresie de alarmă. Doar dacă nu e...

Se opri, prea jenat ca să continue.

— O amică de-a mea? sugeră Reggie. Prostii. Doar e evident că e o lady.

Julian se îmbujora, părând foarte tânăr.

— Îmi pare rău. Sigur că e o lady.

Nemesis se apropie de ei, dând din

coadă și vrând să sară pe pantalonii imaculați ai lui Julian.

— Nemesis! strigă Reggie ferm.

Cățelușă se așeză pe labele din spate, măturând pământul cu coada.

— Câinele meu, prost, dar prietenos, spuse Reggie ironic. Să n-o lași să se urce pe tine. Are destule obiceiuri proaste.

— Devii foarte bucolic. Nu-ți mai trebuie decât o pereche de câini de vânătoare, spuse Julian mângâindu-i urechile lui Nemesis. Ai face bine să-mi explici cum stau lucrurile înainte să fac vreo greșeală groaznică.

Domnișoara Spenser și fratele ei o vizitează pe domnișoara Weston, sunt vecini sau ce sunt?

Reggie intră în padoc.

— Locuiesc aici, mai au un frate mijlociu.

În timp ce dezlega calul gri și îl conducea înăuntru, îi explică cum devenise Alys administrator și

tutorele copiilor Spenser și îi povesti despre incendiul în urma căruia rămăseseră fără casă.

Intrigat, Julian spuse:

— Și eu care credeam că Dorset e un comitat liniștit! Se pare că n-ai dus lipsă de aventuri. Adevărul este că aventurile te urmăresc oriunde te-ai duce. Ești singurul bărbat din Anglia care ar putea pune mâna pe o fermă ce nu numai că e administrată de o femeie, ci de o amazoană splendidă.

Reggie simți un val de iritare.

— Lady Alys nu e genul tău, spuse el încet, deșeuând calul.

— E genul tău? speculă Julian.

— Ți-ai pierdut mințile pe drum? spuse Reggie aspru în timp ce lăsa calul pe mâna unui băiat de la grajduri, ca să-l îngrijească. Toate femeile sunt genul meu. Sau nici una. Tot aia e.

Julian se învăță minte și își însoți prietenul către conac. Ar fi trebuit să

știe că Reggie nu avea cum să fie interesat de o fecioară virtuoasă. Nici măcar de una care era o amazoană splendidă.

Strickland se înveseli odată cu sosirea lui Julian Markham. În mai puțin de o zi, oaspetele se tutuia cu toată lumea din casă. În timp ce William și cățelușa adulmecau în continuare urmele lui Reggie, Peter Spenser găsi în Julian un nou idol, unul mai abordabil și mai puțin înspăimântător decât Reggie. Peter începu să imite imediat manierele lui Julian, nodul lui de la cravată, chiar și ticurile verbale.

Alys bănuia că Julian era puțin amuzat, dar era destul de tânăr să țină minte cât de stângace era un băiat de cincisprezece ani. Era și suficient de amabil încât să accepte imitația. Era un tânăr minunat, exact genul pe care și l-ar fi dorit pentru Merry.

Plăcerea ei fu temperată de griji. Merry și Julian erau cu siguranță atrași unul de celălalt, râdeau și discutau tot timpul. Alys ar fi fost încântată, dar îi era teamă că protejata ei nu avea să fie acceptată de familia Markham.

Discutase puțin cu Meredith și îi spusese să nu-și facă speranțe. Merry râsese, spunând că Julian era foarte cuviincios și nu-i dăduse vreun motiv să își facă iluzii. Totuși, Alys era îngrijorată. Deși Merry nu recunoștea că avea vreun sentiment, strălucirea ei dădea de bănuț.

Partea bună era că lui Reggie îi era mai puțin greu să rămână treaz. Vorbea și zâmbea mai ușor, iar tensiunea ce-l înconjura se diminuase. Muncea în continuare din greu pe moșie și cu caii, dar pe Julian nu-l deranja raptul că era lăsat pe mâna celor mai tineri membri ai familiei. Plănuiră excursii la mai multe

puncte de interes din zonă.

Alys îi însoți în prima excursie, dar nu-i plăcea că trebuia să lipsească de la lucru în sezonul cel mai aglomerat al anului. Își dădu seama și că nu era necesară compania ei. Un domn care accepta față probleme compania fraților mai mici ai unei fete nu avea cum să nu fie de încredere.

La o săptămână de la sosirea lui Julian, la cină se ivi subiectul seratei de la Dorchester. Cu un licăr în ochi, Meredith sugerează să meargă la serată, pentru ca Julian să vadă cum se purta înalta societate din Dorset.

Julian râse.

— Asta înseamnă că valsul a sosit în provincie?

— Se zvonește că va fi introdus la această serată, răspunse Merry. Dar lumea se teme că nimeni nu va ști să danseze, chiar dacă se va cânta un vals.

— Ar fi o adevărată catastrofă. O să

te învăț eu, spuse el privind peste masă. Bineînțeles, dacă îmi permiți, Lady Alys.

— Aș vrea să văd și eu cum se dansează, recunosc Alys. Orice dans atât de condamnat de lumea bună trebuie să fie interesant.

Într-un spirit de veselie generală, toată lumea se duse în salon, chiar și William, care nu avea altceva mai bun de făcut și nu era pregătit de culcare. Alys răsfoia partiturile, căutând valsurile pe care le comandase Merry de la Londra, însă Reggie o opri.

— Și Peter vrea să învețe, așa că are nevoie de tine ca parteneră. O să acompaniez eu.

Alys fu uluită.

— Nu știam că știi să cânti la pian.

— Așteaptă mai întâi să mă auzi, îi recomandă el așezându-se.

De fapt, Reggie cânta foarte bine. Alys îi urmări degetele lungi, frumoase, atingând clapele, mai întâi

făcând temător câteva game, apoi cu din ce în ce mai multă încredere, descifrând partiturile și se întrebă când avea un desfrânat timp să cânte la pian. Poate între orgii? Apoi își aduse aminte că uneori, noaptea târziu, i se păruse că se auzea muzică în depărtare. Deci nu-și închipuise.

Alys se alătură celorlalți și îl urmări pe Julian demonstrând pașii de vals. Era meticulos și dansă mai întâi cu Merry, apoi cu Alys. Iar Peter dansă cu femeia care era liberă și nu beneficia de talentul superior al lui Julian. În următoarea jumătate de oră două cupluri plutiră pe podeaua salonului, iar William le privea plictisit.

Când sosi ceaiul, Alys era deja în al nouălea cer. Îi plăcuse la nebunie să danseze în adolescență, chiar dacă era prea înaltă. Slavă Domnului că acum făcea parte din categoria femeilor mature și nu avea cum să se

facă de râs în public.

În ziua seratei, Alys se întâlnește cu Reggie la grajduri, la finalul după-amiezii. Începuse tunsul anual al oilor și, ca de obicei, interesat să încerce el totul, Reggie participase. Alys fusese ocupată cu altele, așa că întrebă:

— Cum a mers tunsul oilor?

Reggie dădu jos șaua și pătura de pe iapa pe care o călărise.

— E nevoie de mai multă pricepere decât pentru spălat. Ca să tunzi piciorul din față al unei oi nu e nevoie decât să apeși într-un punct sub umăr și piciorul o să se așeze singur în poziția necesară pentru tundere. Știai asta? Formidabil.

Când Alys râse, el continuă:

— Da, sigur că știai asta. Și eu știam odată, dar uitasem. Gabe Mitford a petrecut ceva timp ca să mă învețe aspectele de bază ale tunsului, dar după expresia îndurerată de pe

chipul lui mi-am dat seama că nu mă ridicam la standardele așteptate. De fiecare dată când tundeam, tresărea ca și cum tocmai aș fi stricat toată lâna.

— Adevărul e că e destul de ușor să o strici, iar lâna e unul dintre cele mai importante produse ale noastre, spuse Alys. Ai stricat ceva?

— Lâna de la una sau două oi, recunosc eu. Totuși, Gabe a zis că nu mă descurc rău pentru un începător.

Reggie ocoli iapa și luă o mână de paie curate, în timp ce începu să spele transpirația și spuma de pe pielea maronie, Alys îl întrebă din impuls:

— Cum mai stai cu alcoolul?

El ridică privirea și o privi rece.

— Nu înțeleg de ce e asta treaba ta.

Alys simți că se înroșește până la urechi.

— Nu e treaba mea. Nu sunt decât o angajată care nu are de ales și

trebuie să-ți tolereze proasta dispoziție.

Făcu stânga-mprejur și se îndrepta către ușa grajdului, când el spuse încet:

— Allie, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine.

Se opri, încă supărată, apoi se întoarse spre el. Stătea cu mâinile pe spatele calului, iar chipul lui întunecat, alungit, părea trist.

— Știu că am fost dificil în ultima vreme. Am încercat să vorbesc cât mai puțin ca să reduc efectele stării mele proaste. Mă ierți?

Alys știa cât de greu era să ceri iertare. Nici ea nu era bună la asta.

— Te iert și uit. Și eu mă mai enervez. Și chiar am fost impertinentă.

— Atunci o să-ți anulez comentariul cu o impertinență proprie, spuse el cu un zâmbet palid. În seara asta poartă rochia aurie, nu vreuna din rochiile

tale negre.

Ridică din sprâncene.

— Cât de biblic, impertinență pentru impertinență.

— Ei bine, mă pricep mult mai bine la asta decât la tunsul oilor, spuse el rezonabil.

— Nimeni nu poate să nu fie de acord, aprobă ea și ieși din grajd. Nu îi displăcea complet faptul că el se preocupa de aspectul ei.

capitolul 16

Seratele erau adunări la care participau familii din zonă, angajați și negustori prosperi. Compania nu era una selectă. Mai mult, sala cu tavan jos de la Capul Regelui din Dorchester i-ar fi părut sărăcăcioasă unei femei care frecventase balurile de la Londra.

Lui Alys însă, sala lungă, cu decorațiuni florale simple, i se părea

minunată. O adusesse pe Merry acolo de mai multe ori, dar seara respectivă era una deosebită. Poate datorită lui Julian Markham, care era atât de frumos încât toate femeile din încăperea se întorseseră să se uite la el atunci când intraseră pe ușă. Sau poate se uitaseră la Reggie, care părea foarte înalt, bronzat și al naibii de atrăgător în costumul său negru imaculat, de seară. Bineînțeles, și Merry era încântătoare într-o rochie simplă de muselină, împodobită cu panglici bleu, de aceeași culoare cu ochii ei.

Poate chiar Alys însăși se simțea deosebită. Rochia aurie cu decolteu pe care o solicitase Reggie era cel mai frumos veșmânt pe care îl avusese vreodată. Merry îi strânsese părul des și lucios la spate, într-o pieptănătură lejeră, apoi îl lăsase să-i cadă în bucle pe spate și îi adusesse o șuviță în față, pe umărul gol. Alys își

studie reflexia cu plăcere și oarecum alarmată. Nu arăta ca însoțitoarea matură a unei fete tinere.

Coborî emoționată din dormitor, dar Julian și Peter îi făcură o multitudine de complimente. Mai mult, Reggie o studie din cap până în picioare cu un zâmbet lent, aprobator. Da, noaptea era una deosebită.

Alys și Merry cunoșteau aproape pe toată lumea de la serată, iar fata fu asaltată imediat de admiratori. Alys însăși era considerată o originală. Oamenii nu și-ar fi dorit ca fiicele lor să ajungă ca ea, dar, în general, era acceptată.

Astăzi însă, era uluitor de populară. Mamele cu fiice nubile veniră din toate părțile să o salute și să-și exprime compasiunea pentru incendiu. Apoi așteptară să le fie prezentate lui Julian și lui Reggie, care erau cei mai atrăgători bărbați, dar și cei mai disponibili de la serată.

Atenția de care se bucura îl făcu pe Reggie să zâmbească ironic. Într-un moment de respiro, îi șopti lui Alys:

— În urmă cu câteva luni, mamele astea de familie i-ar fi pus pe soții lor să mă provoace la duel dacă le-aș fi salutat pe scumpele lor fiice.

— Momentul potrivit e atât de important în viață, răspunse ea cu blândețe, iar acum e momentul tău. Dădu din cap către o femeie care se apropia. Mă bucur să vă văd din nou, doamnă Baird. L-ați cunoscut pe domnul Davenport?

În timpul prezentărilor, doamna Baird îl examina intens pe Reggie, cu o oarecare ostilitate, ca și cum s-ar fi așteptat să o violeze pe loc. Apoi încercă s-o descoasă pe Alys în legătură cu originea și așteptările lui Julian Markbam. Alys evită cu dibăcie întrebările.

Când doamna Baird se retrase, înfrântă, Reggie șopti:

— Femeia asta seamăna cu o navă de linie cu pânzele complet întinse.

Alys chicoti.

— Are trei fiice care arată a fregate, dar peste câțiva ani or să ajungă în categoria mamei lor.

Reggie râse de gluma ei răutăcioasă, apoi se duse să vorbească cu câțiva bărbați pe care îi cunoscuse în ultimele săptămâni. Alys îl privi o clipă. După felul în care îl salutară ceilalți domni, părea să își creeze o reputație bună în comitat.

Apoi se întoarse la îndatoririle ei. Începu să discute cu celelalte femei, dar nu uită să fie atentă la Meredith. După un dans cu Merry, Julian oferi un exemplu perfect de noblețe, invitând la dans fetele cele mai timide și simple din încăpere.

Și Alys fusese o adolescentă timidă și simplă și știa cât de minunat era să fii invitată la dans de un tânăr ca Julian. Pe lângă faptul că arăta bine și

avea maniere deosebite, putea face o femeie să se simtă ca și cum ar fi fost singura din lume, în timp ce era cu ea. Astăzi oferea amintiri scilicet mai multor fete, pe care acestea să le poată prețui toată viața.

Dansul începuse la ora opt și avea să se încheie la miezul nopții. La zece, după o pauză, muzicienii începură primul vals cântat vreodată în public în Dorchester. Timp de mai multe măsuri, ringul de dans rămase gol.

Apoi intrară în ring judecătorul de pace Richards și soția lui, care mergeau des la Londra, urmați de un alt cuplu. Julian își păstrase al doilea dans cu Merry sperând la un vals, iar acum o invită. Erau atât de frumoși, încât atraseră toate privirile în timp ce pluteau pe ritmurile valsului. Merry râdea la partenerul ei, cu părul auriu revărsat pe spate, peste rochia străvezie.

Alys își privea protejata cu duioșie,

când Reggie apăru lângă ea și o apucă de braț.

— Le arătăm cum se face?

Înainte să poată refuza, din motive de vârstă, demnitate sau cuviință, o trase pe ringul de dans.

Alys se încorda, temându-se că avea să se facă de râs. Când dansa în public, în adolescență, era întotdeauna în dezavantaj din cauza înălțimii. Dar cu Reggie asta nu mai era o problemă. Era un bărbat la care chiar putea ridica privirea. Se relaxa și ochii ei îi căutară pe ai lui.

O trase în poziție de vals, așezându-și o mână fermă pe talia ei și cu cealaltă prinzându-i mâna înmănușată.

— Ce fetiță cuminte, spuse el încet, în timp ce începură să danseze.

— Nu prea mai sunt o fetiță, murmură ea, conștientă de apropierea lui.

— Nu, slavă Domnului, dar nu ești

nici bătrână.

Ochii lui erau foarte albaștri, pașii îi erau foarte siguri, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet ușor.

Când se întâlniseră prima dată, i se păruse aproape frumos. Acum nu-și putea închipui de ce îl calificase așa. Era mai mult decât frumos. Era răvășitor. La fel ca tinerele timide care dansaseră cu Julian, Alys își savura momentul de magie.

Ar fi trebuit să știe că dacă Reggie alegea să danseze, o făcea bine. Nu vorbea, doar se bucură, lăsându-și trupul moale, unduindu-se în rochia aurie.

Deși avuseseră parte de săruturi pasionale, valsul acesta emana un alt fel de erotism. Pe ringul de dans mai erau doar puține cupluri, așa că aveau loc să se miște în voie, să se lase pradă pasiunii muzicii. Alys se simțea în siguranță în brațele lui și înțelese de ce valsul era considerat

un dans atât de necuviincios. În timp ce simțea focul lent al atingerii lui pătrunzându-i întreaga ființă, gândurile ei erau cu siguranță necuviincioase.

Muzica încetă mult prea repede. Cu respirația întretăiată de încordare și de apropierea lui, Alys râse și făcu o plecăciune adâncă, formală în fața partenerului ei, fără să se gândească cât de ciudat părea că știa să facă un astfel de gest.

Reggie făcu și el o reverență, cu un zâmbet în colțul gurii, apoi o conduse la loc.

— Acum că am arătat că știu să dansez, presupun că trebuie să mai fac câteva ture, altfel or să creadă că sunt nepoliticos, spuse el resemnat.

Alys făcu gropițe.

— Foarte frumos din partea ta.

— De asta mi-era teamă, mormăi el, înainte s-o invite pe Meredith la cadrul.

Alys crezu că momentul ei de frivolitate se terminase, dar Julian se apropie de ea și insistă să i se alătore.

— L-am lăsat pe Reg să te scoată la dans, spuse el admirativ. Dacă aș fi știut că poți fi convinsă, te-aș fi invitat mai devreme.

Julian era un partener încântător, iar Alys savura cadrilul, deși nu era la fel ca un dans cu Reggie. Apoi muzicienii începură alt vals.

Melancolică. Alys admise că Reggie nu o putea invita din nou. În schimb, o invită pe doamna Richards, iar corpulentul judecător Richards o pofti la dans pe Alys.

De data asta, mai multe cupluri fură dispuse să dezvăluie pașii exersați în secret, iar ringul se umplu. Deși nu era ca și cum ar fi dansat cu Reggie, Alys se simți din nou bine. Nici măcar n-o deranja faptul că creștetul capului judecătorului Richards îi ajungea abia la nas. Judecătorul era un dansator

priceput și o complimentă pentru talentul ei.

— V-ați ascuns tare bine strălucirea, domnișoară Weston, îi zâmbi el.

Pentru Alys fu ca și cum ar fi fost desemnată regina balului. Era destul de bine.

La puțin timp după ora unsprezece sosi un grup de străini bine îmbrăcați. Trei femei și doi bărbați intrară și rămaseră lângă ușă, privind în jur cu condescendență plictisită. Muzicienii luau o scurtă pauză, așa că vocile puternice și dezaprobatoare ale nou-veniților se auzeau foarte clar. Toți erau îmbrăcați foarte modern, iar rochiile extravagante ale femeilor erau cu siguranță făcute la cele mai bune case de modă. Alys presupuse că erau londonezi care nimeriseră prin zonă, și care nu avuseseră altceva mai bun de făcut decât să vină să-i observe pe localnici.

După o scurtă analiză a nou-

venițiilor, Alys se întoarse către Reggie și îi explică în continuare cum se păstra și se transporta lâna. Apoi, cu coada ochiului, observă cum una dintre femeile nou-venite îl văzu pe Reggie. Chipul femeii se luminează și se îndreaptă către el. Era roșcată, de o atractivitate țipătoare, iar decolteul ei era atât de adânc, încât rochia lui Alys părea chiar puritană.

Ignorând-o complet pe Alys, roșcata puse cu siguranță mâna pe mâneca lui Reggie și miorlăi:

— Reggie, dragule, habar n-aveam că ești pe-aici. Ce faci așa de departe de oraș?

— Locuiesc aici, spuse el cu răceală.

— Aici? întrebă ea neîncrezătoare. Printre țărani aceștia?

Observând-o în final pe însoțitoarea lui Reggie, roșcata o analiză în voie, sucindu-și capul în sus ca și cum Alys ar fi avut doi metri.

— Dumnezeule, Reggie, unde ai găsit o făptură așa de uriașă? Chicoti amețită. Ochii ei sunt ciudați.

În fața frumuseții caline, voluptuoase a roșcatei, buna dispoziție a lui Alys se evaporă și se simți dintr-odată groaznic de stângace și de neatrăgătoare. Ar fi avut chef să o omoare pe femeia care se purta atât de provocator cu Reggie.

Bărbatul dădu la o parte mâna roșcatei, ca pe o scamă nedorită.

— Ce cauți în Dorset dacă îți displace așa de mult, Stella? Stella, nu-i așa?

Ochii căprui ai Stellei străluciră furioși, înainte să-i zâmbească cu o dulceață ucigătoare. Aruncându-i o privire lui Alys, miorlăi:

— Dacă preferi, poți folosi unul dintre numele pe care mi le-ai șoptit data trecută când am fost... împreună.

Alys știa prea bine ce însemna „împreună” în acest caz. Poate ar fi trebuit să se simtă flatată că femeiușcă o considera o rivală, dar în primul rând era furioasă. Se simți tentată să plece, însă un amestec de jenă și de curiozitate morbidă o făcu să rămână. Curiozitate, plus convingerea că nici Reggie nu era mai mulțumit de ceea ce se întâmpla.

Când Reggie îi ignoră ultimele remarci, Stella spuse necăjită:

— N-aș fi aici, dacă aș avea de ales, dar George tot vine prin zonă. Nu știi ce mătușă de-a lui e pe moarte și o vizitează regulat, ca să nu-l lase deoparte în testament. E groaznic de plictisitor, dar spune că o să mergem în curând la Brighton.

— Și unde e George acum? întrebă Reggie plictisit. Stella ridică brusc din umeri, dezgolindu-se aproape complet.

— E afară cu șareta. O să vină

imediat.

Însoțitorii ei se îndreptaseră către ea. Unul dintre bărbați o luă înainte și îl bătu pe Reggie pe umăr.

— 'nă seara, Davenport, zise el, binedispus de alcool. Nu te-am mai văzut prin oraș în ultima vreme.

— Fiindcă n-am fost acolo, Wildon, spuse Reggie abia ascunzându-și nerăbdarea.

Wildon era o cunoștință, nu un prieten, iar lui Reggie nu îi plăceau familiaritățile din partea unui străin. Și el era la fel de impertinent când era beat? Nu-i surâdea ideea. Cu cât el și Allie plecau mai repede de acolo, cu atât mai bine.

Blestemând soarta care adusese la Shaftesbury persoane de la Londra precum Stella și protectorul ei, o apucă de braț pe Alys.

— Mi-a părut bine să vă văd. Vă rog să îl salutați pe Blakeford. Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit, dar tocmai

plecăm.

Simți cum mușchii lui Alys se încordau. N-o putea învinui că era supărată. Ca și cum obrăznicia Stellei nu era de ajuns, deveniseră centrul atenției mai multor curioși din Dorset.

Înainte ca Reggie să se retragă, Stella îi cerși atenția încă o dată.

— Te rog să ne lămurești într-o privință, Reggie dragă. Pe drum vorbeam despre cavalerism și Martin aici de față - arătă spre bărbatul beat de lângă ea - spunea că nu mai e la modă să aperi onoarea unei doamne.

În timp ce Reggie încerca să-și amintească de ce oare se culcase cu o asemenea femeie ordinară, chiar dacă era beat criță, ea își flutură genele înnegrite și își undui formele generoase. Apoi continuă răgușită:

— Eu zic că Martin nu are dreptate. Tu ești un gentleman. Te-ai lupta pentru onoarea mea?

— De ce-aș face-o? răspunse

Reggie clar și răspicat Tu n-ai făcut-o niciodată.

Cuvintele lui fură întâmpinate de o tăcere mormântală. Din mulțimea curioasă se auzi o exclamație firavă, însă aproape toți cei din jur rămaseră împietriți.

Stella strânse din buze, șocată, atunci când îl auzi. Apoi căpătă o expresie asasină și frumusețea ei atent studiată dispăru.

După ce lansă bomba, Reggie se simți oarecum stingher. Făcuse destule scene la viața lui, dar, de obicei, era atât de beat încât nu-i mai păsa ce se întâmpla. Acum era lucid și lucrurile stăteau cu totul altfel.

O simți pe Allie tremurând și o privi repede. Chipul ei era neclintit, ca și cum făcea tot posibilul să-și stăpânească râsul sau isteria. Sau, mai degrabă, ambele. Trebuia s-o scoată de acolo.

Îl văzu pe George Blakeford

apropiindu-se și spuse relaxat, ca și cum nu-i jignise de moarte amanta în urmă cu numai câteva minute:

— Iată-l pe George. Am un câine de vânătoare de care ar putea fi interesat. Știi dacă va participa la vânătoria de la Cottesmere sezonul acesta?

În timp ce Wildon răspundea, muzicienii începură să cânte. Cercul de curioși dispăru ca și cum nici n-ar fi existat vreodată, deși Reggie era sigur că afirmația lui avea să fie discutată timp de ani întregi.

Folosindu-se de agitație, Allie se desprinse din strânsoarea lui și plecă fără să privească înapoi, ieșind pe o ușă laterală. În timp ce silueta ei înaltă și zveltă dispărea, Reggie se întoarse ca s-o urmeze, dar Blakeford sosi înainte ca el să poată pleca. Părea mai lucid decât tovarășii lui, iar ochii i se măriră cu interes văzându-l pe Reggie.

Văzându-se prins, Reggie petrecu câteva minute interminabile schimbând amabilități, în timp ce Stella îl privea furioasă. De îndată ce putu, Reggie se scuză și plecă pe aceeași ușă pe care ieșise Allie.

Ușa dădea într-un pasaj care conducea la grădina amenajată în spatele edificiului Capul Regelui. La lumina câtorva felinare risipite, Reggie cercetă aleile mărginite de flori. O găsi pe o bancă de piatră, în capătul cel mai îndepărtat al grădinii, cu capul plecat, jucându-se cu un trandafir palid.

Allie se îndreptă și ridică privirea atunci când el se așeză lângă ea. Era prea întuneric ca să-i poată distinge trăsăturile, dar lumina lunii îi scâldea pielea albă ca laptele și îi făcea părul să strălucească.

Cu voce sugrumată, Allie spuse:

— Mă simțeam cam rău și am vrut să iau aer.

Măcar nu-i dădea în cap.

— Tu? Rău? spuse Reggie cu blândețe. Femeia care poate să lucreze douăsprezece ore încontinuu și nu obosește niciodată?

Îl privi circumspectă, neștiind de ce o urmase afară.

— Foarte bine, nu mă simțeam rău. Eram furioasă.

— Asta e Lady Alys pe care o știu eu, spuse Reggie aprobator. O să mă binecuvântezi cu o descriere colorată a moralității mele, a manierelor de care am dat dovadă și a locului în care-o să ajung până la urmă? Nu putu să nu zâmbească.

— M-am gândit, dar oricât aș încerca, nu te pot învinui pentru... pentru comportamentul tău păgân.

— Ai putea s-o faci, dar aș prefera să nu.

Tăcerea deveni confortabilă. Se afla la câțiva centimetri de ea, suficient ca să poată simți căldura pe care o

emana trupul lui.

— Era destul de atrăgătoare, în genul vulgar, observă Alys. Din moment ce bărbații cad ușor pradă naturii lor animalice, pot să înțeleg de ce ai fost interesat de... acuplarea cu ea, chiar dacă nu ați avut în comun decât un pat.

— Niciodată n-a fost vorba de un pat, de fapt, spuse Reggie cu un umor amar. Spune-mi, te șochează ceva vreodată?

— Nu prea. Ar fi trebuit să fiu șocată de felul în care ai insultat-o, dar abia puteam să mă abțin să nu râd, spuse Alys dând din cap năucă. Serios, Reggie, știu că nu se comporta frumos, dar cum ai putut să spui așa ceva în public?

— N-a fost greu. Insulte strigătoare la cer sunt o specialitate de-a mea. Am intrat destul de des în necazuri din cauza lor, spuse el oftând. Probabil ai observat că Stella

nu e o persoană prea drăguță. Și n-am insultat-o decât după ce ea te-a insultat pe tine.

Alys se jucă cu trandafirul al cărui parfum dulce, fragil, îmbălsăma aerul nocturn.

— Nu înțeleg femeile de genul acesta.

— Nici eu. După o tăcere îndelungată, adăugă încet: îmi pare rău că trecutul meu nefast ne-a bântuit în seara asta, Allie. Știu destul de mulți scandalagii, dar nu mă așteptam ca vreunul să apară aici.

Ocazia era perfectă.

— Presupun că bărbatul despre care discutați, George Blakeford, e protectorul Stellei. Sunteți prieteni?

— Nu chiar. Ne cunoaștem de ani întregi, dar nu suntem prieteni. Chicoti ironic: Și dacă am fi fost, n-am mai fi după ce Stella îi va spune ce am zis.

— Dar te poate provoca la duel?

întrebă Alys, brusc alarmată.

— Mă îndoiesc, spuse Reggie calm. Tipul nu e prost. O să răspândească zvonuri despre mine, dar ce înseamnă o picătură într-un ocean?

Alys se gândi să-l întrebe mai multe despre Blakeford, dar știa că ar părea ciudat. În plus, era o simplă coincidență faptul că George se afla în zonă. Era un miracol că nu mai dăduse de altcineva din trecutul ei.

Muzica și vocile care sporovăiau se auzeau clar în aerul nopții. Când tăcerea durase prea mult, Reggie întrebă:

— Ești gata să ne întoarcem?

— Nu! exclamă Alys, mai vehementă decât voise să pară. În fine, putea s-o considere lașă. Era mai bine decât să știe adevărul. Îmi pare rău, dar mi-a ajuns aglomerația pentru seara asta. Crezi că Merry și Julian pot fi convinși să plecăm puțin mai devreme?

— Sunt sigur că vor coopera.
Oricum, dansul se va termina în curând, spuse Reggie ridicându-se în picioare. Mă duc după ei.

O luă pe Alys de mână ca s-o ajute să se ridice. Gestul lui politic o făcu să se simtă din nou feminină, indiferent de ceea ce spusese Stella. Bucuroasă că el făcuse efortul să-i liniștească sentimentele rănite, îi spuse:

— În timp ce tu îi iei pe însoțitorii noștri, eu aduc trăsura.

— Mă descurc cu ambele, spuse Reggie amuzat. Ești o doamnă în seara asta, trebuie să accepți să fii tratată ca atare.

Fără să-i dea drumul la mână, Alys îl privi și încercă să-i citească expresia în lumina slabă. Aerul dintre ei era greu, apăsător, încă marcat de senzualitatea valsului.

Reggie ridică mâna cealaltă și îi atinse fața ușor, ca un fulg,

mângâindu-i sprâncenele și obraji cu vârful degetelor, apoi ajungând la ceafa fină. Alys își ținu respirația, conștientă de apropierea lui, de masculinitatea lui irezistibilă.

Tremurând de dorință, se rugă ca el să o sărute din nou.

Dar în seara asta nu băuse, așa că, desigur, n-o făcu. Ar fi trebuit să fie beat ca să considere că ea merita așa ceva. Încercă să nu lase amărăciunea aceluia gând să distrugă amintirea plăcerilor mai simple ale serii.

Reggie lăsă mâna jos și făcu un pas în spate.

— Te conduc la trăsură înaintea să mă duc după Merry și Julian, spuse el cu o voce neobișnuit de puternică.

Îl însoți în tăcere către poarta grădinii. Nu avea ce face, din moment ce el nu o voia.

Pe drumul de întoarcere către casa închiriată, celelalte două cupluri se

pregăteau zgomotos de distracția finală a serii. George Blakeford, însă, conducea trăsura, așa că Stella trebuise să se calmeze singură.

Și când te gândești că fusese bucuroasă să-l vadă pe Reggie Davenport. Sperase că ar fi putut să-i alunge plictiseala în timp ce George se ocupa de mătușa lui. Nu uitase întâlnirea anterioară, iar perspectiva unor explorări aprofundate era încântătoare.

Se înveli în șal, ca și cum ar fi vrut să nu-și mai amintească felul în care el o umilise în public. Probabil Davenport era interesat de țărâna aceea enormă, altfel nu ar fi insultat-o niciodată. Avea să-l facă să plătească pentru asta.

Blakeford era un bărbat periculos și, dacă știa cum să-l mânuiască, avea să o răzbune. Nu trebuia decât să se gândească cum să-l ațâțe pe iubitul ei împotriva lui Davenport. Se gândi la

asta pe drumul de întoarcere către han.

George păru distras, nu se aruncă asupra ei cu aviditate de îndată ce fură singuri, așa cum făcea de obicei, în schimb, în timp ce își dădea jos cravata, spuse:

— Când am intrat în sală, am văzut o femeie foarte înaltă lângă Davenport, într-o rochie aurie, dar plecase atunci când am ajuns eu.

Stella se întoarse pentru ca el să-i poată desface rochia, mult prea scumpă ca să fie smulsă de un bărbat.

— Doar nu ți s-a părut atrăgătoare? spuse ea contrariată. Era o ciudățenie, mult prea înaltă, cu ochi de culori diferite. Dumnezeu știe unde a găsit-o Davenport. Poate că-i plac și femeile cu picioare de lemn.

Mâinile nerăbdătoare ale lui George se opriră pentru o clipă.

— Gusturile nu se discută. Mie,

roșcatele mi se par irezistibile, spuse el dându-i jos rochia și întinzând mâinile ca să-i acopere sânii.

Acum era timpul să-și pună planul în aplicare, în timp ce iubitul ei era excitat și irațional. Stella spuse cu voce tremurândă:

— A fost groaznic să-l văd pe Davenport în seara asta. Speram să nu-l mai văd niciodată, după... după ce a făcut data trecută.

Blakeford o întoarse și o apucă de umeri, strângând din buze.

— Ce vrei să spui?

Stella făcu ochii mari, încercând să pară inocentă și vulnerabilă. Dacă nu-și juca așa cum trebuia cartea, George avea să fie furios pe ea.

— Ții minte seara în care ai găzduit partida de cărți și ai pierdut cinci sute de lire în favoarea lui Davenport?

— Țin minte, spuse Blakeford strâmbându-se răutăcios. Țin minte și cum i-ai făcut ochi dulci.

— Georgie, dragule, nici pe departe! protestă ea. Eram doar ospitalieră, fiindcă era musafirul tău. Dar... el a înțeles greșit. Ții minte cât de beat era. Și... când am dat peste el în hol...

Își plecă privirea și tremură, ca și cum nu se simțea în stare să continue.

Mâinile lui Blakeford îi strânseseră brațele, rânind-o:

— Ce s-a întâmplat?

Simțind durerea strânsorii lui, Stella putu plânge cu adevărat.

— M-a... m-a obligat, George. A fost groaznic. Am încercat să țip, dar îmi astupase gura cu mâna. Bărbatul o privi atent.

— De ce nu mi-ai spus atunci?

— Mi-era teamă să nu se întâmple ceva, spuse Stella răgușită. Îi cunoști reputația, știi cât de periculos este. Nu suportam gândul că ți s-ar putea întâmpla ceva, spuse ea începând să

îi desfacă nasturii cămășii cu mâini pricepute. Am crezut că ar fi mai bine să uităm incidentul, dar când l-am văzut în seara asta am fost îngrozită. M-a insultat în ultimul hal, fără motiv. Și cum m-a privit! Înghiți în sec, apoi continuă: Dacă mă hăituieste din nou? Era atât de mare. Atât de puternic.

Fiecare cuvânt era ales cu grijă, ca să sugereze subtil că Davenport era mai bărbat decât Blakeford. Mai puternic, mai viril, mai periculos. Înțelegea prea bine mândria și posesivitatea iubitelor ei, ca să fie sigură că o prostie precum onoarea nu îl putea opri dacă era furios. Dacă voia răzbunare, era posibil ca Davenport să fie găsit cu un glonț în moalele capului și nimeni să nu afle vreodată cine era vinovatul. Stella savură gândul.

În timp ce mâinile ei merseă mai departe, mugetul lui Blakeford depăși

limitele furiei.

— O să-l fac să plătească, Stella, spuse el înnebunit, pentru ceea ce ți-a făcut ție, și mie.

Îi astupă gura cu a lui. Nu era complet convins că târfa rezistase avansurilor lui Davenport. Dar, la naiba, era târfa lui, iar Davenport trebuia să plătească pentru că-l sfidase.

Davenport trebuia oricum să meargă în iad. Mai întâi o luase pe Stella, apoi îi salvase viața lui „Alys Weston”. Dacă el n-ar fi fost prin preajmă în noaptea incendiului, ea ar fi fost moartă și nimeni n-ar fi știut nimic

Fusese dezamăgit când aflase că nenorocita supraviețuise. La momentul respectiv nu îl interesa în mod deosebit dacă Davenport trăia sau murea, dar, după dezvăluirea Stellei, îl enerva la culme faptul că incendiul ar fi putut îndepărta atât de

ușor ambele probleme.

Răzbunarea mai trebuia să aștepte câteva zile sau săptămâni, până la momentul potrivit, dar avea să sosească, cu siguranță.

Își trase amanta spre pat, hotărât să o poseze cu o asemenea ferocitate încât s-o facă să uite complet atingerile altui bărbat, mai ales ale unui bărbat mare, puternic și periculos.

capitolul 17

Prima dată când Julian Markham o văzuse pe Meredith Spenser în rochia ei mânjită de lut, o considerase o fată deosebit de frumoasă. Peste câteva ore, o văzuse aranjată pentru cină și i se păruse încântătoare. După trei zile în compania ei, se îndrăgostise până peste cap.

Chiar dacă era îndrăgostit, știa că nu îl atrăgea numai frumusețea

răpitoare a lui Merry, ci și inteligența ei, sufletul generos și bunul-simț. Dragostea era o senzație nouă și delicioasă, pe care o păstră pentru el, savurând timpul petrecut împreună cu ea și nespunându-i nimic ce ar fi putut-o jigni. Din fericire, la țară avură posibilitatea să fie împreună aproape în permanență, plimbându-se, călărind și vizitând obiective locale. O astfel de apropiere nu s-ar fi întâmplat niciodată la Londra și asta spunea multe despre încrederea pe care Lady Alys o avea în protejata ei și în Julian însuși.

Avea și motive să aibă încredere. Julian și Merry nu își spusese nimic nepotrivit, dar, răsând și vorbind împreună despre toate și despre nimic, Julian se convinsese că și ea îi împărtășea sentimentele. Se hotărî să îi vorbească în ziua anterioară plecării la un eveniment de familie. Era sigur că Merry ținea la el, dar nu avea

încredere să plece fără să se asigure de afecțiunea ei.

Activitatea din după-amiaza aceea era un tur al atelierului de olărit. Julian ar fi mers de bunăvoie cu Merry oriunde, dar i se păru foarte interesant să vadă cum se pregătea argila și cum se realizau obiectele din lut.

— În toată Marea Britanie existau mici ateliere de olărit, îi explică Merry în timp ce îi arăta unde se turnau obiectele împodobite cu foițe. Dar acum, că drumurile s-au îmbunătățit foarte mult, produsele pot fi transportate pe distanțe mai mari și industria se concentrează în locurile unde se află materia primă, precum Staffordshire.

Julian îi studie profilul încântător, în timp ce fata ridica de pe un raft o formă din alabastru.

— Știi lucruri remarcabile, spuse el admirativ.

Merry chicoti.

— Remarcabile, nepotrivite pentru o femeie, vrei să spui, răspunse ea, deschizând forma în fața lui. Vezi? Lutul lichefiat, adică foiața, se toarnă în formă. Alabastrul atrage apa, lutul se depune pe interiorul formei și uite! Avem o vază sau o ceașcă sau orice alt obiect Așa se pot face obiecte foarte elaborate.

— Merry, spuse Julian atingându-i mâna care ținea forma, unul dintre motivele pentru care ești atât de deosebită este chiar faptul că nu ești fandosită.

Fata îl privi repede, nesigură, apoi se întoarse și puse forma la loc pe raft

— Nici mătușa mea, nici Lady Alys nu mi-au permis vreodată să fiu fandosită. Să mergem și să ne uităm la cuptorul de sticlă, ca să vezi cum se coace lutul?

O urmă afară, spre cuptor, care era suficient de mare ca să adăpostească

mai bine de douăzeci de oameni atunci când era gol. La momentul respectiv era umplut pe jumătate cu obiecte care așteptau o a doua coacere. Merry îi arată câteva obiecte de interes, inclusiv niște cești de ceai rafinate, fixate pe suportul de protecție.

— Acestea sunt câteva dintre piesele de probă. Lucrez la modele pentru când se vor introduce serii noi.

Privind chipul lui Merry, Julian murmură:

— Foarte drăguț.

Pentru o clipă i se păru că vede tristețe în ochii ei albaștri. Apoi Merry zâmbi ștregărește.

— Un domn de lume poate transforma orice într-un compliment. Conducându-l afară din cuptor, continuă: Mâine ar trebui să fie destul de plin pentru coacere. După această a doua coacere, o să-mi pot decora mostrele, îmi place cum ies. Formele

sunt destul de bune.

— Așa sunt și ale tale, spuse el, admirându-i silueta în ușa cuptorului.

Un râs provocator fu singurul răspuns.

Supervizorul atelierului, Jamie Palmer, era afară, iar ea îi făcu cu mâna atunci când plecară. Veniseră pe jos de la Strickland. În timp ce se întorceau la conac, Julian spuse:

— Merry, vreau să vorbesc cu tine.

Mergeau pe lângă un gard viu. De parcă nu l-ar fi auzit ea luă o crenguță cu flori roz pal dintr-o plantă deșirată, care creștea printre tufișurile de măceș.

— Asta e Valeriana. Știi că din rădăcinile ei se face un ceai care te ajută să dormi?

În timp ce ea mirosea inflorescențele roz, Julian o întrebă:

— De ce încerci să eviți discuția?

Merry privi în jos către floare, ocolindu-i privirea.

— Nu vreau ca idila noastră de vară să se termine, spuse ea încet. Dar presupun că s-a terminat deja.

Julian îi apucă bărbia cu o mână și se uită în ochii ei de safir. Uluit să vadă lacrimi, spuse alarmat:

— Merry, ce s-a întâmplat? Sau tu nu vrei să mă auzi spunându-ți că te iubesc fiindcă nu-mi împărtășești sentimentele?

Fata închise ochii atunci când o năpădiră lacrimile.

— O, nu, nu asta! Nici pe departe.

I se păru cel mai firesc lucru din lume s-o ia în brațe și s-o strângă la piept. Julian știa deja că îi iubea gingășia, frumusețea și veselia. Acum descoperea o tandrețe pe care n-o mai întâlnise niciodată.

— Gata, draga mea, șopti el. Dacă eu te iubesc și tu mă iubești, ce sens are să plângi?

Merry se îndepărtă de el.

— Niciodată n-am crezut că doare

atât de mult să fii îndrăgostit, spuse ea zâmbind amar. Alys râdea fiindcă îmi planificasem perfect viața. Stabilisem că o să găsec un bărbat drăguț, cu o avere acceptabilă, care să mă adore și să mă prețuiască. În schimb, aveam să mă asigur că nu-și va regreta niciodată alegerea.

Scoase o batistă dintr-un buzunar ascuns și își suflă nasul, încercând în zadar să-și revină în fire. Lui Julian i se păru că până și nasul ei înroșit era adorabil.

Dându-și seama că trebuia să poarte o discuție serioasă, Julian se așeză la umbra gardului viu, gândindu-se cu părere de rău la indispensabilii gălbui. Îi luă mâna lui Merry și o apropie de el.

— De ce ți se pare că dragostea e atât de problematică? Niciodată nu m-am simțit mai fericit.

Fata privi în gol, către bucata boțită de muselină pe care o avea în mână.

— Doare fiindcă nu pot crede că o să avem un final fericit. Suntem mult prea diferiți ca origine și ca avere. De ce nu putea și tatăl tău să fie ceva mai simplu, nu un viconte?

— Nu m-aș fi gândit că te-ar deranja să fii vicontesă. Ți-ar sta de minune, spuse el acoperindu-i mâna cu a lui, deasupra ierbii. Tatăl meu e sănătos și în putere, așa că vei fi multă vreme doamna Markham și abia apoi Lady Markham.

Zâmbetul ei era unul amar.

— Julian, mama mea a fost fiica unui judecător de țară, tatăl meu a fost un negustor care s-a descurcat bine, dar n-a ajuns într-atât de bogat încât să nu mai conteze originea mea. O să am o avere de cinci mii de lire. E bine pentru Dorset, dar nu pot să cred că Lord Markham își dorește așa ceva pentru singurul său fiu, pentru moștenitorul său.

Respectul lui pentru ea crescuse. Se

vedea că se gândise serios la asta.

— Nu mă aștept ca tatei să-i convină, dar nu are autoritatea să îmi interzică o asemenea căsătorie sau să mă dezmoștenească, zâmbi Julian încrezător. Ar trebui să fie încântat să afle vestea, fiindcă în ultimii ani mi-a sugerat de mai multe ori să mă însor. Cred că vrea să se asigure că numele nu se va pierde. Se opri pentru o clipă. M-am grăbit. Vrei să te măriți cu mine?

-Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Văzându-l pe Julian zâmbind, fata adăugă: Dar nu dacă asta înseamnă să te desparți de familia ta. De asta doare dragostea, spuse ea înghițind în sec și privind în altă parte. Îmi pasă mai mult de fericirea ta decât de a mea. Știu... știu prea bine ce înseamnă să-ți pierzi părinții. N-o să-ți pierzi familia din cauza mea.

Julian fu cuprins de un alt val de tandrețe. Generozitatea lui Merry era

dovada vie a faptului că dragostea însemna mai mult decât înțelegea el. O viață cu ea avea să-i arate feluri de a iubi pe care nici nu și le putea închipui.

Soarele pătrunse prin gardul viu și îi transformă părul auriu într-un nimb străveziu. Frumusețea ei era nepământească, dar chipul îi trăda durerea și amarul, iar Julian nu se mai putu stăpâni. Se aplecă înainte și îi atinse buzele cu ale lui, la început ușor ca un fulg, apoi din ce în ce mai apăsător.

Ea îi răspunse cu o asemenea dulceață, încât îl duru și tânji s-o învăluie și s-o protejeze pentru totdeauna. O înconjură cu brațele și o trase mai aproape. Cunoscuse partea fizică a dragostei, dar sărutul ei îl cutremura mai mult decât pasiunea cea mai dezlănțuită de care avusese parte.

Când simți că ar fi fost în stare să

facă dragoste cu ea acolo, pe iarba moale, știu că era timpul să se oprească, îi dădu drumul, gâfâind:

— Ar trebui să ne ridicăm și să mergem, nu vreau să-i trădez încrederea lui Lady Alys.

Cu chipul răvășit și vulnerabil, Merry se ridică repede și își aranja fusta șifonată. Apoi se lipi de brațul lui Julian, strângându-l mai tare ca de obicei și își reluă drumul.

Când Julian își reveni în fire, spuse:

— De ce ești așa de sigură că familia mea nu va fi de acord cu tine? Nu este ca și cum ai fi o dansatoare de cabaret.

Merry chicoti, așa cum sperase și el dar redeveni serioasă imediat.

— Sunt doar logică. Nu sunt deloc romantică, să știi. Ai putea găsi pe cineva mult mai bun.

Julian se opri și se întoarse spre ea, așezându-și ușor mâinile pe umerii ei.

— Nu, n-aș putea, spuse el ferm. Să

nu uiți asta.

Se hotărî că Merry era așa pesimistă fiindcă își pierduse părinții, mătușa și mai multe cămine în tânăra ei viață. Nu conta decât faptul că îl iubea. Nu trebuia decât să-și convingă tatăl că în toată Anglia nu exista o fată mai bună și mai dulce. Recunoscu că avea să-i fie greu, dar nu avea dubii că avea să reușească într-un final.

Făcând un efort să-și ascundă temerile, Merry îi mângâie pentru o clipă obrazul cu podul palmei. Din unele puncte de vedere, Julian era mult mai inocent ca ea, însă măcar avusese parte de-o idilă de vară.

Pe un ton neutru, ea întrebă:

— Cum l-ai cunoscut pe Reggie? M-am întrebat de multe ori. Sunteți atât de diferiți, și, totuși, este clar că sunteți cei mai buni prieteni.

Acceptând schimbarea subiectului, Julian îi dădu drumul și își reluară

plimbarea.

— La un joc de coșmar. Tocmai mă întorsesem de la Oxford și simțeam că toată lumea e a mea. Apoi m-am apucat de o partidă de whist cu niște jucători înrăiți. Într-o seară foarte lungă am pierdut tot ce aveam, adică renta, o mică moștenire pe care tocmai o promisem de la o strămătușă și scrisori de garanție pentru averea la care mă așteptam pe viitor.

— Dumnezeu! exclamă ea, uluită la culme. Groaznic! Și le-a câștigat Reggie?

— Nu, dar el participa la joc. Juca normal și era oarecum pe zero, nici nu prea câștiga, nici nu prea pierdea, povesti Julian. În timp ce eu mă afundam și pierdeam din ce în ce mai mult, Reg mă privea ca un uliu supărat, ceea ce mă făcea să mă simt și mai prost. În curând aveam atâtea datorii, încât mai degrabă m-aș fi aruncat în Tamisa, decât să-i

mărturisesc tatălui meu. A fost cea mai groaznică noapte din viața mea. Eram destul de beat, desigur, și cred că păream disperat. Într-un final, am avut minte să mă retrag. Aveam de gând să plec, dar mi-a spus foarte aspru să mă așez și să mă uit cum se joacă, zâmbi Julian compătimentindu-se. Când Reggie spune „stai jos”, trebuie să stai jos.

Merry dădu din cap, înțelegându-l perfect.

— Nu am mai văzut niciodată o asemenea concentrare, continuă Julian. Reggie era atât de absorbit, încât te înfricoșa. În următoarele patru ore a câștigat tot ce pierdusem eu, plus alte câteva sute de lire. Apoi m-a luat acasă cu el, spunând că sunt prea beat ca să umblu pe străzi. Nu prea voiam să merg cu el, dar am făcut-o, fiindcă alternativa era reședința Markham și o grămadă de explicații pe care nu voiam să le dau.

A doua zi m-am trezit cu o mahmureală cumplită, iar Reggie m-a muștruluit ca nimeni altul, zâmbi Julian nostalgic. Tata se pricepe foarte bine la asta, dar Reggie e deasupra tuturor. Mi-a spus că sunt un neisprăvit și mi-a explicat de-a fir a păr ce prostii făcusem. Apoi mi-a cerut să-i promit că nu voi mai juca din nou, până ce nu voi învăța să o fac cum trebuie. După ce am fost de acord, mi-a ars toate scrisorile de garanție.

— Și nu ți-a cerut nimic în schimb? întrebă Merry fascinată.

— M-a pus să-i fac cinste cu micul dejun în dimineața aceea, râse Julian. Merry începu să râdă.

— Asta e o poveste incredibilă, dar pare tipic pentru Reggie. Am senzația că nu prea își merită reputația.

— Nimic mai adevărat, aprobă Julian. M-a învățat cum să joc inteligent și de atunci n-am pariat

niciodată mai mult decât mi-aș permite să pierd. Londra poate fi înșelătoare și e o binecuvântare să ai un prieten care cunoaște toate trucurile. Ironia e că tatăl meu e ferm convins că Reggie mă duce la pierzanie. Oricând încerc să-i corectez prejudecățile, începe să facă scandal.

— Deci tatăl tău nu e foarte rezonabil? spuse Merry îmbufnată.

Ghicindu-i gândurile, Julian o bătu ușor pe mâna cu care îl ținea de braț.

— Nu întotdeauna, dar va fi rezonabil în ceea ce te privește.

Merry își dori să poată împărtăși încrederea lui Julian, dar îi era imposibil. În adâncul sufletului, credea că, după plecarea de a doua zi, nu avea să-l mai vadă niciodată.

În ziua aceea, Julian solicită o intrevvedere între patru ochi cu Lady Alys, după ce aceasta se întorsese de pe moșie, își făcuse baie și se îmbrăcase pentru cină. Fu încântată

să ia notă de cererea lui în căsătorie, cu amendamentul că logodna avea să se oficializeze doar după ce el avea să vorbească cu tatăl lui. Julian înțelese că ea avea aceleași dubii ca și Merry în legătură cu binecuvântarea lui Lord Markham.

Julian îi dădu vestea lui Reggie atunci când restul ocupanților casei se retraseră după o seară de muzică și jocuri. Cei doi se relaxau în bibliotecă, Julian sorbea un pahar de Porto, Reggie fuma o țigară de foi, iar Nemesis sforăia lângă ușa de sticlă. Chipul prietenului său se luminează.

— Minunat, dar nu neașteptat. Și un orb ar fi văzut.

Julian dădu din cap, prefăcându-se disperat.

— Și eu care credeam că am fost un model de discreție. Cu o strălucire îndrăgostită în ochi, continuă: Nu-i așa că Merry e cea mai frumoasă făptură de pe pământ? Și are un

temperament încântător.

Reggie petrecu răbdător următoarea jumătate de oră ascultând ode pentru nenumăratele perfecțiuni ale tinerei fete, scoțând câte o onomatopee de aprobare din când în când. În final, Julian se opri râzând.

— Sporovăiesc ca un idiot, nu-i așa?

— Da, dar orice altceva ar fi insuficient, spuse Reggie binedispus, scuturând scrumul de la țigară.

Julian se încruntă.

— Și Merry, și Lady Alys cred că tatăl meu se va opune căsătoriei. Tu ce crezi?

— Cred că e foarte probabil, recunoscui Reggie, dar îmi închipui că îl poți convinge cu perseverență și tact. Merry nu e o partidă excepțională, dar nu e nici de lepădat. Și dacă ai probleme în a-l convinge, nu trebuie decât să i-o prezinți pe Meredith.

— Asta e o idee minunată, Reg,
spuse Julian entuziast Cine i-ar putea
rezista?

Înainte să continue, Reggie ridică
mâna.

— Nu este nevoie să-i repeți
calitățile nemaivăzute. Nu cred că s-
au schimbat în ultimele cinci minute.

Sfios, Julian se ridică și se duse la
bufetul cu băuturi. Scoase un
decantor cu cel mai bun brandy al lui
Reggie.

— Ciocnim pentru succesul cu tatăl
meu și pentru viitoarea mea fericire?
Reggie ezită.

— Cred că ai observat că n-am mai
băut.

— Așa este, spuse vesel Julian, dar
asta chiar e o ocazie specială.

Turnă generos brandy în două
pahare din sticlă venețiană și îi
întinse unul lui Reggie.

Reggie acceptă paharul și privi fix
către lichidul transparent, de culoarea

chihlimbarului, înspăimântat de dorința crâncenă care-i lăsa efectiv gura apă și îi făcea inima să bată mai repede. Își jurase să nu mai bea până ce dorința avea să dispară complet. Se micșorase în ultimele două săptămâni, dar încă existau momente când pofta de alcool aproape îl copleșea.

Apoi înțelese. Fiindcă întotdeauna îi plăcuse gustul alcoolului, era nerealist să aștepte ca dorința să dispară. Ar fi fost ca și cum ar fi presupus că abținerea pune capăt dorinței sexuale. Dimpotrivă, abținerea mărea dorința sexuală. Ar fi trebuit să-și dea seama de asta mai devreme. Poate că lipsa alcoolului chiar îi mărea dorința de băutură.

Se simți ușurat. Demonstrase că se putea opri. Acum venise vremea să își reia obiceiurile.

Ridică paharul.

— Ai dreptate, e o ocazie foarte

specială și aș vrea să fiu primul care vă dorește ție și lui Merry viață îndelungată și multă fericire!

Julian zâmbi, iar Reggie dădu peste cap tot paharul de brandy. Apoi aruncă paharul gol în șemineu, așa cum se cuvenea pentru un toast din inimă.

Privi cum sticla se spărgea și dispărea în cioburi sclipitoare, savurând gustul și senzația minunată a brandy-ului. Arsura dulce îi gâdila limba, îi încălzea gâtul, apoi se furișa și îi calma tot corpul, calmând dorința neostoită care îl consumase de când băuse ultima dată.

Ce prost fusese, să se chinuiască inutil timp de săptămâni întregi. Nici nu-și mai amintea de ce i se păruse necesar să demonstreze că putea să nu mai bea.

Se îndreptă spre bufetul cu băutură și își turnă alt pahar de brandy, apoi se întoarse cu un zâmbet către Julian.

— Pentru ce altceva să mai bem?

Alys și Meredith se retraseră devreme și se duseră în camera lui Meredith, ca să poarte o discuție prietenească. Alys se aștepta ca protejata ei să fie în extaz fiindcă îi câștigase inima lui Julian, iar el o ceruse în căsătorie, în schimb, Merry era extrem de tristă, convinsă că, după ce pleca a doua zi, Julian nu avea să se mai întoarcă niciodată fiindcă nu avea să-l lase tatăl lui. Nimic din ce-i spuse Alys n-o putu convinge.

Când Alys se duse la culcare, nu reuși să doarmă chiar dacă ziua fusese lungă și obositoare. Julian era un tânăr amabil și foarte onorabil. Nu ar fi vorbit cu Meredith și cu tutoarea ei dacă exista posibilitatea serioasă ca nunta să nu se realizeze. Totuși, convingerile sumbre ale lui Merry și propriile dubii îi alungară somnul.

Orele trecură, iar corpul o dorea de oboseală, însă mintea ei nu se putea odihni. Era atât de stresant să fii părinte adoptiv, încât nici nu-și închipuia cum reușea să supraviețuiască un părinte real, biologic.

Dormitorul ei era poziționat astfel încât putea auzi cine trecea pe scări și în holuri. Într-un final, îl auzi pe Julian urcând și intrând în camera lui. Știa că nu era Reggie, îi recunoștea întotdeauna pașii.

În sfârșit, după ce își tot sucise pernele și pătura de neliniște, se hotărî să coboare și să vadă dacă Reggie era în bibliotecă. Angajatorul ei avea multă experiență în ceea ce privea viața mondenă și îl cunoștea cu siguranță pe tatăl lui Julian. Poate că i-ar fi putut oferi o părere mai informată privind posibilitatea ca Lord Markham să o accepte pe Merry în familie.

Bâjbâi în întuneric după halat și papuci, apoi coborî în bibliotecă. După cum se aștepta, se vedea lumină pe sub ușă, dar scena care o întâmpină atunci când deschise ușa era una neașteptată și complet dezagreabilă. Alys se opri în prag și privi în jur dezgustată.

Reggie era tolănit în fotoliul lui preferat, cu picioarele lungi încrucișate în față. Dacă avea dreptate și starea de luciditate se putea măsura în funcție de aspectul îngrijit, atunci el era cu siguranță beat mort. Haina și cravata erau aruncate pe podea, cămașa albă și pantalonii strâmți erau pătați de băutură, iar în aer se simțea o miasmă de brandy. Un decantor gol era răsturnat pe bufetul cu băuturi, iar altul, aproape gol, se afla pe masa de lângă el.

Fiindcă noaptea era călduroasă, ușile de sticlă erau deschise, iar Nemesis era întins lângă prag.

Cățelușa sări la picioarele lui Alys și scânci, ca și cum ar fi căutat ajutor pentru stăpânul ei.

Alarmat de zgomotele animalului, Reggie ridică privirea și zâmbi leneș.

— Mă... mă bucur s' te văd, dulce Alys. Julian s-a culcat. Băiat bun, da' 'abar n-are să bea. Încă-i devreme și n-ar strica niște companie. Hai... bea niște brandy.

Se căzni să se ridice în picioare și turnă restul de brandy în alt pahar, vărsând pe alături jumătate din băutură.

Îl mai văzuse amețit, dar acum era mult mai rău. Trupul acela athletic, bine proporționat, aproape se răsturnă atunci când se întoarse să-i ofere paharul.

— N-am venit aici ca să beau, spuse ea cu răceală. Am vrut să-ți vorbesc despre ceva important dar cu siguranță nu ești în stare acum.

El ridică paharul și îl dădu peste

cap, iar o picătură de brandy i se prelinse pe la colțul gurii. Ca și cum n-ar fi auzit tot ce-i spusese, răspunse, plăcut surprins:

— Mă bucur că n-ai venit să bei. Putem face ceva mult mai bun.

Se deplasă cu o viteză uimitoare pentru o persoană beată și se apropie de ea cu doi pași rapizi. O învălui într-o îmbrățișare înfometată. Greutatea lui o împinse pe Alys în spate până ce se izbi de o bibliotecă, iar trupul lui cald rămase lipit de ea de la genunchi la piept

Sărutul lui cu aromă de brandy stârni aceeași reacție violentă ca de obicei și, pentru o clipă îi răspunse la sărut. Apoi el îi șopti la ureche:

— Mi-a fost greu să nu sar pe tine. Ți-a mai zis cineva ce corp minunat ai? Destul ca să-nnebunești un bărbat

Cuvintele lui o făcură să-și revină în fire.

— Lasă-mă în pace, bețiv nenorocit

spuse ea caustică, împingându-l cu palmele. Nu-mi observi „corpul minunat” decât când ești prea beat ca să-ți pese ce femeie pipăi. Dacă ești în călduri, caută-ți camerista.

Reggie aproape căzu atunci când ea se smuci, dar reuși s-o țină în continuare de brațul stâng.

— Nu-ți stă bine să fii timidă, Allie, spuse el cu reproș. Știu ce vrei și sunt... mai mult decât fericit să ți-o ofer, adăugă apucând-o de ceafă, cu un gest care semăna vag cu cel pe care îl făcuse în grădina de la Capul Regelui.

Alys încă nu era alarmată. Când el o trase din nou mai aproape, ea întoarse capul.

— Ești beat, Reggie. Du-te la culcare.

Fiindcă nu putea ajunge la buzele ei, se concentra asupra locurilor unde putea ajunge, sărutându-i obrazii, urechea. Apoi îi trasă cu limba

conturul urechii. Alys tresări atunci când el îi apucă un sân, mângâindu-i senzual sfârcul prin velurul auriu și făcându-l să se întărească. O căldură periculoasă o cuprinse și îi topi membrele și rezistența.

Cu oroare, își dădu seama că era gata să se ofere unui bărbat care era prea beat să știe sau să înțeleagă cine era ea. O senzație cumplită de deja-vu îi dădu puterea să îl împingă din nou, de data asta cu furie.

— Du-te naibii, lasă-mă în pace!

Luat prin surprindere, Reggie se împletici și se lovi de o măsuță pe care se afla un glob. Masa se răsturnă, cadrul globului se sparse, iar sfera colorată se rostogoli pe covor. Reggie abia reuși să nu cadă, iar când își recapătă echilibrul privirea lui era furioasă.

Cu volatilitatea unui om beat, trecu de la buna dispoziție prea puțin lucidă la furie.

— Să nu te joci cu mine, doamnă nenorocită. Nu crezi că știu de ce te învârti tot timpul-n juru' meu? Oi părea tu respectabilă, da' te uzi toată, amândoi știm asta.

Nu suporta faptul că avea dreptate. Alys voia să plângă. Voia și să-l omoare, fiindcă văzuse prea multe, fiindcă-i invadase inima și sufletul cu o asemenea nepăsare.

Furia fu urmată rapid de teamă, fiindcă își dădu seama că Reggie se apropia periculos de ea. Dispăruse bărbatul amuzat, tolerant, cu care lucrase și cu care se tachinase. Acesta era un străin furios, cu ochi reci.

Trebuia să treacă de Reggie ca să ajungă la oricare dintre cele două uși. Măsură distanțele și știu că era captivă. Se dădu încet înapoi, neslăbindu-l din ochi, în timp ce inima panicată începu să bată din ce în ce mai repede. Deși era înaltă și

puternică pentru o femeie, nu avea cum să-l învingă pe Reggie dacă voia să o violeze.

Ajunse într-un colț încadrat de rafturi. Se încorda, gata de luptă.

Nemesis interveni în scenă și se băgă între ei doi cu gemete slabe, nervoase. Reggie se împiedică de cățelușă și aproape căzu.

— Câine nenorocit!

Îi dădu un picior și o atinse fulgerător între coaste. Cu un urlet de durere și de groază, cățelușa țâșni afară, pe ușa de sticlă.

Clipa de distragere îi dădu lui Alys prilejul să se pregătească. Se înarma cu un volum greu de piese franțuzești și, atunci când Reggie își reluă urmărirea, îl amenință:

— Nu te apropia de mine!

Ignorând avertismentul, el se întinse spre ea. Alys îi aruncă volumul în burtă, apoi apucă altă carte, o ediție uriașă, îmbrăcată în piele, a

operelor complete ale lui Shakespeare. O ridică și izbi în neștire. Volumul masiv îl lovi pe Reggie într-o parte a capului, apoi îi anihila genunchiul în cădere.

— Dumnezeule! Înjură el prăbușindu-se pe podea și gâfâind din cauza loviturii. Cățea!

Alys nu se opri să vadă cât de rău îl lovide și alergă spre ușă. Abia ieșise pe hol când dădu nas în nas cu Mac Cooper, care se grăbea spre bibliotecă. Rămase fără aer și numai mâinile servitorului o ajutară să nu cadă.

Nu prea îl văzuse pe valetul lui Reggie și i se părea o persoană distantă, destul de spilcuită. Acum însă, pe chip i se citea îngrijorarea.

— Sunteți bine, Lady Alys?

Nu, la naiba, nu era! Dar n-avea de gând să recunoască așa ceva în fața unui străin.

— Sunt bine, dar nu grație bețivului

pe care-l ai drept stăpân, spuse ea cu răceală, respirând greu.

Mac îi dădu drumul și îngenunche lângă Reggie, căruia i se făcuse rău. Alys vru să plece, dar valetul ridică privirea și spuse:

— Nu plecați. O să am nevoie de ajutor ca să-l duc la etaj.

— De ce nu-l lași aici? întrebă ea. Nu i-ar strica o noapte pe podea, în propria vomă.

Cooper făcu o grimasă.

— Nu pot, când nici măcar nu-și va aminti ce s-a întâmplat.

Măcar asta era o binecuvântare. Alys ezită, nesigură, iar Cooper așteptă până ce Reggie nu mai vomită. Apoi spuse calm:

— Hai la culcare, Reg. Lasă-mă să te ridic. Amețit și cu chipul palid, Reggie mormăi:

— Nu trebuie să mă duci acasă, sunt deja acolo. Valetul îl apucă de un braț. Fiindcă nu reușea mare lucru,

Alys, exasperată, îl ajută.

Amândoi reușiră să-l pună pe picioare pe Reggie, care mormăia incoerent.

Drumul către dormitor fu anevoios. Pe la jumătatea scărilor, Reggie se clătină brusc și aproape căzură toți trei. Alys fu izbită de balustradă și cu siguranță urma să aibă o vânătaie cumplită pe coapsă.

La aproape un metru de pat, Reggie se revoltă brusc, începu să înjure și îi trase cu sete un pumn valetului. Dacă l-ar fi lovit, Cooper ar fi avut mari probleme, însă valetul se feri cu iuțeală. Apoi își prinse stăpânul de falcă, folosind doar forța necesară pentru a-l potoli complet.

În timp ce îl puneau pe pat, la lumina lămpii care ardea pe noptieră, Alys văzu că Reggie adormise buștean.

— I se întâmplă frecvent asta, Cooper?

— Mda, da' de regulă nu-i așa de rău, recunosc valetul, în timp ce își întorcea stăpânul pe spate. N-a mai băut de ceva timp și zicea...

Vocea îi pieri, iar Alys observă cu interes că acum Cooper avea un puternic accent cockney, foarte diferit de tonul îngrijit pe care îl arbora de obicei.

— De ce îl mai suporti?

Nu se aștepta să i se răspundă și fu surprinsă când valetul ridică privirea.

— Am rămas fiindcă, dacă n-ar fi fost Reg, aș fi fost arestat sau spânzurat acum nu știu câți ani, spuse Cooper, controlându-și din nou accentul.

Văzând-o surprinsă, continuă:

— E adevărat, Lady Alys. M-am născut într-un bordel și furam ce puteam ca să supraviețuiesc. Deja mă prinseseră și mă închiseseră în Newgate de două ori. Dacă aș mai fi fost arestat încă o dată, nimănui nu i

s-ar mai fi făcut milă de tinerețea mea.

Deși nu ar fi vrut, era interesată, așa că întrebă:

— Și cum l-ai fi cunoscut pe Reggie?

— Eram expert în a-i jefui pe bogătașii care erau prea beți ca să se poată apăra. Am făcut greșeala să încerc asta cu Reg și mi-a rupt mâna. Am început să urlu și să-l rog să nu mă predea poliției. A zis că, la cât de bine mă pricepeam la tâlhării, aș fi putut să-mi găsesc o slujbă cinstită. I-am zis că voiam o slujbă, dar cine angaja un vagabond? A râs și mi-a spus că avea nevoie de un valet. Dacă eram dispus să învăț, el mă angaja. Și dacă încercam să-l fur din nou, avea să-mi rupă gâtul, nu mâna, spuse Cooper cu o grimasă amară. Primele câteva luni au fost chiar agitate. De câteva ori m-am întrebat dacă nu mi-ar fi fost mai bine pe stradă, dar nu m-am plictisit

niciodată. Reg ne-a băgat în destule necazuri, dar întotdeauna ne ajută să și ieșim.

Alys îl privi fix pe servitor.

— De ce mi-ai spus asta?

— M-am gândit că n-ar trebui să uitați că Reg are și părți bune.

— Ai dreptate, băiete, spuse ea cu tristețe. Uitasem.

— Dar nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i așa? spuse Cooper liniștitor.

Odihniți-vă, Lady Alys. O să fac curat în bibliotecă.

Pentru o clipă îndelungată, studie silueta puternică, moale, care zăcea în patul mare. Apoi plecă oftând.

De ce afurisitul nu putea să fie, pur și simplu, un erou sau un bandit?

capitolul 18

Preoții aveau dreptate: iadul chiar exista. Perspectiva unui foc nu i se păruse atât de groaznică, dar

amestecul otrăvitor de greață, durere și deprimare adâncă era un chin mult mai mare decât ar fi putut zugrăvi orice teolog medieval.

Reggie se mișcă încet, apoi se opri fiindcă îi plesnea capul. Singurul avantaj al faptului că era viu era acela că, dacă lucrurile își urmau cursul normal, avea să se simtă mai bine într-un final. Citise odată că beția era viciul puritan perfect, fiindcă venea cu o pedeapsă automată. I se părea al naibii de nedrept faptul că și păcătoșii convinși trebuiau să sufere la fel.

Se lăsă din nou ceața. Când dispăru, încercă să deschidă din nou pleoapele, pe care le simțea de parcă ar fi fost cusute. Licărul de lumină îi săgeta capul și ochii opăriți și simțea cum i se agită stomacul gol.

Stilul acesta de viață te omoară.

Probabil că scosese vreun sunet, fiindcă vocea calmă a lui Mac îi trezi

creierul pârjolit.

— Puteți bea asta? O să vă simțiți mai bine.

Cu ajutorul lui Mac, Reggie reuși să bea. Elixirul lui Mac era în principal suc de mere de data asta, amestecat cu alte ingrediente, inclusiv o gură de alcool. Stomacul nervos începu să-și revină.

Cu ochii încă închiși, întrebă cu voce firavă:

— Cât este ceasul și s-a întâmplat ceva ce ar trebui să știu?

— Este aproape ora prânzului. Domnul Markham a plecat de dimineață devreme, v-a transmis că îi pare rău că nu poate aștepta suficient de mult cât să vă spună la revedere, zise valetul cu ironie în glas. Domnul William a întrebat de dumneavoastră, spunea că aveți o lecție de călărie cu el în dimineața asta, dar i-am zis că sunteți indispus.

Reggie mârâi, amintindu-și că îi

promisese băiatului că îl duce pe dealuri. În fine, aveau s-o lase pentru altă dată.

— S-a întâmplat ceva noaptea trecută?

— Puteți s-o întrebați pe Lady Alys, spuse Mac imperturbabil. Nu sunt în măsură să vă spun.

Stomacul lui Reggie se zgudui din nou, încercând să-și amintească ce s-o fi întâmplat cu Allie. În zadar; singurul lucru pe care și-l amintea era Julian căscând și urându-i noapte bună. Coborâse Allie? Sau, Doamne ferește, intrase el în dormitorul ei? Ce naiba se întâmplase? Așteptându-se la ce era mai rău, Reggie întrebă:

— Unde e Lady Alys?

— Lucrează undeva pe moșie. Și-a luat pâine și brânză cu ea și a spus că va fi plecată toată ziua.

Cu un efort suprem, Reggie se ridică în șezut. Apoi își lăsă capul în față până ce camera nu se mai mișcă

cu el.

— Adu-mi niște whisky.

— N-ar fi mai bine o cafea? sugeră Mac. Am aici o oală plină.

— Atunci toarnă-mi o cană și pune și niște whisky în ea.

— Nu cred că e o idee bună, se îndoie Mac.

— La naiba, fă ce-ți spun eu!

Era foarte neobișnuit ca Reggie să vorbească pe un asemenea ton, iar Mac știa că nu trebuia să-l contrazică. Peste două minute, Reggie avea în mână o cană mare de cafea stropită cu whisky. O dădu pe gât, deși își opări gura și limba.

Pe măsură ce whisky-ul își făcea efectul, începu să se simtă mai bine. Se ridică în picioare și ajunse împleticindu-se până la lavoar. Își dădu cu apă pe față, ceea ce îi făcu bine, dar mâinile încă nu erau suficient de sigure ca să se bărbierească. Îl lăsă pe Mac să facă

asta.

După încă două cani de cafea botezată, efectele cele mai grave ale mahmurelii dispăruseră. Ignorând chipul îngrijorat al lui Mac, Reggie se schimbă în haine curate de călărie și se îndreptă spre grajduri, încercând să ghicească unde era Alys. Oare încă se tundeau oile? Nu-și amintea. Dar avea o presimțire foarte rea în legătură cu noaptea precedentă, iar sugestia lui Mac, s-o întrebe pe Lady Alys ce se întâmplase, nu suna prea bine.

Cu siguranță nu îi făcuse rău, oricât de beat ar fi fost. Cu siguranță ea era bine, altfel n-ar fi ieșit să călărească.

Vătămările fizice nu sunt singurul și nici măcar cel mai grav mod de a face rău.

Dădu din cap ca să gonească acea voce interioară, apoi regretă imediat mișcarea, fiindcă îl cuprinse amețea. Ar fi trebuit să bea mai

mult whisky, ca să se pună pe picioare.

De ce ai ajuns așa, în primul rând?

Înjurând în șoaptă, deschise ușa grajdului. Grăjdarii luau prânzul, deci nu era nimeni prin preajmă. În timp ce privirea i se obișnuia cu lumina slabă, auzi nechezatul brusc, puternic al unui cal înfuriat.

Înlemni. Părea să fie armăsarul lui, Bucefal, dar ce l-ar fi putut ațâța așa?

Apoi nechezatul mânios fu acompaniat de țipătul acut al unui copil.

William. Dumnezeu, William, care fusese întotdeauna fascinat de armăsar. Reggie îi spusese de mai multe ori să se ferească de temperamentul imprevizibil al calului, dar copilul probabil că ignorase avertismentele.

Uitându-și răul fizic, goni spre boxa mare a armăsarului, aflată în capătul celălalt al grajdurilor. La țipetele

calului și ale copilului se adăugă zgomotul amenințător al unor copite grele izbindu-se de lemn.

Reggie ajunse la boxă și privi peste ușa joasă. Îl văzu pe William ghemuit într-un colț, ridicându-și brațele, într-o încercare inutilă de a-și proteja capul. Pe jumătate îngropat în paiele de pe podea, se vedea un morcov pe care voise să i-l dăruiască lui Bucefal. Scrâșnind cu o furie care făcea pereții să vibreze, calul de aproape cinci sute de kilograme, cu copitele potcovite, era ridicat deasupra copilului.

Armăsarul se ridică în două picioare, izbind cu o copită în perete, lângă capul lui William și zgâriind cu cealaltă brațul copilului. Apoi își luă avânt să lovească din nou.

Reggie apucă o furcă rezemată de perete, apoi năvăli în boxă, strigând ca să îi distragă calului atenția de la copil.

Prea furios ca să recunoască

singura ființă umană de care era atașat, Bucefal se întoarse și lovi. Cu adâncă părere de rău, Reggie se apără cu furca. Încercă să-l rănească cât mai puțin, dar, chiar și așa, risca să distrugă animalul pentru totdeauna.

Mâinile îi tremurară atunci când dinții ascuțiți ai furcii pătrunseră în umărul greu al calului, împrăștiind cu sânge. Când Bucefal se retrase puțin, Reggie urlă:

— William, ieși!

Băiatul țâșni afară pe ușă. Reggie așteptă până ce era în siguranță, apoi fugi și el să se pună la adăpost, trântind și încuind ambele părți ale ușii. Animalul înnebunit urla în continuare, izbind în perete cu copitele masive. Reggie recunoscuse că era posibil ca Bucefal să se lovească de moarte chiar dacă rănilor provocate de furcă erau minore.

Aruncând furca lângă perete, se

întoarse încet spre William, Băiatul părea teafăr, deși fusese scuturat bine.

Își șterse lacrimile cu mâneca.

Groaza pe care o simțise pentru viața copilului, combinată cu efectele mahmurelii și cu teama că era posibil să-i fie distrus calul preferat îl făcuseră pe Reggie să-și piardă complet controlul. Îl apucă de umeri și îl zgudui violent.

— Copil afurisit! Uite ce-ai făcut dacă ești neascultător! Poate calul va trebui omorât Ar fi trebuit să-l las să-ți spargă capul!

Apoi, în timp ce strânse pumnul, timpul și spațiul părură să se năruiască într-un caleidoscop. În fața lui era William, cu chipul palid, tremurând, mai speriat de Reggie decât fusese de cal. Dar, în același timp, acolo era un băiat cu părul negru, mai mic, la fel de îngrozit într-un fel, băiatul era Reggie. Țipătul

nesfârșit al calului era deopotrivă cel al unei femei, iar bărbatul nu era Reggie, ci un alt bărbat cu aceeași înălțime, același ten, aceeași furie provocată de alcool.

Un val de amețeală, panică și groază isterică îl cuprinse, îl dărâmă și îl azvârli pe stâncile tăioase ale amintirii. Înțelese cu spaimă cât de aproape fusese să-l lovească pe William cu puterea lui periculoasă, de om matur.

Îi dădu drumul băiatului și se îndreptă, amețit, fără să vadă nimic în jur. În fața ochilor lui nu mai era grajdul, ci camera de dimineață a mamei lui, un loc pe care-l evitase fără să știe de ce. Era în urmă cu mult timp, iar părinții lui se certau din cauza alcoolismului tatălui. Era unul dintr-un șir nesfârșit de conflicte. Mama lui plângea și spunea că soțul ei trebuia să plece de la Strickland și să nu se mai întoarcă niciodată, că nu

avea să-l lase să le facă rău copiilor. Beat și mânios, tatăl lui mai întâi țipase la soție. Apoi devenise violent.

Reggie fusese atras de zgomote. Avea întipărită în minte o imagine din profil, amândoi părinții lui erau în fața ferestrei, iar brațul puternic al tatălui său era blocat în poziția în care își lovea soția într-o parte a capului. Cum ar fi putut Reggie să uite o imagine atât de clară, de agonie neclintită?

Cum ar fi putut să-și amintească?

Era mic, avea trei sau patru ani, dar nu ezitase. O auzise pe mama lui țipând, auzise zgomotul repulsiv al cărnii și al oaselor lovite și se năpustise asupra tatălui său, cu furia unui copil, dând din pumni, agățându-se de piciorul tatălui său, lovind și mușcând, făcând tot posibilul ca să-și apere mama.

Beat, înfuriat la culme, tatăl lui îl apucase de umeri, îl ridicase cu putere și îl aruncase în aer. Scurtul

timp în care zburase trecuse atât de încet, că aproape adormise. Nu simțise nici o durere când se izbise de perete, deși simțise trosnetul oaselor rupte înainte ca trupul să-i ajungă pe podea. Avea ochii deschiși, dar nu se putea mișca și nu simțea nimic.

Spiritul lui părea să se detașeze de corp, plutind visător deasupra furtunii. Își văzu mama țipând, apoi căzând în genunchi și luând în brațe trupul zdrobit al fiului ei. O crezuse atunci când strigase că soțul ei îi omorâse copilul, fiindcă, mai mult ca sigur, trebuia să fie mort ca să vadă și să audă, dar să nu poată reacționa.

Apoi, cu un fior brusc, își revenise în fire. Simțea îmbrățișarea strânsă a mamei lui, inima care îi bătea cu disperare, parfumul ei dulce, de trandafiri. Își amintea cu o claritate crâncenă lacrimile amare ale mamei lui, groaza de pe chipul tatălui său, care striga că nu voise, Annie, că

fusese un accident, că trebuia să-l creadă că nu voise să-i facă rău.

Își amintea de furia, de repulsia crudă și ascuțită care umpluse încăperea. În timp ce cădea în gol, i se întipărise în ochii minții imaginea chipurilor înspăimântate ale părinților lui. Își amintea clar că-și spusese că nu trebuia să moară. Deși era prea tânăr ca să poată defini ideea, știusese, instinctiv, că moartea avea să-i despartă părinții pentru totdeauna și avea să-i izoleze tatăl într-un iad nefârșit, fără de iertare.

Încet, Reggie își reveni și se trezi privind peretele grajdului, cu mâinile împreunate, zgâriind și apucând ca și cum eliberarea s-ar fi aflat undeva acolo, în lemn. Își încleșta cu disperare mâna dreaptă și trase un pumn în perete cu toată puterea. Apoi izbi din nou și din nou, încercând în zadar să distrugă spaima și amintirile.

Durerea crâncenă a loviturilor îi

amorți mâna și îi săgeta încheietura și brațul. Coborî privirea și își văzu pielea jupuită și șiroaiele roșii dintre degete. Privi mut sângele și încercă să-și recapete echilibrul fragil.

Amintindu-și că nu era singur, se întoarse spre William. Pe chipul lui rotund se citea că plânsese, iar băiatul se uita la Reggie ca și cum nu-l mai văzuse niciodată, înspăimântat de un asemenea comportament, greu de înțeles, al unui adult.

Reggie inspiră adânc, încercând să găsească puțină luciditate în creierul amețit, dezorientat. Apoi îngenunche pentru a fi la același nivel cu copilul și spuse zdruncinat:

— Vino înapoi.

După o clipă lungă de ezitare, William se apropie. Reggie îi atinse umărul.

— Ești bine?

William dădu din cap sfios.

Fixându-i privirea, Reggie spuse:

— Îmi pare rău că am fost așa de mânios. Mi-a fost teamă că o să te omoare. Apoi, când am știut că ești în siguranță, m-a luat valul. A fost o prostie, dar adulții fac prostii de multe ori. Văzând că William dădea din cap, Reggie continuă: înțelegeți acum de ce ți-am spus să nu stai în preajma lui Bucefal?

— Da, spuse băiatul înghițind în sec. Îmi pare rău că am provocat necazuri. Doar... doar voiam să mă împrietenesc cu el. Bucefal o să trebuiască ucis?

— Sper că nu, spuse Reggie ridicându-se în picioare. Du-te după grăjdarul-șef. Să vedem ce se poate face.

William o luă la goană, iar Reggie deschise cu grijă partea de sus a ușii boxei. Armăsarul nu mai necheza și nu mai lovea, dar încă se foia agitat, cu părul negru, lucios, murdar de transpirație și de spumă. Reggie

Începu să-i vorbească încet, calmându-și și propria neliniște, și pe cea a calului.

Când grăjdarul-șef sosi, în fugă, Reggie era în boxă, mângâindu-l pe Bucefal pe gât și verificându-i rănilile. Cele provocate de furcă nu erau adânci, deși aveau să rămână niște cicatrici pe pielea lucioasă. Își sucise o încheietură, dar nu părea să aibă răni grave.

Reggie lăsă armăsarul pe mâinile capabile ale grăjdarului și se întoarse în casă. Apoi se retrase în bibliotecă și se cufundă în vechiul fotoliu din piele, nemaiputându-și stăpâni gândurile.

Acea fusese camera tatălui său, scaunul tatălui său. Când se întinse pe spate, cu ochii închiși, piesele lipsă din copilăria lui începură să apară. Nu era de mirare că uitase tot ce se întâmplase înainte să aibă patru ani și nu era de mirare nici că Jeremy

Stanton nu fusese uimit să afle asta. Nașul lui spusese ceva de genul că, fără îndoială, Reggie avea să-și amintească dacă era nevoie să afle ceva.

Blocase teama și certurile neconținute provocate de bețiile tatălui său. Mama lui oscila între speranță, furie și disperare și, cu sensibilitatea unui copil, Reggie știa că ceva nu mergea deloc bine.

Deși își adorase tatăl, îi era teamă de temperamentul său imprevizibil. Uneori, tatăl lui era un om deosebit, alteori trebuia evitat cu orice preț. Obiceiul lui Reggie de a privi și de a analiza fără încetare comportamentul celor din jur, de a căuta slăbiciuni pe care le putea folosi dacă avea nevoie să se apere, se dezvoltase atunci când abia învățase să meargă.

La puțin timp de la nașterea fratelui mai mic al lui Reggie, Julius, se ajunsese la acea ultimă ceartă.

Îngrozit de ceea ce făcuse, tatăl lui renunțase la alcool.

Reggie petrecuse mult timp în pat din cauza rănilor: contuzii, coaste rupte, un umăr rupt. Fusese înfricoșat la prima vizită a tatălui său. Măcinat de vină, tatăl lui îi recâștigase cu răbdare încrederea, jucându-se cu el, învățându-l tot felul de lucruri, citindu-i cu voce tare.

Când Reggie se recuperase complet, tatăl lui renunțase cu totul la băutură. Anne Davenport nu mai insistase ca soțul ei să plece de la Strickland și, în timp, familia se vindecase. Sosise ceea ce Reggie numea Epoca de Aur. Părinții lui erau fericiți unul cu celălalt, erau mulțumiți de căsătoria și de familia lor. Zilele păreau pline de lumină și de veselie. Se născuse un alt copil, o fetiță cu părul roșu pe nume Amy.

Reggie înflorise în perioada aceea. Îl însoțea pe tatăl său pe moșie, se juca

cu fratele și cu sora lui. Și îngropase toate amintirile epocii întunecate de dinainte.

Până astăzi, când demonul băuturii aproape că îl făcuse să lovească alt copil. Îl dureau gâtul și pieptul, atât pentru William, cât și pentru copilul care fusese el.

Se foi și privirea îi căzu pe o broșură aflată pe masa de lângă el. Părea că cineva i-o lăsase acolo, ca să o citească.

Ridicând-o, citi titlul: Efectele băuturilor alcoolice asupra omului. Dedesubt, scria: „Benjamin Rush, Medic, Philadelphia, 1784”. Se uită la broșură, întrebându-se cine i-o lăsase, apoi dădu pagina.

Sufletul i se strânse. Citi numele „Reginald Davenport”, scris de o mână masculină, fermă.

Pentru o clipă se întrebă dacă oare cumpăraseră așa ceva, iar apoi uitase. Chiar atât de grave să fi fost

pierderile de memorie? Studie semnătura, apoi răsufală ușurat. Scrisul lui era asemănător, dar nu identic. El fusese botezat după tatăl lui, care fusese proprietarul inițial al acestui document. îl așteptase în bibliotecă în tot acest timp. Începu să citească.

Timpul trecu în timp ce el citea și recitea, oprindu-se din când în când ca să privească în gol. Broșura era scurtă, doar de câteva mii de cuvinte, dar Benjamin Rush descrisese amănunțit efectele băuturii, de la „vorbărie neobișnuită” la „mania de a găsi greșeli, la atitudinea certăreață, la acțiuni nepotrivite și la nebunie ocazională”. Și toate stările intermediare.

Medicul spunea că dependența de alcool era „o boală odioasă” și descria efectele fizice, atât pe termen imediat, cât și pe termen lung. Mai spunea că „este uimitor faptul că

beția seamănă cu anumite boli ereditare, familiale și contagioase". Altfel spus, așa tată, așa fiu.

„Băuturile alcoolice... afectează memoria, reduc capacitatea de înțelegere și pervertesc facultățile morale." Tot ce i se întâmpla și lui Reggie.

Se mai uită o dată la ultimele pagini, în care Rush făcea preziceri sumbre și comentarii jalnice cu privire la nenumăratele moduri în care beția distrugea vieți. Medicul trecea și moartea printre consecințele dependenței de alcool: „dar nu moartea adusă de Cel de Sus, ci moartea prin sinucidere".

Reggie închise ochii și auzi din nou vocea aceea interioară: Stilul acesta de viață te omoară. Având trecutul foarte clar în minte, identifică vocea aceea drept aparținându-i tatălui său, primul Reginald Davenport, care ajunsese periculos de aproape de a-și

distruge viața, familia și primul născut din cauza băuturii.

Într-un puseu bizar de imaginație, Reggie se întrebă dacă oare tatăl lui veghea asupra singurului copil care supraviețuise, încercând să îl împiedice pe băiatul său să se autodistrugă, așa cum aproape o făcuse el. Deși era improbabil, gândul acela reconfortant fu singura constatare pozitivă de care avusese parte în ziua aceea.

Partea proastă, de netăgăduit, era faptul că Reggie o lua pe același drum nemilos pe care îl urmase și tatăl lui. Jeremy Stanton se arătase sceptic față de posibilitatea reducerii consumului de alcool și îi sugerase că doar renunțarea completă avea să dea roade. Sfatul venit din experiență al bătrânului se dovedea a fi corect. De îndată ce înghițise primul pahar de brandy în noaptea precedentă, își pierduse judecata și bunul-simț și

avusese parte de cea mai rea beție și cea mai rea mahmureală din viața lui.

Săptămânile de luciditate nu reușiseră să-i reducă dependența de alcool. Într-adevăr, fusese și mai rău. Dacă medicul Rush avea dreptate și beția era o boală, era cu siguranță una progresivă, iar singurul leac pe care-l vedea Reggie era abstinerea absolută.

Își masă tâmplele și se rezemă din nou de spătar, dorindu-și ca durerea și depresia profundă, sufocantă, să dispară. Chiar și acum, dorința de a bea acționa ca o chemare fierbinte a sirenelor. Fiecare bucățică din trupul lui tânjea, se ruga și se zvârcolea pentru un singur pahar, o singură gură. Într-o sticlă se afla leacul la durerea lui. I-ar fi fost așa de ușor să alunge amintirile de nesuportat, vina, disperarea...

Dacă avea de gând să se omoare, un pistol ar fi reprezentat o

modalitate mai rapidă și mai curată.

Alys muncise din greu toată ziua, încercând să nu-și mai amintească de atacul furios și de avansurile angajatorului ei beat. Situația se înrăutățea. De dragul copiilor și al ei înseși, trebuia să se mute imediat din casă. Dumnezeule, dacă s-ar fi luat de Merry? Se cutremură.

I se făcea greață când își amintea cum se comportase Reggie. Mai rău era că îi păsa atât de mult de el, cu tot cu defecte.

Rămase afară până după ora cinei, preferând să fie singură. Se întoarse, obosită și plină de praf, atunci când apunea soarele. Intră în casă și constată că era așteptată. Erau acolo Merry, în ai cărei ochi de safir se citea durerea despărțirii de Julian, William, neobișnuit de sfios, și Mac Cooper, aparent impasibil. Nu lipsea decât Peter, care era în vacanță cu familia

unui coleg de la școală.

Alys se uită la chipurile lor îngrijorate.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar un dezastru, răspunse Merry, dar suntem îngrijorați pentru Reggie.

— A fugit din nou? Se pare că e un obicei, spuse Alys cu imparțialitate studiată.

— Nu, interveni Cooper, a fost în bibliotecă toată ziua, de când a avut loc un accident cu calul cel negru.

Începând să se îngrijoreze, Alys îl ascultă pe William, care îi explică în ce fel Reggie fusese din nou un erou, dar apoi aproape că îi sucise gâtul. Alys putea înțelege acel impuls, și ea ar fi avut chef s-o facă uneori, dar se încruntă atunci când băiatul îi descrie cum izbise Reggie cu pumnul în perete în nenumărate rânduri. Oare înnebunea? Poate că băuse în continuu toată noaptea și toată ziua.

Îl privi pe Cooper.

— Dacă sunteți așa de îngrijorați, de ce nu intră nimeni în bibliotecă?

— Eram pe punctul să o fac, când ați venit dumneavoastră, răspunse valetul. Ar fi mai bine ca dumneavoastră să discutați cu el, Lady Alys, continuă el, cu voce îngrijită.

— De ce eu? întrebă ea exasperată, dar Cooper era de neclintit. Acceptă fără chef ideea că, din moment ce ea se ocupase de tot și de toți cei de la Strickland timp de ani de zile, ea era cea care trebuia să se asigure că proprietarul era în viață.

Oricât de ironic ar fi fost gândul, se simți neliniștită. Oare să fi făcut vreo prostie?

— A mâncat ceva azi? întrebă ea. Cooper și Merry se priviră.

— Nu din câte știu eu, spuse valetul.

— Spuneți-i bucătăresei să

pregătească o tavă cu mâncare pentru două persoane și o oală mare cu ceai fierbinte, ordonă ea. Mă spăl și i-o duc eu.

Nu stătu să facă baie și să se schimbe, doar se spălă pe mâini și pe față și-și desfăcu părul, fiindcă o durea capul după atât de mult timp, cu el strâns. Îl prinse la spate cu o panglică și coborî. Își goni spectatorii, spunând că bărbatul nu va ieși niciodată dacă avea public.

Apoi luă tava și intră în bibliotecă. Reggie stătea ghemuit în scaunul lui preferat, pe jumătate cu spatele la ea, în tăcere. Încăperea era prea întunecată ca să-i vadă chipul, dar hainele arătau îngrijite. Spera să nu fi apelat la bufetul cu băuturi. Așeză tava pe o masă aflată în stânga ușii și spuse încet:

— Mai trăiești?

Întoarse capul spre ea. După o tăcere îndelungată, spuse cu voce

lentă, răgușită:

— Am citit că, atunci când vor să stabilească dacă în apă sunt rechini, pinguinii îl aruncă pe unul de-ai lor în apă. Dacă jertfa nu e mâncată, intră toți. Presupun că tu ești pinguinul jertfit.

Alys zâmbi ușor, văzând că nu-și pierduse complet umorul.

— Mi s-a spus în multe feluri, dar niciodată pinguin jertfit. De unde știai că e afară un comitet care încearcă să se hotărască ce să facă cu tine?

— Ușa se deschidea din când în când, foarte încet apoi se închidea din nou.

— După ce se asigurau că rechinul încă dă târcoale pe aici. Fără să-l întrebe dacă voia, turnă două cești de ceai, puse mult lapte și zahăr în ceașca lui, apoi i-o înmâna. De aproape, bărbatul arăta groaznic, cu ochii afundați în orbite și cu fața pământie. Se cheamă ceai, spuse ea,

văzându-l cum privea ceașca. Se bea. Este leacul englezesc pentru orice necaz ai avea.

Reggie zâmbi ușor, apoi ridică ceașca și luă o gură.

— În cazul ăsta, ar fi mai bine să ceri o oală mai mare.

Alys tresări văzându-i degetele jupuite. Fiindcă dăduse cu pumnul în perete. Rănile acelea trebuiau îngrijite mai târziu.

Deocamdată, partea fizică era mai puțin importantă decât cea psihică. Puse tava lângă el și se așeză pe scaunul din fața lui, apoi își alese o cină substanțială pentru ea însăși.

— Se spune că n-ai mâncat de douăzeci și patru de ore. Mâncarea s-ar putea să te ajute. Mi s-a spus că puiul prăjit și ciupercile murate sunt excelente în seara asta.

El își umplu încet o farfurie și începu să mănânce, în timp ce Alys umplea periodic ceștile. Tocmai

termina o porție de budincă de Ripon când Reggie întrebă brusc:

— Pentru ce trebuie să-mi cer scuze? Alys își înghiți budinca.

— Nu ții minte ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Nu, dar Mac mi-a sugerat destul de clar că am destule păcate față de tine.

Alys sorbi din ceai și se gândi. Furia îi dispăruse atunci când văzuse chipul răvășit al lui Reggie. Fără îndoială, pentru el fusese un iad. Avea senzația că depășise și o anumită barieră psihologică semnificativă.

— Ai fost beat și iubitor, spuse ea într-un final, hotărându-se să fie sinceră și discretă.

— In vino Veritas, mormăi el. De asta mi-era teamă. Ți-am... ți-am făcut rău?

— Ai fost destul de aproape la un moment dat, recunosc eu. Nu voiai să accepți un refuz și m-ai încolțit,

așa că am dat cu niște cărți în tine.

— La naiba, spuse el, acoperindu-și chipul cu mâna. Slavă Domnului că ești o femeie redutabilă, am și-așa destule pentru care să mă simt vinovat. Oftă adânc. Îți tot cer scuze, Allie. Dacă contează la ceva, îmi pare groaznic de rău pentru ce s-a întâmplat.

— Cred că suntem chit, spuse ea gânditoare. Volumul de piese franțuzești pe care ți l-am aruncat în burtă nu ți-a făcut prea mult bine.

Reggie ridică capul și, în întuneric, Alys văzu un zâmbet vag.

— Prea multe piese franțuzești îi pot provoca oricui o durere de burtă.

Se bucura să îl vadă înviorat. Reggie fără simțul umorului era o perspectivă cumplită.

El ridică o broșură care se afla pe masa de lângă el.

— Tu ai găsit asta și mi-ai lăsat-o, ca pe un indiciu nu foarte subtil?

Alys se uită atentă, dar prin întuneric nu reuși decât să deslușească titlul, Efectele băuturilor alcoolice asupra omului. I se părea cunoscută. Se încruntă o clipă.

— Cred că a căzut de pe un raft când scoteam cărți ca să dau în tine. Probabil că Mac Cooper a găsit-o când a făcut curat. Pare să fi picat la țanc.

— Chiar așa, spuse el lăsând din nou broșura pe masă. A fost scrisă de un medic american. Vorbește despre beție ca și cum ar fi o boală.

O idee interesantă. Alys își spuse că trebuia s-o citească mai târziu.

— După cum probabil ai observat, nu mai băusem timp de câteva săptămâni. M-am gândit că poate ar fi fost remediul potrivit ca să-mi recapăt echilibrul, spuse el oftând din nou. Noaptea trecută mi-a arătat că o astfel de abordare nu va funcționa. Am ajuns la concluzia că trebuie să renunț complet.

— Nu cred că o să fie ușor, spuse Alys, conștientă că vorbele ei erau nepotrivite, dar neștiind ce altceva să zică.

— Nu, nu cred, dar nu văd o altă soluție.

Vocea lui Reggie era atât de neutră, încât puteai crede că vorbea despre vreme, nu că anunța o decizie cumplit de dificilă.

— Dacă pot să te ajut cu ceva... se oferi ea.

— Mulțumesc, spuse el foarte încet. Nu cred că mă poate ajuta nimeni, dar apreciez oferta.

Alys se ridică brusc în picioare.

— Hai afară, la aer. E o seară splendidă.

Nu avea cum să se simtă mai bine dacă stătea înăuntru, ca un urs în bârlog.

— Foarte bine, spuse el după o pauză.

Alys o luă înaintea, pe ușile de sticlă.

Seara de vară era răcoroasă. Peluza tocmai fusese tunsă, iar parfumul verde crud îmbăta nările.

Soarele la asfințit colora cerul și pictase munții de nori în auriu, portocaliu și indigo. Afară era mai multă lumină decât în bibliotecă și îi putea vedea mai bine chipul. Avea o expresie sumbră și se mișca încet, fără grația lui proverbială, însă părea că își venise în fire.

O luară spre lac, se puseră de acord, fără cuvinte, să se așeze pe una dintre bănci și priviră cum dispăreau culorile de pe cer. Nici unul nu vorbi, dar Alys se gândi că prezența ei îl liniștea pe Reggie. Spera ca așa să fie.

Când din asfințit nu mai rămăsese decât linia aurie a orizontului, Reggie spuse:

— Se face târziu și ai avut o zi foarte lungă. Ar trebui să te odihnești.

— E bine să ai din când în când câte

un răgaz de tăcere. Nu fac asta destul de des, spuse Alys ridicându-se. Vreau să-ți arăt altceva pe drumul de întoarcere. Unul dintre miracolele mărunte ale vieții.

El o urmă în tăcere spre hala cu lână. Era o încăpere mare, curată, într-unul dintre hambarele aflate la depărtare, iar în seara aceea era aproape plină cu lână proaspăt tunsă. Alys deschise ușa și ridică un ghem, ca să îi arate lui Reggie.

Era suficientă lumină cât să se vadă aburul care înconjura luna palidă.

— Vezi? Lâna încă e caldă și vie. Pe măsură ce soarele apune, ea se răcește.

Reggie luă lâna și strânse în mână ghemotocul elastic.

— Interesant. Cine ar fi crezut că lâna are propria rouă?

— Asta nu-i tot. Ascultă.

Tăcură amândoi. În hala cu lână se auzea un sunet firav, aproape ca

respirația. Văzând privirea întrebătoare a lui Reggie, Alys spuse, puțin intimidată că îl deranja pentru un asemenea fleac:

— Lâna foșnește încet toată noaptea. Fibrele, sunt legate între ele și se deplasează ca să se așeze mai bine, la fel ca oamenii.

Reggie se relaxa.

— Viața chiar e plină de miracole mărunte. Îți mulțumesc pentru că mi l-ai arătat pe acesta.

Privirea lui sumbră o fixă pe a ei, iar ea se gândi că vorbele lui nu se refereau numai la lâna care foșnea. Era unul dintre momentele acelea de intimitate inexplicabilă pe care le împărtășeau uneori. În clipa aceea, se hotărî să nu-și mute protejații de la Strickland. Măcar dacă el nu avea să mai bea. Avea nevoie în preajmă de oameni cărora să le pese de el.

Reggie puse lâna la loc și porni din nou către conac. Aproape

ajunseseră acolo când Nemesis veni în goană spre ei, luminând în întuneric cu fața ei albă. Animalul dădu din coadă fericit, se așeză pe labele din spate și le întinse pe celelalte spre Reggie, cerând o mângâiere.

El luă în mâini capul cățelușei bucuroase și o răsfață, scărpinând-o după urechi.

— Pe unde ai umblat, neisprăvită mică? Făcu o pauză, apoi o privi circumspect pe Alys. S-a întâmplat ceva cu Nemesis azi-noapte?

— Ai lovit-o, dar nu a fost prea rănită. Doar speriată, spuse ea încet.

Reggie făcu o grimasă și așeză labele cățelușei la loc, pe pământ.

— Ce fel de om e cel care-și lovește propriul câine?

— Nu-ți face griji. E destul de limpede că ești iertat.

— Ce simplu ar fi ca toate crimele să dispară așa ușor. Apoi, cu o voce

aspră, adăugă: Nu știu dacă o să mă descurc, Allie. Mi-a fost greu să nu mai beau și când ziceam că e temporar. Acum, o viață întreagă...

În vocea lui se citea un freamăt de disperare, de înfrângere declarată din start.

Alys încercă să-și închipuie că era ea în situația lui. Ce ar fi făcut dacă ar fi trebuit să nu-și mai bea cafeaua de dimineață? Simpla perspectivă a unei vieți întregi în care să-și refuze o asemenea plăcere o făcea să se înfioare. Și totuși, era doar cafea, o băutură care îi plăcea, dar după care tânjea. Cu atât mai rău era pentru Reggie, care băuse enorm probabil timp de vreo douăzeci de ani, care suferea de boala beției...

Acel exercițiu de empatie îi dădu o idee.

— O viață înseamnă prea mult timp. Poți să nu mai bei pentru restul serii?

— Cred că mă descurc cu asta,

respiră el obosit.

— Atunci gândește-te doar la asta, spuse ea. Mâine-dimineață, gândește-te doar la dimineață. Ce înseamnă veșnicia, dacă nu o sumedenie de minute sau ore? Cu siguranță te vei putea abține întotdeauna pentru încă cinci minute. Sau, dacă e prea mult, pentru încă un minut.

Era complet întuneric, iar când Reggie se întoarse spre ea, chipul lui era doar o umbră firavă.

— Poate... poate la urma urmei o să mă descurc. Mulțumesc, Allie, pentru tot, spuse el ridicând mâna și atingându-i obrazul.

Alys îi atinse mâna pentru o clipă de promisiune tăcută. Apoi se întoarse spre casă. În timp ce intra, se gândi cu amărăciune că, deși se bucura să afle că Reggie nu avea să mai bea niciodată și deși se angajase să facă tot posibilul ca să-l ajute, o chinuia ideea că, dacă rămânea lucid,

nu avea să o mai sărute niciodată.

capitolul 19

Contele de Wargrave fu primit imediat la reședința Ashburton și fu salutat imediat de gazda sa, Lord Michael Kenyon.

— Richard, mă bucur foarte mult că s-a întâmplat să fii în Londra, zâmbi Michael. În afară de vechiul meu prieten Rafe, toți suntem foști membri ai Regimentului 95 Pușcași.

Kenneth Wilding, viconte de Kimball și proaspăt soț, făcu un pas în față pentru a-i strânge mâna.

— Milord, de cât timp nu ne-am mai văzut De la Waterloo?

— Așa e, aprobă Richard. M-am întors la Londra cu un picior distrus, iar tu te-ai dus la Paris cu regimentele de ocupație. Cred că tu ai ieșit mai bine.

Toți râseră. Richard îl salută pe

prietenul lui Michael, Rafe, duce de Candover, pe care îl știa din Camera Lorzilor. Apoi cei patru se îndreptară către sufragerie. Discutară tot felul de probleme după cină, în timp ce savurau un vin de Porto, iar Michael remarcă:

— Ești neobișnuit de tăcut, chiar și pentru tine, Richard. Faptul că vei fi tată e o povată atât de mare?

— Iartă-mă, Michael, se scuză Richard. E minunat că voi fi tată. Doar mă întrebam ce-o face vărul meu, oaia neagră a familiei.

Prietenul său ridică din sprâncene.

— Nu am auzit ca Dorset să fi fost distrus sau aruncat în mare, deci cred că Reggie se poartă cum trebuie.

Richard zâmbi.

— Nu știam că îl cunoști pe vărul meu.

— E o legendă la Eton. Îl cunoșteau toți elevii din perioada cât a fost Reggie acolo, spuse Michael

împingând decantorul de vin pe masa din mahon lustruit, către Rafe. Pentru necazurile noastre.

— Reggie nu era chiar așa de rău, spuse ducele încet. Ochii lui Michael sclipiră cu un zâmbet amar.

— Recunosc că nu pot fi imparțial, din moment ce Reggie și cu mine ne cunoaștem de aproape treizeci de ani și niciodată nu ne-am avut bine. Rafe s-a înțeles mult mai bine cu el.

Kenneth Wilding întrebă curios:

— Mi-ai scris despre acest văr, Richard, dar în afară de faptul că e moștenitorul tău și că i-ai dat o moșie, nu mi-ai zis prea multe. De ce e oaia neagră a familiei? E necinstit?

Richard îl privi întrebător pe Michael, iar acesta spuse:

— Reggie Davenport a sfidat întotdeauna orice clasificare. Nu e necinstit. Dimpotrivă, în stilul propriu, oarecum pervers, e extrem de onorabil, însă te poate scoate din

minți.

Kenneth, un artist interesat în permanență de oameni, întrebă:

— În ce fel?

— Problema lui Reggie e că întotdeauna merge prea departe, spuse Rafe gânditor. Lumea civilizată e înconjurată de un gard invizibil. Eu știam întotdeauna cât de departe pot merge fără a depăși limitele. Asta mă făcea uluitor, spuse el autoironic. Reggie alegea să meargă întotdeauna cu un pas mai departe. Asta îl făcea periculos.

— A fost întotdeauna așa? întrebă Richard.

— Nu chiar, recunosc Michael. L-am cunoscut pe Reggie când tocmai devenise protejatul unchiului său. Din moment ce tatăl meu și unchiul lui erau prieteni, iar moșia Wargrave e cât de cât în drumul de la Ashburton la Eton, cineva a avut ideea strălucitoare să ne trimită la școală

împreună. Vremea era groaznică, așa că trăsura mai mult se târa, deci am avut la dispoziție trei zile nesfârșite, într-o trăsură, ca să ne cunoaștem, spuse el sorbind gânditor din pahar. Reggie tocmai își pierduse întreaga familie, fusese aruncat într-un mediu ostil, iar acum era trimis într-un loc de același gen. Era - Michael făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite - ca un câine furios, se smucea și se arunca în toate părțile. Dacă aș fi fost mai mare, l-aș fi înțeles mai bine poate, dar la vârsta aceea eram pur și simplu supărat. Rafe continuă povestea.

— Reggie era bursier, făcea parte din categoria pe care ceilalți colegi o numeau căminiști, spuse el cu o grimasă. Știm cu toții cât de dificile pot fi școlile publice din Anglia. E suficient de greu să fii elev, dar căminiștii trăiau în niște condiții groaznice, la care nici cei mai

neglijenți părinți nu și-ar fi supus copiii. Întotdeauna erau locuri libere pentru bursieri.

— Asta, deși căminiștii primeau burse integrale la Eton, erau admiși automat la King's College de la Cambridge și, dacă voiau, își puteau asigura o existență confortabilă ca profesori la acest colegiu, adăugă Michael.

— Înțeleg, spuse Richard încet. Probabil că bunicul meu l-a propus pe Reggie pentru o bursă fiindcă aceasta era metoda cea mai simplă și ieftină de a-i face un rost în viață.

— Simplă, dar crudă, spuse Rafe vehement. Căminiștii erau tratați ca animalele dintr-o grădină zoologică. Primeau doar o masă pe zi, de obicei friptură de oaie și cartofi fierți. Locuiau împreună într-o singură cameră, la etajul cel mai de sus al unei clădiri reci, din piatră, mai veche de trei sute de ani. În fiecare seară

erau încuiați în Camera Mare la opt seara și nu li se mai dădea drumul până la șapte dimineața, spuse el dând din cap. Toți, cincizeci sau șaiszeci, câți erau, își vedeau singuri de treabă, nu existau pedagogi sau alți adulți care să-i disciplineze. Slavă Domnului că n-a fost niciodată vreun incendiu, ar fi ars toți de vii.

Kenneth tresări.

— Și eu care credeam că era rău la Harrow. Ce-mi descrii tu e legea junglei.

Rafe sorbi din vin, cu ochi reci.

— Reggie era, din păcate, cel mai mic dintre căminiști, în primii ani petrecuți acolo, și ca vârstă, și ca înălțime. Și arăta bine, iar asta înrăutățea lucrurile.

Înțelegând sugestia, Richard se încruntă.

— A fost abuzat de băieții mai mari?

— Nu chiar, dar așa a apărut legenda vărului tău, spuse Michael,

făcându-i unui servitor senin să umple decantorul. Reggie se bătea ca un dulău. Nu se lăsa, orice îi făceau. O dată sau de două ori l-au bătut până și-a pierdut cunoștința, dar când se trezea era înapoi în picioare. Nici cei mai răi bătăuși din colegiu nu voiau să aibă de-a face cu el. N-ai văzut în viața ta așa ceva, adăugă admirativ, băieți de șaisprezece ani cărora să le fie teamă de un copil de două ori mai mic decât ei. La fel făcea și cu pedagogii. Oricât îl chinuiau, nu se lăsa niciodată.

— Mare păcat că n-a făcut armata, spuse Kenneth cu compătimire. Ar fi fost un soldat strașnic.

— Cred că voia să facă armata, dar unchiul lui nu a vrut să-i cumpere un post, spuse Michael cu un zâmbet în colțul gurii. Mai degrabă aș fi murit decât să recunosc asta, dar l-am admirat foarte mult pe Reggie. Era mai dur ca un tâlhar din cartierele rău

famate, dar era unul dintre cei mai buni elevi și cadeți din școală. Însă la început ne-a fost greu și n-am trecut niciodată peste asta.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai explicat mai multe despre trecutul vărului meu, spuse Richard, privind în gol. Cred că îl înțeleg puțin mai bine acum.

Kenneth râse.

— Sper să am șansa să îl cunosc vreodată pe acest bărbat

— Poate îi voi face o vizită mai încolo, spuse Richard gânditor. Am niște treabă la Hampshire, deci voi fi pe lângă Strickland.

Michael se gândea că Richard își lua prea în serios poziția de cap al familiei Davenport. Vărul cel dificil nu avea cum să-l primească pe conte într-un mod prea civilizată cu atât mai puțin cu brațele deschise.

Totuși, oamenii se mai și schimbă în bine. Michael se schimbase. Atunci

când se ridicară de la masă, partea din Michael care îl admirase pe tânărul Reginald Davenport spera că afurisitul își va schimba total viața, înainte să fie prea târziu.

Reggie știa că avea să eșueze, simțea cum aluneca inexorabil către dezastru, ca pe un acoperiș cu pantă abruptă. Mai devreme, când renunțase la băutură, îi fusese foarte greu, dar măcar știa că abținerea era temporară.

Acum, cu oricâtă disperare ar fi urmat sugestia lui Allie de a se gândi doar la următoarea zi, la următoarea oră, la următorul minut, simțea cum alunecă spre momentul în care voința nu-l va mai ajuta. Astfel de gânduri nu-l ajutau să fie o companie prea ușoară.

Petrecu mult timp dresând caii de vânătoare, fiindcă descoperise că activitatea psihică era un mijloc de

apărare mult mai bun decât cea fizică. Serile le petrecea împreună cu ceilalți. Vorbea puțin, dar asculta discuțiile celor tineri, încercând să țină dorințele la distanță.

La sugestia lui Allie, Meredith și Peter lucrau la planurile de redecorare a conacului. Proiectul îi dădea lui Merry ceva la care să se gândească, în afară de absența lui Julian, și valorifica simțul estetic excepțional al lui Peter. Cei doi tineri își discutau ideile cu Reggie, fiindcă el avea ultimul cuvânt. Reggie trebuia să admire dibăcia cu care Allie îi implicase pe toți trei.

Își cumpărase o pipă, nu doar ca să fumeze, ci și ca să aibă în permanență ceva de făcut cu degetele și înota în continuare noaptea. Doar Allie și Mac înțelegeau ce încerca să facă. Îi simțea pe amândoi cum îl priveau, deși încercau să nu se amestece.

Când nervii aproape îl părăseau întru totul și era pe punctul de a se da bătut, Allie părea să se afle întotdeauna acolo. Îi ignora puseurile de iritare și îl readucea cu picioarele pe pământ. El presupunea că pentru ea nu era decât un alt proiect, un obiect cu valoare îndoielnică ce trebuia îmbunătățit.

Indiferent de motive, îi era recunoscător. După ce tinerii se culcau, el și Allie discutau până noaptea târziu despre agricultură, politică, literatură și multe alte lucruri. Nu vorbeau niciodată despre trecutul ei sau despre viitorul lui. Se întreba din ce în ce mai des cum oare fusese viața ei înainte să devină guvernantă, dar ea nu vorbea niciodată despre asta și i se părea că nu avea dreptul s-o întrebe.

Zilele treceau interminabile și puține evenimente erau destul de importante încât să-l facă să tresară.

Unul dintre aceste evenimente se produse atunci când, împreună cu Meredith și Peter, se duse la Dorchester să vadă tapetele și materialele care tocmai veniseră de la Londra. Peter fu cel care conduse, mândru să demonstreze cât de bine se pricepea la cai.

Chipul frumos al lui Merry era senin, dar era prea tăcută. Allie îi spusese lui Reggie că Julian îi scria des, că îi spunea că îi era dor de ea și își declara intenția de a se întoarce la Strickland peste o lună. Totuși, era deprimant faptul că nu vorbea niciodată despre cum primise tatăl lui vestea cererii în căsătorie.

În Dorchester, Reggie îi lăsă pe Peter și pe Merry la magazin, apoi duse șareta la un grajd. Tocmai își priponise caii și se pregătea să plece, când dădu nas în nas cu George Blakeford. Încruntându-se în sine, dar hotărât să fie civilizat, Reggie îl

salută:

— Bună dimineața, Blakeford.

Celălalt bărbat se opri și îl privi rece, iar trupul solid, musculos se crispa de furie.

— Ar trebui să te provoc la duel pentru ceea ce i-ai făcut Stellei.

— Și ce ți-a spus porumbița ta că i-am făcut? Întrebă Reggie curios.

— Mi-a spus că ai violat-o în prima seară în care ai întâlnit-o și că ai insultat-o public la serata aceea, mormăi Blakeford.

— Mă declar nevinovat de prima acuzație și vinovat de cea de-a doua, spuse Reggie, plictisit brusc. Stella provoca zăzanie, chiar așa cum bănuise și el. N-a fost foarte frumos din partea mea că am insultat-o, dar nu este o chestiune de duel. Acum, dacă mă scuzi...

Mâna groasă a lui Blakeford îl strânse pe Reggie de braț.

— Nu mă expediezi tu pe mine!

Dacă te mai apropii de Stella, ești mort.

Pozițiile se schimbă subit, fiindcă Reggie se smulse, apoi îl apucă pe Blakeford de încheietură și îi suci osul și tendonul cât să nu i le rupă complet.

— Nu mă amenința, Blakeford, spuse el cu voce joasă, periculoasă. Folosește-ți forța ca să-i dai Stellei ce are nevoie și să nu mai trebuiască să bage mâna în pantalonii altora.

— Nenorocitul! urlă Blakeford învinețindu-se, în timp ce încerca să se elibereze.

— Nu fi prost și nu te da în spectacol pentru virtutea unei târfe, spuse Reggie cu dispreț, dându-i drumul. Dacă ai fi crezut într-adevăr că am violat-o, ai fi venit cu biciul după mine acum câteva săptămâni.

Cuvintele lui îl făcură pe Blakeford să se potolească. Se stăpâni cu eforturi vizibile și scrâșni:

— O să regreti asta, Davenport. Prea mult timp ai făcut doar ce-ai avut chef și nu ți-a păsat de nimic, dar îți vei primi răsplata.

— Nu mă îndoiesc, spuse Reggie cu răceală, dar între timp am ceva de făcut.

Îl ocoli pe Blakeford și se îndreptă către High Street simțind o tensiune între omoplați. Dacă Blakeford ar fi avut un pistol, Reggie ar fi fost mort fără îndoială.

Recunosc, nervos, că greșise pierzându-și cumpătul și vorbind așa despre târătura aceea. Bărbații puteau fi foarte iraționali în ceea ce le privea pe femei. Reggie avea senzația bizară că întâlnirea aceea ar putea avea repercusiuni.

Ridică din umeri, filozofic, și intră în magazinul de decorațiuni, unde fu atras în dezbaterile dintre Peter și Merry privind avantajele damascului satinat de culoare crem, împodobit cu

figuri, comparativ cu brocartul albastru cu dungi gri. Reputația lui era deja atât de proastă, încât nu putea fi distrusă și mai mult.

George Blakeford ar fi vrut să-l strângă pe Davenport de gât cu mâinile goale, ar fi vrut să-i zdrobească fața până la sânge. Numai amintirea unui scop mai măreț îl împiedică să-și satisfacă pofta de sânge. Era mult mai important să moară Alys Weston, dar într-un mod care să nu ducă absolut deloc la el.

Mare păcat că incendiul eșuase. Deși se gândise asiduu, nu se gândise la o altă metodă care să sugereze la fel de mult un accident. Un al doilea incendiu ar fi dat prea mult de bănuț. În plus, focul se dovedise a fi ineficient pentru a o omorî.

I se părea surprinzător de greu să ajungă la o persoană care își petrece aproape tot timpul la o fermă unde o cunoștea toată lumea, unde străinii

ieșeau în evidență. Hotărârea lui Blakeford, că atât Alys Weston, cât și Reggie Davenport, trebuiau să fie distruși, îngreuna situația.

Își dădu seama într-un final că trebuia să aranjeze o ambuscadă, de genul celor atribuite bandelor de tâlhari la drumul mare. Existau destui oameni de acest gen, fiindcă războiul se terminase și mii de soldați fuseseră lăsați să moară de foame. Totuși, dura ceva să găsească potențialii făptași. Nu trebuiau să fie din zonă și nu trebuiau să aibă legătură cu el.

Găsise deja doi bărbați disperați, care ar fi făcut orice pentru bani. Unul fusese țintaș în armată. După ce avea să mai găsească încă doi sau trei, nu avea nevoie decât de un eveniment care să atragă victimele departe de moșie. Poate că avea să dureze săptămâni sau luni întregi, dar era pregătit să aștepte cât de mult timp

era nevoie, ca să se asigure că nu aveau cum să scape.

Pentru moment trebuia să se mulțumească să contemple dulceața victoriei și a răzbunării.

Alys intră în dormitor și aproape că se împiedică de camerista care făcea curat în cameră. Gillie. Fata își plecă privirea.

— Mă scuzați, domnișoară, o să plec.

— Nu-i nevoie. Am venit doar ca să mă schimb într-o cămașă mai subțire, spuse Alys ducându-se la măsuța de toaletă și deschizând un sertar. E mai cald decât mă așteptam. Cred că vine ploaia.

Scoase o cămașă curată și se întoarse fix la timp ca să o vadă pe Gillie amețind și scăpând ligheanul de porțelan, unul dintre cele mai frumoase produse ale atelierului de olărit. Chipul fetei căpătase o paloare

bizară.

Alarmată, Alys o prinse de braț.

— Stai jos și ține-ți capul între genunchi înainte să leșini.

Gillie o ascultă, amețită. Din fericire, urciorul cu apă era încă intact, așa că Alys umezi un prosop și i-l duse lui Gillie, după ce sună să vină menajera.

După ce fu stropită cu apă rece pe față și pe gât, fetei îi reveni culoarea în obraji.

— Vă mulțumesc, Lady Alys, îmi pare tare rău, spuse ea cu voce plăpândă, îndreptându-se în scaun. Strâng imediat tot.

— Mai stai puțin, îi ordonă Alys. E ușor să ți se facă rău pe căldura asta. Gillie zâmbi încurcată.

— Nu-i de la căldură, domnișoară.

Înainte ca discuția să înainteze, intră menajera, doamna Herald. Cântări rapid situația și spuse:

— Du-te și întinde-te în după-

amiaza asta, Gillie. Ar trebui să te îngrijești mai bine.

— Vreau să fac cât de multe pot, doamnă, spuse camerista, ridicând încăpățânată bărbia.

— Știu, dar nu fi proastă, fetițo. Profită de norocul pe care-l ai, o muștră doamna Herald. Hai, dă-i drumul.

Făcând o plecăciune sfioasă către Alys, Gillie se ridică și ieși cu grijă.

Alys se încruntă după ce camerista închise ușa.

— Doamnă Hetald, e cumva însărcinată?

— Aha, n-ați auzit? Menajera se aplecă și începu să culeagă cioburile ligheanului spart. Să știți că nu-s de acord absolut deloc, dar e mare lucru că domnul Davenport n-a dat-o afară. Celor mai mulți domni nu le-ar păsa ce se întâmplă cu o prostituată ca asta. O să trimit o fată să termine curățenia mai târziu, spuse ea îndreptându-se,

apoi ieși.

Alys se simți ca și cum i s-ar fi dat un pumn în stomac. Deci Gillie era camerista pe care o văzuse furișându-se din dormitorul lui Davenport și purta copilul stăpânului ei. De ce oare era așa surprinsă, căci bebelușii erau una dintre consecințele normale ale sexului? Oricine lucra la o fermă știa acest lucru. Nu exista nici un motiv pentru care Alys să se simtă trădată.

Dar avea nevoie de motive? Cu mintea și degetele amorțite, își scoase cămașa transpirată și o luă pe cea curată. Trebuia să-și revină înaintea să iasă, altfel oricine ar fi văzut-o avea să știe că era ceva în neregulă.

Se așeză pe marginea patului, privind în gol și încercând să înțeleagă de ce se simțea atât de rănită. Apoi știu.

Se simțea prea fragilă ca să se ridice în picioare, așa că se întinse în

pat, cu ochii deschiși. Deci era îndrăgostită de Reggie, cu tot farmecul lui neglijent, cu slăbiciunile lui de necontestat. De necrezut cât timp reușise să ascundă asta de ea însăși.

Era mult mai puțin umilitor să pretindă că el era doar un obiect al fanteziilor ei, aflat la îndemână. Da, o stârnea cum n-o mai stârnise alt bărbat, dar o și tratase ca pe un egal. Îi respectase judecata, îi ascultase ideile, o provocase și o stimulase până ce ieșiseră la suprafață, părți de mult îngropate ale personalității ei. Îi făcuse complimentul rar de a o trata ca pe o prietenă.

Ce jalnică trebuia să fie, o fată bătrână pentru care prietenia nu era suficientă! Dorința ei cea mai profundă era să vadă un bărbat cinic, cu defecte, transformându-se ca prin magie în Făt-Frumos. Voia ca el să-i jure iubire eternă, să îi ceară mâna și

inima, să nu se mai uite niciodată la altă femeie.

În schimb, amanta lui însărcinată locuia sub același acoperiș, și observa că Alys era femeie doar atunci când era beat. Se ridică, încercând să-și întrerupă gândurile desperate.

Mândria îi veni în ajutor. Putea să accepte că era considerată bărbătoasă și excentrică, dar sub nici o formă nu i-ar fi permis cuiva s-o creadă jalnică, cu atât mai puțin lui Reggie. El avea nevoie de o prietenă mai mult decât de o altă amantă și, fiindcă îl iubea, avea să îi ofere în continuare prietenie.

Prietenia era mai bună decât orice, dar era și mult mai dificilă.

Secretele nu aveau viață lungă printre servitori, așa că Mac Cooper află repede că Giflie se simțea rău. Fiindcă avea câteva clipe libere, se duse în grădină și culese câteva flori, apoi le duse într-o vază la mansardă.

Nu mai văzuse cămăruța lui Gillie și observă cu bucurie că avea o fereastră care se deschidea, ca să intre aerul. Fata era întinsă în patul îngust, cu ochii închiși, cu părul moale, șaten, răvășit în bucle firave. Mac îi studie chipul în timp ce punea vaza pe măsuța de toaletă, apoi se întoarse să plece.

Înainte ca el să iasă, Gillie deschise ochii. Mac ar fi vrut să o ajute să-i dispară ridurile provocate de oboseală, dar încă era mult prea devreme.

— Nu-ți face griji, spuse el liniștitor, doar ți-am adus niște flori. Culcă-te la loc.

— Nu dormeam de fapt, spuse ea privind florile, plăcut surprinsă. Îți mulțumesc foarte mult, domnule Cooper. Nimeni nu mi-a mai adus flori până acum.

— Nu ai pentru ce, spuse el, deplasându-și stingher greutatea de

pe un picior pe altul.

— Ba da, am, răspunse ea privindu-l în față. La început, când m-ai rugat să ieșim și mi-ai făcut mici cadouri, am crezut că vrei să te culci cu mine, dar n-ai încercat niciodată. Jumătate dintre ceilalți bărbați de pe moșie au vrut s-o facă. Toți știu ce fel de fată sunt.

Așteptase de mult o asemenea șansă. Luă singurul scaun de lemn din cameră și îl întoarse cu spatele, ca să îl poată încăleca și să se așeze cu brațele pe spătar.

— N-ai dreptate. Nu știe nimeni ce fel de fată ești. Eu știu. De asta n-am încercat nimic.

— Nu înțeleg, spuse ea cu voce moale. Mac se încruntă.

— O greșeală nu înseamnă că ești o femeie ușoară. Presupun că erai îndrăgostită de tipul acela. Păcat că a fost prea prost ca să aprecieze.

Gillie închise ochii și o năpădiră

lacrimile.

— Îmi pare rău, se scuză ea, plâng din orice. Deschise din nou ochii, cu genele dese încărcate de lacrimi. De ce ești așa de drăguț cu mine?

Mac ezită, neștiind ce să-i răspundă.

— Îmi placi, spuse el simplu. Și - asta era mult mai greu de spus - m-am gândit că e vremea să mă însor.

Fata făcu ochii mari.

— Vrei... vrei să te însori cu mine? Atâta surprindere îl jignea.

— Chiar este o idee așa de ridicolă? spuse el rigid. Nu sunt o partidă chiar așa de proastă.

Văzându-i reacția, ea spuse repede:

— A, nu, nu mă refeream la asta.

Numai că tu ești un om de lume, de la Londra, eu sunt o fată de țară. Tu ești omul stăpânului, eu sunt doar o cameristă. O cameristă însărcinată. De ce ai vrea să te însori cu mine? Poți găsi pe cineva mult mai bun.

Nu analizase nici măcar o clipă amestecul complex de tandrețe, dorință și nevoie de protecție pe care îl stârnea Gillie în sufletul lui.

Alegându-și cuvintele cu grijă, spuse:

— Ești o fată frumoasă, cu un suflet bun și o minte ageră. Te-am observat încă de la început. Și... cred că ai nevoie de un bărbat. Văzând că ea îl privea, adăugă, stângace: Dar n-aș vrea să te măriți cu mine doar fiindcă ai nevoie de un bărbat.

Vulnerabilitatea lui o impresiona. Până atunci, Gillie îl văzuse doar ca pe un domn de la Londra, cu mult mai sus decât ea, care o urmărea din motive pe care nu le înțelegea. Acum îl privi ca pe un bărbat și îi plăcu ceea ce văzu. Nu era în vârstă, n-avea mai mult de treizeci de ani. Era mai degrabă deșirat decât musculos, dar nu o deranja asta. Și îi plăcea de ea.

— Nu m-aș mărita doar fiindcă am nevoie de un soț, spuse ea zâmbind

timidă.

Nu mai vorbiră despre asta, dar atunci când Mac își luă rămas-bun, fu de părere că se înțelegeau destul de bine.

Iar atunci când el îi atinse ușor buzele cu ale lui, ea îi răspunse la sărut.

capitolul 20

În seara aceea, Reggie luă cina cu familia lui de împrumut. Jucă table cu William, care era neobișnuit de talentat la acest joc și admiră schițele lui Merry, care înfățișau salonul după redecorare. Dar toată seara se simți ca și cum s-ar fi aflat în spatele unui zid de sticlă, îndepărtat de ceea ce spuneau și făceau ceilalți.

Demonul realității îl bătea pe umăr și îi șoptea că luciditatea era un scop dubios, care nu merita un asemenea efort. Toți bărbații beau, iar Reggie

era printre cei mai rezistenți la băutură. La urma urmei, ce făcuse atât de grav, în afară că fusese tentat să se culce cu o cucoană care nu fusese prea cuminte?

Se luptă cu demonul acela, și cu altul care îi șoptea că era sortit eșecului, deci de ce amâna momentul? Din ce motiv credea că avea să reușească vreodată să facă ceva? Ce reușise în viață, în afară de succese trecătoare în frivolități precum jocurile de cărți și cursele? Chiar dacă reușea să rămână lucid, care era sensul?

Se luptase cu demonii de zile întregi, dar deveneau din ce în ce mai puternici. Știa, în adâncul sufletului, că era doar o chestiune de timp până ce avea să alunece pe marginea acoperișului și avea să cadă în gol. Dar încă nu era gata să-și dea drumul.

Tava cu ceai veni și plecă, iar

Însoțitorii lui se pregătiră să se retragă. Cu o voce uimitor de nonșalantă chiar și pentru el însuși, întrebă:

— Allie, ce părere ai de o partidă de șah? Încă este devreme.

Presupusese că ea va accepta, fiindcă întotdeauna acceptase. Dar de data asta ea ezită, apoi spuse:

— Nu în seara asta, Reggie. Mă cam doare capul.

O, Dumnezeule, nu-l putea refuza. Dar îl refuzase. Atunci când îi văzu silueta mlădioasă ieșind din cameră, știu că ajunsese la marginea acoperișului și că prăpastia se deschidea, cu răutate, în fața lui.

Tremurând cu o violență stăpânită, se îndreptă spre bibliotecă și citi din nou pamfletul despre băuturile alcoolice. Cu siguranță așa făcuse și tatăl lui, îl citise și îl recitise, fiindcă marginile paginilor erau zdrențuite.

Tatăl lui se lăsase de băutură. La fel

și Jeremy Stanton. Dacă ei putuseră, putea și el. Își demonstrase voința de atâtea și atâtea ori, în școală, când își punea în cap să învețe ceva nou, în nesfârșitele bătălii subtile purtate cu unchiul lui.

Când se duse la ușile din sticlă, ca să iasă la aer, simți sticlele din bufetul cu băutură ca pe un foc năvalnic. Căldura albă îl chema să se lase mistuit de flăcări.

Se opri cu o mână pe clanță, cu fruntea scăldată de sudoare, cu trupul slab refuzând să-i asculte voința. Lăsase intenționat bufetul plin, știind că, pentru restul vieții, avea să fie înconjurat de bețivi și de băutură. Poate... poate cerea prea mult de la el însuși.

Trebuia să plece acum, înainte să fie prea târziu, înainte să cadă pradă foamei neostoite ce îl măcina pe dinăuntru. Nu te poți opri încă o oră? Dacă e prea mult, măcar încă un

minut?

Mâna i se strânse pe clanță, iar degetele i se albiră, amortite de prea mult efort. De ce te chinui? Ce încerci să demonstrezi? Și cui?

Voința i se frânse.

Cu câteva mișcări convulsive, traversă camera și deschise ușa bufetului cu băutură. Apoi apucă sticla cea mai apropiată și o destupă.

Iar în timp ce corul vocilor interioare îl asurzea cu strigăte de triumf și condamnare, luă gura de băutură pe care jurase că n-o va lua.

Alys se pregăti încet de culcare, desfăcându-și și periindu-și părul cu degete absente. Ar fi trebuit să rămână jos, să joace șah cu Reggie. Oricât de stăpânit părea, știa cât de greu îi fusese în ultimele două săptămâni.

Promisese că-i va fi prietenă, însă amintirea lui Gillie, amanta lui

Însărcinată, era prea recentă. Dacă ar fi jucat șah, s-ar fi întrebat în continuu dacă încă se culca cu camerista sau câți alți bastarzi avea. A doua zi și-ar fi putut stăpâni astfel de gânduri, dar în seara aceea durerea irațională era prea proaspătă.

Încruntându-se, își împleți părul într-o coadă. Nu trebuia să rămână acolo, ci să coboare. Nu era bine să-l lase pe Reggie singur în starea aceea.

Se uită la pat, sfâșiată între oboseală și o neliniște tot mai mare. Ceva nu era bine. Cu o intuiție prea puternică pentru a fi negată, abandonează rațiunea și ieși din cameră, cu pași repezi și ușori, străbătu casa slab luminată și se îndreptă spre bibliotecă.

Cuvintele pe care fusese pe cale să le rostească îi muriră pe buze atunci când deschise ușa bibliotecii și îl văzu pe Reggie. Stătea în picioare lângă bufetul cu băuturi din partea cealaltă

a camerei, cu o sticlă pe jumătate goală într-o mână, cu chipul înfrânt.

Bărbatul ridică privirea atunci când se deschise ușa. Privirile li se întâlneau: a lui, pustie, a ei, îngrozită. Nu mai era nimic de spus.

Alys vru să țipe sau să urle de furie. Să îl încurajeze să nu se dea bătut, să îi strige că alcoolul avea să-l omoare, iar ea nu ar fi îndurat să-l știe mort.

Nu făcu nimic. După o clipă de spaimă care dură la nesfârșit, fugi din bibliotecă, neputând îndura să vadă cum se distrugea singur.

Reggie o privi plecând, devastat de expresia de pe chipul ei. Allie crezuse în el, îl ajutase în toate felurile posibile, iar acum îl vedea așa cum era cu adevărat.

Încă nu băuse destul cât să nu-și mai amintească imaginea de pe chipul ei, așa că ridică sticla și bău cât de mult putu. Era un alcoolic, un om fără voință, un prost, de ce să n-o

demonstreze?

Însă alcoolul pe care îl bău îl agită și îl liniștește deopotrivă. Nu ținea în mână un leac, ci o curată nebunie. Se uită la sticlă și șopti:

— Nu.

Cu o furie disperată, azvârli sticla în șemineul gol. O văzu cum se sparge, lovindu-se de cărămizi, cu zgomot puternic și sclipiri tăioase.

— Nu!

Era un strigăt de disperare, o repudiere a durerii care îl încercase și a durerii pe care le-o provocase altora.

Nu! Orbește, cu disperare, nemaiputându-se stăpâni, apucă altă sticlă și o aruncă după prima, cu toată puterea. Apucă apoi un decantor din sticlă șlefuită, și îl aruncă după celelalte, văzând cum dopul de sticlă se învârti în aer, iar decantorul se izbi de cămin și se împrăștie pe covor.

Biblioteca duhnea a brandy, Madeira și vin de Porto, dulcile arome puternice care îl subjugaseră de-a lungul timpului, așa cum băutura îi furase mintea și îi distrusese voința. În bufet mai erau încă douăsprezece sticle. Le azvârli una câte una în șemineu, cu o satisfacție violentă. Când termină cu sticlele, aruncă pahare, fără să-i pese că aveau mai bine de un veac.

Nici dacă spărgea toate sticlele de băutură de pe pământ nu s-ar fi putut vindeca, fiindcă sufletul îi tânjea după o distrugere mult mai puternică. Pentru o clipă, vru să se arunce și el în mormanul de sticlă spartă, să se rostogolească și să se zgârie până ce avea să sângereze în o mie de locuri, până ce nu avea să mai simtă durerea și nici viața.

Dorința de a simți durerea simplă a tăieturilor și a sângerărilor era ispititoare, dar nu era pregătit pentru

asta, nu încă. După clipe îndelungi de șovăială, ieși pe ușile de sticlă și se pierdu în noaptea întunecată.

Era o noapte cu lună nouă, noaptea celor hăituiți, noaptea în care vietățile mici și fragile puteau să scape de prădători. Stârnit de disperare și fără altă lumină decât stelele, fugi cu toată puterea și rezistența de care era în stare.

Se întoarse instinctiv către singurătatea sălbatică a dealurilor, cu pași lungi, fără vreun țel anume. Când obosi prea tare, încetini pasul și merse agale până ce își reveni. Apoi alergă din nou, știind în adâncul sufletului disperat și în fărâme că încerca să scape de însăși moartea.

Întinsă în pat, Alys plânse cum nu mai plânsese în ultimii doisprezece ani, jelindu-l pe Reggie ca și cum ar fi fost mort. Știa că dacă începea să bea din nou nu era decât o chestiune de

timp până ce ar fi căzut pradă unei morți agonizante, nedemne. Gândul o înspăimânta. La naiba, ar fi trebuit să rămână cu el. Se ridică și-și dădu părul greu pe spate cu mâna tremurândă. Prietenii se manifestau și la bine, și la rău, la fel ca o căsătorie. Dacă ea ar fi ajuns acolo mai devreme, poate că el nu ar fi început să bea. Dacă ar fi rămas, poate că s-ar fi oprit.

Dacă nu putea nici măcar să încerce să-l ajute, nu era demnă să fie prietena nimănui.

Cu mintea încețoșată de argumente, rugăminți și hotărâri, se întoarse în bibliotecă. Se opri în prag, șocată de câte putuse distruge Reggie. Îi putea citi disperarea în sticlele sparte, în bălțile de băutură, în miasmele de alcool.

Dar nici urmă de Reggie. Singura mișcare era foșnetul ușor al draperiilor stârnite de briza care se

furișase prin ușile de sticlă deschise.

Poate că pierdea bătălia, dar încă nu era înfrânt. Se duse repede în cameră și se schimbă în hainele bărbătești, știind că avea să fie o căutare dificilă și îndelungată. Apoi se avântă în noaptea neagră, ca să-l găsească.

Căzu de mai multe ori în întunericul greu, dar nu băgă în seamă vânătăile și hainele rupte. Se forță mai mult ca oricând, străbătu moșia de la dealuri până la lunci, urmă gardurile vii, își găsi drumul prin crânguri pipăind copacii. Minte nu-i era populată de gânduri, ci doar de emoții pure, de o agonie la fel de cruntă ca atunci când îi murise familia, dar mai puțin pură și onorabilă decât durerea adevărată.

În final, când fiecare fibră a trupului îi tremura de epuizare și îl dureau și oasele, ajunse la lacul din luminișul în care îi plăcea să se odihnească și se viseze. Acolo se trânti la pământ,

amorțit până în adâncul sufletului. Lacul era atât de liniștit încât stelele se reflectau în oglinda întunecată a apei. Poate acolo avea să-și găsească pacea. I-ar fi fost așa de ușor să se cufunde în apă, să simtă cum îl învăluia liniștea. Așa de ușor...

La cât de distrus era, nici măcar nu-și putea dori propria moarte. Rămase întins pe spate în iarba moale, auzind foșnetul mătășos al frunzelor de mesteacăn. Pământul moșiei îl primea cu brațele deschise, așa cum avea să-l primească și la odihna cea de pe urmă.

Apoi, în tăciunii aproape stinși ai agitației, își aminti ce-i spusese Jeremy Stanton. „Făcusem tot posibilul, dar tot nu reușeam. Așa că m-am rugat cu disperare... m-am rugat la cineva, acolo sus, să mă ajute, fiindcă eu nu mă puteam ajuta.”

Reggie crezuse că era altfel decât

nașul lui, că era mai rezistent și mai puternic. Totuși, în seara aceea aflase că nici el nu putea reuși singur. Voința nu era suficientă.

Sufletul îi cedă. În mintea obosită se învălmășeau crâmpete de fraze și rugăciuni fragmentate și căută cu înfrigurare o putere mai mare ca a lui.

Panica era ca un val nimicitor, capabil să îl distrugă fără să se poată vindeca vreodată. Dar apoi, încet, curentul începu să se schimbe. Nu avu o revelație nemaivăzută. Nu auzi trompete sau promisiuni înflăcărâte. Pur și simplu știu că nu era singur. Că nu fusese niciodată singur, deși fusese prea orb și prea egocentric ca să-și dea seama.

La fel ca în cazul valurilor, situația se răsturnă încet și nu înțelese clar în ce moment speranța luă locul disperării. Totuși, speranța sosi, ca o promisiune nespusă ce îi liniști ușor spiritul zdruncinat.

Rămase acolo, privind stelele, știind că bătălia nu se încheiase. Îl așteptau multe războaie, multe îndoieli. Dar știa și că, atunci când avea să aibă nevoie de ajutor, avea să-l găsească.

Peste puțin timp, îl găsi Alys.

Știu cine venise, deși afară era beznă. Simțurile lui primare erau stârnite la maximum și îi recunoscuseră nu numai pașii și parfumul, ci și senzația inefabilă a grijii pe care i-o purta. Se așeză turcește lângă el, fără să scoată o vorbă, aproape fără să-l atingă și nu văzu din ea decât un chip palid în întuneric.

Întinse mâna. Alys i-o luă ușor, dar sigur și îi încălzi degetele cu ale ei. Reggie își așeză mâinile lor împreunate pe piept, aproape de bătaia inimii. Acum speranța era mai puternică.

— Cum te simți? întrebă ea blând.

— Mai bine, spuse el, cu o voce aspră chiar și pentru propriul auz.

Înghiți în sec. Vorbește cu mine, Allie.
Te rog.

Așa că ea îi vorbi despre Strickland, despre copii, despre planurile pentru atelierul de olărit, despre cât de promițători erau elevii de la școala ei. Reggie ascultă liniștit șuvoiul vindecător de cuvinte, cufundându-se în detaliile vieții normale.

Într-un sfârșit, Alys spuse, cu vocea ei expresivă:

— Cred că am răgușit. Și, deși n-am crezut că va veni vreodată ziua asta, am rămas fără subiecte de conversație.

Degetele lui le strânseseră pe ale ei, iar lui Alys i se păru că bărbatul se amuza.

— A fost bine, spuse el, cu vocea aproape normală. Acum e rândul meu.

Începu să vorbească. Îi vorbi despre copilăria petrecută la Strickland și despre cum își amintise, cu groază,

de efectele aproape fatale ale dependentei de alcool a tatălui său. Îi vorbi despre perioada idilică, scurtă, în care familia lor fusese una fericită.

Îl întrebă încet:

— Ce s-a întâmplat cu familia ta?

— Variolă.

Alys se cutremură. Nu era de mirare că insistase atât de mult asupra vaccinării.

— De fapt, asta nu e tot, oftă el. Tata era plecat când s-a declanșat epidemia. Cazurile din sat nu au fost atât de grave, dar la conac a fost cumplit. Mai întâi a murit sora mea mai mică, Amy, apoi fratele meu.

— Și tu ai luat-o? întrebă ea, presupunând că el scăpase.

— Da, răspunse el, spre surprinderea ei. A fost singura dată când am fost bolnav vreodată. Ironic, nu-i așa? I-a omorât pe toți ceilalți, iar eu n-am rămas nici măcar cu o cicatrice. Am o imunitate magică în

fața bolilor, altfel aș fi murit de cine știe ce grozăvie în urmă cu mulți ani, spuse el cu vocea tremurândă. Abia puteam să merg. Era noapte și era groaznic de liniște în casă. Singura servitoare care voise să rămână era o bătrână care supraviețuise variolei când era mică și adormise de oboseală. Mama era pe moarte, dar a deschis ochii când am intrat. Mi-a... zâmbit, spuse Reggie încleștându-și degetele pe mâna lui Alys. Mi-a spus că era fericită că unul din copiii ei avea să supraviețuiască. N-a mai vorbit din nou, adăugă el trăgând aer în piept. Tatei i se trimisese vorbă că toată familia era moartă sau pe moarte. A murit într-un accident, gonea să se întoarcă la Strickland. Uneori... m-am întrebat dacă ar fi fost mai atent dacă ar fi știut că eu aveam să trăiesc.

Alys fu gata să plângă, dar, înainte ca ea să răspundă, el spuse cu

amărăciune:

— Și uite ce bine am folosit darul ce mi-a fost dat, darul vieții.

— Nu te învinui că ai supraviețuit, spuse ea cu blândețe. Nu suntem în măsură să înțelegem lucrurile astea.

— Crezi în Dumnezeu, Allie?

Nu era o întrebare la care să se fi așteptat din partea lui, dar Reggie fusese întotdeauna surprinzător.

— Nu într-un mod cu care să fie de acord Junius Harper, spuse ea încet. Cred că există o ordine, un rost pentru toate câte se întâmplă. Cred că ceea ce fac contează, chiar dacă foarte puțin. Dacă am vreo ambiție, asta e să las lumea puțin mai bună decât am găsit-o.

— Ești o femeie înțeleaptă și bună, Allie, spuse el cu voce firavă, aproape la fel de firavă ca vaietul vântului și ca foșnetul frunzelor. Mi-am petrecut viața luptându-mă cu mori de vânt, încercând să schimb ceea ce nu

putea fi schimbat, dorindu-mi aprobarea unui bătrân egoist Mi-am canalizat întreaga viață în jurul unei competiții care nu conta.

— Unchiul tău?

— Da. Și-a trimis secretarul să mă ia de la Strickland. Eram speriat și singur, nu-mi revenisem complet după boală. Când am ajuns la Wargrave Park, pentru o clipă aproape mi s-a părut că el, contele, era tatăl meu. Bărbații Davenport seamănă mult: sunt înalți, bruneți și au o privire jucăușă. M-am dus spre el și... el a făcut un pas în spate, de parcă aș fi avut ciumă. Mi-a zis că, din moment ce eram fiul tatălui meu, nu se putea aștepta la prea multe din partea mea, dar spera că nu-i voi necinsti numele mai mult decât era neapărat necesar.

Pe Alys o duru să afle cum fusese respins un băiat atât de sensibil, care deja suferise prea mult Era doar puțin

mai mare decât William.

— Deci atunci ai început să fii disperarea familiei Davenport.

— Ești perspicace, spuse el foinduse. Am descoperit destul de repede că nimic din ceea ce făceam nu-l putea apropia pe unchiul meu, dar am aflat și că puteam să-l fac să mă observe. Cu cât el și alții încercau să mă strunească, cu atât mă sălbăticeam mai mult. Chicoti răgușit. La Eton am făcut o descoperire formidabilă. Majoritatea bursierilor primeau bani de la părinți ca să-și cumpere mâncare, fiindcă și o capră ar fi murit de foame cu ce ne hrăneau pe noi. Eu n-aveam bani, dar, din disperare, am cumpărat mâncare pe credit de la hanul din mijlocul campusului. Se numea Christopher și i-a salvat pe mulți de la inaniție. Oricum, am aflat că, deși unchiul meu nu-mi dădea vreun ban direct, îmi plătea toate datoriile. De la mâncare,

am trecut la postăvărie, la croitorie, la librărie și așa mai departe. Când am ajuns la Cambridge, trăiam destul de confortabil și învățasem cum mergeau lucrurile. Wargrave îmi plătea datoriile, de dragul mândriei familiei, chiar dacă mă detesta.

Deci Reggie fusese bursier al King's College. Uimitor.

— Ai absolvit King's College și ai devenit profesor?

— Da, deși puțini oameni știu sau ar crede asta. După un an, am renunțat la catedră. N-aveam temperament de profesor, mai spuse el chicotind din nou. Am vrut să mă duc în armată, dar unchiul meu a refuzat să-mi cumpere un post, fiindcă eram moștenitor după propriii lui fii. A insistat să rămân la Londra și să-mi dea o rentă, deși nu prea generoasă. Fiindcă doi dintre fiii lui nu se căsătoriseră, iar al treilea fusese dezmoștenit și plecase din țară, eu

eram vlăstarul viitorului. Eram tare satisfăcut să știu că, deși mă disprețuia, eu eram moștenitorul averii Wargrave.

— Josnic, dar ușor de înțeles.

— Mai rău decât josnic, a fost o prostie, spuse el cu dezgust vădit. Ar fi trebuit să-l trimit la naiba și să-mi cumpăr eu un post în armată atunci când am avut noroc la cărți pentru prima dată.

Simțindu-i amărăciunea, Alys întrebă:

— Și de ce n-ai făcut-o?

Reggie se foi din nou.

— Fiindcă eram ruda și protejatul lui și consideram că avea obligația să-mi plătească acel post. Cu siguranță l-aș fi costat mult mai puțin în armată decât rămânând în oraș, dar a preferat să-mi sugrume ambițiile. Era un bărbat care trebuia să controleze tot ce mișca, în schimb, am încercat să-l pedepsesc fiind cât mai dificil și

purtându-mă cât mai dezonorant. A fost un... un război latent între noi. Pe termen lung, am crezut că o să câștig eu, fiindcă aveam să-i supraviețuiesc. Făcu o pauză, apoi adăugă, sec: Dar și pe termen lung, tot el a câștigat. Și a pus avocatul să-i caute pe moștenitorii fiului mai mic și a dat de vărul meu, Richard.

— Cred că a fost destul de greu de acceptat, spuse ea cu compasiune.

— Așa e, aprobă el, cu un simulacru de umor caustic. Intenționam să îi las pe toți cu gura căscată conducând moșiile Wargrave într-un mod corect și profitabil.

— Ai fi putut face asta, după câte am văzut că faci la Strickland.

Îi strânse mâna.

— Poate. Recunosc că, după ce am crescut la marginea societății, neintegrându-mă niciunde, chiar voiam titlul și poziția unui conte. Dar mai mult decât asta, voiam... - își

căută cuvintele - confirmarea că și eu contam. Voiam confirmarea că a avut, totuși, un rost toată viața pe care o petrecusem agățat în bătălia testamentelor. Dar n-a fost așa, continuă el, tot cu o voce seacă. Aș fi putut face o mie de alte alegeri, care ar fi fost mai bune pentru mine, însă, din mândrie și încăpățănare, am rămas blocat într-un conflict fără rost cu un moș hapsân. Fără să aleg asta în mod conștient, mi-am petrecut viața într-o prăpastie absurdă.

Alys se întinse pe iarbă, lângă el și se așeză pe o parte, punându-și capul pe umărul lui și brațul pe pieptul lui. Brațul lui o înconjură ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Știu multe despre mândrie și încăpățănare, Reggie, spuse ea încet. Mi-am distrus viața din motive similare. Dar am hotărât că puteam salva ceva de la pierzanie și tocmai asta fac acum.

Reggie îi atinse fruntea cu obrazul.

— Dar tu ești mai înțeleaptă ca mine, Allie. Râse brusc. Nu că ăsta ar fi un motiv rațional. O să împlinesc treizeci și opt de ani în ajunul Zilei Tuturor Sfinților, iar la vârsta mea inocența și ignoranța nu mai sunt scuze acceptabile. Dacă distrugi ceva, ești fie prost, fie vinovat.

Alys zâmbi, știind că, dacă râdea din nou, supraviețuise crizei. Apoi se lipi mai mult de trupul lui zvelt, îmbrățișarea nu avea absolut nimic erotic, dar se simțea ca și cum așa ar fi trebuit să fie.

— Chiar te-ai născut în ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinților?

— Da, și nu e nevoie să-mi spui că e posibil să fi fost schimbat la naștere cu un demon, spuse el sec. Mi s-a mai spus asta.

— Nu mă gândeam la așa ceva, spuse ea demnă. E o zi de naștere perfect respectabilă. Știu asta fiindcă

e și ziua mea.

— Serious? Întrebă el amuzat. Deci mai avem ceva în comun afară de Strickland?

Alys chicoti și-și întinse brațul în jurul taliei lui.

— Se pare că da.

Ținând-o pe Allie în brațe, în tăcere, Reggie se simți mai aproape de ea decât fusese vreodată de orice altă femeie, chiar și în intimitatea cea mai pătimașă. Voise să o necăjească, dar știa că aveau multe în comun.

Diferența semnificativă consta în faptul că Allie își folosea puterea și voința mult mai productiv decât o făcuse el până atunci. Într-un fel, erau două fețe ale aceleiași monede: desfrânatul și reformatoarea, încăpățânați și mândri. Unul distrugea, altul construia. Un cinic și o visătoare.

Și, desigur, un bărbat și o femeie.
Inspirând parfumul proaspăt al

părului ei, Reggie își dădu seama că sentimentele pe care le nutrea pentru Allie depășiseră cu mult respectul, afecțiunea și chiar atracția pe care o exercita asupra lui. Poate că ar fi reușit să depășească noaptea și fără ajutorul ei, însă prezența și spiritul ei generos se uniseră cu valul de speranță ca să-l vindece, ca să-i permită să înfrunte restul vieții cu mai multă înțelepciune și grație decât până atunci.

Încă nu era gata să se hotărască ce simțea, dar, într-o bună zi, când avea să fie întreg, când avea să fie sigur și lucid, o va face. Poate, atunci, dacă și Allie voia...

Ațipiră împreună, încălzindu-se unul pe altul în noaptea rece, iar roua le umezi hainele. Cerul începea să se lumineze când se trezi Reggie. Allie deschise și ea ochii și amândoi se ridicară.

— Sunt prea bătrân ca să mai dorm

pe jos, spuse el ironic.

Se ridică în picioare, simțind durerea provocată de alergătura și căderile nebunești din noaptea precedentă, dar și de pământul rece. Allie se ridică încet, ajutată de mâna lui. Se întoarseră în tăcere la conac, iar mâna lui îi atinge ușor talia.

Intrară prin ușile de sticlă de la bibliotecă și văzură că dispăruse orice urmă a dezastrului. Doar un iz vag a băutură amintea de ceea ce se întâmplase.

— Cred că Mac a fost pe aici, spuse Reggie. Grație lui, întotdeauna mi-a fost ușor să-mi continui stilul de viață. E o binecuvântare cu dublu tăiș.

Dacă Mac n-ar fi fost acolo să repare oalele sparte după fiecare destrăbălare, poate Reggie ar fi dat mai repede cu capul de pragul de sus? Era greu de spus, dar poate că loialitatea neclintită a lui Mac avusese consecința distructivă că îl ajutase pe

Reggie să evite efectele nebuniei.

Prea obosit pentru raționamente, Reggie o urmă pe Allie la etaj. Când ajunseră la ușa ei, o îmbrățișă, simțindu-i trupul zvelt lipit de al lui. Dorința nu mai era adormită, dar nu era nici locul, nici momentul să mai facă vreun pas.

O mângâie pe spate, simțindu-i pe față părul greu și mătășos.

— Mulțumesc, Allie, șopti el. Cred că roata s-a întors acum.

— Știu, spuse ea, cu voce la fel de blândă. Am simțit că ceva nu mai era la fel atunci când te-am găsit.

Perspicace, blândă, generoasă și atrăgătoare. Voia să o sărute, dar se abținu. În schimb, o lăsă să plece, apoi se întoarse și se duse să se culce.

În ziua aceea trebuia să înceapă să trăiască responsabil

capitolul 21

Vara anului 1817 fu cea mai fericită din viața lui Alys. După noaptea aceea întunecată, Reggie era un bărbat diferit. Râdea și vorbea cu lejeritate, disperarea rămăsese în trecut și nu mai simțea nevoia irezistibilă să bea. El și Alys rămâneau deseori până noaptea târziu, în bibliotecă, vorbind, dar nu fiindcă avea nevoie de ea ca să îl distragă. Acum erau pur și simplu prieteni și întotdeauna aveau subiecte de conversație.

Așa cum se temuse, nu mai dăduse semne că ea l-ar fi atras. Însă era un prieten excelent, iar mintea lui deschisă și opiniile lui ferme se înfruntau cu ale ei așa cum nu se mai întâmplase cu nimeni.

Reggie încă lucra mult, și pe câmp, și cu caii, dar acum se bucura de ceea ce făcea. Nuanța nesănătoasă pe care o căpătase pielea lui

dispăruse și fusese înlocuită de un bronz care îi făcea ochii să strălucească. Per ansamblu, era o priveliște de invidiat, iar visele lui Alys nu se potoliră. Totuși, în pofida dorințelor reprimite, se simțea feticită.

Trecuse miezul verii și se apropia recolta când Reggie îi spuse în timpul uneia dintre partidele nocturne de șah:

— Vărul meu Wargrave ne va vizita peste câteva zile.

— Serious? Alys se opri, cu tura în mână. Tu l-ai invitat?

— A spus că trece prin zonă și mi-a cerut voie să vină, spuse Reggie râzând. Desigur, Richard îl verifică pe fiul risipitor, nimeni nu-l poate învinui pentru asta.

— Te deranjează că o face? întrebă ea, punând jos tura și luându-i un pion.

— Deloc. Richard a fost uimitor de

tolerant și de lipsit de prejudecăți în ceea ce mă privește. Când ne-am întâlnit prima dată, am locuit câteva săptămâni sub același acoperiș și nu m-a văzut deloc treaz. Nu aveam nici o stare de spirit prea bună, spuse Reggie gânditor, punându-și tutun proaspăt în pipa din spumă de mare. După o viață în care am distrus orice fel de legături, e timpul să și construiesc unele.

Alys își sprijini cotul pe masă și-și rezemă bărbia în palme.

— De-abia aștept să văd cum va reacționa când va afla că eu sunt acel A.E.Weston căruia îi promisese că îi va găsi un loc de muncă dacă nu mă înțelegeam cu tine.

Reggie râse, cu un licăr diabolic în privire.

Și eu, Allie. Și eu.

Contele de Wargrave nu era deloc așa cum se aștepta Alys. După ce

Reggie îi spusese că toți bărbații din familia Davenport erau înalți, bruneți, cu, privirea jucăușă, fu surprinsă atunci când îl văzu pe călărețul prăfuit ce se îndrepta spre intrarea principală, atunci când ea se întorcea la conac. În timp ce el descăleca, Alys întrebă:

— Pot să vă ajut?

Nou-venitul era un tânăr cu un chip plăcut, aproape de înălțimea lui Alys. Aprecie faptul că el nu păru speriat de silueta ei prea înaltă, de cizmele și de pantalonii ei.

— Îl caut pe vărul meu, Reginald Davenport, spuse el pe un ton baritonal blând, melodios. Mă așteaptă.

Îi luă o clipă să facă legătura, apoi izbucni:

— Doamne Dumnezeule, trebuie să fiți Wargrave. Cu chipul neclintit, el răspunse:

— Nu sunt sigur dacă sunt un

Dumnezeu, dar pot să încerc.

Alys izbucni în râs și se hotărî că îi plăcea de vărul lui Reggie. Îi oferi nerăbdătoare mâna. Mereu proceda așa atunci când purta îmbrăcăminte bărbătească, altfel bărbații nu știau dacă să facă o plecăciune sau să-i strângă mâna.

— Eu sunt A.E.Weston, administratorul moșiei Strickland.

Ochii lui căprui fură uimiți pentru o clipă, apoi licăriră amuzați.

— Deci tu ești vrăjitorul financiar și agricol care a repus firma pe picioare, spuse el, strângându-i puternic mâna. Nu-i așa că ruda bolnavă care te-a obligat să pleci de la Strickland la prima mea vizită era mult mai puțin bolnavă decât credeai?

— Așa e, aprobă ea. Spuneți-mi, milord, dacă v-aș fi acceptat oferta de a administra Wargrave Park, ați fi retras-o dacă ați fi aflat că sunt femeie?

— Cu realizările tale, m-aș fi simțit chiar privilegiat, spuse el cu speranță. Ești interesată?

— Nu, doar curioasă.

— Păcat, zise el oftând.

Alys zâmbi, gândindu-se că, deși contele nu semăna deloc fizic cu vărul său, aveau un umor oarecum similar.

— Cred că Reggie lucrează în padoc. Să mergem la el? Wargrave fu de acord și conduseră calul la grajduri.

După ce îl lăsară în grija unui grăjdar, se îndreptară către padoc. Înainte câ Reggie să le observe prezența, se delectară cu un exercițiu superb de dresură de cai.

— Am auzit că se pricepe la asta, văd că-i adevărat, spuse Wargrave încet.

— Cum nu se poate mai bine, aprobă Alys.

Observându-și musafirii, Reggie își întrerupse exercițiul și se îndreptă

spre gard. Alys văzu că Wargrave era încordat și își aminti că Reggie îi spusese că relațiile dintre ei nu erau apropiate. După cum îl cunoscuse pe conte, își dădea seama că Reggie fusese cauza problemelor.

Ca și cum niciodată n-ar fi avut neînțelegeri, Reggie coborî de pe cal zâmbind și îi oferî mîna.

— Bine ai venit la Strickland, vere.

Wargrave se lumină la față și luă cu o plăcere adevărată mîna ce i se oferea. Alys răsufli ușurată, știind că totul era bine.

Blakeford jubilă, aproape explodînd de bucurie, în sfârșit, după o vară de așteptări, lucrurile erau aranjate.

Găsise oamenii, își cultivase cu grijă informatorii și sosise momentul potrivit. Peste două zile avea să aibă loc un târg agricol la Dorchester, iar Alys Weston și Reginald Davenport mergeau împreună. Informația era

inofensivă, sau cel puțin așa i se păruse servitorului de la Strickland pe care îi luase gura pe dinainte la un pahar de bere.

Găsise un loc perfect pentru o ambuscadă, unde drumul cobora brusc și era străjuit de pâlcuri de copaci. Era suficient loc pentru ca oamenii lui să se poată ascunde în timpul împușcăturilor. Davenport și Alys Weston nu aveau cum să scape. Blakeford avea să vină și el, ca să se asigure că totul mergea bine. De fapt intenționa să se ocupe de cel puțin una dintre execuții. Încerca să se hotărască pe care dintre cei doi își dorea cel mai mult să-l omoare. Era un exercițiu mental extrem de plăcut.

Contele de Wargrave se dovedi a fi un oaspete ideal, care nu fu scandalizat de acea familie neobișnuită, nici măcar de faptul că trebuia să ia cina împreună cu un

copil de șapte ani. Nu clipi nici atunci când cei mici îl asaltară cu întrebări și suspine de admirație, deși Alys avea impresia că în câteva rânduri făcu eforturi să-și stăpânească zâmbetele.

Peter fu dezamăgit atunci când află că Wargrave nu era însoțit de valet și călătorea singur, cu foarte puține bagaje. Tot Julian Markham rămânea, pentru el, gentle-manul ideal.

Deși era nerăbdător să se întoarcă la soția lui, contele acceptă invitația lui Reggie de a-și prelungi vizita, pentru a participa la târgul agricol. O parte din a doua zi o petrecu însoțind-o pe Alys în inspecții. În principal se uita, dar, din când în când, îi adresa întrebări inteligente.

După prânz, în timp ce se îndreptau spre pășuni, Alys spune:

— Pentru un om care nu știa nimic despre agricultură în urmă cu un an, ați înregistrat progrese remarcabile.

— Am făcut tot posibilul, spuse

contele. Nici una dintre celelalte proprietăți Wargrave nu sunt conduse la fel de bine ca Strickland. Dacă nu învăț să pun întrebările corecte și să angajez oamenii potriviți, nici nu vor fi vreodată.

— Veți reuși, milord, spuse Alys. N-am nici o îndoială.

În timp ce traversau un deal, ochii lui căprui se opriră asupra ei.

— Mi se pare mie sau vărul meu e un alt om?

Contele era perspicace.

— Nu vi se pare.

— Presupun că nu sunt eu cel în măsură să îți mulțumescă, spuse el încet, dar îți sunt recunoscător pentru rolul pe care l-ai jucat în această transformare

Alys se îmbujora.

— Orice rol aș fi jucat, a fost cu totul nesemnificativ.

— O? zise contele neîncrezător.

Oare Wargrave îi ghicise

sentimentele? Cu siguranță
perspicacitatea era o trăsătură a
familiei Davenport

Preferând să schimbe subiectul
înainte să se dea prea mult de gol,
Alys arătă spre cireada de care se
apropiau.

— Vacile noastre de lapte sunt rasa
Guernsey. Laptele lor e mai bun decât
al altor vaci și am fost mulțumiți de
rezultate. Dacă aveți vaci de lapte la
Wargrave Park, v-ar putea fi de folos
rasa aceasta.

Vacile erau întotdeauna un subiect
foarte puțin periculos.

Pentru cei trei agricultori era o
sărbătoare să meargă la un târg
agricol. Dimineața era senină, iar Alys
călărea exuberantă între Reggie și
contele Wargrave. Pentru că urma să
iasă de pe moșie, purta o rochie
vișinie și călărea într-o parte, dar nici
acest deranj nu era suficient ca să-i

strice buna dispoziție.

Se aflau la aproximativ opt kilometri de Strickland când drumul se îngusta și se transforma într-un defileu abrupt, care traversa un pâlc des de copaci. Wargrave își trase puțin calul în spate, murmurând:

— Pe legea mea... Reggie îl privi.

— S-a întâmplat ceva?

Wargrave ezită, apoi ridică din umeri.

— Nu chiar. Doar că drumul acesta îmi amintește de locurile prielnice pentru ambuscade, de care am învățat să mă feresc în Spania. O astfel de imagine încă îmi îngheață sângele în vine. Vocea lui era normală, dar ochii examinau cu mare atenție pădurea. Sunt tâlhari prin zona asta?

— Nu, din câte știu eu, spuse Reggie, pe un ton la fel de firesc.

Totuși, Alys observă că și el era prevăzător. Drumurile nu erau

niciodată complet sigure și era bine să fii precaut. Și ea avea un pistol la șa și niciodată nu părăsea moșia fără să fie înarmată. Dar, chiar dacă atinse involuntar tocul pistolului, nu-i venea să creadă că avea să aibă vreodată nevoie de armă.

De la punctul lui de observație din copaci, Blakeford privi încruntat siluetele care se apropiau. Nu se gândise că Alys Weston și Reggie Davenport aveau să fie însoțiți. Totuși, celălalt bărbat nu părea o amenințare prea mare. Oricine ar fi fost, și el trebuia ucis. Ar fi trebuit să-și aleagă mai bine prietenii.

Arzând de nerăbdare, Blakeford își puse pe față o mască neagră strâmtă. Apoi își ridică ușor carabina și se asigură că era pregătită de foc. El și cei patru acoliți ai săi erau călare, înarmați, pregătiți să blocheze drumul din ambele capete ale defileului.

Ultimul atacator, un fost pușcaș din armată, era întins pe burtă, ținând bine în mână pușca Baker pe care i-o dăduse Blakeford. Pușcașul era un atu impresionant, fiind atât de experimentat. Alys Weston trebuia eliminată de la primul foc. Blakeford avea să se ocupe de Davenport și presupuse că cel puțin unul dintre ceilalți bandiți pe care-i angajase avea suficientă minte cât să se ocupe de celălalt bărbat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Când călăreții se apropiau de centrul defileului, Blakeford îi șopti pușcașului:

— Împușcă-l pe cel din mijloc.

Țeava puștii se mișcă, pentru a fixa ținta, apoi se opri. Bărbatul ridică privirea.

— Nu omor o femeie.

Blakeford făcu ochii mari de uluire, apoi șopti furios:

— Când te-am angajat, nu mi-ai zis

că ai avea astfel de scrupule. Ea e principala țintă a acestui atac.

Bărbatul dădu din cap încăpățânat.

— Nu împușc o femeie, repetă el.

Blakeford era furios, dar nu avea timp să se certe.

— Atunci împușcă-l pe cel înalt. Mă ocup eu de femeie.

Pușcașul deplasă țeava puștii, începând să îl țintească pe bărbatul cel mai înalt. Apoi îngheță, văzându-l pe bărbatul cel scund.

— Dumnezeu, e căpitanul Dalton!

Pușcașul înjură și sări în picioare, strigând către cei trei călători:

— Atenție, ambuscadă!

Uluit, Blakeford văzu cum întregul lui plan amenința să se prăbușească. Lovi cu sete cu patul carabinei în capul pușcașului, înainte ca acesta să poată spune mai multe. Pușcașul căzu moale, iar trupul lui și pușca se rostogoliră pe panta abruptă, spre marginea drumului.

Știind că nu avea timp de pierdut, Blakeford urlă:

— Acum!

Apoi ținti cu carabina capul lui Alys Weston.

Comentariul lui Wargrave despre aspectul periculos al drumului fusese oarecum exagerat, însă toți cei trei călători erau mult mai circumspecți.

Chiar și așa, fu un șoc pentru ei atunci când un bărbat necunoscut strigă, din copacii de deasupra lor:

— Atenție, ambuscadă!

Pentru o clipă, Alys îngheță. Apoi Reggie urlă:

— Capul jos și la galop!

Se înclină deasupra șeilor și dădură pinteni cailor. Simultan, trupul inert al unui bărbat se rostogoli de pe marginea drumului și chiar deasupra capului lor se auzi o ploaie de împușcături asurzitoare.

Avertismentul îi salvase pe Alys și pe prietenii ei de împușcături, dar nu

reușiră să scape, fiindcă mai mulți călăreți masivi invadară drumul din față și din spate. Având pistoalele descărcate, atacatorii se pregăteau pentru o luptă corp la corp.

Alys mână calul cu încrâncenare, pentru a evita ciocnirea cu un bandit care flutura un cuțit. Defileul se transformase într-o arenă de strigăte, împușcături și lovituri de copite. Lângă ea, Reggie și Wargrave erau atacați de doi bărbați deodată și simțea mirosul acru al prafului de pușcă. Îngrozită, își dădu seama că nu era un jaf obișnuit, ci că voiau să-i omoare.

Reggie își folosi calul puternic pentru a face un atacator să se dea înapoi, creând o mică breșă. Aruncând cât colo cuțitul bărbatului, Reggie urlă:

— Allie, fugi!

Alys încercă să profite de confuzie ca să scape și să-și poată folosi

pistolul, dar îi opri drumul un al cincilea bărbat, cu ochii acoperiți de o mască neagră, strâmtă. Încercă să îl evite, dar acesta își struni calul, ridică arma pe care o avea în mână și o ținti de la mai puțin de trei metri.

Nu avea cum să rateze de la o asemenea distanță, iar țeava neagră a puștii i se părea enormă. Din reflex, Alys trase de hățuri, iar iapa se ridică pe picioarele din spate și se roti pe loc. În același timp, scoase pistolul din toc și îl armă.

Bărbatul cu mască neagră trase. Glonțul trecu atât de aproape de ea, încât Alys fu sigură că simți cum o ardea muniția, dar nu o nimeri. Cu carabina goală, era temporar inofensiv, așa că Alys se îndepărtă și își întoarse calul ca să vadă ce se întâmpla în spatele ei, rugându-se ca glonțul din pistolul ei să-i ajute pe Reggie și pe Wargrave.

În spatele ei se desfășura o luptă

incoerentă și dezechilibrată. Deși erau mai mulți și aveau arme mai bune, atacatorii nu reușeau să îi doboare pe cei doi bărbați neînarmați, dar care erau luptători bine pregătiți. Alys îl văzu pe Wargrave ferindu-se de o sabie, apoi dezarmându-l fără milă pe posesorul ei și dându-l jos de pe cal. Reggie se lupta cu un alt atacator, pe care reuși să-l doboare cu un pumn sălbatic.

În timp ce un al treilea bărbat ridică pistolul în spatele lui Reggie, Alys îi strigă numele și trase spre atacator, îi fu imposibil să țintească bine, dar, din noroc, glonțul ei îl atinse pe tâlhar. Schimonosindu-se de durere, acesta dădu drumul pistolului.

Apoi bărbatul cu mască veni din nou spre Alys, cu un pistol în mână. Nu avea cum să-și realimenteze arma într-o asemenea situație. Se întrebă cu disperare de ce ținea morțiș să o omoare în timp ce își luă avânt și

azvârli arma inutilă cât de tare putu. Pistolul gol îl lovi pe bărbat în obraz, făcându-l să se aplece și să tragă fără să o nimerească.

— Cățea nenorocită! înjură el, apucând hățurile iepei lui Alys și folosindu-și puterea pentru a o imobiliza. Apoi băgă mâna în cizmă și scoase un cuțit lung și ascuțit.

După ce își descurajase propriii adversari, Reggie privi în jur, la timp ca să vadă atacul asupra lui Alys. Văzu cu groază că era prinsă în șa, neputându-se feri de atacator. Știind că era prea departe ca să ajungă la ea înainte s-o atingă cuțitul, Reggie sări de pe cal și apucă pușca Baker care căzuse pe marginea drumului, la distanță mică de el.

Alys se lupta din greu cu bărbatul mascat, încercând să-i evite cuțitul, dar afurisitul era mare și puternic, iar ea nu se putea elibera. Lui Reggie i se păru eternă clipa în care atacatorul

ridică cuțitul iar lama subțire sclipi în soarele de dimineață.

Prea îngrozit ca să se mai roage, Reggie luă poziția de tragere, cu un genunchi la pământ, iar celălalt ridicat pentru a-și susține cotul și a-și fixa ținta. În timp ce arma letală cobora, el armă pușca și apăsă pe trăgaci, rugându-se să nimerească.

Glonțul îl lovi pe bărbatul mascat în mijlocul pieptului și îl dădu jos de pe cal. Cuțitul sări în aer. Când zgomotul surd al puștii răsună cu ecou, se auziră strigăte. Ceilalți patru atacatori, înspăimântați, abandonară lupta. Cei doi care fuseseră dați jos de pe cal încălecară din nou și o luară pe urmele tovarășilor lor cu cea mai mare viteză.

Confruntarea nu durase mai mult de două minute. Tropotele cailor dispăreau în depărtare, iar peste drumul strâmt se așternu tăcerea. Nici măcar păsările nu mai cântau,

speriate de împușcături. Bărbatul mascat era întins pe pământ, cu hainele pline de sânge, iar cel care se rostogolise de pe deal și ajunsese în șanț încă nu-și recăpătase cunoștința.

Fără să scoată o vorbă, Reggie se duse spre Alys și îi întinse brațele. Ea îi primi îmbrățișarea. Deși luptase ca o tigroaică și poate lui chiar îi salvase viața, și așa inutilă, acum că pericolul trecuse, trupul ei zvelt tremura violent. O strânse puternic în brațe în timp ce îi mulțumea cerului că scăpase.

Wargrave se apropie călare de ei.

— Sunteți bine amândoi?

Părea calm, ca și cum călărea la parada de la Londra, dar haina lui ruginie era găurită la umăr.

Îi era ușor lui Wargrave să-și păstreze cumpătul, nu femeia lui fusese cea pe cale să fie omorâtă. Dacă Reggie avusese vreodată vreun dubiu că n-ar fi vrut ca Alys Weston

să fie femeia lui, acum i se risipiseră toate îndoielile.

— Cred că suntem bine amândoi. Allie?

— Sunt bine. Îmi pare rău că tremur ca o piftie, spuse ea dezlipindu-se de Reggie.

Wargrave descăleca.

— Emoțiile sunt permise. Pentru o persoană care a participat la prima ei luptă, te-ai descurcat foarte bine.

— Dacă n-ai fi fost aici, Richard, n-am fi avut nici o șansă. Mă bucur că te-ai hotărât să ne însoțești astăzi. Mulțumesc.

Vocea lui Reggie era relaxată, dar emoțiile îl dădeau de gol. Deși își cunoștea capacitățile de luptă, șansele să scape de acea ambuscadă mortală ar fi fost nule dacă vărul lui, un soldat cu experiență, nu ar fi fost alături de ei. Chiar și așa, situația ar fi putut sta invers foarte ușor.

— Armata a pierdut un om de mare

ispravă, fiindcă nu te-ai putut înrola, spuse Wargrave.

Era un schimb tipic de complimente masculine, cu totul laconic, dar perfect satisfăcător. Privirile li se întâlneau pentru o clipă, iar Reggie știa că, din acel moment, el și vărul lui erau prieteni.

Era mult mai bine să construiești legături decât să le distrugi.

În timp ce Reggie încă o susținea pe Alys, contele îngenunche și scoase masca mortului, dezvăluind un chip furios chiar și după moarte. Alys tresări, în timp ce Reggie exclamă, șocat:

— Blakeford!

Wargrave ridică privirea.

— Îl cunoști?

Alys îl simți pe Reggie încordându-se.

— Îl cunosc, spuse el posomorât. Am avut niște necazuri în ultima vreme, dar a fost o problemă minoră,

spuse el dând din cap neîncrezător. Nu era destul de important ca să vrea să mă omoare.

— Poate că nu era important pentru tine, dar pentru el era cu siguranță, spuse contele ridicându-se. Nu te amărî cu păreri de rău. Nu are rost, pentru un om care a angajat o bandă de tâlhari ca să-și omoare dușmanii și pe oricine ar fi avut ghinionul să se afle prin preajmă.

În pofida cuvintelor pragmatice ale lui Wargrave, Alys se cutremură. Poate că Reggie credea că Blakeford voia să-l ucidă pe el, dar ea știa adevărul. Ea era victima pe care o dorea Blakeford și știa și de ce.

Cine ar fi visat că trecutul avea s-o ajungă din urmă cu o asemenea violență? Un om murise încercând să o ucidă, iar alți doi bărbați ar fi putut muri doar fiindcă o însoțeau. Se luptă cu valul de greață ce o cuprinse.

Pe cealaltă parte a drumului,

bărbatul care căzuse de pe deal și rămăsese inconștient în timpul luptei gemu și începu să se miște. Apoi se chinui să se ridice. Purta o haină de culoare verde-închis, cu o croială militară, atât de jerpelită încât abia se putea ghici culoarea originală, își duse o mână la cap și îi privi nervos și înfricoșat pe cei trei.

Contele traversă drumul și se apropie de el.

— Tu ne-ai avertizat?

— Da, aprobă bărbatul. N-am vrut s-o împușc pe doamna, iar când îl ținteam pe domnul cel înalt, v-am recunoscut pe dumneavoastră, căpitane Dalton.

— Eram căpitanul Dalton, într-adevăr. Anul trecut am aflat că numele meu adevărat este Davenport. Acum sunt contele de Wargrave, spuse el privind haina verde-închis a bărbatului. Chipul tău îmi pare cunoscut, dar nu cred că am

vorbit vreodată. Erai în Regimentul 95 Pușcași, în compania lui Kenneth Wilding?

— Da, domnule. Caporalul Willit, domnule. Toată lumea din regiment vă cunoștea și știa ce fel de ofițer sunteți, spuse el frecându-și cucuiul de pe cap. Mi-am închipuit că dacă îi însoțeați pe oamenii aceștia, eram de partea cui nu trebuia.

Cu voce joasă, contele întrebă:

— Ce face un fost pușcaș cu o bandă de ucigași?

— Încearcă să-și hrănească familia, domnule, spuse Willit posac. După ce francezii ne-au tăbăcit curu' - o privi pe Alys - îmi cer scuze, doamnă... După ce francezii ne-au tăbăcit fundurile ani de zile, ne întoarcem acasă, fără serviciu, fără salariu. Soția și copilul au dormit luni întregi pe marginea drumului până ce tipul de acolo a aflat că sunt pușcaș și mi-a zis că are o treabă pentru mine, spuse

Willit arătându-l pe Blakeford. Era un om hain, dar era dispus să-mi dea cincizeci de lire pentru o treabă pentru care regele George abia-mi dădea câțiva bănuți.

— Nu-i deloc același lucru, dar pot să înțeleg de ce ai acceptat, spuse contele încruntându-se. După o clipă lungă, spuse încet. Dacă ești dispus să te muți cu familia în Gloucestershire, o să-ți găsesc un loc de muncă decent pe moșia mea.

Pușcașul se ridică în picioare clătinându-se, iar pe chip i se citea o speranță disperată. Era expresia unui om care învățase să nu se aștepte la dreptate.

— N-o să mă dați pe mâna poliției?

— Nu meriți așa ceva. Dacă nu ne-ai fi avertizat, poate eram morți cu toții, spuse contele fixându-l cu privirea. Să nu uiți să te porți ca un adevărat pușcaș pe viitor, soldat.

Willit se îndreptă și salută:

— Da, să trăiți, domnule!

Când Iulian Markham trase șareta în curtea grajdurilor de la Strickland, avu senzația că ajunsese acasă. Grăjdarul care îi luă calul îl salută ca pe un fiu risipitor. După ce îi spuse că domnul Davenport și Lady Alys erau plecați la un târg în Dorchester, făcu cu ochiul și adăugă că domnișoara Meredith era acasă.

Cu siguranță toată lumea știa ce se întâmpla între el și Merry. Julian se întreba dacă servitorii puseseră pariu că se va întoarce sau nu. De-ar fi știut ei cât așteptase clipa aceea!

Urcă treptele din față câte două, bătut nerăbdător la ușă și fu primit de una dintre cameriste. Înainte să poată întreba de domnișoara Spenser, Merry însăși apăru în hol, din spatele casei, cu un coș cu flori proaspăt tăiate în mână. În clipa dinainte să-l recunoască, el îi observă ochii mari,

triști. Apoi, expresia i se schimbă și buzele i se depărtară de uimire.

Încrederea lui Julian fusese zdruncinată în ultimele săptămâni. Oarecum nesigur, o întrebă:

— Te bucuri să mă vezi?

Strigând de fericire, ea alergă în brațele lui, iar florile căzură într-o ploaie de culori. În timp ce camerista îi privea aprobatoare, cu timiditate, Julian și Merry se pierdură în dulceața reîntâlnirii, cu vocea incoerentă, cu bucurie palpabilă, ca și cum ar fi vrut să poată îmbrățișa fiecare părticică a trupului celuilalt

Când Julian luă aminte la ceea ce îi înconjura, o duse pe Merry în salon. Nu avea nevoie de public, nici măcar de unul aprobator.

În lumina puternică, văzu lacrimi pe obraji ei. Își scoase batista și le șterse cu tandrețe.

— Ce s-a întâmplat, Merry? E ceva în neregulă?

Fata dădu puternic din cap și îi oferi un zâmbet stins.

— Îmi pare rău că plâng așa. Doar că nu credeam că o să te mai văd din nou.

Nu-i reproșa lipsa de încredere. Se așeză mai bine pe canapea și o înconjură cu brațul. Când ea ridică picioarele și se ghemui sub brațul lui, el spuse:

— M-am întors, dar nu mai sunt o partidă așa de bună ca la începutul verii. Văzu privirea ei întrebătoare și continuă: Aveai dreptate în legătură cu părerea lumii. M-am certat cu tata săptămâni întregi, am tot încercat să-l conving, dar a fost de neclintit.

Julian strânse din buze, amintindu-și de comentariile tatălui său. Lord Markham avea obiecții serioase din punct de vedere financiar, dar mare parte a respingerii căsătoriei se datora faptului că Merry locuia sub acoperișul lui Reginald Davenport.

Julian se oferise să o aducă în vizită, ca tatăl lui să poată vedea personal că era o pereche potrivită pentru el, însă vicontele refuzase din capul locului să primească o femeie pe care o caracteriza drept „o vânătoare de averi”.

Merry se ridică, cu chipul mâhnit încadrat de părul auriu.

— Julian, nu pot să te las să te îndepărtezi de familia ta.

El îi atinse ușor buzele cu degetul.

— Nu ar trebui să iau eu hotărârea asta? Crede-mă, Merry, știu ce fac. Tatăl meu îmi poate tăia renta, dar nu-mi poate interzice să mă însor. Nici măcar nu-mi poate lua titlul. Și cu siguranță nu-mi poate schimba sentimentele.

Bărbatul trase aer în piept, apoi îi dădu vestea cea mai importantă.

— Unul dintre motivele pentru care am fost plecat atât de mult e fiindcă mi-am căutat un post. Un văr care nu

s-a înțeles niciodată cu tata m-a ajutat să-mi găsesc un serviciu la guvern. Cu salariul și cu o mică moștenire pe care am primit-o acum câțiva ani, te voi putea întreține. N-o să fim bogați, dar ne vom descurca bine. Asta, spuse el cu vocea gravă, dacă încă mă vrei.

În clipa aceea Merry înțelese că Julian, acel bărbat încrezător și frumos, avea nevoie de ea așa cum și ea avea nevoie de el. Luându-i chipul în mâinile ei mici, îl sărută pe buze, gustându-i căldura, tandrețea și dorința și răspunzându-i cu propriile sentimente.

— Cum poți să te îndoiești? șopti ea.

Când îi trase trupul zvelt mai aproape, Julian știa că Merry merita toate lucrurile la care renunța și mult mai mult.

Cine spunea că dacă nu plouă, pică,

avea dreptate, se hotărî Alys, iar faptul că atunci când ajunse acasă îi găsi pe Julian și pe Merry alintându-se fericiți pe canapea îi făcu mult mai multă plăcere decât atacul bandei de asasini. Împreună cu însoțitorii săi, petrecuse ore întregi dând declarații și ocupându-se de consecințele atacului. Reggie era posomorât, iar Wargrave comentase, filozofic, că întotdeauna o bătălie durează mai puțin decât curățenia de după.

Contele aranjase ca noul său angajat și mica lui familie să ajungă la Gloucestershire. Când îi văzuse ultima dată, soții Willit luau masa la unul dintre cele mai bune hanuri din Dorchester și încă nu le venea să creadă cum li se schimbase norocul.

Fiindcă avertismentul bărbatului le salvase viața lui și lui Alys, Reggie încercase să le plătească el cheltuielile, dar contele îi spusese sec că pușcașii aveau întotdeauna grijă

unii de alții și cu asta, basta.

Amuzată, Alys își dăduse seama că, așa tăcut cum era, contele era la fel de încăpățânat ca vărul lui.

Ca tutore, Alys discută cu Julian despre situația celor doi tineri. Noua lui poziție avea să-i permită să-i asigure lui Merry un confort modest, nu unul luxos. În cele din urmă, Merry avea să devină o vicontesă bogată, dar asta nu mai conta. Nu conta decât faptul că avea să fie iubită de un bărbat care era dispus să-și schimbe complet viața ca să se însoare cu ea.

Deși era fericită pentru protejata ei, pe Alys o săgeta gândul că ea nu avea să aibă parte de un final fericit. Doar îl alungă fără milă. Acceptase de multă vreme realitatea tristă că ea nu era o eroină romantică.

capitolul 22

Cina din seara aceea fu una veselă, fiindcă se sărbători nu numai logodna oficială a lui Merry și a lui Julian, ci și rezultatul miraculos al ambuscadei. Se comandase șampanie din pivniță, iar cuplul fericit închină un pahar. Chiar și William avu voie să bea pentru fericirea surorii lui.

Paharul lui Reggie fu umplut cu apă. Alys se întrebă cum se simțea, știind că îl aștepta o viață întreagă în care nu putea participa complet la astfel de momente. Dacă gândul îl deranja, nu se vedea. Părea complet relaxat și bine-dispus, ca o gazdă înconjurată de prieteni.

Cu toată agitația, nu auziră când la ușa din față sosi un oaspete. Îl observară doar după ce acesta dădu la o parte camerista și năvăli în sufragerie.

Alys îl văzu bine pe intrus. Era un bărbat solid, între două vârste, cu un chip frumos și puternic, încotoșmănat

Într-un pardesiu pe care străluceau picături de ploaie. Julian stătea lângă ea și n-avu nevoie să-l vadă sărind în picioare și strigându-și tatăl ca să știe că Lord Markham venise în căutarea fiului rătăcitor.

Se așternu tăcerea și toți cei de la masă se întoarseră către noul venit. Cu o încruntare feroce, Lord Markham începu să urle:

— Am venit să pun capăt prostiei ăsteia cu căsătoria, o dată pentru totdeauna.

Palid, dar hotărât, Julian spuse:

— Am discutat asta săptămâni întregi, domnule și nu mai avem nimic de spus. Aș prefera să mă căsătoresc cu binecuvântarea dumneavoastră, dar lipsa ei nu mă va opri.

— Dumnezeule, băiete, n-ai deloc mândrie? Cum poți să te însori cu amanta unui desfrânat bețiv ca Reggie Davenport?

Vicontele îi aruncă o privire otrăvită lui Reggie, care stătea în capul mesei, privind scena concentrat.

Urmă o clipă de tăcere adâncă. Înainte ca Julian, înfuriat, să poată răspunde, Peter sări în picioare. Cu o voce de bărbat, nu de băiat de cincisprezece ani, spuse repede:

— Milord, o insultați pe sora mea. Dacă aș crede că ați accepta o provocare la duel de la o persoană de vârsta mea, ne-am vedea în zori, cu pistoalele!

Poate că formularea lui Peter era melodramatică, dar sinceritatea și mânia erau evidente. În timp ce vicontele se uita uluit la băiatul care cutezase să-l provoace, Reggie ripostă:

— Serios, Markham, chiar crezi că mi-aș ține amantele sub propriul acoperiș, împreună cu frații lor mai mici? Nu mă crede așa de tâmpit.

Amintindu-și că William era de față,

Alys îi aruncă acestuia o privire de guvernantă și îi făcu semn spre ușă, ca și cum îi ordona să plece. William păru revoltat, dar știa că nu trebuia să o contrazică într-o asemenea situație. Se retrase fără chef, probabil doar ca să se alăture servitorilor care spionau din spatele ușii, se gândi Alys resemnată.

Din moment ce bărbații păreau să se afle în impas, spuse cu răceală:

— Îmi insultați calitățile de tutore, milord. Vă asigur că domnișoara Spenser a fost crescută după cele mai riguroase standarde ale buneicuviințe. Am acceptat temporar ospitalitatea generoasă a domnului Davenport doar fiindcă, din nefericire, casa noastră a fost distrusă.

Markham se întoarse spre ea.

— Și cine ești dumneata?

— Mi se spune Lady Alys Weston, spuse ea cu emfază.

Deși nu se întâmpla foarte des, Alys

știa să se poarte cu desăvârșire ca o doamnă din înalta societate. Își înclină bărbia și își îndreptă spatele, deși faptul că stătea jos diminuea oarecum efectul gestului.

Ațâțat de demnitatea rece a lui Alys, Lord Markham se uită la vărul lui Reggie și izbucni:

— Dacă ea e o lady, dumneata cine ești, ducele de Wellington?

Richard se ridică.

— Sigur că nu. Nu am nas de așa ceva. Eu sunt contele de Wargrave, spuse el făcând o plecăciune corectă. Am înțeles că ați făcut niște experimente interesante cu animalele la Markhamstead.

Vicontele aproape fu distras când i se aminti de activitatea sa dragă, creșterea porcilor, însă nu uită scopul pentru care venise.

— Dumneata ce cauți aici? Se spune că ți-ai dezmoștenit vărul risipitor și că i-ai spus să plece din

Londra înainte să facă și mai mult familia de răs.

Richard ridică din sprâncene.

— Nu-mi pot închipui cine răspândește asemenea zvonuri vulgare și inexacte, spuse el, cu o voce care ar fi putut tăia gheața. După cum puteți vedea, eu și vărul meu ne înțelegem cât se poate de bine.

Alys își stăpâni un hohot de răs. Contele se pricepea de minune la bunele maniere.

Încolțit din toate părțile, Lord Markham se opri, nesigur. Hotărându-se că sosise vremea să-și ia destinul în mâini, Merry se ridică și se îndreptă spre el. Îi privi dojenitor pe comesenii săi și spuse:

— Sunteți prea severi cu Lord Markham. A făcut un drum greu pe ploaie și e normal să fie îngrijorat de viitorul fiului său. Ce tată n-ar fi? Întorcându-se spre viconte, spuse cu

vocea ei dulce: Cred că sunteți obosit și vă e frig. Ați dori să mâncați ceva? Și poate un pahar cu vin?

Vicontele șovăi. Îl atrăgea ideea de mâncare și băutură. Fata asta blondă, ispititoare, era singura persoană care simpatiza cu dorința de a-și salva fiul și moștenitorul de la o căsătorie dezastruoasă.

— Tu ești tânăra cu care vrea să se însoare Julian? întrebă el crispat

Merry dădu din cap cu gravitate.

— Da. Adevărul este că nu vreau să îl despart pe Julian de familia lui. Știu cât de greu trebuie să fie pentru amândoi. Dar eu și Julian ne iubim atât de mult, mai spuse ea, cu vocea frântă.

Perplex, Lord Markham se uită la ochii mari, ca de safir, în care tremurau lacrimi. Pornise spre Dorset de îndată ce aflase că Julian îi sfidase ordinele explicite de a pune capăt acestei aventuri prostești cu o femeie

care nu era de rangul lui. Vicontele se așteptase la o confruntare, dar nu la una de acest gen. Nu îi plăcea să se simtă o brută fiindcă o făcea să plângă pe acea făptură minunată.

Pentru o clipă, Markham șovăi, apoi își recapătă hotărârea. Sigur că era frumoasă. Tinerii își pierdeau deseori capul din cauza unor sărăntoace.

Alys se uită spre Reggie și se întrebă ce părere avea despre felul în care îi era invadată și insultată casa. Îi observă strălucirea din privire și nu fu luată prin surprindere atunci când interveni, într-un mod cu totul și cu totul neașteptat.

— Pentru Dumnezeu, Markham, nu-ți pierde și tu capul din cauza unor ochi frumoși. Cu perspectivele lui, Julian s-ar putea însura cu una din cele mai mari moștenitoare din Anglia. Ar fi un fraier să se mulțumească cu o tânără a cărei principală zestre e frumusețea.

Toată lumea se întoarse spre el. Lord Markham mârâi ca un motan furios, Peter și Merry păreau răniți, Wargrave rămăsese pe gânduri, iar Julian îl privea șocat și trădat.

Alys văzuse expresia diabolică a lui Reggie și înțelese ce se pregătea să facă. Îl lovi pe Julian pe sub masă chiar înainte ca acesta să poată riposta. Când Julian se întoarse spre ea, îi făcu un semn din cap.

În timp ce Julian încerca să interpreteze mesajul lui Alys, Lord Markham explodează, replicându-i lui Reggie.

— Aș fi crezut că până și un neisprăvit vulgar ca tine înțelege că banii nu sunt singurul și nici măcar cel mai important criteriu pentru o căsătorie.

Reggie își arcui impasibil sprâncenele negre.

— Sigur că nu. Ar mai fi pământurile, titlul și influența.

— Așa ar crede un vânător de averi ca tine, spuse vicontele cu dispreț. Oamenii de bine știu că afecțiunea și respectul reciproc sunt esențiale pentru o căsătorie de succes. Apoi o privi pe Merry, îmblânzit. E mult mai important ca o femeie să aibă bun-simț și să fie amabilă, decât să fie bogată. De fapt, e mai puțin probabil ca fetele cu o avere modestă să fie extravagante cu banii soților lor.

Reggie ridică din umeri nepăsător.

— E la fel de ușor să te îndrăgostești și de o bogătașă, și de o sărăntoacă. Se știe că afecțiunea unui bărbat tânăr e extrem de volatilă. Peste câteva luni băiatul o să și uite cum arată Merry.

Merry se încruntă uimită. Apoi se relaxa și ochii începură să-i sclipască.

— Un bărbat de douăzeci și cinci de ani nu e un băiat, se rățoi Markham. Fiul meu nu e un desfrânat superficial

ca tine, Davenport. E un om de principiu, genul de fiu pe care și l-ar dori orice tată. Julian nu ar fi cerut-o de soție pe domnișoara Spenser dacă nu ar fi avut sentimente serioase pentru ea.

— Probabil că îți cunoști bine fiul, spuse Reggie plictisit, întotdeauna am presupus că îl ții din scurt la Londra fiindcă n-ai încredere în el nici măcar să-i dai pe mână o fermă mică.

Acum se schimbă și expresia de pe chipul lui Julian. Rigiditatea dispăru, iar în ochi i se citi un licăr de amuzament viclean.

— Nu ești numai imoral, ci și ignorant, Davenport. De fapt, Julian a elaborat un plan extraordinar pentru administrarea moșiei din Moreton și intenționez să i-o cedez cu ocazia căsătoriei lui.

Julian făcu ochii mari, iar tatăl lui îl privi sfios.

— Nu am vrut să ți se urce la cap,

băiete, dar am fost foarte impresionat de planurile tale, foarte impresionat. M-am gândit că e bine ca un tânăr să aibă parte de aventură câțiva ani, înainte să-și asume răspunderea pentru o căsnicie și o familie. Dar ai avut deja parte de aventuri, spuse el aruncându-i lui Reggie o privire ucigătoare. Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mi se pare mai înțelept să nu mai stai la Londra, unde compania e atât de proastă.

— Presupun că n-are ce să strice prea mult la o singură moșie, dar ar fi o prostie să-l lași să se lege la cap cu o mireasă nepotrivită, spuse Reggie pe tonul lui cel mai disprețuitor, care era într-adevăr foarte disprețuitor.

Clocotind de furie, Markham făcu doi pași către Reggie, după care se opri, încleștându-și palmele.

— Pe Dumnezeu, dacă n-ar fi doamne de față! mugi el. Să nu-mi spui cum să-mi tratez fiul și să nu-mi

spui tu ce fel de femeie e potrivită pentru el. Ce poate ști un desfrânat despre femei respectabile? O privi din nou pe Merry. Domnișoara Spenser pare o adevărată lady. Originea și averea ei sunt respectabile și ea e aleasa fiului meu. Cu cât se căsătoresc mai repede și scapă de influența ta, cu atât mai bine!

Apoi se întoarse spre Julian.

— Refuz să mai petrec încă o clipă sub acoperișul acestui pierde-vară. Am rezervat deja o cameră la Femeia Tăcută. Vă aștept pe tine și pe logodnica ta mâine-dimineață la ora zece. Avem multe de discutat. O privi pe Merry cu căldură. Aș vrea să-mi cunosc mai bine viitoarea noră.

Vicontelesc ieși valvârtej din sufragerie, trântind ușa cu o forță care făcu să se cutremure porțelanurile. În spatele lui se lăsă o tăcere profundă, până ce contele de Wargrave se sprijini de spătar și

începu să râdă în hohote.

— Vere, recunosc el, n-aș fi ratat asta nici pentru toate oile din Irlanda.

Ca și cum cuvintele lui ar fi fost un semnal, toată lumea se înveseli, pe jumătate de ușurare fiindcă scăpaseră de tensiune. Julian ocoli masa ca s-o îmbrățișeze pe Merry. Alys fu tentată să facă același lucru cu Reggie, care stătea rezemat de spătarul scaunului, cu un zâmbet în privire. În cinci minute de infamie studiată, obținuse un rezultat la care Julian nu fusese în stare să ajungă în săptămâni întregi de argumente pătimașe.

Cine spunea că nu era bine să fii un afurisit?

Veștile despre vizita lui Lord Markham se răspândiră în toată casa, iar servitorii se bucurară și se mândriră cu inteligența stăpânului lor. Camerista Gillie, care urmărise scena în secret, printr-o crăpătură din ușă, îl

căută pe Mac Cooper și îi povesti totul după ce își termină treaba. Deja se obișnuise să îl caute pe Mac când avea de discutat ceva. Dacă i-o spunea lui, o poveste bună devenea și mai bună.

Fiindcă ploua, iar Gillie obosea ușor, se plimbară doar până la hambar. Se rezemară comozi de o căpiță cu fân, în timp ce ea făcea tot posibilul să-și amintească cuvânt cu cuvânt ce-i spusese domnul Davenport vicontelui Markham. Mac râse din inimă, spunând că fusese unul dintre cele mai bune momente ale lui Reggie. Apoi îi dăruie lui Gillie câteva povești despre isprăvile stăpânului său, eliminând cu grijă elementele nepotrivate.

Când amândoi obosiseră de atâta râs, valetul se rostogoli și sărută nasul îndrăzneț al fetei.

— Se pare că miroase a căsătorie. Ce spui, Gillie dragă, ne luăm și noi?

Devenind brusc serioasă, Gillie îi căută chipul în lumina slabă. Prietenia lor evoluase și devenise din ce în ce mai strânsă, dar de atunci, din camera ei de la mansardă, el nu-i mai vorbise de căsătorie. Deveni din nou timidă. Așezându-și inconștient mâna pe burta mărită, spuse:

— Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine Mac, mai mult decât am vrut vreodată să mă mărit cu Billy. Dar, făcu ea bâlbâindu-se puțin, căutând cuvinte ca să-și exprime neliniștea, mă îngrijorează faptul că i-ai putea purta pică copilului fiindcă nu e al tău.

Mac îi acoperi mâna cu a lui. Deși gestul voia să fie unul prietenesc, coborî privirea plăcut surprins.

— Copilul tocmai a mișcat. E un năzdrăvan, nu-i așa? Apoi chipul i se schimbă. Mama mea era cameristă, la fel ca tine. Tatăl meu era un mare domn de la Londra, așa mi-a zis, nici mai mult, nici mai puțin. Un mare

domn! râse el amar. După ce și-a făcut poftetele cu ea, a dat-o afară din casă cu zece lire. Ar... ar fi fost bine să fie prin preajmă un bărbat dispus să aibă grijă de ea și de mine. Un copil are nevoie de tată. Tăcu timp de câteva secunde. A făcut tot posibilul să mă crească așa cum trebuie, dar a murit, obosită să muncească pe străzi, când eu aveam șase ani.

Pe Gillie o duru sufletul pentru fata aceea disperată și pentru băiețelul singur, abandonat, care fusese Mac. Temerile că i-ar fi putut purta pică copilului dispărură. Poate că ea era doar o fată de la țară, dar înțelegea cât de mult își dorea o familie proprie, pe care s-o iubească și s-o prețuiască. Și de câtă dragoste avea și el nevoie în schimb. Căsătoria cu ea ar fi fost un fel de a îndrepta trecutul.

Încrezătoare, îl mângâie pe obraz.

— Dacă chiar vrei să te însori cu mine, Mac, spuse ea încet, aș fi

mândră, onorată și bucuroasă să
accept.

Se aplecă deasupra ei și o sărută
foarte ușor, însă îmbrățișarea se
transformă repede în ceva mult mai
incitant. Gillie află cu încântare că un
bărbat de la Londra știa mult mai
multe despre săruturi decât știusese
vreodată țăranul de Billy.

Când lucrurile începură să
evolueze, Mac se îndepărtă brusc,
respirând greu.

— Îmi pare rău, Gillie dragă, nu
vreau să crezi că sunt unul dintre acei
bărbați care mint ca să se culce cu
tine. Sunt dispus să aștept până după
căsătorie.

— Eu, nu! exclamă ea, cu fața
îmbujorată și cu fân în păr. Buzele i se
arcuiră într-un zâmbet. N-are nici un
sens să așteptăm, mai ales că nu e
pericol să rămân însărcinată.

Mac râse, semănând mai degrabă a
tânărul care era, decât a tâlharul

înăsprit de soartă care scăpase dintr-unul dintre cele mai cumplite medii din Londra. Apoi, cu mare grijă, începu să își satisfacă doamna, în căldura proaspătă și dulce a fânului.

Contele de Wargrave plecă și viața reveni la normal. Iar Julian și Merry meraseră la reședința familiei Markham, pentru o vizită de două săptămâni. Lordul cedase rapid farmecelor fetei și aproape că era gata să uite că se opusese vreodată căsătoriei. Nunta fusese programată pentru toamnă, astfel încât Alys să termine cu recolta și să poată juca rolul de mamă a miresei.

La conac se află și că valetul de la Londra al stăpânului urma să se însoare cu camerista Gillie. Strângând din buze, Alys își spuse în gând că era absurd să fie atât de dezgustată de situație. Așa se întâmpla de când lumea și pământul. Reggie scăpa de o grijă, iar Mac Cooper primea cu

siguranță o recompensă frumușică pentru că-și scăpase stăpânul de o amantă însărcinată.

A doua zi după plecarea lui Julian și a lui Merry, Alys și Reggie se bucurau de una dintre întrevederile lor nocturne, după ce băieții se duseseră la culcare. Alys purta un halat auriu confortabil și avea părul prins la spate cu o panglică de aceeași culoare. Pentru Alys, era cel mai frumos moment al zilei. Rezervele pe care le avea cu privire la comportamentul scandalos al angajatorului ei dispăreau întotdeauna atunci când el era de față.

Erau în bibliotecă, singurul loc din casă în care Reggie fuma. Trăgea alene dintr-o țigară de foi, în timp ce Nemesis și Attila dormitau, fiecare lângă stăpânul lui. Chiar și animalele ajunseseră la armistițiu, în mare parte fiindcă motanului i se părea că Nemesis era prea ușor de intimidat ca

să mai constituie o provocare.

— De ce nu te servești cu niște brandy? sugeră Reggie, expirând fumul. Am umplut din nou bufetul cu băuturi când a venit Richard în vizită.

După o ezitare de o clipă, Alys se duse la bufet și își turnă puțin.

— Nu te deranjează să ai băuturi alcoolice prin preajmă?

— Chiar dacă nu mă crezi, nu. Mi-a fost dor de alcool în primele trei sau patru săptămâni, dar acum, nu, spuse el ridicând din umeri. Dacă mă gândesc bine, nu prea mi-a plăcut alcoolul niciodată. Beam fiindcă nu știam cum să mă opresc. Acum, că sunt lucid, n-am nici cea mai mică dorință să-mi mai las viața să se învârtă în jurul unei sticle afurisite. Viața e mult mai plăcută acum, adăugă el privind-o pe Alys.

Căldura din ochii lui aproape că o făcu să roșească în timp ce se ghemuia în fotoliu, cu picioarele sub

ea. În astfel de clipe îi era greu să-l recunoască pe Reggie drept desfrânatul sarcastic și brutal care venise prima dată la Strickland. Chiar și atunci avea umor, inteligență și o integritate puternică, dar aceste trăsături nu erau cele mai evidente. Acum, după cum observase vărul său, Reggie era un om diferit: relaxat, sănătos fizic și psihic și irezistibil de atrăgător.

Vrând să-și distragă atenția de la el, Alys spuse:

— Am fost uimită că Lord Markham nu și-a dat seama cum îl manipulai. Vă știți de mai demult?

Reggie pufni, posomorându-se brusc.

— În urmă cu câțiva ani am avut o neînțelegere din cauza unei femei, doamna respectivă m-a preferat pe mine, iar Markham nici nu m-a iertat, nici n-a uitat. Pur și simplu m-am gândit că mă urăște într-atât, încât ar

face exact opusul oricărei sugestii care ar veni din partea mea.

— E mereu vorba de o femeie, nu-i așa? spuse Alys cu voce mai aspră decât ar fi vrut.

— Din păcate, da, recunosc Reggie. Dacă aș fi fost suficient de înțelept încât să stau la distanță de amanta lui Blakeford, omul ar fi în viață acum, adăugă el, mai mult pentru sine.

— O ceartă din cauza unei femei nu îi transformă pe cei mai mulți bărbați în asasini, spuse Alys jucându-se cu piciorul paharului, măcinată de secretul pe care-l ascundea. Nu te poți învinui pentru felul în care a reacționat Blakeford.

— Nu? spuse Reggie ridicând sardonice din sprâncene. Blakeford n-a fost niciodată un om ușor de înțeles, dar de fapt, eu l-am împins să facă un gest necugetat.

— Poate că nu amanta lui a fost

motivul pentru ambuscada aceea, spuse ea, sperând să-i poată elibera conștiința lui Reggie fără să trebuiască să-i dezvăluie adevărul.

— Te poți gândi la alt motiv? Chipul lui alungit se schimonosi a dezgust. Nu-mi închipui că cineva ar vrea să te omoare pe tine sau pe Richard, dar sunt destui care s-ar bucura să-mi danseze pe mormânt. Blakeford era cu siguranță unul dintre aceștia.

Lui Alys nu-i plăcea să-l vadă învinovățindu-se, mai ales acum, că își schimbase stilul de viață. Mai ales că nu avea dreptate. Se hotărî să-i mărturisească parțial adevărul și spuse:

— Poate că Blakeford a considerat că asasinarea ta avea să fie un supliment plăcut, dar îți garantez că eu am fost ținta principală. Ne leagă... o istorie.

Se pregătea să-i înșire o poveste pe care o inventase în acest scop, când

Reggie exclamă:

— Tu ai umblat cu Blakeford?

Asprimea tonului său o insultă la culme pe Alys. Voise să-l facă pe Reggie să se simtă mai bine, însă în schimb provocase o reacție care îi sfărâma toate mecanismele de apărare.

Locuise timp de luni întregi cumplit de aproape de un bărbat pe care îl dorea și pe care ajunsese să-l iubească, plângând în sine de fiecare dată când el vorbea despre o fostă amantă, când intra în necazuri din cauza unei femei sau când lăsa însărcinată o cameristă.

Iar Reggie, la naiba, stătea acolo și părea uluit de simpla idee că un bărbat ar fi putut s-o dorească.

O cuprinse un fior rece, care descătușa durerea veche, nevindecată pe care i-o provocase Randolph și simți groaza pasiunii disperate pe care o nutrea pentru

Reggie. Tremurând până în măduva oaselor, Alys lăsă jos paharul și se ridică în picioare, copleșită de ideea chinuitoare a lipsei ei de atractivitate.

— Sigur că ești surprins. Cum aș fi putut să uit că nici un bărbat nu mă atinge decât dacă e beat sau dacă va primi o avere în schimbul sacrificiului de a mă lua de nevastă? Vocea i se frânse. Este foarte frumos din partea ta să-mi amintești că sunt un simulacru de femeie. Nici măcar tu, care te-ai culcat cu jumătate din femeile din Anglia, nu poți să mă săruți decât atunci când ești beat.

Fu îngrozită de propriile cuvinte. O asemenea sinceritate față de Reggie era umilința maximă. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, Alys alergă spre ușă, știind că nu ar fi putut suporta mila lui.

Era pe la jumătatea drumului, când Nemesis, făcând cinste numelui pe care-l purta, îi blocă prietenoasă

calea. Neputându-se feri la timp, Alys se împiedică de cățelușă și căzu, lovindu-se cu palmele și cu genunchii de covorul oriental.

— Al naibii de câine! strigă ea, aproape plângând.

Reggie rămase cu ochii la ea, uluit. Când ea sugerase că fusese amanta lui Blakeford, îl cuprinsese un val intens și irațional de gelozie. În mod evident, ea îl interpretase drept dispreț. Felul în care se prăbușise psihic îi arăta foarte clar că deschisese o rană extrem de adâncă.

Allie fusese întotdeauna atât de puternică, atât de echilibrată, chiar și atunci când Reggie credea că era sortit pierzaniei. Îi fusese ușor să uite că și ea avea slăbiciuni proprii. După expresia ei de agonie, călcâiul lui Ahile în cazul lui Alys era convingerea că nici un bărbat n-o putea dori vreodată, ca femeie. Acest sentiment era tragic pentru o persoană așa de

pătimașă ca ea.

Iar o asemenea insensibilitate din partea lui, cel care de obicei îi înțelegea atât de bine pe cei din jur, era de neiertat. Sări din scaun și îngenunche lângă ea. Alys se chinuia să se ridice, dar picioarele i se împleticiră în faldurile voluminoase ale halatului. Așezându-i o mână pe umăr, îi spuse:

— Allie, n-am fost surprins de ideea că Blakeford te-ar putea dori. Am fost gelos.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Ai crezut că fusesem amanta lui Blakeford? Ești și mai prost decât credeam.

El se simți ușurat de repulsia ei inconfundabilă. Îi fixă privirea și spuse cu patimă:

— Și tu ești o proastă fiindcă te crezi neatrăgătoare. Dumnezeu știe că te-am dorit de când ne-am întâlnit.

— Nu mă minți! strigă ea,

smucindu-se și încercând să se îndepărteze, dar el o prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el.

Părul i se desfăcuse și îi încadra chipul, cu licăriri aurii și roșietice. Era toată foc și furie, irezistibilă ca o zeiță. Se grăbi să răspundă, scrâșnind din dinți:

— Nu mint. Ești o femeie minunată și atrăgătoare și a fost al naibii de greu să păstrez distanța față de tine.

Alys întoarse capul și închise ochii, dar nu-și putu ascunde tremurul din voce.

— Înseamnă că ești un domn perfect, eu n-am văzut nici cel mai mic semn că te-ai chinuit.

Se suci într-o parte, încercând din nou să scape.

Reggie îi prinse umerii cu și mai multă putere.

— Se pare că ești convinsă că nu voiam să te sărut decât când eram beat. De fapt e invers. Am vrut mereu

să fac asta, dar doar când eram beat îmi uitam intențiile decente și mă lăsam pradă dorințelor.

— In vino Veritas? râse ea amar. Nu ar trebui să fie „In vin e adevărul”, ci „în alcool e plăcerea”. Pentru un bărbat beat e bună orice femeie. Apoi îl lovi cu disperare, vrând să se elibereze. Dar cred că și desfrânații bețivi au niște standarde, fiindcă niciodată n-ai mers mai departe de un sărut. Acum dă-mi drumul!

Reggie își dădu seama că era prea zguduită ca să-l mai creadă. Acest vârtej emoțional o chinuia de mult timp, iar atitudinea calmă pe care o manifesta de față cu lumea fusese zdruncinată de o viață de durere. Bunele lui intenții de a se purta onorabil îi treziseră îndoielile cele mai profunde. Înjură în gând, furios, pentru că încercase să facă ceea ce trebuia și o dăduse în bară.

Gata cu bunele intenții. Cuvintele

nu erau de ajuns, trebuia să-i demonstreze cât de atrăgătoare o găsea.

Îi apucă fața cu mâinile, ca să nu se mai zbată. Apoi îi sărută colțul unui ochi închis, gustându-i lacrimile sărate.

Alys tresări și rămase nemișcată, ridicându-și genele negre. Pupilele negre i se măriseră atât de mult din cauza emoțiilor intense, încât ochii păreau aproape identici.

Văzând că îi captase atenția, îi subjugă buzele întredeschise cu pasiunea pe care și-o stăpânea de luni întregi. Reacția ei fu instantanee și puternică. Alys îl înconjură cu brațele, iar el o aplecă pe spate până ce ajunseră pe podea. Atingerea corpului ei înalt zvelt, îl amețea mai mult decât o făcuse vreodată alcoolul.

Îi desfăcu halatul. Prin muselina fină a juponului se vedea clar silueta cu curbe ispititoare. Se aplecă și îi sărută

un sân pe deasupra materialului. Sfârcul se întări la atingerea limbii lui, iar ea gemu, arcuindu-se.

Sunetul îi aminti unde se aflau. Se îndepărtă în pofida lui însuși și se ridică. Alys deschise ochii.

— Nu te opri, șopti ea. Nu de data asta.

— Nici n-am de gând, spuse el, cu vocea la fel de răgușită ca a ei, ridicând-o și pe ea. Dar meriți mai mult decât podeaua bibliotecii.

Apoi o trase spre el pentru un alt sărut, înfometat, lipindu-și trupul de al ei.

Ar fi putut s-o ia oriunde, iar pe Alys n-ar fi deranjat-o. Dorise să fie luată pe sus și acum avea parte de asta. Nu voia să întrevadă vreo consecință, nu voia să asculte de rațiune. Închise ochii și se lăsă pradă senzațiilor, gustului, umezelii și căldurii mătăsoase, pulsului înfrigurat al trupului lui lipit de al ei.

După ce o făcu să se topească, Reggie luă în mâna stângă o lumânare aprinsă și îi înconjură talia cu mâna dreaptă. Apoi ieșiră din bibliotecă și o luară pe scări.

Corpurile lor se lipeau la fiecare pas, șold pe șold, coapsă pe coapsă, cu o intimitate fierbinte.

Ajunseră în camera ei, iar Reggie închise bine ușa. Alys murmură un protest involuntar când el îi dădu drumul și se îndepărtă.

— Nu plec niciunde, spuse el din întuneric, în timp ce punea zăvorul, cu vocea răgușită de dorința evidentă. Dar vreau să văd fiecare centimetru din corpul tău frumos. Am așteptat de mult timp clipa asta. N-o să ne grăbim și n-o să ne ascundem în întuneric.

Aprinse mai multe lumânări până ce lumina caldă se revărsă deasupra patului și îi sublinie trăsăturile aspre. Apoi se întoarse spre ea.

— Vreau să te văd toata.

Îi dădu jos halatul de pe umeri și îi lăsă doar juponul transparent. Poate ar fi fost jenată de o asemenea expunere a trupului ei prea înalt, prea extravagant, dacă ochii lui nu ar fi privit-o cu atâta patimă.

Reggie desfăcu șnurul care-i strângea juponul în jurul umerilor. Apoi i-l dădu încet jos, iar mâinile lui aspre o făcură să se înfioreze. Buzele lui strânse și respirația lui întretăiată îi arătau ce efect irezistibil avea asupra lui.

Urmă o clipă de tăcere adâncă atunci când juponul îi căzu la picioare, dezgolind-o în fața lui. Apoi, fără cuvinte, ea începu să-i descheie cămașa, vrând la fel de mult să-i admire trupul.

Dumnezeule, cât de frumos era, de la umerii lați, la talia subțire, la coapsele puternice. Avea un corp sculptural, athletic, șlefuit de lunile de

muncă fizică neconținută. Îi atinse șovăielnic părul negru de pe piept, iar apoi mâna ei coborî, simțind sub palmă mușchii încordați.

Reggie își ținu respirația atunci când mâna ei trecu ușor, atât de ușor, peste membrul întărit. Apoi o întinse pe pat și se așeză lângă ea.

După cum îi promisese, nu se grăbi. Sub buzele și mâinile lui pricepute, ea se simțea ca o floare care se deschide, în timp ce el afla fiecare secret al trupului ei. Temerile și îndoielile de mult îngropate dispărură atunci când visele pătimăse ce o bântuiau deveniră realitate.

După ce o sărutase și o mângâiase făcând-o să-și piardă capul, îi arătă cum să îi exploreze trupul. Reacția lui la atingerile ei dovedea că și dorința lui era la fel de crâncenă și de nemiloasă ca a ei, iar asta îi înteți și îi accentua propria dorință.

Când ea nu mai putea rezista și

aproape începu să tremure, el o acoperi cu trupul lui, sărutând-o adânc, în timp ce degetele lui lungi, experte o pregăteau pentru intimitatea finală. Dar era lent, mult prea lent.

Își dădu seama că probabil el credea că era virgină, așa că se mișca cu grija de care era nevoie într-o astfel de situație.

Nerăbdătoare și neavând timp de explicații, ea își lipi șoldurile de ale lui, șoptind:

— Acum, te rog.

Simți atingerea fierbinte și amețitoare a trupului masculin, apoi, cu un geamăt, el îi satisfăcu nerăbdarea și o posedă pe de-a întregul.

Alys strigă atunci când ajunseră, împreună, într-un extaz care depășea cu mult visele ei cele mai febrile. După ce el se îngropa în ea urmă o clipă de tăcere, iar ea înțelese că era

surprins de cât de ușor se împreunaseră.

Apoi el prelua din nou controlul. Cu pasiune, răbdare și tandrețe înfrigurată, folosi o viață de pricepere erotică pentru a accentua și a prelungi plăcerea pentru amândoi.

Până ce, la sfârșit, amândoi își pierdură controlul și se bucurară la nesfârșit unul de celălalt.

capitolul 23

Pasiunea îi îndeplinise și îi depășise așteptările, însă Alys nu se așteptase la tandrețea dulce a clipelor pe care le petrecură împreună după aceea, lipiți unul de celălalt. Reggie se mișcă și pentru o clipă îi fu teamă că avea să plece. Se așeză, însă, pe o parte și o trase mai aproape. Alys se gândi cu o oarecare tristețe că era expert și la asta, la fel ca la orice alt secret al dragostei.

Reggie își plimbă mâna prin părul ei răvășit, acoperindu-i ceafa cu palma caldă.

— Vreau să-ți iasă din cap o dată pentru totdeauna ideea că nu ești atrăgătoare, murmură el.

Alys se crispa, iar el îi atinse cu blândețe marginea urechii.

— Aș putea să-ți arăt asta toată viața, Allie, dar am impresia că s-a întâmplat ceva care te-a făcut să crezi că bărbații nu te-ar putea dori. Ce s-a întâmplat?

Alys se foi, stingherită de faptul că el o putea citi atât de bine.

— Nu-i destul că sunt prea înaltă, prea masculină, prea poruncitoare și cu ochi diferiți?

Încerca să pară relaxată, dar tonul ei fu aspru și defensiv.

— Da, ești înaltă, dar Maria Stuart era cu câțiva centimetri mai înaltă ca tine și era o mare frumusețe, spuse el mângâindu-i alene spatele. Dacă ai fi

mai scundă, picioarele tale nu ar fi atât de încântătoare și de înnebunitoare. Ești proporționată perfect, ai înălțimea desăvârșită pentru a fi sărutată și ar fi păcat să ai chiar și un centimetru mai puțin. Uneori aveam senzația că nu mai puteam rezista, atunci când te vedeam în pantalonii aceia strâmți, adăugă, poposind cu mâna pe fesele ei.

— Serious? Privirile li se întâlneau, iar lui Alys nu părea să-i displacă ideea. Mă îmbrac așa doar fiindcă este practic.

— Sigur, aprobă el. Faptul că arăți superb e cu totul secundar. Dar cred că ai observat cum te privesc toți bărbații de la Strickland.

— Sunt supraveghetoarea lor, spuse ea rațională. Sigur că se uită la mine.

— Eu sunt proprietarul și le plătesc salariile, dar nu se uită la mine așa,

râse el. Cât despre ideea că ai fi prea masculină, orice ar însemna asta, nimeni nu te-ar putea considera așa. Fiecare centimetru minunat al trupului tău e absolut feminin, spuse el prinzându-i sânii și îngropându-și fața între ei, făcând-o să se înfiorare de atingerea senzuală a mustății lui. Prea poruncitoare... Ridică ușor capul și se gândi. Asta e perfect adevărat, dar nu te face mai puțin atrăgătoare. Râzând, evită lovitura jucăușă cu care îl amenință Alys și continuă: Nu în ultimul rând, ochii tăi sunt splendizi.

Sigură că acum nu voia decât să o necăjească, încercă să se strâmbe la el, dar se simțea prea bine ca să mai reușească.

— Ești ridicol. Acum nu pot să cred nimic din ce mi-ai spus.

— Ar trebui, e adevărul gol-goluț, spuse el ridicându-se într-un cot și sărutându-i vârful nasului. Pe lângă genele astea lungi de un metru, ai un

ochi căprui cald, minunat și un ochi gri, schimbător, la fel de minunat. Unde scrie că ochii trebuie să aibă aceeași culoare?

Alys izbucni în râs. Nu se așteptase la un asemenea umor din partea unui iubit.

— Iar gropițele tale mă înnebunesc, încheie el triumfător, apoi le sărută și pe ele.

De acolo, începu să-i sărute gâtul, coborând spre sâni. După câteva minute, se ridica.

— Tot mă distragi, dar sunt multe de spus. Își sprijini capul pe un cot și deveni serios. Allie, sexul este o parte esențială a ființei umane și e o mare tragedie faptul că femeile și bărbații nu vorbesc deschis despre asta aproape niciodată. Femeile respectabile sunt învățate că ignoranța și dezgustul sunt semne de rafinament Dumnezeu știe cum ai supraviețuit unei astfel de creșteri și

ai rămas la fel de pătimașă, dar să nu-ți fie niciodată rușine de ceea ce ești sau de ce anume simți.

Alys înghiți în sec.

— O... o să încerc.

— Sexul e un domeniu în care toată lumea se simte vulnerabilă dintr-un punct de vedere sau altul, spuse el înfășurându-și absent pe deget o șuviță din părul ei. O diferență fundamentală între bărbați și femei e aceea că voi vă faceți griji în legătură cu atractivitatea voastră, iar noi în legătură cu performanțele.

Singură, invadată de temeri, ea se crezuse extrem de neatrăgătoare.

— Serious?

El dădu din cap.

— Lipsa ta de încredere e mult mai puternică decât la majoritatea femeilor și intenționez să aflu de ce, dar n-am cunoscut nici o femeie, nici măcar dintre frumusețile cele mai curtate, care să nu-și facă griji din

punctul ăsta de vedere. Adevărul e că femeile frumoase își fac cele mai multe griji, fiindcă mare parte din încrederea lor se datorează aspectului fizic, iar timpul le va afecta în mod inevitabil. Chiar și femeile cărora nu le place efectiv sexul vor să fie dorite, fiindcă asta le dă putere asupra bărbaților.

Alys privi gânditoare la tavanul întunecat, reflectând asupra cuvintelor lui. Erau multe lucruri pe care nu le înțelegea în ceea ce privea bărbații și femeile. Apoi îl privi pe Reggie.

— Mi-e greu să cred că tu-ți faci griji în legătură cu performanțele tale.

El râse.

— Poate mai puțin decât majoritatea bărbaților, dar, crede-mă, asta e o problemă serioasă pentru toți. Redevenind serios, spuse: Allie, ce s-a întâmplat de nu poți să te uiți în oglindă și să te vezi așa cum ești?

Alys ridică din umeri și se uită în altă parte, jenată.

— Meredith este, din punctul meu de vedere, idealul de frumusețe feminină. În mod evident, sunt foarte departe.

— Merry e grațioasă și luminoasă și este într-adevăr foarte frumoasă, sunt sigur că pentru Julian e cea mai frumoasă femeie din lume. Dar frumusețea are nenumărate forme, care nu au nici o legătură cu aspectul fizic. Îi trăsă ușor cu degetul liniile obrazului. Silueta ta e splendidă și asta nu va dispărea niciodată.

Alys închise ochii și se relaxa sub atingerea lui ca o pisică răsfățată, până ce, implacabil, el spuse:

— Ce s-a întâmplat, Allie? O să te întreb până îmi răspunzi.

Chiar și acum, când era fericită, amintirile îi provocau lacrimi.

— Mi-ar fi imposibil să-ți explic fără să-ți povestesc mare parte din viața

mea.

— Atunci ai face bine să începi, fiindcă nu plec de aici până nu aflu, spuse el cu voce caldă și încurajatoare.

Câți bărbați știau sau câtor bărbați le păsa cum funcționa mintea unei femei? Vru, dintr-odată, să-i spună povestea ei, fără date de identificare, numai esența care o adusese acolo unde se afla în ziua aceea.

— Am fost copilul unic al... unei familii destul de prospere. Mama a murit când eram mică și tatăl meu nu s-a recăsătorit niciodată, așa că am fost tratată cam ca un băiat. De acolo am învățat atât de multe despre agricultură. Eu și tatăl meu am fost foarte apropiați. E un autocrat feroce, dominator, și am avut certuri care ar fi putut dărâma Car... casa, dar... ne înțelegeam foarte bine. Când am împlinit optsprezece ani, m-am logodit. Era o partidă perfectă. Îl

adoram pe Randolph, tata era de acord cu el, iar Randolph s-a prefăcut că e îndrăgostit de mine.

I se puse un nod în gât și vocea i se frânse.

— S-a prefăcut?

Întrebarea lui Reggie o ajută să continue.

— Toate declarațiile lui de dragoste erau minciuni. Cu câteva săptămâni înainte de nuntă, a venit într-o vizită neanunțată, împreună cu un prieten. Eu ieșisem să călăresc, dar i-am văzut îndreptându-se către casă și m-am întors în goană, spuse Alys amintindu-și că număra zilele până la nuntă și fusese încântată de vizita neașteptată. Știam că el și prietenul lui erau în salonul de dimineață, care avea uși din sticlă, așa că m-am dus direct acolo. Eram chiar afară, iar ușile erau deschise.

Chiar și acum vedea draperiile din damasc albastru care o ascunseseră

de privirea bărbaților din casă. Parcă auzea vocile reci, disprețuitoare.

— Nu mă vedeau. Prietenul l-a întrebat pe Randolph cum putea să se însoare cu o... cu o lungană care o să-l calce în picioare. Trei metri de oase. Nu prea aveam cum să-i țin de cald noaptea și mai mult ca sigur avea să stea doar sub papuc. Dar n-a fost numai asta, spuse ea cutremurându-se. Mult mai rău a fost faptul că eu, ca o proastă, speram ca Randolph să mă apere. Îmi spusese de nu știu câte ori că mă iubea. În schimb, a răspuns... a răspuns că se însura cu mine pentru bani, desigur. Că după ce va pune mâna pe averea mea, el va cânta în casă.

Durerea aceea cruntă era de vină pentru toate coșmarurile ei, iar în timp ce povestea totul cu voce tare simțea cum i se răsucea un cuțit în abdomen.

Apoi, miraculos, Reggie puse mâna

pe locul unde o chinuia durerea.

— Gata, Allie, spuse el încet, în timp ce palma lui caldă îi liniștea emoțiile turbulente.

Când își reveni în fire, deschise ochii și spuse mai calmă decât s-ar fi crezut în stare în urmă cu o oră:

— Ți se pare o prostie, nu-i așa? Tu ai trecut prin lucruri mai rele.

— Nu-ți disprețui propria durere, spuse Reggie cu voce aspră. Oricât de mare sau de mică ți s-ar părea cauza, singurul mod în care poți măsura cu adevărat o rană este în funcție de cât rău ți-a făcut. Să fii trădată de bărbatul pe care-l iubeai, să ți se zdruncine credința în feminitatea ta... acestea sunt răni adânci și cumplite.

Alys se lipi de el și își îngropa fața în umărul lui. Simți cum nodul durerii vechi se desfăcea ușor și dispărea și știi că, deși cicatricea nu avea să se șteargă vreodată, această parte a trecutului n-o mai putea domina.

Reggie nu mai spuse nimic, doar o ținu în brațe, oferindu-i căldura și liniștea lui. De unde știa atât de multe despre durere și vindecare? O întrebare stupidă. Aflase destul de multe despre trecutul lui ca să înțeleagă ce școală dificilă frecventase.

Simțindu-se mai ușoară și mai liberă ca oricând, Alys se întoarse pe spate și reuși să zâmbească.

— Mulțumesc.

— Te simți mai bine acum? întrebă el blând, cu privirea caldă. Când ea dădu din cap, o întrebă: Și ce s-a întâmplat după ce i-ai auzit pe bătăranii ăia doi?

Alys se întrista puțin.

— Mi-am luat calul și m-am dus cât mai departe. Nu m-am întors acasă decât după ce se întunecase de mult. Randolph și prietenul lui plecaseră, fiindcă nu dăduseră de mine. Când am ajuns acasă, m-am dus la tata și i-

am spus că n-o să mă mărit cu Randolph nici dacă ar fi fost Adam și cealaltă opțiune ar fi fost șarpele.

Începu să se încordeze din nou. Reggie ridică pătura și o înveli bine, iar Alys inspiră adânc.

— Ne-am certat crunt. N-am vrut să-i spun de ce mă răzgândisem și a crezut că sunt proastă și fandosită. Dar nu puteam vorbi despre ce se întâmplase. Nu puteam.

— E de înțeles, spuse Reggie cu blândețe.

Înțelegerea lui o relaxa din nou.

— Tata s-a înfuriat și a spus că avea să mă dezmoștenească dacă nu mă căsătoream cu Randolph. Apoi m-a încuiat în cameră.

— Cu pâine și apă?

Alys zâmbi amar.

— N-am avut timp să aflu. Mi-am luat pantalonii și mi-am făcut bagajul cu ce bani aveam și ce haine puteam să iau cu mine. La miezul nopții am

coborât pe un fel de funie făcută din cearceafuri înnodate, într-un stil foarte romantic. Numai că nu fugeam spre un bărbat, ci de un bărbat.

— Nu de unul, ci de doi. Dacă tatăl tău ar fi fost mai înțelegător, ai fi plecat? întrebă Reggie încet.

— Nu, recunosc eu ea cu tristețe adâncă. Multe femei supraviețuiesc cu inima frântă. Faptul că m-a trădat tatăl meu a fost mult mai grav, fiindcă în jurul lui se învârtise viața mea, mai spuse Alys nevrând să se gândească la asta, fiindcă știa că rana aceea nu avea să se vindece vreodată. După ce am fugit, lucrurile au luat o întorsătură destul de sordidă. Ai văzut că nu eram virgină, spuse ea pe un ton neutru.

Mâna lui urcă pe trupul ei și se opri deasupra inimii.

— Allie, nu trebuie să-mi explici nimic. Femeia care ești acum e rodul tuturor alegerilor și al greșelilor pe

care le-ai făcut de-a lungul anilor. Nu-ți cere scuze pentru trecutul tău.

— Dar vreau să-ți spun. Nu înțeleg nici eu de ce am făcut asta. Poate tu o să înțelegi, spuse ea închizând ochii încordată. Peste două nopți, stăteam la un han, îmbrăcată din nou în haine de femeie. Coboram spre camera mea, când m-am întâlnit cu un negustor care stătea acolo. Era beat mort și... mi-a făcut avansuri, spuse ea mușcându-și buzele; apoi adăugă, cu un efort: Și eu am acceptat.

Respirația negustorului era stătută, mâinile lui erau stângace. Nu știa și nici nu-i păsa că era virgină. Iar ea stătuse acolo și-l lăsase s-o violeze.

Alys înghiți în sec, simțind gustul amar al disprețului de sine.

— Cred că am fost nebună. S-a terminat repede. Cred că era prea beat ca să știe sau ca să-și amintească ce se întâmplase.

— Să-l găsesc și să-l omor? spuse

Reggie cu o blândețe mascată.

— Nu! Lui Alys îi veni să râdă isteric, poate asta intenționase și Reggie. Nu m-a obligat. Vina a fost doar a mea.

O trase mai aproape, simțindu-i pielea caldă și mătăsoasă.

— Trebuie să fi fost un mod foarte urât de a face cunoștință cu plăcerile carnale.

— Așa a fost. Mai rău, m-am disprețuit după aceea, spuse ea privindu-l cu ochi mari, rugători. Poți să-mi spui de ce am făcut așa ceva?

— Fusesseși rănită, nu mai aveai încredere în feminitatea ta și ai vrut să-ți demonstrezi, în modul cel mai primar cu putință, că puteai fi dorită de un bărbat, spuse el imediat Ai lovit în același timp și în tatăl tău, și în Randolph. Nu puteai face nimic care să-i înfurie mai mult, adăugă el strâmbându-se. Din păcate, ai rămas și cu ideea că nu te poate dori decât

un bețiv.

După o tăcere îndelungată, ea spuse:

— Reggie, cum de știi atâtea despre oameni?

— Am început să studiez oamenii când eram foarte mic. În plus, sunt expert în teoria și în practica autodistrugerii, spuse el sec.

Presupun că, după episodul cu bețivul, ai renunțat la bărbați și la dragoste în favoarea penitenței și a facerii de bine, dar pasiunea ta naturală nu a dispărut.

Alys schiță un zâmbet

— Ai dreptate, din nou. Întotdeauna mi-au plăcut bărbații, dar, după noaptea aceea, am știut că eram condamnată să rămân singură pentru totdeauna. Bărbatul pe care îl iubeam mă respinsese și nu-mi închipuiam că m-ar mai putea dori cineva după ceea ce făcusem. Timp de câteva ore am fost pe punctul să mă sinucid,

indiferent ce s-ar fi întâmplat cu sufletul meu după moarte. Chiar mi-am tăiat părul și l-am ars, spuse ea tremurând și ghemuindu-se mai aproape de el, simțindu-se protejată de mușchii zvelți și de oasele tari.

— Și ce te-a făcut să-ți revii? întrebă el.

— A doua zi m-a găsit grăjdarul meu. Mă văzuse după ce îl auzisem pe Randolph și își dăduse seama că se întâmplase ceva rău. A doua zi a descoperit că dispăruse calul meu și a venit după mine fără să spună nimănui. Cred că spera că, dacă mă găsea destul de repede, mă putea convinge să mă întorc înainte să izbucnească scandalul. Dar m-a găsit peste câteva zile și când a făcut-o, eu am refuzat să mă întorc. Mi-a spus că nu mă va obliga, dar nici nu mă va lăsa de izbeliște.

Reggie trase aer în piept, înțelegând.

— Nu-mi spune... Jamie Palmer.

— Exact. Întotdeauna fuseserăm prieteni. Nu avea familie și nu avea nici un motiv să se întoarcă la ferma tatei, așa că a rămas cu mine. Am fost recunoscătoare să am în preajmă o persoană căreia îi păsa de ce se întâmpla cu mine, spuse ea zâmbind cu gingășie. Primul meu oc de muncă a fost ca profesoară de istorie și latină la o școală mică din apropiere. Jamie și-a găsit de lucru la grajduri. Apoi am devenit guvernantă la doamna Spenser și el s-a mutat după mine și și-a găsit alt serviciu. Când am pornit atelierul de olărit și aveam nevoie de un supraveghetor de încredere, a fost de acord, chiar dacă preferă să lucreze cu caii. A fost un prieten bun.

— E îndrăgostit de tine? întrebă Reggie, încercând să nu pară gelos din nou.

Alys clătină din cap, cu un oarecare regret.

— Niciodată nu m-a privit așa.
Pentru el eram tânăra lui stăpână,
mult prea sus pentru el, chiar și când
am devenit o femeie care se ocupa de
agricultură.

Acum câțiva ani s-a însurat cu una
din fetele familiei Herald. E o fată
drăguță, mult mai potrivită pentru el,
spuse ea răsufând ușurată. Restul
poveștii îl știi.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci
la tatăl tău?

— Niciodată, spuse ea cu o voce
neutră și seacă.

— Ar fi ceva dacă l-ai urî, dar, din
câte mi-ai spus, nu e cazul, continuă
Reggie. Nu vrei să faci pace cu el? N-o
să trăiască veșnic, asta dacă n-a
murit deja.

— N-a murit.

— Cum poți să fii sigură?

— Aș fi aflat.

În dispoziția aceea, Alys ar fi putut
să înghețe pietrele cu privirea, dar

Reggie insistă. Era unul din lucrurile la care se pricepea cel mai bine.

— Allie, ascultă pe cineva care știe ce spune. Nu e bine să trăiești cu supărări.

— Ce te interesează mai mult, supărările mele sau potențiala mea avere? ripostă ea.

Reggie refuză să-i facă jocul.

— Nu mă subestima. Chiar dacă Lord Markham mi-a spus că sunt un vânător de zestre, ai face bine să știi că, dacă aș fi vrut vreodată să mă însor cu o moștenitoare, aș fi reușit.

Alys zâmbi jenată.

— Scuză-mă. N-ar fi trebuit să spun asta. Dar nu pot să mă întorc vreodată acolo.

— Fiindcă tatăl tău nu te va ierta? Ea privi spre tavan.

— În parte. Nici eu nu-l pot ierta pe el. Singura dată când am avut nevoie să mă înțeleagă, să-mi arate că-i pasă, m-a dezamăgit, spuse ea cu

vocea frântă. Poți să crezi că e mândrie sau încăpățânare sau chiar răutate, dar n-o să mă întorc și n-o să-i cer iertare niciodată. Nici acum, nici dacă aș ști că mă numește din nou moștenitoare. N-o să mă întorc nici dacă moare.

Răutatea era alt subiect la care Reggie se pricepea de minune, dar nu era încă pregătit să-l aducă în discuție.

— Te-ai întoarce dacă ți-ar cere-o?

— Tatăl meu n-a recunoscut niciodată când a greșit și nu și-a cerut scuze în viața lui, spuse ea tristă și obosită. Nu m-ar chema niciodată înapoi.

În voce i se citea un alt fel de durere.

— Este păcat că nu-l urăști, spuse el încet; ți-ar fi fost mai ușor.

— N-am nevoie de tatăl meu sau de banii lui, spuse ea cu asprime. Nu m-am descurcat rău de una singură.

— Așa e, aprobă Reggie, dându-i cu tandrețe la o parte părul de pe față.

Frumoasa, încăpățânată, onorabila Lady Alys, în ale cărei vene clocotea o patimă inegalabilă. Fusesse extraordinar să facă dragoste cu ea și nu numai fiindcă nu mai fusesse cu o femeie de luni întregi.

Se gândi și tresări când își aminti că ultima partidă fusesse cea fugară, inconștientă, cu Stella. Nu voia nici măcar să se gândească la asta când o ținea în brațe pe Alys. Dragostea cu ea fusesse minunată, îl încântase și îl făcuse să simtă bucuria descoperirii așa cum se întâmplase atunci când își pierduse virginitatea cu o lăptăreasă pofticioasă și bună la suflet. Alungă și acest gând. Singura femeie din lume care conta acum era Alys.

Era momentul potrivit să o ceară în căsătorie? Cochetase cu ideea aceea de săptămâni întregi. Voise să aștepte mai mult, să-i demonstreze ei și să-și

demonstreze lui însuși că era lucid și că avea de gând să rămână așa. Dar seara aceea schimbase totul. Nu aveau cum să trăiască în continuare sub același acoperiș fără să se iubească.

Avea încredere că ea îl va accepta. Nu îi era indiferent, Aleye iubea moșia Strickland și voia să aibă copii.

Iar el o iubea. Ce ciudat că nu își dăduse seama de asta înainte. La un moment dat, în ultimele săptămâni, atracția, respectul, amicitia și gratitudinea se uniseră, iar rezultatul depășea cu mult suma părților. Într-un mod cu totul convențional, voia ca ea să fie femeia lui, până ce moartea avea să îi despartă, și nu îl mai interesa nimeni altcineva.

Nu făcuse niciodată o astfel de declarație, însă deschise gura, sperând că sinceritatea îi va compensa lipsa de stil. Apoi, înainte să scoată o vorbă, acea parte a minții

lui care nu se odihnea niciodată începu să pună laolaltă informații și să deslușească o imagine cu totul nouă, uluitoare.

Își odihni mâna pe unul dintre sânii ei frumoși. Julian îi povestise despre moștenitoarea dispărută a ducelui de Durweston, care fusese logodită cu fiul mai mic al marchizei de Kinross. Fiul mai mic al marchizei era Lord Randolph Lennox. Reggie îl știa oarecum. Era un bărbat frumos, cu câțiva ani mai tânăr ca el, un model de virtute. Partenerul ideal pentru o fată care avea să ajungă ducesă. Se presupunea că fiica lui Durweston fugise cu grăjdarul în urmă cu doisprezece ani, când avea optsprezece ani.

Reggie simți că i se face frig și inima îi îngheță. Alys a lui era moștenitoarea dispărută, cele două povești se potriveau prea bine. Dumnezeuule, era unica fiică a unui

duce.

Iar Blakeford ar fi fost următorul moștenitor. Alys spusese că Blakeford avea motive să o omoare și avea dreptate. Ducatul și averea familiei Durweston ar fi ispitit și un om mai bun decât George Blakeford. Din nefericire, vorbele neglijente ale lui Reggie îl aduseseră pe Blakeford la Dorset, chitit să o ucidă. Deși era imposibil de dovedit, Reggie ar fi pariat o mie de lire că incendiul care distrusese Rose Hall fusese provocat de vărul lui Alys.

Vocea ei răgușită îi întrerupse gândurile:

— De ce ești așa serios?

Își concentra atenția asupra ei. „Disperarea familiei Davenport” împărțea patul cu cea mai importantă moștenitoare din Anglia. Când ea fusese prezentată la Londra, el nu avea voie nici măcar să se afle sub același acoperiș.

Fără îndoială că era o fire poruncitoare, doar fusese crescută să conducă micul regat al familiei Durweston. Îi spusese că Lady Alys era un apelativ ironic, dar bănuia că totul începuse atunci când Jamie Palmer o numise așa, fără să-și dea seama.

Măcar de și-ar fi urât tatăl, dar era clar că suferea profund din cauza înstrăinării lor. Și chiar dacă ea credea că ducele nu ar fi primit-o niciodată înapoi, Reggie nu era de aceeași părere.

În șaiszeci de secunde, se schimbaseră totul. Presimțind inevitabilul, Reggie înțelese ce trebuia să facă. Apoi, stăpânindu-se, așa cum se pricepea de minune, reuși să zâmbească.

— Încercam să calculez de câte ori pot să mai fac dragoste cu tine în seara asta înainte să trebuiască să plec, ca să nu-ți distrug reputația.

Alys îi zâmbi încet, ștregărește.

— N-o să afli niciodată dacă nu faci altceva decât să te gândești.

— Ai dreptate. Gata cu vorbele, spuse el sărutând-o puternic, simțind acut neliniștea descoperirii pe care tocmai o făcuse.

Asta era soarta, la urma urmei. Cum de putuse crede că el avea să aibă parte de un final fericit?

Dar cel puțin în noaptea asta, era a lui. Și avea să se asigure că nici unul dintre ei nu avea să uite vreodată noaptea aceea.

Orele de întuneric trecură cu mii de mici descoperiri, cu pasiune și râsete, cu respirațiile lor unite. Cu cât îi oferea mai mult, cu atât ea îi răspundea mai frumos. Alys știa că, dacă avea să moară a doua zi, ar fi fost mulțumită fiindcă fusese iubită cu adevărat.

O astfel de împlinire nu avea cum să fie numai o împreunare fericită a trupurilor. Voia să-i spună cu voce

tare că îl iubea, că nici un alt bărbat nu-i mai atinsese inima sau spiritul la fel ca el, că nimeni nu avea s-o facă vreodată, dar tăcu, nevrând să strice noaptea aceea perfectă.

Pe lângă tainele simțurilor, întunericul ascundea o altă revelație. În timp ce stătea rezemată de pieptul lui Reggie, într-o perioadă de respiro dintre furtuni, murmură, gândind cu voce tare:

— În afară de copilul lui Gillie, câți copii mai ai? El ridică, surprins, capul.

— Despre ce vorbești?

Neputându-și retrage cuvintele, Alys continuă:

— Despre copii ilegitalimi, ca acela pe care o să-l aibă Gillie peste câteva luni. Trebuie să mai fi fost și alții în atâta timp.

— De ce crezi că e copilul meu? întrebă el, mai degrabă curios decât supărat.

— Am văzut-o ieșind din camera ta

Într-o seară, spuse Alys stânjenită. Și i-ai permis să rămână aici în continuare. May Herald mi-a spus că puțini bărbați ar fi fost așa de îngăduitori.

— Înțeleg, spuse el cu amuzament evident, însă resping toate acuzațiile. Îți garantez că va naște la mai puțin de nouă luni de la sosirea mea la Strickland.

Apoi îi explică încercarea disperată a lui Gillie de a-l implica în sarcina ei.

Alys fu uluită și peste măsură de ușurată.

— Nu l-ai plătit pe Mac Cooper ca să ți-o ia de pe cap?

— Să nu-i sugerezi asta lui Mac, fiindcă e posibil să uite că ești o doamnă, o avertiză Reggie. Căsătoria a fost ideea lui și se bucură foarte mult.

— Ah, spuse Alys simțindu-se ca o toantă.

Se lăsă tăcerea, până ce el îi

răspunse brusc la întrebarea anterioară.

— De-a lungul timpului, am avut grijă să nu las în urmă copii nelegitimi. Nu aş vrea ca un copil de-al meu să crească în necazuri. Dar e posibil să existe unul.

Ultima lumânare arsese aproape complet, iar licărul ei muribund îi arătă lui Alys silueta lui neclintită.

— Nu ştii sigur? întrebă ea încet.

— Am avut o aventură cu o aristocrată liberală nu numai în politică, ci şi în viaţă. Primii doi copii i-a făcut soţul. Cred că după aceea s-a ambiţionat să se asigure că fiecare avea un tată diferit, spuse el sec. Peste câţiva ani, am văzut-o în parc, plimbându-se cu câţiva dintre copii. Una dintre fete semăna oarecum cu mine, mititica. M-am interesat. Copilul avea vârsta potrivită.

— Şi doamna nu vrea să-ţi spună?

— Poate că nu ştie, ridică el din

umeri. Și dacă fata e a mea, ce-aș putea să fac? Crește cu mai mult decât i-aș putea oferi eu. Părinții ei sunt oameni buni în felul lor. N-ar merita să-i distrug viața.

Asprimea din tonul lui îi arată cât de mult îi păsa de copilul acela, care era pierdut pentru el. Oare durerea ar fi fost mai mică dacă ar fi avut alt copil, unul pe care să-l crească el însuși, pe care să-l îndrume în viață, așa cum nu fusese îndrumat el?

Alys își dorise întotdeauna copii, dar acum, cu o ferocitate care o uimea, voia să aibă copiii lui. Deși ani întregi nu îndrăznise să viseze la asta, pentru o clipă, își închipui că-și petrecea restul vieții la Strickland, crescând copii înalți împreună cu Reggie, împărțind râsetele, prietenia și certurile ocazionale. Și, mai ales, cu mii de nopți ca aceea, în care șă li se unească și trupurile, și spiritele.

Era prea devreme ca să viseze, dar

el o plăcea și o dorea. Poate în timp avea să o îndrăgească și mai mult. Ea avea să facă tot posibilul ca să îl câștige, și ce metodă mai bună să ispitești un desfrânat decât prin pasiune?

În timp ce zorii alungau întunericul, Alys începu să-i demonstreze iubitului ei ce învățase într-o singură noapte, făcând dragoste cu el la fel de pătimaș cum el făcuse dragoste cu ea. Și când atinseră noi culmi ale fericirii, îi fu ușor să creadă că îi unea iubirea.

capitolul 24

Reggie o părăsi pe Alys cu un sărut, puțin înainte ca restul colocatarilor să se trezească. Zăbovi în pat, fericită, alte câteva minute, până ce o cameristă apăru cu cafeaua ei. Nu știa că există asemenea bucurie pe lume. Deși ar fi trebuit să fie epuizată

după o noapte atât de agitată, simțea că era în stare să mute un munte cu o singură mână.

După ce sosi cafeaua, se ridică și se îmbracă. Se privi în oglindă și avu un șoc. Pentru o clipă, văzu femeia frumoasă pe care o admira Reggie.

Apoi reveni cu picioarele pe pământ și fu doar Alys, o Alys radiantă, cu ochi strălucitori. Dar, pentru o clipă, fusese frumoasă.

Ieși afară fluierând. Mare păcat că trebuia să-și petreacă întreaga zi în capătul celălalt al moșiei. Nu avea să-l mai vadă pe Reggie până la cină. Își făcu treaba din obișnuință, dar din când în când se trezi privind în gol, cu un zâmbet în colțul buzelor, simțind că i se înmoaie picioarele.

Spre sfârșitul după-amiezii, Alys se întoarse la birou. Simți o panică subită atunci când văzu scrisoarea care o aștepta, pe care recunoscuseră scrisul ferm al lui Reggie. Oare din

cauza pasiunii din noaptea precedentă avea să fie concediată? Se uită lung, câteva minute, la hârtia de culoare crem, fără să îndrăznească să o deschidă.

Apoi, strângând din buze, rupse sigiliul. Mesajul scurt, dar nu neprietenos, fu o ușurare. Reggie trebuise să plece de urgență. Era posibil să lipsească două săptămâni, dar, probabil, nu avea să dureze chiar atât. Îi părea rău că plecase așa de brusc. Cu drag, R.

Se uită încă o dată la bilet. Cu drag? Era un semn de afecțiune sau de indiferență? Îi citi și îi reciti vorbele, încercând, fără succes, să găsească o semnificație adâncă.

Împături cu grijă hârtia, privind în gol. De fiecare dată când fuseseră intimi, în trecut, Reggie fugise, dar se întorsese întotdeauna.

Nu trebuia să uite că se întorcea întotdeauna.

Ajuns la Londra, Reggie discută cu strămătușa lui Julian, o văduvă de ispravă, pasionată de bârfă și cu o slăbiciune pentru escroci. Luară ceaiul împreună și află că moștenitoarea dispărută a familiei Durweston era Lady Alyson Elizabeth Sophronia Weston Blakeford, numită Lady Alys. Fusese prezentată o dată la Londra, era foarte înaltă și destul de timidă, dar avea un comportament minunat. Toată lumea bună îi aprobase logodna cu tânărul ales de tatăl ei, Lord Randolph Lennox, un tânăr frumos și onorabil, care nu avea nevoie să se căsătorească pentru bani.

În sfârșit, la naiba, văduva îi spuse că Lady Alyson Blakeford avea ochii de culori diferite.

Îi luă trei zile să ajungă la castelul Carleon, reședința familiei Durweston. Carleon cuprindea o mare parte a comitatului Cheshire, iar Reggie avu

nevoie de o jumătate de oră numai ca să străbată aleea străjuită de ulmi, ducând de la poartă la castel.

Ochiul lui priceput evalua moșia și constată că era întinsă și prosperă. Era de cel puțin zece ori mai mare decât Strickland. Carleon fusese inițial un castel, iar de-a lungul secolelor clădirea crescuse și se schimbase, reflectând puterea și bogăția proprietarilor săi. Nici domnitorului Angliei nu i-ar fi fost rușine să locuiască între acești pereți de piatră aurie, iar castelul fusese vizitat de regi și de regine.

Cu cât se apropia mai mult de reședință, cu atât se enerva mai mult. Faptul că Alys părăsise toate aceste lucruri pentru o viață de incertitudine și sărăcie îi arăta cât de rănită fusese. Dacă ar fi avut șansa, i-ar fi smuls cu plăcere inima din piept lui Lord Randolph Lennox, și nobilului duce de Durweston, și negustorului beat, și

tuturor celorlalți bărbați care o răniseră pe Allie. Se bucură, morbid, gândindu-se că îl omorâse pe George Blakeford.

Holul principal era înalt de aproape zece metri. Fusese proiectat probabil ca să-i impresioneze pe muritorii de rând. Reggie fu întâmpinat de un majordom mai afectat decât arhiepiscopul de Canterbury. Ochii reci examină hainele vizitatorului, care se murdăriseră de pe drum.

— Ducele de Durweston nu primește pe nimeni. Reggie scoase o carte de vizită și mâzgăli pe ea: „Știu unde e fiica dumneavoastră”.

— Dă-i asta, îi spuse scurt majordomului. Durweston nu putea fi foarte departe. Se spunea că în ultimul deceniu nu își părăsise moșia.

Majordomul se uită cu dispreț la cartea de vizită. Chipul i se crispa și mai mult, dacă asta era posibil. Se întoarse fără să scoată o vorbă și

dispăru în încăperile castelului.

Reveni după cinci minute.

— Domnia sa vă va primi.

Majordomul se întoarse și îl conduse printr-o serie de pasaje care îl făcură pe Reggie să-și dorească să fi luat cu el un ghem de sfoară, asemenea lui Tezeu. Ajunseră în sfârșit la cabinetul particular al ducelui, altă încăpere spațioasă, decorată cu mobilă și obiecte de artă demne de un rege.

Durweston stătea la un birou opulent. Orice urmă de speranță pe care o avusese Reggie că Allie a lui nu era Lady Alyson Blakeford dispăru atunci când văzu chipul frumos, ca de vultur, al ducelui. Bărbatul acela trebuia să fie tatăl ei. Părea să aibă aproape șaptezeci de ani, era înalt, zvelt și aprig, avea o şuviță de păr alb și atitudinea unui bărbat căruia nu i se împotriva nimeni. Nu se ridică și nu își salută oaspetele, mulțumindu-

se să îl scruteze cu ochii gri-verzui, de aceeași nuanță ca ochiul drept al lui Allie.

Refuzând să se lase intimidat, Reggie înclină capul o dată, apoi îl privi și el, părând oarecum plictisit, în timp ce aștepta ca bărbatul celălalt să vorbească.

Privirea ducelui căzu asupra cărții de vizită de pe birou.

— Reginald Davenport. Am auzit de dumneata. Ești un desfrânat, un risipitor și un escroc, o nenorocire pentru o familie bună. Ai aflat că a murit moștenitorul meu, George Blakeford și te-ai hotărât că ai șansa să profiți. Ai venit aici ca un uliu cu cine știe ce scorneli despre fiica mea, spuse el privindu-l din nou pe Reggie cu răceală. Eu nu sunt o vacă de mulș. Fiica mea este moartă. Ieși afară.

Reggie se înfurie, dar îl și compătimi. În ultimii doisprezece ani,

cu siguranță veniseră pe capul ducelui mulți care susținuseră că o găsiseră pe moștenitoarea dispărută. Probabil că speranțele lui Durweston crescuseră, iar apoi se prăbușiseră de mai multe ori și de asta era amar și circumspect. Însă cu siguranță încă spera că fiica lui era în viață, altfel nu ar fi primit în casă un străin. Ducele ardea de nerăbdare să afle ceva despre singurul lui copil. Voia să i se demonstreze că nu avea dreptate.

Păstrându-și calmul, Reggie spuse:

— Aveți dreptate, am aflat de moartea lui George Blakeford. De fapt, chiar eu l-am împușcat, cu o pușcă Baker. Un glonț în inimă.

— Dumnezeuule, dumneata l-ai omorât? zise Durweston uluit și zdruncinat. Nu am fost surprins să aflu că George a murit într-o ambuscadă, dar mi-e greu să cred că până și un om ca dumneata ar veni aici să se laude cu asta. Ești ori

criminal, ori nebun, Davenport, spuse el întinzând mâna puternică, osoasă, către clopoțel. Poate ambele.

— L-am omorât pe Blakeford fiindcă făcea tot posibilul să înjunghie o femeie pe nume Alys Weston, spuse Reggie scurt. Părea să creadă că Alys este fiica dumneavoastră.

Mâna ducelui se opri în aer, apoi, cu degete tremurânde, se așeză din nou pe birou.

— Spune-mi mai multe despre această Alys Weston.

— E administratorul moșiei mele, Strickland, care se află între Dorchester și Shaftesbury, spuse Reggie încordat. Are aproape un metru optzeci, păr șaten strălucitor, gropițe surprinzătoare și silueta Diane, zeița vânătorii. Are treizeci de ani, s-a născut în ajunul Zilei Tuturor Sfinților și are mândria încăpățânată a unui Lucifer.

Reggie văzu cu cinism cum chipul

impasibil al ducelui tresărea, ca din cauza unui cutremur interior, apoi adăugă artificiiul final:

— Are ochii de culori diferite, cel stâng e căprui, cel drept e gri-verzui.

— Fiica mea e moartă, spuse Durweston încleștându-și pe suprafața de piele a biroului mâinile brăzdate de vene albastre. Să nu crezi că poți să-mi bagi pe gât vreo impostoare. Aș ști imediat.

— Și Anglia e plină de femei de un metru optzeci cu ochii de culori diferite, spuse Reggie ironic. Foarte bine, dacă n-o vrei, o păstrez pentru mine.

Făcu stânga-mprejur și se îndreptă către ușa masivă.

— Stai!

Reggie ezită, apoi se întoarse. Dacă tot se hotărâse să vină, trebuia să termine ceea ce începuse. Durweston se ridicase în picioare, agitat

— Alyson n-ar fi plecat niciodată

atâta timp.

— Atunci n-o cunoașteți foarte bine, spuse Reggie cu răceală. Când a vrut să pună capăt logodnei, nu ați vrut s-o sprijiniți. I-ați spus că nu mai era fiica dumneavoastră și ați încuiat-o în cameră. Nu-i de mirare că a crezut că ați trădat-o. Că nu voi ați să se mai întoarcă.

Durweston se prăbuși, palid, înapoi în scaun.

— Numai noi doi știam ce s-a întâmplat în noaptea aceea, șopti el. Așază-te, spuse el arătându-i un scaun. Te rog.

Ducele părea atât de zdruncinat, încât Reggie se întrebă dacă nu cumva trebuia să cheme ajutoare, dar după un minut păru că își revine.

— Știi de ce a refuzat să se mărite cu Lord Randolph?

— Da, dar dacă vreți să aflați motivul, va trebui s-o întrebați personal.

Durweston dădu din cap.

— Spui că e administratorul moșiei dumitale. Nu s-a mai auzit așa ceva. Cum s-a ajuns la asta? A fugit cu grăjdarul.

— A fugit singură, îl corectă Reggie. Grăjdarul, Jamie Palmer, a urmat-o ca să se asigure că nu i se întâmplă nimic rău.

Îi explică pe scurt cum Alys devenise mai întâi profesoară, apoi guvernantă și, în final, administrator. Îi povesti și despre reformele pe care le pusese în aplicare pe moșia lui și că era tutorele a trei copii.

În timp ce Reggie vorbea, neîncrederea începu să dispară de pe chipul ducelui. Probabil își cunoștea fiica suficient de bine ca să știe că nici o altă femeie din Anglia nu s-ar fi comportat așa.

După explicațiile lui Reggie, se așternu tăcerea, până ce Durweston întrebă:

— E un administrator bun?

— Cel mai bun.

Un licăr de zâmbet luminează fața ducelui, apoi căzu din nou pe gânduri.

— De ce nu s-a întors acasă?

Oamenii spun multe la supărare.

Vulnerabilitatea părea nelalocul ei pe chipul arogant al bătrânului.

— Era foarte rănită, spuse Reggie încet. După aceea, a împiedicat-o mândria. Îndrăznesc să spun că înțelegeți asta.

Durweston dădu ușor din cap.

— Vrea... vrea să se întoarcă acasă?

— Cred că da, dar trebuie să vorbești cu ea. Ea n-o să vină niciodată.

Chipul ducelui se înăspri.

— Se așteaptă să mă înjosesc în fața ei?

Săturându-se brusc de un bărbat care nici acum nu-și lăsa mândria deoparte, Reggie izbucni:

— Nu se așteaptă la nimic. Nici măcar nu știe că sunt aici, spuse el

ridicându-se. Allie mi-a spus că tatăl ei nu-și cerea niciodată scuze și nu recunoștea niciodată când greșea. În mod evident, știa ce vorbește. Am făcut o greșeală venind aici.

— Davenport, spuse Durweston cu răceală, recunoscând cu neplăcere faptul că oaspetele lui avea dreptate. Spui că e la moșia dumitale, la Strickland. Asta este în Dorset?

Davenport dădu din cap.

— O să ajung acolo în patru zile, spuse Durweston. Cât vrei pentru informații?

Ochii albaștri ai lui Davenport scăpărau flăcări.

— Păstrați-vă banii. Doar s-o tratați pe Allie mai bine decât ați făcut-o până acum.

Durweston îl urî pe Davenport în clipa aceea, îl urî pentru că era puternic și viril, în floarea vieții, îl urî pentru că se bucurase de compania lui Alyson când el, tatăl ei, rămăsese

singur în mausoleul luxos.

Mai mult, ducele se urî pe sine pentru că o gonise.

— Ce ți-e fiica mea, Davenport? întrebă el cu asprime. Ți-e amantă și acum te-ai plictisit de ea?

Ochii lui Davenport se aprinseră, furioși, iar trupul i se încorda de mânie. În adâncul sufletului, ducele de Durweston știa că numai în tinerețea sălbatică, plină de riscuri, fusese mai aproape de moarte. Oaspetele părea în stare să traverseze încăperea și să-l sugrume cu mâinile goale.

În schimb, stăpânindu-se cu greu, Davenport spuse încet, tăios:

— Fiica dumneavoastră este ceea ce a fost întotdeauna. O lady.

Apoi se întoarse și ieși pe ușă.

Alys lucra atentă în birou și nu îl aștepta pe Reggie prea curând, așa că nu dădu nici o atenție zgomotului

făcut de calul care intră în curte. Peste câteva ore, percepu vag lovituri de copite care aparțineau unor cai ce trăgeau un vehicul, dar se gândi că era cheresteaua pe care o așteptau pentru construcții.

Din acest motiv, fu uimită atunci când ușa biroului se deschise și văzu silueta inconfundabilă a lui Reggie, în soarele începutului de după-amiază. Inima îi tresaltă de fericire, dar se opri când îi observă atitudinea distantă.

Când Reggie intră, ea era atât de atentă la el, încât nici nu-l văzu pe bărbatul ce-l însoțea, înainte ca Reggie să-i spună neutru:

— Ai un musafir.

Alys se uită la bătrânul înalt și înlemni.

— Tată? șopti ea cu gâtul uscat, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Părul îi albise, iar pe chip îi văzu riduri noi, aspre, însă înălțimea și statura lui impunătoare nu se

schimbaseră. Cu ochii neobișnuit de strălucitori, bărbatul spuse cu voce aproape frântă:

— Nu e vremea să vii acasă, fata mea?

Atunci crezu. Se împletici, dădu jos scaunul în grabă și se aruncă în brațele tatălui ei. Abia observă când Reggie ieși din birou, lăsându-i singuri.

Alys începu să plângă în timp ce tatăl ei o ținea în brațe, șoptindu-i:

— Îmi pare rău, copilă, atât de rău.

Nu era nevoie de mai multe scuze din partea nici unuia.

Următoarea jumătate de oră fu plină de impresii confuze amestecate și bâlbâieli, în care se puseră cap la cap bucățele din trecut, până ce ducele spuse:

— Dacă plecăm peste o oră, putem să ajungem la Londra mâine-seară.

— La Londra? repetă Alys, fără să înțeleagă.

— Presupun că întâi vrei să mergi în vizită acolo și abia apoi să te întorci la Carleon, spuse tatăl ei privind rochia simplă pe care o purta pentru o zi petrecută la birou. Ai nevoie de o garderobă cum se cuvine și vreau să-mi prezint fiica. Mare păcat că e vară, nu o să avem cine știe ce companie în oraș. Dar ne putem întoarce mai târziu, pentru micul sezon⁴.

Alys îl privi, fără să înțeleagă.

— Dar casa mea e Strickland. Am serviciu aici, am responsabilități.

— Dumnezeuule, crezi că se cuvine ca viitoarea ducesă de Durweston să muncească? zise el, dând din mână. Dacă vrei să conduci o moșie, poți să

4.- Micul sezon londonez ținea din septembrie până la începutul lui noiembrie, dându-le tinerelor ocazia de a participa la câteva evenimente sociale înainte de a fi prezentate în timpul sezonului oficial, care începea la sfârșitul lui ianuarie și se încheia la începutul lunii iulie. (n.tr.)

te ocupi de Carleon. N-o să-ți stau în cale și n-o să-ți contramandez ordinele, spuse el cu un zâmbet ușor. Cel puțin o să încerc să n-o fac.

Alys ar fi râs dacă emoțiile nu ar fi fost atât de puternice. Să părăsească Strickland și viața pe care și-o construise? Să-l părăsească pe Reggie?

— Dar mai sunt și băieții, ezită ea. Și am un contract Nu pot să plec așa.

— Sunt aranjate toate, spuse ducele nerăbdător. Normal, protejații tăi vor veni cu noi. Am înțeles că sunt doar doi băieți, că ai reușit să pui mâna pe moștenitorul lui Lord Markham pentru fată. Mare lucru, fata mea. Te irosești aici. Ai nevoie de un câmp mult mai mare de acțiune, spuse el dând din cap admirativ. Cât despre contractul tău, Davenport te-a eliberat deja de toate obligațiile. Bătrânul făcu o pauză, apoi spuse dușmănos: Mi-e greu să recunosc, dar

I-am judecat greșit. Când a venit la Carleon, am crezut că are vreun interes în asta, dar n-a vrut să accepte nici un ban. S-a purtat exact așa cum ar fi trebuit.

Ducele se opri dintr-odată. Bănuia că Davenport nu se purtase întotdeauna așa cum ar fi trebuit cu Lady Alyson Blakeford, dar mai bine nu deschidea subiectul. Indiferent ce făcuse în ultimii doisprezece ani, nimeni din lumea bună nu avea să îndrăznească să spună ceva de moștenitoarea familiei Durweston.

Alys încă încerca să asimileze cuvintele tatălui ei.

— Reggie a venit la Carleon? Așa m-ai găsit? Când tatăl ei dădu din cap, întrebă uluită: Dar cum a descoperit cine eram?

— N-am idee, spuse Durweston privind-o fix și hotărându-se să o grăbească. Deși, până în prezent, Davenport se purtase ca un domn, nu

avea încredere în influența acestui bărbat asupra fiicei lui. Mai bine îți faci bagajele.

Alys se ridică.

— Trebuie să vorbesc cu Reggie.

— Davenport s-a gândit că vei spune asta. E în casă.

Afară, Peter și William fuseseră atrași de imaginea minunatei trăsură Durweston. Când Alys traversă curtea, ei se zgâiau la ea.

— Chiar ești fiica unui conte? întrebă Peter părând foarte neîncrezător.

Veștile se răspândeau repede.

— Da, spuse ea interpretând corect expresiile de pe chipul băieților. Să știți că nu m-am schimbat. Încă sunt tutorele vostru. Încă trebuie să vă faceți lecțiile și să vă spălați după urechi, adăugă privind-l pe William.

William râse, bucuros. Nu înțelegea prea bine ce însemna să fii Lady Alyson Blakeford, dar Peter știa.

— Ne părăsești, spuse el palid.

Îl se ridică un nod în gât. Băieții pierduseră deja prea mulți oameni dragi. Peter se uita la ea ca și cum ar fi plecat deja.

— Bineînțeles că nu, spuse ea, punându-i o mână pe umăr. Nu știu ce o să se întâmple, dar îți promit că, dacă plec, tu și William mergeți cu mine.

Dacă plec... Dar nu voia să plece! Înghițind în sec, continuă:

— Întotdeauna ai vrut să vezi Londra. Nu ți-ar plăcea? Convins că nu avea să fie abandonat, un zâmbet larg apăru pe chipul lui Peter.

— Ar fi fantastic!

William părea mai puțin convins, dar înainte ca el să poată vorbi, Alys spuse din nou:

— Trebuie să vorbesc cu Reggie.

Ducele ieșise în urma ei, așa că îl prezentă băieților și se duse la conac în timp ce bărbatii se cunoșteau mai

bine.

Doamna Herald o întâmpină în holul principal, holbându-se la ea ca și cum i-ar fi crescut din senin pene mov.

— E adevărat, Lady Alys? întrebă ea făcând ochii mari. Că sunteți într-adevăr Lady Alys, vreau să spun?

— Da, e adevărat, spuse ea nerăbdătoare. Unde e domnul Davenport?

— În bibliotecă, doamnă.

Nu se putea spune că May Herald era extaziată, fiindcă ea nu se extazia niciodată, însă era impresionată. Fiica unui duce, o femeie care avea să ajungă ducesă! Era o poveste pe care Strickland nu avea s-o uite vreodată.

Pentru menajeră, Lady Alyson Blakeford era deja istorie.

Sigur că era în bibliotecă, aceasta fusese scena atâtor urcușuri și coborâșuri din relația lor. Asta dacă într-adevăr aveau o relație. Cu chipul țepăn, Alys intră și îl găsi pe Reggie

așezat în scaunul lui preferat, curățându-și pipa.

El ridică privirea în timp ce Nemesis se apropie s-o salute pe Alys.

Cățelușă îi mirosi mâna rece, apoi o linse recunoscător. Degetele i se arcuiră involuntar.

Urmă o tăcere îndelungată. Ea căută pe chipul lui un semn că o dorea, un semn că își amintea de noaptea petrecută împreună, dar nu desluși nici o expresie.

— Cum ai aflat cine eram? întrebă ea încordată.

— Când mi-ai povestit despre trecutul tău, am făcut legătura cu niște lucruri pe care le aflasem despre moștenitoarea dispărută a familiei Durweston, spuse el ridicând din umeri. Nu a fost greu de ghicit.

Deci propriile mărturisiri erau de vină. Își dori cu patimă să nu-i fi spus nimic, oricât de ușurată s-ar fi simțit după ce îi povestise totul.

Dar dacă într-adevăr voia să scape de ea, ar fi putut găsi alte metode. Pur și simplu asta îi era la îndemână. Deși încercă să vorbească normal, vocea i se frânse atunci când îl întrebă:

— Vrei să plec?

— Locul tău nu e aici.

Nici chipul, nici vocea lui nu trădau vreo urmă de emoție.

Nu-i venea să creadă, nu putea să accepte că între ei fusese doar atracție fizică. Că, fiindcă o avusese o dată, n-o mai voia în apropiere.

Dar ce știa ea despre astfel de lucruri? Niciodată nu se pricepuse la bărbați. Era chiar genul de femeie care s-ar fi împreunat cu un desfrânat notoriu, care își schimba femeile la fel ca pe cravatele apretate, iar apoi ar fi fost suficient de toantă încât să viseze la iubire.

În timp ce ea îl privea întrebătoare, el se ridică și se apropie de ușile din

sticlă. Cu o mână pe clanță, silueta lui înaltă, zveltă, se întoarse spre ea. Nu-i putu citi expresia de pe chip, fiindcă era așezat chiar în bătaia luminii.

— La revedere, Allie. Să nu-ți fie niciodată rușine de ceea ce ești.

— Reggie!

Strigătul veni din inimă, dar el plecase deja. Privi neîncrezătoare către ușile de sticlă, după care se duse acolo amorțită, ca să se uite după el. Reggie se opri lângă trăsura și vorbi cu băieții câteva clipe, după care îi strânse mâna lui Peter. Mai puțin stingherit, William îl îmbrățișa puternic. Apoi Reggie plecă și nu mai văzu nimic.

Locul tău nu e aici. Dacă el n-o voia, nu avea sens să rămână, nu putea să rămână. Dar cum putea să plece când numai gândul la asta o străpungea ca un pumnal? Alys înghiți în sec, luptându-se cu durerea care amenința să izbucnească în suspine

nestăpânite.

Mândria care o sprijinise să treacă peste anii lungi de singurătate îi veni în ajutor. Era Lady Alyson Blakeford. Într-o bună zi avea să devină a cincea ducesă de Durwes-ton. Nu avea să rămână într-un loc unde nu era dorită și nici nu avea să plângă. Nu avea să plângă.

Când ieși din bibliotecă o întâlni pe doamna Herald și îi ordonă să împacheteze tot ce aveau ea, Merry și băieții. Apoi ieși și îi informă pe Peter și pe William că plecau imediat la Londra.

Era cumplit de simplu să împachetezi o viață întreagă. În săptămânile de după incendiu, nu avuseseră timp să strângă mare lucru. Se gândi să se ducă la birou, unde încă avea deschise pe masă registrele, dar apoi se răzgândi. Reggie spusese că nu avea nevoie de ea, așa că trebuia să se descurce

singur cu toate.

Mâhnită, își dădu seama că nu avea să întâmpine probleme, doar că avea să-i rămână mai puțin timp pentru cai. Evidențele ei fuseseră întotdeauna ordonate și Reggie ajunsese să știe la fel de multe despre Strickland ca și ea. Vătaful avea să se descurce cu muncitorii de pe câmp. Chiar și atelierul de olărit mergea bine și începea să înregistreze profit.

Nu își luă rămas-bun decât de la Jamie Palmer. Îl găsi în hambar, reparând un harnașament. Fără să fie surprins, acesta ridică privirea,

— Deci te duci acasă, Lady Alys. A venit vremea. Alys îl privi pe bărbatul acela solid și amabil și ar fi vrut să-i sară în brațe și să plângă. Era singurul prieten pe care putuse conta vreodată.

— Vrei să te întorci la Carleon, Jamie?

El clătină din cap.

— Lui Annie nu i-ar plăcea. Familia ei e aici, iar acum aici e și căminul meu. Nu mai ai nevoie de mine.

Aproape plânse, dar nu o făcu, fiindcă l-ar fi neliniștit pe Jamie. N-o văzuse niciodată plângând.

— Îți mulțumesc, Jamie, din adâncul sufletului. Pentru tot. Niciodată nu voi avea un prieten mai bun, spuse ea oferindu-i mâna. Te rog să nu pierzi din ochi atelierul de olărit și să mă anunți dacă sunt probleme.

— Sigur, spuse el înclinând cu gravitate din cap și apoi strângându-i mâna. Nu mai vii în vizită?

Alys strânse din buze.

— Nu cred.

Peste o jumătate de oră plecară cu hruit de roți și lovituri de copite, în timp ce mulțimea adunată în grabă le făcea cu mâna.

Se îndreptară spre nord, către drumul spre Shaftesbury, iar Alys nu

se uită înapoi.

Reggie se așează într-un pâlț de fagi, pe un deal de unde se vedea drumul cel mare. Peste puțin timp, trăsură splendidă gonea pe drumul străjuit de copaci, ridicând un nor de praf în după-amiaza uscată. Poneiul lui William și iapa lui Alys tropăiau în spatele ei, priponiți. Privi cu aviditate trăsură, dorindu-și s-o mai vadă încă o dată și știind că era o dorință stupidă și inutilă.

Trăsură urmă curbura drumului și îi ieși din raza vizuală și se trezi brusc coborând dealul, izbindu-se de tufișuri, gonind cât de repede putea, până ce ajunse la un loc de unde putea vedea următoarea buclă. Ajunse la fix, tremurând de oboseală, cu respirația întretăiată. Trăsură neagră se mai arată pentru o ultimă clipă și dispăru.

Plecuse.

Se întoarse amorțit și începu să

meargă fără rost, căci nu era pregătit să se întoarcă în casa goală. Ea plecase și fusese doar alegerea lui. Ar fi putut să tacă și s-o păstreze pentru el dacă ar fi vrut. Nu ar fi însemnat decât s-o despartă de moștenirea, de tatăl și de averea ei.

De ce naiba luciditatea îl făcea să fie atât de nobil?

Se întoarse obosit la conac după ce se lăsase întunericul. Attila era în holul principal, agitându-se nebunește. Doamna Herald îl auzi pe Reggie intrând și veni să îl salute.

— Attila n-a fost de găsit când au plecat. Lady Alys m-a rugat să vă asigurați că e îngrijit.

— Sigur, spuse Reggie sec.

În timp ce urca să se schimbe, Attila tâșni pe lângă el și se opri în fața camerei care îi aparținuse lui Alys. Reggie îi deschise ușa. Pisica intră, adulmecând după stăpâna dispărută. Apoi sări pe patul gol și începu să

miorlăie.

— Știu cum te simți, băiete, mormăi Reggie și se îndreaptă către camera lui.

Trebuia să învețe să trăiască fără ea. Cu siguranță exista o cale.

capitolul 25

Lady Alyson Blakeford nu avea cum să treacă neobservată, iar Alys se amuză oarecum de această schimbare de situație. În Dorset fusese respectată. La Londra era aproape venerată.

Orașul era liniștit, fiindcă aproape toată lumea bună plecase la Brighton sau în alte stațiuni la modă. Sosirea ducelui de Durweston, care se autoexilase de multă vreme, și a fiicei lui dispărute atrase atenția tuturor celor care rămăseseră. De fapt, unii membri ai înaltei societăți chiar se grăbiră să se întoarcă la Londra,

nevrând să rateze momentul. Se organizară reuniuni intime, pentru ca domnia sa să fie prezentată din nou celor sus-puși.

Se comandă o garderobă nouă, elegantă, care ajunse aproape de pe o zi pe alta, fiindcă modista nu era ocupată în această perioadă a anului. Fură contactate vechile cunoștințe ale familiei Durweston, care o salutară pe Alys și se declarară încântate să o revadă. Aproape că le auzea creierele zumzăind în timp ce o analizau și speculau cu cine oare avea să se mărite. Deși nu mai era tânără, încă era, din nou, cea mai importantă moștenitoare din Anglia.

Magnifica reședință a familiei Durweston se deschise pentru prima dată în ultimii zece ani. Arăta exact la fel ca în urmă cu doisprezece ani, când fusese prezentată Alys, ca și cum în spațiile acelea auguste nu avea ce căuta un element plebeu ca

praful.

Dar ea se schimbase. Dumnezeu, cât se schimbase! Nu-i mai păsa ce credeau despre ea toți ageamiii. Când intra cu încredere într-o cameră, îmbrăcată splendid și mai înaltă decât toate femeile din încăperea, atrăgea toate privirile.

Se plictisea de moarte.

Singura plăcere reală i-o ofereau excursiile cu băieții la Turnul Londrei, la circul Astley și la alte distracții de acest gen. Spre surprinderea tuturor, ducele îi însoțea și părea să-i facă plăcere.

Cu o gelozie nejustificată, Alys văzu cum tatăl ei se împrietenea cu Peter și cu William. Ducele își dorise întotdeauna un fiu. Ea nu reușise niciodată să fie așa ceva, deși cerul știa că încercase.

Totuși, nu era nici urmă de îndoială că tatăl ei se bucura peste măsură că-și reîntâlnise fiica. Începură, cu

grijă, să se apropie din nou. Astfel, durerea care o chinase pe Alys atâta vreme încât nici măcar nu o mai conștientiza dispăru într-un sfârșit.

Dar nici măcar asta nu merita pierderea lui Reggie.

Conacul Strickland era cumplit de gol, de zece ori mai gol decât fusese atunci când Reggie se întorsese pentru prima dată. Era uimitor cât de repede se obișnuise să aibă în preajmă alte persoane. Îi era dor de copiii Spenser, de râsetele lor și de ocazionalele discuții în contradictoriu, dar cel mai dor îi era de Allie.

Din fericire, începuse strânsul recoltei. Asta îl ținea ocupat, deși vătaful foarte priceput supraveghea lucrările de rutină. Primi invitații de la localnicii care voiau să afle mai multe despre ascensiunea lui Alys. Oamenii acordau mare importanță acestei situații.

Reggie acceptă câteva invitații, în principal ca să-și umple orele libere de seară, când îi era cel mai dor de ea. Odinioară, orele acelea ar fi fost umplute cu băutură, dar era hotărât să nu se întoarcă la asta, oricât de singur și de disperat s-ar fi simțit.

Își petrecea cea mai mare parte a serilor cântând la pian. Își recapătă dexteritatea din tinerețe și o depăși, ceea ce îl făcu să fie extrem de mulțumit. Concentrarea de care avea nevoie acționa ca un medicament pentru uitare.

Attila și Nemesis începuseră să doarmă în patul lui Reggie. Se gândea că faptul că acceptase acest aranjament arăta că își reducea standardele. Nervos din cauza absenței permanente a lui Alys, Attila se lua câteodată la harță cu Nemesis, mușcându-l de coadă sau înfigându-i ghearele în nas. Nemesis urla revoltat și se culca la loc.

Chiar și când era nervos, Attila știa că nu trebuia să-l muște pe Reggie.

La o săptămână de la sosirea lor la Londra, ducele îi duse pe băieți la Tattersalls. Femeile nu erau binevenite în acest sanctuar al vânzărilor de cai, așa că Alys profită de ocazie ca să scrie scrisori.

Fu uimită atunci când majordomul intră în camera ei de zi cu o carte de vizită gravată, pe o tavă de argint. Era prea devreme pentru vizite oficiale. Se uită pe cartea de vizită. Lord Randolph Lennox.

O cuprinse un val de panică și nesiguranță. Știa că mai devreme sau mai târziu aveau să se întâlnească, fiindcă Lord Randolph și tatăl ei erau prieteni. Dar nu atât de curând. Încă nu era pregătită!

Niciodată nu avea să fie pregătită să-l vadă din nou. Pentru o clipă se gândi să refuze. Oare nu stabilise că

respingerea lui nu o mai putea răni? Nu mai era chiar așa de sigură, dar era esențial să îl înfrunte.

Se uită nervoasă în oglinda cu picior. Purta o rochie de dimineață opulentă, cărămizie, care îi accentua silueta provocatoare. Cocul sever dispăruse și fusese înlocuit de o pieptănătură la modă, cu bucle și onduleuri. După ce se examina, Alys se hotărî că era destul de atrăgătoare. Dar nu frumoasă. Doar o dată, în dimineața de după ce făcuse dragoste cu Reggie, fusese frumoasă.

Randolph o aștepta în salonul auriu. Ea se opri în prag și se studiară unul pe celălalt, în tăcere.

Fostul ei logodnic era cu vreo trei centimetri mai înalt decât ea, avea părul auriu-închis și chipul și silueta sculpturilor clasice. Era îmbrăcat impecabil, iar trecerea timpului îl avantajase și adăugase maturitate frumuseții pe care o avea și în urmă

cu doisprezece ani.

Oarecum șocată, Alys își dădu seama că avea doar douăzeci și unu de ani când erau logodiți, era practic un flăcău. Niciodată nu i se păruse tânăr.

— Alyson?

Vocea lui blândă avea un ton întrebător, iar Alys se trezi din visare.

— Bună, Randolph, spuse ea zâmbind și oferindu-i mâna, hotărâtă să se poarte civilizată, ca și cum între ei n-ar fi existat ani buni de durere. Sunt atât de schimbată încât nu mă recunoști?

Randolph îi zâmbi ușurat, iar ea observă că și el era la fel de emoționat. Bizar.

Traversă încăperea și îi sărută mâna, apoi i-o ținu în continuare în timp ce se îndrepta de spate.

— Arăți superb, Alyson. E minunat să te văd din nou.

Alys își trase mâna.

— Poftim, o lungană ca mine, care o să te calce în picioare? Trei metri de oase? Bineînțeles, averea încă e aici.

Apoi tresări, uluită. Și intenționase să se poarte civilizată. Nu avusese de gând să spună cuvintele acelea supărate, răutăcioase și i se părea că acum rămăseseră acolo, suspendate în aer, ca un miros înecăcios de fum.

Randolph închise ochii, înfiorându-se de emoție. Șopti, mai mult pentru el.

— Dumnezeuule, asta a fost.

Respiră adânc și deschise din nou ochii.

— De doisprezece ani îmi sparg capul încercând să înțeleg de ce ai fugit. Tatăl tău mi-a spus că, înainte să pleci, ai vrut să rupi logodna și m-am temut că poate auziseși acele cuvinte, dar m-am rugat să nu fie așa.

De ani întregi, Lord Randolph rămăsesese în mintea lui Alyson ca un trădător cinic și batjocoritor. Imaginea

dispăru atunci când îi văzu chipul zdruncinat.

— Poate ar trebui să ne așezăm, spuse ea cu răceală. Se pare că avem de discutat

Se așezară unul în fața celuilalt.

— Mă întorsesem de la călărie, explică Alys și eram chiar lângă ușile de sticlă. Am auzit ce a spus prietenul tău și am auzit și răspunsul tău.

Văzu din nou draperiile în bătaia vântului și simți cum abdomenul i se chircea de groază, dar totul rămăsese în urmă. Acum nu mai simțea durere, ci amintirea durerii.

Randolph se crispa.

— Și tu ai crezut că eu eram de acord cu ce spusese el.

— Cum să nu fi crezut? întrebă ea sec. Te-am auzit cu urechile mele. După toate declarațiile de dragoste nemuritoare pe care mi le făcuseși, nu a fost prea plăcut să aflu că averea era principalul meu atu.

— Nu era așa, să știi, spuse el încet. Adevărul era că te iubeam, mai mult decât ți-aș fi putut-o spune vreodată.

— Ah, da, cine n-ar putea iubi atâția bani? murmură ea, cu amărăciune.

Randolph avea o avere respectabilă, altfel tatăl ei n-ar fi fost niciodată de acord cu el. Însă averea ei era mult mai mare și, deseori, bogății sunt cei mai lacomi.

Bărbatul clătină repede din cap.

— Alyson, și eu sunt bogat. Pe nimeni nu deranjează să aibă mai mulți bani, dar n-aveam motive să mă însor cu o fată la care nu ținam. Țineam enorm la tine. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca tine. Erai inteligentă, entuziastă, îți păsa de cei mai puțin norocoși. Erai amuzantă, uneori poruncitoare, de cele mai multe ori rebelă. Și atât de minunată, încât abia mă puteam abține să nu sar pe tine.

Alys se îmbujora.

— Nu-ți bate joc de mine, Randolph. Prefer jignirile unor complimente false.

Ochii lui albaștri, de culoarea ardeziei, îi întâlnește pe ai ei cu o sinceritate vădită.

— Alyson, nu te-am mințit niciodată. Singura minciună pe care am spus-o a fost răspunsul la întrebarea stupidă a lui Fogarty din ziua aceea.

Alys respiră, nedumerită. În mod bizar, îl credea.

— Dacă într-adevăr țineai la mine, cum ai putut spune așa ceva? Întrebă ea încet, descoperind cât putea să doară și amintirea durerii.

— Nu știi dacă poți înțelege asta, oftă el, dar bărbații nu prea recunosc când au sentimente profunde. Poate recunosc atracția fizică, dar nu dragostea. Majoritatea prietenilor mei erau uimiți că voiam să mă însor, în loc să umblu cu dansatoare de

cabaret. Ar fi înțeles mai degrabă dacă ai fi fost o păpușă blondă de porțelan, așa cum se obișnuia, dar tu erai diferită.

Ea se strâmbă.

— Deci am revenit la lungana de trei metri, numai oase, care nu ți-ar fi putut ține de cald noaptea.

Randolph tresări.

— Erai ca un mânz tânăr, numai picioare, cu ochi mari, care încă nu-și găsisese echilibrul, erai cu totul aparte, spuse el alegându-și cu grijă cuvintele. Dar pentru mine erai frumoasă. Știam că, odată cu trecerea timpului, aveai să devii și mai frumoasă. Ceea ce s-a și întâmplat.

Pe Alys o năpădiră lacrimile și închise repede ochii.

— Te simți bine? întrebă Randolph îngrijorat.

— Sunt bine, spuse ea mușcându-și buza, apoi deschise ochii. Ești foarte

convingător, dar întotdeauna ai fost, adăugă cu asprime.

— Presupun că merit asta, spuse el cu o grimasă.

— De ce, Randolph? întrebă Alys netezindu-și părul nervoasă. De ce i-ai spus prietenului tău că te însuram cu mine pentru bani atunci când te-a întrebat care era adevăratul motiv?

— Fiindcă era un motiv pe care îl putea înțelege, oftă el. Fogarty ar fi râs de mine dacă aș fi încercat să-i explic ce simțeam pentru tine. Dragostea te face vulnerabil. Și-așa mi-era greu să-mi exprim sentimentele față de tine. Nu puteam vorbi despre asta cu un prieten superficial.

Alys îl privi uimită.

— Atât de simplu era?

— Da, aprobă el cu un zâmbet lipsit de umor.

Alys privi în gol. Nu putea să nu-l creadă pe Randolph. Deși trecuseră

doisprezece ani, cu siguranță nu îi fusese ușor să vină aici și să se expună așa.

— Nu știu dacă e o tragedie sau o farsă. Toată viața mea s-a schimbat când am auzit o insultă care nici măcar nu era adevărată.

— Ai petrecut doisprezece ani în exil fiindcă, într-o clipă de slăbiciune, m-am dezis de inima mea, spuse Randolph mâhnit. N-o să mă iert niciodată pentru asta. Nu mă aștept să mă ierți nici tu. În toți anii aceștia mi-a fost teamă că vorbele mele te-au făcut să fugi. Este aproape o ușurare să știu asta. Se ridică în picioare. Nu mi pot închipui că ai mai vrea să mă vezi din nou. Petrec mult timp la țară, așa că voi face tot posibilul să nu-ți stau în cale. Îmi pare rău, Alyson. Regretele nu sunt suficiente pentru felul în care ți-am distrus viața, dar... nu pot face altceva. Și ea se ridică.

— Nu pleca. Să servim ceaiul.

Înainte ca el să poată protesta, ea ceru să li se aducă răcoritoare și îi făcu semn să se așeze din nou. După ce asimilase cuvintele lui Randolph, o cuprinseseră ușurarea și încrederea în propria persoană. Faptul că un bărbat o găsea frumoasă și atrăgătoare se putea datora nebuniei sau lipsei de bun-gust, dar doi bărbați îi spusese acest lucru recent. Nu putea crede că erau amândoi nebuni. O ajutau să își vindece respectul de sine, rănit în urmă cu mulți ani.

Alys se așeză din nou.

— Nu numai tu ai fost de vină pentru felul în care am plecat. Și tata e aproape la fel de vinovat. Adevărul e că, privind în urmă, a fost o prostie să fug în lume, spuse ea cu un zâmbet amar. După ce am făcut-o, m-am lăsat cuprinsă de proverbiala mândrie a familiei Blakeford. Mai degrabă as fi murit decât să mă întorc și să recunosc că n-aveam dreptate.

Dacă... n-ar fi intervenit un prieten, n-aș mai fi astăzi aici.

Sosi ceaiul. Alys se opri ca să toarne o ceașcă pentru fiecare și îi oferi lui Randolph o farfurie cu prăjituri delicioase. Bărbatul se simțea mult mai în largul lui decât atunci când sosise. După ce se delecta cu dulciurile - tatăl ei avea cei mai buni bucătari din Marea Britanie - ea adăugă:

— Nu trebuie să crezi că mi-ai distrus viața. Să știi că n-am de gând să mai fiu vreodată profesoară de istorie, dar faptul că am cunoscut lumea dincolo de gardurile aurite de la Carleon m-a făcut mult mai bună.

Randolph o privi cu seriozitate:

— Spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine?

— Cătuși de puțin, spuse Alys întinzându-se după altă prăjitură și răzgândindu-se. Trebuia să aibă grijă cu astfel de capricii, acum că nu mai

era la fel de activă. Arăt eu distrusă?
spuse ea zâmbind ștremgărește.

Bărbatul zâmbi și el, încet,
îndelung.

— Arăți splendid și te-ai transformat
în femeia remarcabilă pe care o
văzusem întotdeauna în tine.

Dacă Alys ar fi fost genul de femeie
care se pricepea să-și azvârle capul
într-o parte, cu cochetărie, ar fi făcut-
o. Cu regret, își dădu seama că nu era
stilul ei. Trebuia să învețe să accepte
complimentele cu demnitate. Mai
turnă ceai.

— Acum că am lămurit toată
povestea, spune-mi despre tine,
Randolph. Presupun că ești căsătorit,
că ai familie.

— Nu. Ani întregi am sperat că te
vei întoarce. Nu mă puteam uita la
altă femeie. Într-un sfârșit am
renunțat și m-am căsătorit acum
patru ani, spuse el posomorându-se.
A murit în travaliu.

— Îmi pare rău, spuse Alys cu compasiune.

Poate că greșeala de moment a lui Randolph îi făcuse lui mai mult rău decât ei. Schimbă subiectul și vorbiră despre tot felul de fleacuri, iar Alys îi povesti câteva dintre aspectele cele mai amuzante ale vieții ei la moșie. Randolph fu un interlocutor plin de admirație și îi aprecie istorisirile.

Când își luă rămas-bun, se mai opri puțin la ușa, concentrându-se.

— Presupun că nu e posibil să o luăm de la capăt. Ochii lui erau blânzi. Alys îl studie o clipă, apoi clătină din cap.

— Ar fi mers atunci, dar acum, nu.

Bărbatul aprobă, îi sărută mâna cu regret și plecă.

Cuprinsă de nostalgie, Alys urcă în camera ei. Randolph era un domn foarte amabil, născut ca să fie un soț bun și iubitor pentru o femeie norocoasă. Ea spera că norocul avea

să i se schimbe pe viitor.

De un lucru era sigură: ar fi fost o mare pierdere să rămână cu o femeie care avea o preferință regretabilă pentru desfrânați.

Alys își peria părul pregătindu-se de culcare când auzi o bătaie la ușă. Ghicind că era protejata ei, care tocmai se întorsese din vizita la viitorii socri, îi spuse:

— Intră, Merry.

Meredith arăta fabulos într-un capot de catifea albastră. Intră și se făcu comodă în fotoliu.

— Vizita la familia Markham a mers bine, dar e drăguț să fii acasă, spuse ea zâmbind. Acasă înseamnă unde ești tu, fiindcă n-am mai călcat vreodată în casa Durweston. Nici n-aș fi visat că o voi face!

Alys zâmbi, impresionată de ce însemna acasă pentru protejata ei.

— Ai vrea să pleci la nuntă de aici? Familia lui Julian ar fi impresionată.

— Merită luată în calcul
posibilitatea. O să-i scriu lui Julian și o
să văd ce părere are, admise Merry.
Dar oricât aș fi de nerăbdătoare să
mă mărit, îmi va fi dor de discuțiile
noastre.

Și lui Alys avea să-i fie. Viața i se
schimbasese atât de mult și atât de
repede. Se așeză oftând pe pat și
începu să-și împletească părul.

— Povestește-mi despre vizită.

Merry se conformă. Ea și Julian
vizitaseră și ferma de la Moreton,
unde aveau să locuiască după
căsătorie, și avea o grămadă de idei
în legătură cu ce aveau să facă acolo.
Alys nu trebui decât să dea din cap și
să spună câte ceva din când în când,
până ce Merry o întrebă:

— Și când te întorci la Strickland?

Alys își ridică picioarele la piept și-și
înconjură genunchii cu mâinile, ca o
reacție subconștientă la întrebare.

— Nu mă mai întorc.

— Bineînțeles că te întorci, ripostă Merry. Ce o să se facă Reggie fără tine?

— Reggie nu mă vrea acolo, spuse Alys încercând să pară indiferentă, dar vocea i se frânse. Mi-a spus asta destul de clar.

Merry o privi uluită.

— Și tu l-ai crezut?

— Ce-aș fi putut face? întrebă Alys crispată. N-a vrut niciodată o femeie administrator. Poate să conducă moșia și singur.

Merry se uită la ea cu milă.

— Ce legătură are asta? Omul e nebun după tine. Poate n-are nevoie de tine ca administrator, dar sigur te vrea ca femeie.

Emoțiile lui Alys erau încă vii și, spre groaza ei, o năpădiră lacrimile. În timp ce își pleca privirea, Merry se așeză pe pat și o înconjură cu brațul, liniștind-o. Rolurile se inversaseră.

— Dacă are atâta nevoie de mine,

reuși Alys să spună, de ce mi-a zis că locul meu nu e acolo?

— O noblețe prost înțeleasă, spuse Merry calmă. Când Alys ridică brusc capul, surprinsă, tânăra continuă:

— Alys, ești femeia cea mai deșteaptă și cea mai capabilă pe care am cunoscut-o vreodată, dar nu te pricepi deloc la bărbați. Fiindcă lui Reggie chiar îi pasă de tine, se dă peste cap să facă ceea ce trebuie. Reputația lui e una groaznică, iar tu provii dintr-o familie cu sânge albastru, așa că se dă la o parte ca să îți găsești un partener mai demn de tine.

— Prostii, replică Alys.

— Serious? la gândește-te.

Alys deschise gura ca să protesteze din nou și se opri. De fapt, instinctele îi spusese că între ea și Reggie era ceva magic, că nu numai ei îi păsa. Apoi îi dezvăluise destule ca el să-i poată ghici identitatea și se

schimbase totul. Având în vedere părerea proastă pe care o avea despre capacitatea ei de a atrage bărbații, considerase că instinctele o înșelaseră.

Se încruntă. Oare el chiar se credea nedemn de ea? Se gândi cum ar fi fost văzută o asemenea căsătorie și se hotărî că era perfect posibil. Poate o convinsese prea ușor să plece.

Se întoarse spre Merry, făcând ochii mici.

— Ești sigură, sigură că Reggie ține la mine ca... mai mult decât la o prietenă?

— Îți garantez. După cum mi-ai spus de mai multe ori, mă pricep la bărbați. Cum se uita la tine când te ocupai de altceva... Merry dădu din cap. Ca și cum erai ultima lui speranță de mântuire.

— Serios? întrebă Alys uluită.

— Dumnezeu mi-e martor, spuse Merry solemn. Când erai prin

preajmă, se simțea un fel de...
concentrare, ca și cum jumătate din
atenția lui era întotdeauna doar
pentru tine. Ca să fiu sinceră,
întotdeauna am avut senzația că era
în stare să te ducă în camera lui și să
încuie ușa o săptămână,

Alys roși. Și Reggie spusese cam
același lucru.

— Nu ar trebui să vorbești despre
așa ceva, spuse ea automat,
frământându-se.

— Sunt aproape măritată, spuse
Merry. Mă pregătesc să fiu o soție
dificilă.

Alys trebui să zâmbească, dar
redeveni serioasă în câteva clipe.
Dumnezeule, dacă Merry avea
dreptate, cum avea să se descurce
Reggie cu alcoolul? Dacă era singur și
nenorocit și avea să înceapă să bea
din nou? Nu putea să se gândească la
asta, nu după toate chinurile prin care
trecuse ca să se oprească. Sări din

pat și se duse la dulapul cu haine.

În timp ce deschidea un sertar,
Merry o întrebă:

— Ce Dumnezeu faci?

— Îmi fac bagajele ca să mă întorc
la Strickland.

Râzând cu afecțiune, Merry îi spuse:

— Nu poți să pleci în mijlocul nopții.

Alys se opri.

— Aș putea, dar presupun că nu se
cade. Trebuie să vorbesc cu tata,
printre altele. Mâine dimineață n-ar
trebui să fie prea târziu.

Se ruga să aibă dreptate.

Meredith se întoarse pe burtă și-și
sprijini bărbia pe mâinile împreunate,
arătând mai degrabă ca un băiețel
năzdrăvan, decât a o tânără lady.

— Este nevoie să-ți sugerez cum îl
poți convinge pe Reggie să accepte
inevitabilul?

Alys zâmbi.

— Nu e nevoie. Dacă ești sigură că
mă vrea, am și eu câteva metode de

convingere.

Meredith dădu din cap, aprobatoare. Acum, că Alys fusese pusă în gardă, Reggie n-avea nici o șansă de scăpare. Nu că ar fi vrut.

Ducelui de Durweston nu îi conveni atunci când fiica lui îl anunță că se întorcea la Strickland pentru o durată nedeterminată.

— E vorba de Davenport, nu? întrebă el posac. Întrevederea avea loc în biroul lui, o cameră în care s-ar fi simțit acasă și Regele Soare.

— Da. Am plecat prea repede, spuse Alys plimbându-se de colo-colo, nerăbdătoare să pornească la drum. Eu și Reggie avem multe de lămurit.

— Cum poți să te azvârli în brațele unui desfrânat, Alyson, ale unui bărbat cu o reputație sordidă? izbucni ducele. N-ai nici un fel de mândrie?

Alys se gândi.

— În general, am. Când e vorba de

Reggie, nu prea.

Ducele strânse din buze.

— O să se însoare cu tine?

Ea își luă mănușile.

— Sper, dar n-o să insist.

Poate că fu prea sinceră, deoarece chipul bătrân al ducelui se înroși.

— Pot să te dezmoștenesc și acum, să știi, mormăi el. Titlul și averea îi rămân fiicei doar dacă tatăl o consideră demnă să le primească.

Întotdeauna am crezut că fratele mai mic al lui George Blakeford ar fi un duce bun și el e următorul la rând.

— E treaba ta să alegi un moștenitor, spuse ea fixându-i ochii gri-verzui cu privirea ei tăioasă. Am părăsit o dată asta, adăugă, arătând cu mâna luxul ce-i înconjura. Am dovedit că mă pot descurca bine și singură. Chiar crezi că o să te ascult la treizeci de ani mai mult decât am făcuto la optsprezece?

Pe chipul ducelui se citeau

sentimente amestecate. I se făcu milă de el, așa că se apropie de scaunul lui și îl sărută pe frunte.

— Tată, te rog să nu ne înstrăinăm din nou. Mi-a fost prea dor de tine. El clipi repede.

— Și mie mi-a fost dor de tine, fetiço. Dar de ce nu te poți mărita cu cineva cum e Lord Randolph? E un bărbat cumsecade și te-ar cere din nou chiar și mâine dacă ai fi dispusă.

— Știu, dar e prea drăguț pentru mine, zâmbi ea șiret. L-aș ține sub papuc, cu siguranță.

— Nu l-ar deranja.

— Nu, dar pe mine m-ar deranja. Nu vreau nici un soț pe care să-l pot domina, nici unul care să mă asuprească, spuse ea privindu-și tatăl hotărâtă. Nu-ți place Reggie fiindcă seamănă prea mult cu tine. Am auzit destule despre tinerețea ta aventuroasă. În afară de diferența de vreun milion de lire, semănați ca

două picături de apă.

— Nu încerca să mă îmblânzești, fetițo, pufni ducele, încercând să-și stăpânească un zâmbet. Iar un milion de lire e o diferență substanțială.

— Substanțială, da, recunosc ea, dar nu semnificativă.

Își sărută tatăl de rămas-bun și plecă. Nu avea de gând să permită ca diferența aceea să fie semnificativă și cu asta, basta.

capitolul 26

Viața fără Allie era ca renunțarea la alcool, doar că mai rea. Plăcerile alcoolului erau limitate, iar pedeapsa era aproape imediată. Cu Allie, plăcerile fuseseră nesfârșite, de la cele platonice, la cele pur senzuale, și nu descoperise vreun aspect negativ.

Reggie lua cina singur și nici măcar munca fizică grea de peste zi nu îl făcea să-i fie poftă de friptura de

pasăre. Dădu farfuria într-o parte și începu să mănânce fără chef o cremă de zmeură. Trebuia să mănânce mai bine, altfel bucătăreasa s-ar fi simțit jignită. Se obișnuise să hrănească doi băieți care mâncau de fiecare dată de parcă ar fi venit sfârșitul lumii.

Gândul îl făcu să zâmbească puțin, dar ușurarea dispăru pe dată și fu înlocuită de o mâhnire cumplită. Faptul că o ajutase pe Allie să se împace cu tatăl ei fusese unul dintre puținele lucruri complet altruiste pe care le făcuse vreodată. Spera că virtutea avea să-l răsplătească cu virtute, fiindcă era clar că n-avea să primească altă recompensă.

Se ridică de la masă și se îndreptă către camera de muzică. De regulă îi făcea bine să cânte la pian. Își aminti că primele săptămâni de luciditate fuseseră cele mai grele, dar după aceea lucrurile deveniseră mai ușoare. Cu siguranță, în timp, și

pierderea lui Allie avea să devină mai ușor de suportat.

Încă era greu.

După două zile în care se foi în trăsură, Alys se simțea obosită și răvășită și se întreba dacă fusese o decizie bună să facă această călătorie. Se opri la Femeia Tăcută și rezervă cea mai bună cameră, ca să se poată odihni și împrăpăta. Deși refuzase ferm oferta tatălui ei, de a fi însoțită de escorte, trăsura cu emblema familiei Durweston era cel mai impunător echipaj care trăsesse vreodată la modestul han. O recunoscură, desigur, și pierdu timp salutând diferite cunoștințe, fiindcă nu voia să pară prea mândră ca să discute cu vechi prieteni.

După o siestă scurtă și o masă ușoară, se pregăti să se ducă la Strickland. Era aproape întuneric și orice femeie respectabilă ar fi așteptat până dimineața, dar era pe

cale să renunțe la orice pretenție de respectabilitate. În plus, era prea nerăbdătoare. N-ar fi putut pune geană pe geană știind că o despărțeau doar câțiva kilometri de Reggie.

Fiindcă se comporta ca o femeie ușoară, se hotărâse să se și îmbrace ca atare. O luase cu ea pe camerista franceză pe care o angajase recent, care era o coafeză pricepută și alesese cu grijă o rochie roșu aprins, o culoare bogată și subtilă în același timp, care îi făcea pielea și părul să strălucească. După ce se îmbracă, se examina în oglindă.

— Madame arată magnifique, spuse camerista admirativ.

— Madame arată ca o târfă, spuse Alys sec.

— Oui, dar și ca o lady în același timp, spuse camerista cu ochi strălucitori. Doar cele mai bune modiste pot face asta cu o singură

rochie.

Camerista avea dreptate. Rochia era un triumf al artei provocării. Mătasea era croită simplu, mulată și drapată în jurul formelor sânilor, șoldurilor și coapselor. Decolteul era foarte adânc, iar Alys îi ceruse modistei să facă o crăpătură până la genunchi pe o parte. Se gândea la Reggie atunci când comandase rochia. Fiică de duce sau nu, nu era sigură că era suficient de curajoasă să poarte o astfel de rochie îndrăzneță în public. Silueta ei, de altfel niciodată serioasă, părea cu totul indecentă.

Alys respiră adânc și se învârti puțin, apoi dădu din cap satisfăcută. Arăta cât se putea de bine. Dacă Reggie o considera măcar pe jumătate la fel de atrăgătoare pe cât susținea, niciodată nu i-ar fi putut rezista în rochia roșie. Și dacă avea să-i reziste... în fine, trebuia să ia

măsuri mai serioase.

O oră de Mozart nu reuși să calmeze agitația lui Reggie. Nerăbdător și iritat, închise pianul și se îndreptă către bibliotecă.

Seara era neobișnuit de răcoroasă, așa că îngenunche în fața căminului și pregăti focul. Majoritatea britanicilor n-ar fi fost de acord cu aprinderea focului înainte de noiembrie, indiferent de temperatură, dar el își permitea. Micile indulgențe erau o compensare pentru ceea ce nu avea. O compensare infimă.

Încercă să se distragă cu Eneida, fiindcă întotdeauna se identificase oarecum cu pușlamaua de Enea, dar în seara asta nu îl ajuta nici una dintre activitățile obișnuite. Îl așteptau ore goale, de singurătate. Mâine avea să fie la fel, doar că mai rău.

Care era sensul? Care naiba era

sensul? Își trecu mâinile prin păr, apoi își scoase haina și o aruncă într-o parte, simțindu-se nervos și nelalocul lui în propria piele. Un pahar de brandy aveau să-l ajute să treacă peste noaptea aceea.

Nu avea să se sature cu un pahar sau două.

Și ce dacă? Și ce dacă bea până murea? Cine ar fi fost rănit? Alys nu mai era acolo ca să-i facă rău sau ca să pară mâhnită de ceea ce-și făcea lui însuși. Una dintre cameriste, Daisy sau cam așa ceva, părea interesată de el. Era destul de înaltă și avea părul șaten. Dacă era destul de beat, poate își putea închipui, cel puțin pentru câteva clipe, că era Allie... O, Dumnezeule, Allie...

Îl străbătu un fior până în măduva oaselor. Apoi se ridică brusc din scaun și se duse la bufetul cu băuturi. Nu se gândi la ceea ce făcea, ridică decantorul de sticlă venețiană, care îl

înlocuia pe cel pe care-l spărsese, și-și turnă generos patru degete de brandy. Apoi înclină paharul și observă jocul de lumini al lichidului chihlimbării, în timp ce-și prelungea așteptarea. Băutura strălucea ca un topaz. Otravă dulce. Leac dulce.

Când ridică paharul, Nemesis, ghemuită lângă scaunul lui, ridică și ea capul și scânci.

— Care e problema, nu ești de acord? întrebă el, înclinând paharul către cățelușă, într-un toast ironic. Pentru toate femeile bine intenționate și pentru bărbații care nu sunt destul de buni pentru ele.

Apoi duse paharul la buze.

Alys își lăsase camerista la han și trăsura cu vizitiul în grajduri, iar acum șovăia dacă să intre sau nu pe ușa din față. Deși avusese curajul să vină până acolo, recent câștigata ei încredere era, totuși, fragilă.

Ar fi fost mai bine să verifice ce făcea Reggie. Era complet întuneric, iar camera cel mai bine luminată din casă era biblioteca. Poate că avea companie. Poate că acolo era altă femeie - iubita vărului George, Stella, avea cu siguranță nevoie de un nou protector. Poate că Reggie își adusese un harem întreg. Chiar dacă îi era dor de ea, se îndoia că era genul care să sufere în sihăstrie.

Merse încet în jurul casei și se apropie de ușile din sticlă ale bibliotecii. Din fericire, draperiile nu erau trase, așa că putu vedea înăuntru.

Reggie era acolo, singur. Pentru o clipă îl admiră cum se rezema de șemineu. Își scosese haina și cravata și rămăsese doar în cămașă, iar suplețea și frumusețea lui masculină, întunecată erau mai mult decât evidente.

Apoi ridică brațul. Cu un fior, ea își

dădu seama că degetele lui lungi țineau un pahar plin cu un lichid de culoarea inconfundabilă a brandy-ului.

Atingerea rece a sticlei îl făcu să-și vină în fire. Dumnezeu, ce făcea?

Reggie lăsă jos paharul și se uită la el. Oricine avea câtuși de puțină minte ar fi trebuit să știe că era o mare greșeală să bei din cauza singurătății. Nu renunțase la băutura de dragul lui Allie, ca să nu dezamăgească speranțele părinților lui sau pentru oricine altcineva. O făcuse pentru el însuși, pentru propria mândrie și demnitate.

Nu, nu fusese din mândrie. Mândria era cea pe care o afișa atunci când îl priveau ceilalți. Onoare se numea ceea ce făcea atunci când nu îl vedea nimeni. Și dacă ar fi știut că avea să moară a doua zi, tot nu s-ar fi refugiat în băutura. Indiferent ce avea să-i rezerve viața pe viitor, avea s-o

înfrunte sănătos și lucid, de dragul onoarei. Și chiar dacă îi era cumplit de dor de Allie, nu era cu adevărat singur. Din noaptea în care se frânsese și renăscuse nu mai fusese niciodată singur.

Răsucindu-și rapid încheietura, aruncă brandy-ul în foc. Licoarea stârni flăcări albastre. Apoi așeză cu grijă paharul gol pe șemineu. Nu avea să mai spargă paharele, ajungeau atâtea drame în viața lui. Era un domn onorabil de țară, nimic mai mult, și nu intenționa să fie mai puțin de-atât.

În timp ce privea flăcările scânteind și apoi pierind, auzi un zgomot vag din direcția ușilor de sticlă. Ridică privirea. Apoi făcu ochii mari și privi neîncrezător cum Lady Alyson Blakeford intra în bibliotecă.

Era palidă, dar îi oferi un zâmbet vesel.

— Mă bucur că ai aruncat băutura.

E mult mai ușor să vorbim atunci când ești treaz.

Attila traversă încăperea și începu să se frece de gleznele ei, mieunând fericit Alys se aplecă și îl scarpină pe cap cu afecțiune.

— Mă bucur că măcar cuiva îi face plăcere să mă vadă.

Se îndreptă și își scoase pelerina de catifea închisă la culoare, pe care o puse pe un scaun. Pe dedesubt purta o rochie roșie strălucitoare, care îi dezvăluia inimaginabil de mult silueta splendidă și îi mângâia restul formelor. Reggie simți că ia foc.

— Ce cauți aici? Întrebă el cu asprime.

Alys se apropie de el și se rezemă de șemineu cu o neglijență studiată. Părul ei sclipitor era strâns într-un amestec de bucle care părea că se desface la fiecare atingere. Arăta ca o bomboană măreață și delicioasă, demnă de un rege. Arăta a ducesă,

nu a administrator.

Lucrurile erau mult mai simple când avea fân în păr.

Dându-și seama că se uita prea evident la trupul ei provocator, o privi în față. Ochii ei mari licăreau ștregărește, dar în spatele lor se ascundea nesiguranța.

— Am un contract cu Strickland, spuse ea afabilă. N-a fost frumos din partea mea să-mi iau concediu în timpul recoltei, spuse ea atingându-i cu un deget mâna care se odihnea pe polița căminului.

Chiar și atingerea aceea ușoară aproape îl făcu să-și piardă controlul. Își smulse mâna și se îndepărtă. Fusese o greșeală să facă focul, era prea cald în bibliotecă. De fapt, mai avea puțin și fierbea.

— Te-am eliberat de contract. Pentru Dumnezeu, Allie, întoarce-te la Londra și trăiește viața cu care te-ai născut.

— E ilegal să mă eliberezi de contract fără acordul meu și fără motiv, spuse ea veselă.

Folosise vreun produs cosmetic, fiindcă buzele ei arătau deosebit de coapte și de bune de sărutat. Se uită la gura ei, respirând greu și întretăiat

— În cazul ăsta, ești concediată. Am să-ți plătesc salariul până ce expiră contractul. Acum, du-te!

Alys renunță la orice pretenție de amabilitate.

— Nu asta e viața pe care o vreau, Reggie. Aș prefera să fiu aici, la Strickland, spuse ea trăgând aer în piept, cu o mișcare care agită atât corsetul minuscul al rochiei, cât și abdomenul lui Reggie. Și mai mult decât Strickland, te vreau pe tine.

Reggie se îndepărtă de șemineu, dorindu-și ca ea să fi avut inspirația să fi rămas acolo, în loc să vină aici și să îngreuneze lucrurile. Când distanța dintre ei era una sigură, se întoarse

spre ea.

— Allie, ai o poziție și o avere care te fac să fii cea mai liberă femeie din Anglia. Poți face aproape orice dorești. Poți avea orice bărbat sau oricâți bărbați dorești, spuse el sec. Ești pe cale să-ți iei zborul și să te bucuri de libertatea asta. Faptul că eu ți-am oferit prima lecție adevărată de plăceri carnale nu înseamnă că trebuie să-ți petreci restul vieții cu mine. Ai mult mai multe de descoperit.

Alys își înclină capul.

— Vrei să spui că să faci dragoste poate să fie și mai bine decât în noaptea aceea? întrebă Alys neîncrezătoare.

Chipul lui Reggie se crispa, în timp ce amintirile vii ale nopții respective îi zdruncinau și mai mult voința.

— Nu pot să vorbesc în numele tău, dar pentru mine n-a fost niciodată mai bine, spuse el încet. Dar nu mă

refer doar la sex. Îți poți folosi averea și influența ca să ajuți oamenii așa cum n-ai putea-o face aici la Strickland. Poți să te tragi de șireturi cu prințul regent, cu prim-ministrul sau cu cei mai mari poeți dacă ai chef.

— Pot face asta indiferent unde locuiesc Doar de asta te-ai dus la tata și i-ai spus unde să mă găsească? Întrebă ea lăsându-se într-o parte, în timp ce rochia de mătase se undui pe corpul mlădios și dezvălui forma seducătoare a piciorului.

Știa că era o femeie senzuală, dar acum că nu se mai considera extrem de neatrăgătoare, ar fi fost în stare s-o învețe câte ceva și pe Dalila. Încercând să-și recapete suflul, Reggie spuse încet:

— Când ai vorbit despre tatăl tău, m-am văzut pe mine în tine. Mi-am pierdut cei mai frumoși ani din viață ducând o bătălie absurdă cu un

bărbat pe care îl uram. Nu voiam să te văd făcând același lucru cu un bărbat pe care îl iubeai.

Alys fu mișcată de intuiția și de generozitatea lui. Fu și ușurată atunci când își dădu seama că Meredith avea dreptate: Reggie era nobil. Cu siguranță putea să-l vindece de asta.

— Ai dreptate. Mă lăsam mânată de furie și mândrie și nici eu n-am știut cât de rău îmi făcea asta, înainte să mă împac cu tatăl meu. E mult mai bine să fii condus de dragoste. De asta sunt aici, spuse ea, simțind că, oricât de îndrăzneată ar fi fost, avea să-i fie aproape imposibil să rostească următoarele cuvinte. Fiindcă te iubesc.

Reggie rămase în cealaltă parte a camerei și nu cedă.

— Nu confunda dorința cu dragostea. Ești o femeie care și-a ascuns ani întregi caracterul pasional. Nu te arunca în brațele mele doar

fiindcă eu te-am ajutat să te regăsești. Peste cât timp o să devii curioasă și o să cauți pe cineva mai tânăr? Nu vreau să faci promisiuni pe care nu vei putea să le respecti.

Se gândea la promisiuni? Era cu siguranță un progres, așa că începu să se apropie de el cu pași lenți și provocatori.

— Nici eu nu mai sunt tânără, Reggie, și nu trebuie să mă culc cu jumătate din desfrânații din Anglia ca să apreciez ceea ce ne leagă. Am mai avea discuția asta stupidă dacă încă aș fi Alys Weston?

Reggie tăcu pentru o clipă îndelungată.

— Tocmai mă pregăteam să o cer pe Alys Weston de soție când am dedus cine ești cu adevărat. Dar există o diferență enormă între domnul și doamna Davenport și ducesa de Durweston și soțul ei, domnul Davenport un muritor de

rând. Nu-ți mai poți nega originea, Lady Alys. Gata cu ascunzișurile.

Deci Reggie chiar voise să se însoare cu ea. Cum putea să-l facă să ajungă din nou în punctul acela?

— Toată noblețea asta se datorează faptului că ești prea mândru ca să ai o soție mai bogată decât tine?

— E un factor, recunosc el, dar nu singurul. Dumnezeu, Allie, gândește-te ce va spune toată lumea! Că ai fost sedusă de un vânător de avere care a profitat de izolarea și de lipsa ta de experiență ca să te prindă într-o căsnicie dezonorantă.

— S-ar putea spune asta, aprobă ea, dar adevărul e că ești singurul bărbat în care pot avea încredere, fiindcă ai fost interesat de mine și când nu știai că sunt moștenitoare. Zâmbi. Pentru a cui reputație îți faci griji, pentru a ta sau pentru a mea?

— Îmi fac griji pentru amândoi, la naiba!

În timp ce se apropia și mai mult de el, Alys dădu din cap cu tristețe.

— Sunt dezamăgită de tine, Reggie. Ce fel de desfrânat e interesat de ceea ce cred cei din jur?

Se opri fix în fața lui și îl privi în ochii albaștri.

— O să fii mai mulțumit dacă mă dezmoștenește tata? Aproape că m-a amenințat că o va face când i-am spus că vin aici.

O privi cu emoție pură.

— Ai suporta să te dezmoștenească?

— Da, spuse ea simplu. Tu ai suporta să n-o faci?

— Nu știu, răsuflă el agitat.

Prea mulți bani însemnau o problemă ce putea fi rezolvată, se gândi ea. Acum trebuiau abordate chestiunile mai importante.

— Reggie, sunt îndrăgostită de tine până peste cap, spuse ea analizându-l încet, examinând fiecare centimetru

al trupului suplu și musculos. Nu numai pentru corpul tău, deși e minunat. Îți iubesc sinceritatea și umorul debordant și onoarea pe care pretinzi că n-o ai. Ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui și îi puse cea mai grea întrebare: Mă iubești?

Bărbatul se cutremură.

— Sigur că te iubesc. De asta nu vreau să iei o decizie de care-ți va părea rău.

Nu se mișcă, dar trupul lui emana tensiune, iar în ochii lui ea citi o dragoste și o dorință la fel de intense ca ale ei. Reggie fusese întotdeauna singur, își respectase propriul cod al onoarei și își păstrase mândria. Acum mândria aceea îi despărțea. Probabil că băiețelului care fusese dat deoparte și care aflase că dorințele lui nu contau nu-i venea să creadă că putea fi iubit.

O durea inima pentru el. Trebuia să-l convingă că locul lor era împreună,

de dragul amândurora. Pentru a depăși barierele mândriei și ale negării de sine, trebuia să-i înapoieze umorul și pasiunea pe care i le oferise și să îi dăruiască dragostea ei.

Întinse mâna și îi desfăcu vesta, apoi se apucă de nasturii de la cămașă.

Reggie îi prinse mâinile și le ținu la distanță.

— Dumnezeule, Allie, ce faci?

— Încerc să te compromit, explică ea. Atunci va trebui să te însori cu mine, dacă ții câtuși de puțin la reputația ta.

Pentru o clipă o privi lung. Apoi tensiunea se transformă în amuzament, iar ochii lui albaștri se încălziră.

— Ești femeia cea mai imposibilă pe care am cunoscut-o vreodată și, din păcate, semeni prea tare cu mine.

Fiindcă îi dăduse drumul la mâini, mai desfăcu niște nasturi, apoi îi

atinge pieptul gol. Pielea lui ardea sub atingerea ei.

Reggie tresări și îi lipi mâna de el.

— Capacitatea mea de a fi nobil e limitată, spuse el grav. Dacă nu pleci în următoarele zece secunde, n-o să te mai las să pleci niciodată.

Infinitatea de opțiuni pe care le ai acum la dispoziție o să se reducă la cele care mă includ doar pe mine.

— Splendid, șopti ea, dându-i cămașa la o parte cu mâna liberă. Asta și vreau.

O privi în ochii pentru încă o clipă îndelungată, amețitoare. Apoi cedă și o strânse la piept, în timp ce gurile lor se întâlneau înfometate.

Dorința care îi unise încă de la început nu mai era respinsă de rațiune sau de bună-cuviință și explodează într-un foc mistuitor. Alys se bucură de atingerea mușchilor și a oaselor lui puternice, de puterea lui covârșitoare, de tandrețea lui

dureroasă. Nici urmă de șovăiala începuturilor, fiindcă trupurile și sufletele se recunoscuseră ca și cum s-ar fi știut de o mie de vieți.

Hainele zburară într-un morman de pânză mototolită și sfâșiată. Apoi ei se prăbușiră împreună în fața focului, iar ea află că să faci dragoste chiar putea fi mai bine decât în noaptea aceea nu prea depărtată. Flăcări și dulceață, dăruire și disperare, le cunoscuseră pe toate cu o rezonanță emoțională care îi conduse pe culmile și în profunzimile noi ale iubirii.

Iar atunci când el îi șopti răgușit vorbe de iubire, cea mai mare bucurie fu aceea că fiecare își aflase căminul în brațele celuilalt.

Mult mai târziu, rămăseră împreună, în fața focului, acoperiți de pelerina ei de catifea. Alys zâmbi visătoare. Prima dată când făcuseră dragoste, Reggie îi spusese că merita ceva mai bun decât podeaua

bibliotecii, însă aceasta era de fapt un loc minunat. Attila era ghemuit în dreapta ei și, după respirația canină, putea ghici că Nemesis dormea lângă Reggie. O scenă de fericire perfectă.

Rochia ei de mătase roșie nu avea să mai fie niciodată la fel, nu după ce o rupsesse Reggie de pe ea. În fine, era moștenitoare și nu se putea gândi la un răsfăț mai mare decât să cumpere rochii pe care bărbatul iubit să vrea să le sfâșie de pe ea.

Gândul o făcu să chicotească, apoi îi explică lui Reggie, care o întrebă ce era așa de amuzant. Râse și el, mângâind-o leneș.

— Pentru o femeie care acum două săptămâni era convinsă că nu o poate dori nici un bărbat, te-ai mișcat incredibil de repede.

Făcuse doar primii pași ai unei călătorii ce avea să dureze o viață. Studie expresia relaxată de pe chipul lui, oasele puternice sculptate de

lumina focului și se gândi că avea să se topească de tandrețe.

— Asta fiindcă tu m-ai făcut să mă simt femeia cea mai frumoasă și mai atrăgătoare de pe lume.

— Chiar ești, spuse el aplecându-se și sărutând-o foarte ușor, lipindu-și buzele calde și ferme de ale ei. Și, iubita mea, cariera ta de reformatoare și-a atins apogeul schimbându-mă pe mine dintr-un desfrânat nepăsător într-un soț credincios și iubitor.

Îi trasă cu limba conturul urechii, apoi coborî. Alys se arcui ca o pisică.

— Să nu te plângi că am devenit prea plictisitor și cuviincios, fiindcă e complet vina ta, murmură el, mângâindu-i gâtul cu respirația lui.

Era un jurământ de fidelitate. Pentru prima dată în viață, crezu cu convingere vechea zicală, că desfrânații aduși pe calea cea bună sunt cei mai buni soți. Tocmai îi

oferise un dar care valora mai mult decât toate comorile de la Durweston. Ar fi vrut să plângă de bucurie.

Apoi buzele lui se apropiară de sânii ei, iar mâna îi atinse ușor abdomenul, stârnind focuri ascunse,

— Tu, plictisitor? Îngăimă ea, cu respirația întretăiată de uimire și emoție.

Reggie ridică ușor capul cu un zâmbet încântător, iar ea îl trase mai aproape ca să îl sărute mai bine. Când se lăsară din nou purtați pe aripile plăcerii, ea îi șopti răgușită:

— Sincer, cred că nu e nici un pericol.

epilog

Știrile despre căsătoria celei mai importante moștenitoare din Anglia cu „Disperarea familiei Davenport” fură primite mai mult sau mai puțin bine. O cocotă cu părul roșu pe nume

Stella urlă și azvârli cu peria de păr, spărgând o oglindă. O damă bine pe nume Chessie străluci de încântare atunci când citi scrisoarea lui Reggie, apoi închină un pahar pentru femeia care-l îmblânzise.

Junius Harper fu mâhnit. Dacă ar fi știut că Alys Weston era moștenitoarea familiei Durweston și că era atât de disperată să se mărite încât îl acceptase pe Davenport, ar fi curtat-o mai asiduu, în loc să umble după domnișoara Spenser. Le scrise tuturor rudelor sus-puse și le rugă să-i găsească alt post, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Așa cum Caroline, contesa de Wargrave, îi spuse voioasă soțului ei, iată că existau și miracole. Având-o în față pe soția lui, Richard o aprobă drăgăstos.

Lord Michael Kenyon, care odinioară admirase în secret comportamentul strigător la cer din tinerețea lui

Reginald Davenport, zâmbi când află vestea și se întrebă dacă era vreo șansă ca el și Reggie, acum lucid, să devină prieteni. Intenționa să afle asta.

Jeremy și Elizabeth Stanton jubila. Fiul lui Anne se întorsese acolo unde îi era locul și se comporta exact așa cum se cuvenea. Își îndepliniseră datoria de nași.

Lui Mac Cooper i se păru perfect normal că o viitoare ducesă îl aprecia pe stăpânul lui. În timp ce o ținea în brațe pe Gillie în căsuța lor de piatră, Mac îi spuse mulțumit că un bărbat are nevoie de o soție. Ea nu ar fi putut fi mai de acord.

Peter și William luaseră ce era mai bun din ambele lumi. Se întorseseră la prietenii lor de la Strickland, dar acum își petreceau vacanțele la Londra și în Cheshire.

După cum spunea William, ducele de Durweston era un moșuleț

simpatic. Era bine, poate că domnia sa nu auzise niciodată acest compliment.

Merry acceptă, cu regret, că nu prea se cuvenea ca Reggie să o conducă la altar, dar ea și Julian se asigurară că soții Blakeford-Davenport fură primii oaspeți invitați în noul lor cămin de la Moreton.

Ducele de Durweston bombăni atunci când unica lui fiică se mărită cu licență specială, deși știa că ar fi fost ridicol ca Davenport să-i ceară formal mâna ei, după ce pușlamaua deja avusese parte de restul. Nici pe rug n-ar fi recunoscut asta, dar, pe măsură ce-și cunoscă mai bine ginerele, ducele se văzu nevoit să admită că îi cam plăcea de acel bandit impertinent.

Dați afară din patul cel mare, Nemesis și Attila începură să doarmă împreună, ca un ghem uriaș de blană. Din când în când, motanul mai zgâria

cățelușă, dar, în afară de câte-un vaiet de durere, Nemesis nu făcea altceva; și nici vorbă să se răzbune vreodată.

Reggie afirma că animalul era o victimă înnăscută, dar, cu inima ei romantică, Alys se gândea că ei nu căutau decât o dragoste enigmatică între două ființe nepotrivite. Iar ea știa destul de multe despre asta.

SFÂRȘIT